

Ludmila Plett

Umblarea în lumină

Ludmila Plett

Umblarea în lumină

*Seria „Consilierea duhovnicească”
Cartea a treia*

Editura:
„Wasser des Lebens e. V.”
Kolomanstrasse 32
73527 Schwäbisch Gmünd
Germany

Ludmila Plett

„Umblarea în lumină”

Editura
Misiunea „Apele Vii”

Adresa pentru comenzi în Germania:

Wasser des Lebens e. V.
Kolomanstrasse 32
73527 Schwäbisch Gmünd
Germany

Tel: +49(0)7171-39734
E-Mail: info@wasserdeslebens.org
Internet: www.wasserdeslebens.org

Copyright by Ludmilla Plett
Toate drepturile sunt protejate și aparțin autoarei

Traducere: Anghelina Kammerat
Corector: Tatiana Talpă
Designul copertei: Lada Cernâșevskaia

Toate extrasele din Vechiul și Noul Testament
corespund editării Bibliei
după traducerea lui D. Cornilescu

ISBN 978-3-935308-38-0

Ediția întâi, anul 2020, tiraj 500

Cuprinsul

Prefața autoarei	3
Rugăciunea introductivă	7
1. Creștinul firesc și cel duhovnicesc.....	8
2. Ispite și încercări	33
3. Legea semănatului și a secerișului.....	58
4. Importanța sfințirii	76
5. Consilierea duhovnicească. Metodele și principiile ei	104
6. Consilierul duhovnicesc. Chemarea, calitățile personale, obligațiile și responsabilitatea sa în fața Domnului ...	131
7. Particularitățile consilierii duhovnicești cu oamenii înrobiți de ocultism	157
8. „Pietrele subacvative” în procesul de sfințire și în slujirea de consiliere duhovnicească.....	183
9. Autoritatea duhovnicească.....	204
10. Umblarea cu Dumnezeu.....	232
11. Scopul și sensul vieții	257
12. Pregătirea pentru trecerea în veșnicii.....	282

Prefața autoarei

La prima vedere, denumirea „Umblarea în lumină” din care rezultă caracteristica „celor ce umblă în lumină”, pare a fi ceva de neatinș și prea sublim deoarece ea involuntar ne sugerează un gând despre acei sfinți, care deja au trecut de linia suferințelor pământești și acum trăiesc permanent în lumină. Însă, oferind acestei cărți un astfel de titlu, am vrut să încurajez cititorul să privească mai sus de nivelul ochilor omului muritor; acolo, unde se deschide taina dobândirii acestei stări deja aici, pe pământ. Nu este exclus că citând în predicile și mărturiile noastre cuvintele Sfintei Scripturi din întâia Epistolă a lui Ioan 1:7, „Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină...”, noi, nu înțelegem pe deplin profunzimea și însemnătatea acestor cuvinte. Căci dacă noi pe deplin am implementa în viață aceste cuvinte, atunci ele ar deveni o cheie importantă și absolut necesară pentru creșterea noastră duhovnicească, întărirea și înaintarea noastră în credință.

Cu părere de rău, în natura omului se manifestă mai mult tendința de a merge în întuneric, decât a rămâne în lumina lui Dumnezeu. Tocmai de aceea, aflându-se încă pe pământ, Isus a zis: „Și judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine face răul urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele. Dar cine lucrează după adevăr vine la lumină, pentru ca să i se arate faptele, fiindcă sunt făcute în Dumnezeu.” (Ioan 3: 19-21).

Ce mult ne vorbesc aceste cuvinte și ce clar reflectă ele ceea ce, practic, este esența fiecărui om care trăiește pe acest pământ! Noi facem atât de multe fapte care ne mustră și totuși preferăm să umblăm în întuneric, ca nimeni să nu afle despre ele. Nouă într-adevăr ne este teamă de lumina care poate să ne descopere faptele de care ne rușinăm.

Aflându-ne în întuneric și fără a avea încredere în Dumnezeu, noi ne străduim să ieșim din el prin eforturile noastre, fără ajutorul Lui. Numărul metodelor cu ajutorul

căroră oamenii încearcă să reușească în această privință, este la fel de mare ca și numărul celor care trăiesc pe pământ. În căutarea luminii umane, ei recurg la sfatul prietenilor, folosesc posibilitățile proprii rațiunii, și chiar cad în ispita de a căuta eliberarea din probleme prin mijloace care sunt scârboase înaintea lui Dumnezeu, deoarece ele vin de la satan.

Toate aceste lumini aprinse de noi sunt doar scânteia slabă a unei făclii care în orice moment se poate stinge, iar sufletul se va scufunda din nou în întunericul sumbru. Dumnezeu nu ne împiedică să mergem în propria noastră lumină, dar această cale este legată de chinuri inevitabile, suferințe și dezamăgiri. În schimbul ei, Creatorul nostru, fiind El Însuși **Lumină**, ne propune o altă cale, care constă în umblarea cu El conform sfaturilor, poruncilor și legilor Lui, scrise pentru noi pe paginile Sfintei Scripturi.

Umblarea în lumină, deja aici, pe pământ, înseamnă a trăi cu Dumnezeu în lumina Lui. Prin „cei ce umblă în lumină” se subînțeleg acei oameni, care permanent trăiesc într-o iluminare divină și duhovnicească. Iar acest lucru, de multe ori este strâns legat de consilierea duhovnicească, prin care adesea Domnul revarsă lumină în conștiința și inima noastră. Cuvintele Bibliei pe care le găsim la Efeseni 5:13 „Dar toate aceste lucruri, când sunt osândite de lumină, sunt date la iveală; pentru că ceea ce scoate totul la iveală **este lumina**”, reflectă foarte bine scopul, sensul și sarcina principală a slujirii de consiliere duhovnicească.

Cunoașterea unora dintre principiile ei este necesară pentru fiecare creștin care are dorința să aducă suflete la Hristos. Mărturisind unei persoane despre Isus Hristos și trezind în ea un interes viu pentru credință, noi, conștient sau inconștient, devenim fie chiar și pe un scurt timp, consilierii ei, acordându-i susținere, atenție, sau, altfel spus, ne îngrijim de sufletul ei. Și aici, chiar de la bun început, este foarte important să nu facem greșeli din cauza căroră „snopul” nostru ar putea ulterior să nu se apropie de Dumnezeu, sau, și mai rău, să se îndepărteze în totalitate de El.

Multe din ceea ce voi împărtăși cu voi pe paginile acestei cărți, este rodul nu numai a ceea ce eu de-a lungul vremii am învățat sau a regândirii mele dureroase asupra lucrurilor cu care m-am confruntat pe parcursul a douăzeci de ani în slujirea de consiliere duhovnicească, ci și rezultatul unei experiențe duhovnicești deși amare, dar foarte valoroase, pe care am obținut-o în școala propriilor mele greșeli. Au trecut mulți ani până ce în sfârșit am înțeles că noi am fost creați de Dumnezeu nu pentru momente înalte, ci pentru o umblare încontinuu în lumină în orice vreme și în cele mai obișnuite situații de zi cu zi, în care, de fapt și se manifestă adevăratul nostru creștinism, și nu cel cu o evlavie formală.

*Drag prieten! Viața pe pământ este foarte scurtă, iar veșnicia este neînchipuit de lungă, de aceea, se merită să te încrezi în Tatăl Ceresc și să umbli cu El în lumină deja aici, pe pământ, ca mai apoi să fii acolo, unde niciodată nu va fi întuneric, după cum este scris: „Soarele tău nu va mai asfinți și luna ta nu se va mai întuneca, căci Domnul va fi **Lumina ta pe vecie** și zilele suferinței tale se vor sfârși” (Isaia 60:20).*

Ludmila Plett

Rugăciunea introductivă

Scumpule Tată Ceresc! Tu, ca nimeni altul, știi cât de greu ne este uneori să intrăm cu smerenie în lumina Ta și să umblăm în ea. Căci ea demască și descoperă ceea, de ce nouă înșine de multe ori ne este rușine. Iartă-ne că prin gândurile, faptele, cuvintele și acțiunile noastre noi mereu Îți provocăm durere! Însă, unde să ne ducem?! La Tine sunt cuvintele vieții veșnice și numai la picioarele Tale putem să ne lăsam poverile, și să primim de la Tine milă și iertare. Ajută-ne să nu ne rușinăm să recunoaștem și să mărturisim păcatele noastre, ci să ne fie rușine încontinuu să le repetăm. Arată-ne calea pe care trebuie să mergem, ca pe pământ să nu ne trăim viața în zadar, și într-o zi, să ne întâlnim cu Tine în veșnicii.

Amin.

Dar, dacă umblăm în lumină, după cum El Însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat.

1Ioan 1:7

Capitolul 1.

Creștinul firesc și cel duhovnicesc

Drag prieten! Noi trăim într-un timp șocant al îndepărțării noastre de Dumnezeu în ultima vreme, când și în relațiile personale ale oamenilor unul față de celălalt, și în viața publică, totul este întors cu susul în jos. Negru este considerat a fi alb și albul – negru; pasiunea și curvia sunt numite dragoste, dar fidelitatea, virginitatea și puritatea – o relicvă a trecutului; obrăznicia și imoralitatea – mod normal de viață, iar modestia și noblețea – incapacitatea de a ne apăra; minciuna și înșelăciunea – o necesitate de viață, dar onestitatea și dreptatea – calități umane ce și-au depășit veacul.

Cu părere de rău, ceva similar se observă și în rândul poporului lui Dumnezeu. Ceea ce era normal pentru creștinii din vremurile primei Biserici Apostolice, acum este considerat ca o manifestare a fanatismului religios și a extremelor duhovnicești. Ascultând sau citind că primii ucenici ai lui Hristos au lăsat de dragul Lui familiile, casele, pozițiile înalte, aprecierea, onoarea, slava, plăcerile firești, fiind dispuși să se afle în temnițe, să fie torturați, arși pe rug, răstigniți și sfâșiați de animale flămânde, creștinii contemporani percep aceste lucruri ca ceva **normal** și evident. Însă încearcă astăzi să propui același lucru cuiva din creștini, că imediat vei auzi ca răspuns: „Ce? Doar nu sunt – nenormal!”.

Deci, acum, în concepțiile noastre un creștin **normal** nu este cel care se dedică în întregime în slujba Domnului, fiind gata pentru El la orice, dar cel care în mod regulat frecvențează serviciile de închinare, se roagă, cântă în cor, predică

sau duce în biserică o altă slujbă, participă la seminare, conferințe, evanghelizări și astfel este văzut bine de către ceilalți. Însă cum arată viața sa duhovnicească, relația lui personală cu Dumnezeu și aproapele său, acest lucru deja nu-l mai interesează pe nimeni. Și nu mai contează că în gândurile tale ești – un rătăcit și preacurvar, că nu trece nici o zi în care să nu te superi, să nu te indignezi, să nu te revolți, să nu umilești pe cel ce e alături de tine, să nu te înalți tu însuși pe tine, să nu te mândrești, să nu critici, să nu judeci, să nu bârfești, să nu fățarnicești și să nu faci alte lucruri pe care Dumnezeu le urăște. „Ah! – spunem noi. – Suntem oameni, de aceea și greșim mult. Dar Hristos pentru asta a și venit pe pământ, pentru ca așa cum suntem, să ne miluiască. De altfel, pentru ce ar fi venit El?”.

Gândind în acest mod, astfel de creștini „normali” încearcă să-i „învețe” și pe alții. „Ce te zbuciumi? – îl conving ei pe cel care în tendința sa spre o viață sfântă și în căutarea unui contact personal cu Dumnezeu, se chinuie și suferă. – Trăiește și tu ca toți ceilalți! Ei doar tot Îl urmează pe Domnul și sunt satisfăcuți și fericiți în concepția lor despre credință. Creștinismul lor nu-i împiedică să trăiască o viață interesantă și deplină, practic fără a-și refuza ceva. Dar ție totul nu-ți e pe plac, tot îți lipsește ceva! Ce vrei să spui cu asta, ești mai bun și mai deștept decât ei?!.. Nu fi fanatic! Privește lucrurile mai ușor și acceptă viața așa cum este. Fii în sfârșit, normal!..”.

Cunoașteți astfel de discuții, nu-i așa? Astăzi ele sună din ce în ce mai mult în gurile credincioșilor, confirmând cuvintele Domnului: „Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci” (Mat. 24:12). Iar unde nu-i prima dragoste pentru Domnul, acolo nu e nici dorința de a renunța la ceva de dragul Lui și nici tendința spre ceva, ce în ochii altora pare a fi extrem și, prin urmare, anormal. O astfel de abordare ușuratică și simplificată de a sluji Domnului și a-L urma, vorbește despre un creștinism firesc. De fapt, noțiunea de „creștini firești” sună aproape insultător în viața noastră de zi cu zi, de aceea, deseori ea este înlocuită de expresii mai blânde și mai politicoase – „creștini nominali” sau pur și simplu „frecventatorii bisericii”.

În societatea noastră modernă și civilizată, oamenii deja de mult timp au învățat să falsifice produsele, banii, hainele, obiectele de valoare, pietrele prețioase și multe alte lucruri, însă a imita un adevărat creștin duhovnicesc, este aproape imposibil. Și chiar dacă uneori cineva reușește totuși să facă acest lucru, atunci, doar pentru o scurtă perioadă de timp, deoarece Domnul, Care nu suferă fățarnicia și prefăcătoria, mai devreme sau mai târziu rupe toate măștile evlavioase.

În Epistola către Romani 8:1-8 se spune: „Acum dar nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnul firei pământești, ci după îndemnul Duhului. În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții. Căci – lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere – Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe Însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnul firei pământești, ci după îndemnul Duhului. În adevăr, cei care trăiesc după îndemnul firei pământești umblă după lucrurile firei pământești, pe când cei care trăiesc după îndemnul Duhului umblă după lucrurile Duhului. Și umblarea după lucrurile firei pământești aduce moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului aduce viață și pace. Fiindcă umblarea după lucrurile firei pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună. Deci **cei ce sunt firești nu pot să placă lui Dumnezeu**” (Rom. 8:1-8).

Ultimele cuvinte din acest fragment – „cei ce sunt firești **nu pot să placă lui Dumnezeu**” – sunt prea importante ca să nu fie luate în considerație cu toată seriozitatea. Ele ne descoperă nu numai valoarea și însemnătatea, ci și scopul creștinismului nostru. Căci dacă cu viața și umblarea noastră în fața lui Dumnezeu noi nu putem să-I fim plăcuți, atunci ce sens mai are credința și creștinismul nostru?!

Deci, ce înseamnă – a fi un creștin firesc și prin ce se deosebește el de cel duhovnicesc? De ce este imposibil să fim plăcuți Domnului cu o slujire firească? Cât de mare este

diferența dintre un credincios care trăiește după îndemnul firi pământești, și unul care trăiește în Duh? Ce îl face pe un creștin să fie cu adevărat duhovnicesc? Durata umblării lui pe calea credinței sau un moment al unei apropieri deosebite de Domnul, sau un dar al Duhului Sfânt pe care l-a primit, sau schimbările ce s-au produs în el și care se văd clar atât în viața lui, cât și în relația sa cu Domnul și oamenii din jur? Dacă cele din urmă sunt adevărate, atunci o astfel de schimbare se întâmplă brusc sau această transformare reprezintă un anumit proces? Pentru a găsi răspunsuri la toate aceste întrebări, cel mai bine este să apelăm la Sfânta Scriptură pentru a afla ce ne spune ea în această privință.

În Epistola către creștinii din Corint, apostolul Pavel scrie: „Cât despre mine, fraților, nu v-am putut vorbi ca unor oameni duhovnicești, ci a trebuit să vă vorbesc ca unor oameni lumești, ca unor prunci în Hristos. V-am hrănit cu lapte, nu cu bucate tari, căci nu le puteați suferi, și nici acum chiar nu le puteți suferi, pentru că tot lumești sunteți” (1Cor. 3:1-3). Primul lucru pe care îl observăm aici, este faptul că el îi numește nu duhovnicești (precum se considerau ei) ci lumești, deși în primele rânduri a adresării sale, ni se pare că îi caracterizează doar cu cuvinte de laudă spunând: „Căci în El (*adică în Dumnezeu*), ați fost îmbogățiți în toate privințele, cu orice vorbire și cu orice cunoștință. În felul acesta, mărturia despre Hristos a fost bine întărită în mijlocul vostru; așa că nu duceți lipsă de niciun fel de dar în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos” (1Cor. 1:5-7).

Pare destul de straniu, nu-i așa? Oameni credincioși, care cunosc adevărul, sunt binecuvântați cu darurile Duhului Sfânt, Îl cunosc pe Dumnezeu, așteaptă arătarea Lui, și cu toate acestea sunt lumești! Reiese că nici aprofundarea în Sfânta Scriptură, nici cunoașterea adevărurilor lui Dumnezeu, nici adresarea către Dumnezeu, nici darurile Duhului Sfânt, nici așteptarea arătării Domnului Isus Hristos nu-l fac încă pe om duhovnicesc. Prin urmare, poți vizita în mod regulat serviciile de închinare, poți participa activ în viața bisericii fiind implicat în una din slujiri, poți fi văzut cu ochi buni de cei din conducerea bisericii, poți fi exemplar

și temător de Dumnezeu în ochii membrilor bisericii, dar cu toate acestea poți totuși să rămâi un creștin lumesc.

Cel de-al doilea lucru care provoacă nedumerire, este faptul că apostolul Pavel este nevoit să vorbească cu cei din Corint nu ca și cu niște creștini întăriți în credință, ci ca și cu niște prunci în Hristos, hrănindu-i cu lapte și nu cu hrană tare duhovnicească. De aici tragem concluzia că nici durata umblării noastre în credință, nici binecuvântările pe care le-am experimentat, nici darurile primite de la Dumnezeu nu determină vârsta noastră duhovnicească. Poți să fii creștin de mulți ani și chiar în multe să te îmbogățești duhovnicește, dar în ochii lui Dumnezeu să rămâi tot un prunc. Mai mult decât atât, o rămânere de mulți ani pe aceeași treaptă pe care te-ai ridicat atunci când ai venit la Domnul, fără creștere duhovnicească și capacitatea de a primi învățăturile care reprezintă în sine hrana tare (adică ceea ce depășește cunoștințele tale inițiale a cunoașterii de Dumnezeu), este de asemenea, un semn al creștinismului firesc.

Bazându-ne pe aceste criterii, poți să-ți dai seama câți prunci duhovnicești sunt în adunările noastre creștine. Cauza acestui fapt este sau nedorința omului să depună efort pentru a crește din punct de vedere duhovnicesc (care adesea este legată de faptul că el este satisfăcut de creștinismul său superficial), sau ceea ce, din păcate, adesea se întâmplă din cauza incompetenței și imaturității unor păstori, cărora le este încredințat să pască turma lui Dumnezeu. Astfel de învățători își hrănesc permanent membrii bisericii numai cu lapte duhovnicesc, predicându-le despre dragostea, mila și harul lui Dumnezeu, dar nu-i îndeamnă să caute părtășie personală cu Domnul și să dobândească experiența duhovnicească necesară. Cu părere de rău, printre ei sunt și unii care, asemeni celor pe care îi păstoresc, nu au nici cea mai mică cunoștință despre viața în Duh, de aceea, timp de decenii nu numai că ei înșiși nu avansează, ci în diferite moduri îi împiedică și pe cei, care tind spre o viață în Duh. Din teama de a se abate de la „adevăr” și de a cădea în rătăcire, ei se agață de doctrinele și principiile lor, ferindu-se de tot ceea ce ne îndeamnă să-l căutăm pe Dumnezeu mai profund și să ne

reevaluăm propriile noastre concepte, priorități și valori duhovnicești.

Numindu-i lumești pe creștinii din Corint, apostolul Pavel explică imediat de ce el îi vede astfel: „În adevăr, când între voi sunt **zavistii, certuri și dezbinări**, nu sunteți voi lumești și nu trăiți voi în felul celorlalți oameni?” (1Cor. 3:3). Iată așa! Ceea ce pentru noi, creștinii, a devenit aproape o normă în biserici, de fapt, este manifestarea tipică a naturii firești, practică de creștinismul nostru! Și cine va nega faptul că în prezent, extrem de rar întâlnești o biserică în care să nu aibă loc gelozia, invidia, disputele, cearta, neînțelegerea, dezbinarea și separarea? Dar ar putea oare cineva să-i numească lumești fără a se alege cu o furtună de supărări și indignări ca răspuns?

Fără a se opri amănunțit cu privire la aceste caracteristici, apostolul Pavel spune în continuare: „Când unul zice: „Eu sunt al lui Pavel!” și altul: „Eu sunt al lui Apollo”, nu sunteți voi oameni de lume?” (1Cor. 3:4).

Cum vi se pare, oare nu sună aceste cuvinte în unison cu ceea ce pretutindeni astăzi auzim? „Eu sunt baptist! Iar eu penticostal! Eu țin sâmbăta! Dar eu urmez învățăturile lui Luther! Noi aderăm la ceea ce a predicat Men! Iar la noi se manifestă toate carismele (darurile) Duhului Sfânt, de aceea, ne numim carismați! Biserica noastră e o biserică a Evangheliei **depline**! Dar nouă ne este descoperit ceea, ce pentru alții e o taină!” și așa mai departe. Vai de noi, sărmanii!.. Căci fără să ne dăm seama, noi, ne înălțăm și ne scoatem în evidență, ceea ce după Cuvântului lui Dumnezeu, este un semn al creștinismului firesc. Invidia și disputele ar trebui să fie caracteristice oamenilor din lume dar nu celor conduși de Duhul Sfânt. Crearea de grupuri în jurul autorităților umane, adică în jurul unor sau altor slujitori, nu numai că nu confirmă apartenența noastră la creștinismul duhovnicesc, ci chiar o exclude. Dacă am lua în considerație adevărata esență a Bunei Vestiri, atunci ar fi absurd să-i înălțăm pe oameni.

Liderii religioși trebuie să muncească uniți în câmpul Domnului și nicidecum să nu pară ca niște lideri ai școlilor ce concurează între ele. Oare puteți să vă imaginați o casă

care din cauza slugilor ce muncesc în ea, s-ar împărți în partide? Exact la fel trebuie să fie și slujitorii din biserică, care nu sunt stăpâni, ci anume slugi. Mai mult decât atât, fiecare slujitor este nu numai limitat în acțiunile sale, ci și complet dependent de Stăpânul său, Care, în casa lui Dumnezeu poate fi numai Domnul. Și deoarece nașterea și mântuirea sufletelor depinde numai de El, invidia, gelozia și concurența nu ar trebui să aibă loc în biserică. Numai că așa stau oare lucrurile la noi, chiar dacă ne considerăm creștini duhovnicești?

Dar nici asta nu e tot. Respingând critica în adresa sa, apostolul Pavel, la toate cele spuse mai sus, adaugă încă ceva: „Măcar că trăim în firea pământească, totuși nu ne luptăm călăuziți de firea pământească. Căci **armele cu care luptăm, nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile**. Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu, și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos. Îndată ce se va săvârși ascultarea aceasta din partea voastră, suntem gata să pedepsim orice neascultare” (2Cor. 10:3-6).

Când citești aceste rânduri, te întrebi involuntar: „Dar așa stau lucrurile astăzi în bisericile noastre? Care sunt armele noastre de luptă atunci când în biserică avem neînțelegeri? Folosim atunci metodele firești sub forma presiunii, umilinței, bârfelilor și strâmtorarea celor care nu ne sunt pe plac, sau, recurgând la ajutorul și judecata dreaptă a lui Dumnezeu, așteptăm când El însuși va spune ultimul Său cuvânt?”

Dar să lăsăm aceste comparații și să trecem direct la întrebarea cu privire la caracteristica creștinului firesc și a celui duhovnicesc, după care, vom examina câteva cazuri din viață pentru a ilustra prin exemple concrete ceea ce a spus cândva apostolul.

Având în vedere faptul că suntem cu toții foarte diferiți și că sufletele noastre, de asemenea, diferă unul față de celălalt, natura firească în noi, de obicei, se manifestă tot în moduri diferite. Prin urmare, caracterizând credinciosul

firesc și cel duhovnicesc, putem numi doar în termeni generali semnele comune care adesea le întâlnim la ei. Pentru ușurință și o diferențiere mai clară, să începem cu creștinul firesc.

1. Un astfel de om este, de obicei, emoțional, instabil și foarte afectat de circumstanțele externe. Dacă totul în viață îi merge bine, el este bucuros și duhovnicește se simte la nivel, dar când îl atinge suferința și dificultățile, încercările și ispitele, această bucurie repede dispare, fiind urmată de apăsare, disperare și dezamăgire.

2. El este înclinat să caute experiențe senzuale luminoase și întâlniri speciale cu Domnul sub forma unor senzații neobișnuite, vise, viziuni sau semne, în timpul cărora trăiește o stare de fericire extremă. Lui i se pare că în astfel de momente, Dumnezeu este atât de aproape, încât ar putea să se atingă de El cu mâna. Neînțelegând căile și metodele Domnului, creștinul firesc își imaginează că starea sa duhovnicească e mai înaltă atunci, când anume în acest fel el îl simte pe Dumnezeu, și la un nivel mai jos, dacă nu are această senzație. Ceea ce a experimentat devine pentru el atât de important și valoros, încât în cazul în care acest sentiment nu se mai repetă, lui i se pare că-l pierde pe Domnul. Acționând astfel, el nu se gândește la faptul că în acest fel de el ar putea să se apropie satan, prin tactica sa favorită de a vizita credincioșii sub forma unui „înger de lumină”, deoarece în așa mod el reușește cel mai ușor să atragă sufletele în prăpastia înșelăciunii. Ulterior, unui astfel de om îi place foarte mult să vorbească și altor oameni despre experiențele sale, atrăgându-i și pe ei pe calea sentimentelor, emoțiilor și senzațiilor, care sunt mai degrabă, un semn al naturii firești și sufletești, decât o duhovnicie adevărată. În creștinismul său firesc el folosește cuvinte corecte și evlavioase, vorbește elocvent despre adevărul lui Dumnezeu, se roagă în fiecare dimineață, seară și înainte de mese, în fiecare duminică frecventează serviciile de închinare, dar în viața de zi cu zi nu manifestă ceea ce a auzit acolo și ce în general deja știe bine.

3. Natura firească în el este descoperită de gândurile, interesele, dorințele, tendințele și ocupațiile lui. Nu în zadar

Biblia spune: „În adevăr, cei ce trăiesc după îndemnurile firii pământești, umblă după lucrurile firii pământești” (Rom. 8:5). După ce? În primul rând, după aranjarea vieții sale materiale, adică, unde ar putea câștiga mai mulți bani, cum să înceapă o afacere, ce profesie să-și aleagă pentru a avea o viață prosperă, ce să întreprindă pentru a avea o casa bună, un apartament cu toate comoditățile, o mașină perfectă, posibilitatea de a-și petrece interesant timpul liber, și în genere, să nu arate ca un nerealizat în ochii oamenilor. Un rol foarte important pentru el îl joacă aspectul exterior, hainele frumoase, mâncărurile delicioase, obiectele care fac viața interesantă și atractivă, în goana după care el uită de limitele raționale și se transformă într-un sclav al propriilor sale dorințe și pasiuni. Despre toate acestea Cuvântul lui Dumnezeu ne spune scurt și clar: **„Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu**, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună” (Rom. 8:7). Vrăjmășia împotriva lui Dumnezeu se explică prin faptul că toate aceste lucruri devin pentru om idolași, căroră, fără a-și dea seama, el începe să le slujească și să li se închine cu sânguință, încalcând astfel prima poruncă. Problema nu constă în faptul că toate cele spuse mai sus sunt un păcat, dar în faptul, că în satisfacerea propriilor sale nevoi umane, creștinul își pierde controlul asupra propriilor sale dorințe, precum și vegherea, cumpătarea, chibzuința și capacitatea de a spune „destul” și „nu” la tot ce cere de la el firea lui lacomă și nesăturată. În același timp creștinul, de obicei, nu observă că orice exces mai devreme sau mai târziu începe să domnească peste el și, astfel, îl înstrăinează și îl îndepărtează de Dumnezeu, ducându-l la neputință și goliciune duhovnicească.

4. Destul de des, creștinul firesc este interesat de politică și de știrile vieții publice. El petrece multe ore în fața radioului, televizorului sau calculatorului, căutând pe internet diferite informații pentru a fi la curent cu tot ce se întâmplă în societate. Ca urmare, el nu mai dispune de timp pentru rugăciune și citirea Cuvântului lui Dumnezeu, de aceea, acest lucru se transformă pentru el doar într-o formă,

pe care o îndeplinește numai din motiv că se consideră creștin sau pentru a-și liniști conștiința.

5. Neavând în sine adevăratele valori, el încearcă să sublinieze apartenența sa la creștinismul duhovnicesc fie prin aspectul său exterior, fie printr-un tip special de îmbrăcăminte creștină, sau prin faptul că nu lipsește de la niciun serviciu de închinare, sau prin mărturia convertirii lui la Domnul, ce o repetă neconținut (și unde trebuie și unde nu trebuie), sau demonstrează celor din jur așa o super-sfințenie, încât oamenilor li se face pur și simplu greață.

6. Unei astfel de persoane, de obicei, nu-i sunt caracteristice păcatele brutale pe care le comit oamenii din această lume, cu toate acestea, ei îi sunt tipice păcatele ascunse și la prima vedere neobservate cum ar fi mândria, auto-neprihânirea, fățarnicia, prefăcătoria, critica, judecata și umilirea celorlalți, bârfeala, răutatea, neiertarea, neîmpăcarea și multe altele. Cu aceste lucruri creștinul firesc s-a obișnuit deja atât de mult, încât ele i se par a fi inevitabile și aproape o normă de viață creștină.

7. Supunerea la instincte și pasiuni este încă un semn că credinciosul este firesc, sufletesc și nu are nașterea din nou pe care o dă Duhul Sfânt. El adesea este chinuit de atracțiile sexuale și pofta ochilor. Uneori el se străduie să lupte împotriva lor, însă repede cedează, dă a lehamite din mână și își satisface dorințele, îndreptățindu-se prin faptul că acest lucru nu e altceva decât nevoia fiziologică a organismului, și deci e ceva natural, dar nu se gândește la faptul, cum Dumnezeu privește la aceste lucruri. Și precum lumea oferă o mulțime de oportunități și stimulente pentru astfel de satisfacții, el caută neobosit ceea ce îl împlinește. În acest scop, sunt puse la dispoziție o mulțime de romane de dragoste, reviste și filme erotice până la cea mai șocantă pornografie, care, în zilele noastre a devenit deosebit de accesibilă. Desfătat din plin de acest noroi, creștinul firesc se chinuie apoi și nu o dată își promite în sine să nu mai facă acest lucru, însă devenind rob al acestui păcat, nu poate mult timp să i se împotrivească, de aceea, el se întoarce din nou la ceea ce de curând s-a lăsat. Desigur, acest lucru nu vorbește despre lipsa lui de minte,

voință sau putere în duh, însă o astfel de persoană acționează fără lumină adevărată, fără Dumnezeu în inimă și fără o profundă sfințire pe care o dă Duhul Sfânt.

8. Un creștin firesc adeseori e foarte vorbăreț. Influențat de emoțiile sale încinse, îi place să-și petreacă timpul în conversații lungi. De îndată ce-și deschide gura, el își pierde controlul. Șuvoiul cuvintelor sale seamănă cu o cascadă, iar temele trec fulgerător de la una la alta. Deși cunoaște perfect avertizarea Sfintei Scripturi, ce ne spune că „cel ce vorbește mult, păcătuiește mult”, totuși, el pur și simplu nu se poate opri, iar rezultatul acestui lucru de obicei devine critica, judecata, indignarea, supărarea, disputele și certurile care-i tulbură pacea și liniștea sufletului său. Tendința de a vorbi mult, duce la curiozitate și la căutarea unor companii vesele în care el poate să comunice și să vorbească foarte mult, lucru, care cu timpul se transformă în distracția lui preferată. Ce-i drept, printre creștinii firești putem întâlni și oameni închiși, și tăcuți, care timp de ore nu spun niciun cuvânt, chiar și atunci când trebuie să vorbească, mândrindu-se astfel cu laconismul lor.

9. Creștinului firesc îi sunt caracteristice raționamentele nesfârșite. El încearcă să-l cunoască pe Dumnezeu și să înțeleagă adevărul cu mintea lui, de aceea îi place să raționeze și să argumenteze, agățându-se de propriile concepte și apărându-și punctul de vedere, considerându-l fără greș. În acest caz, el, desigur, nu observă că „filtrând un țăntar, înghite o cămilă”. El crede că cunoașterea minții este echivalentă cu experiența duhovnicească de aceea, citește fără pricepere tot ce-i cade sub mână, ca apoi să se laude cu erudiția sa sau să-și demonstreze curiozitatea, cunoștințele și lărgimea orizontului său duhovnicesc. Cu părere de rău, cunoștințele dobândite îi slujesc cel mai des nu pentru a se vedea pe sine însuși, ci pentru a judeca pe alții. Pe un astfel de creștin nul tulbură faptul că viața lui este departe de idealurile despre care el atât de elocvent vorbește, pe el îl deranjează doar una: de ce cu toate cunoștințele sale, el, totuși nu poate să atingă înălțimile duhovnicești.

10. Unui creștin firesc îi este caracteristică fala și mândria, pentru că preaînălțatul său „Eu” este centrul și punctul

de sprijin al întregii sale vieți. În legătură cu acest subiect, el dedică mult timp și efort propriei sale afirmări. Criticând și judecând pe cei din jurul său, creștinul firesc nu observă că pe el îl indignează în ei exact ceea, ce și în el însuși este. În comunicarea sa cu alte persoane, el de multe ori manifestă cerințe, răceala și chiar cruzime, este impulsiv, iritabil, supărăcios, nu suportă ca cineva să nu fie de acord cu el sau să-l critice, este capabil să se irite din cauza oricărui fleac, încearcă cu orice preț să se îndreptățească, dar cel mai important lucru – nu este capabil să ierte. Uneori, când Domnul reușește să-i deschidă ochii la starea sa duhovnicească incorectă și el se pocăiește, în inimă el se preamărește cu faptul că a devenit mai smerit decât alții. Atunci când el încearcă să mustre sau să corecteze pe cineva, o face cu un sentiment de superioritate proprie.

11. În biserica sa, creștinul firesc poate fi un participant foarte activ, dar făcând ceva pentru Dumnezeu, o face, de obicei, fără Dumnezeu, deoarece începe să facă ceva nu pentru că este chemat, ci pentru că așa a decis el. O astfel de persoană, deși dorește să lucreze, totuși, nu poate da dovadă de o liniște în duh, răbdare, consecvență și perseverență. Slujirea lui depinde adesea de dispoziția lui, de circumstanțe și de sentimentele lui. Când totul merge bine, el se simte la înălțimea situației și se scufundă în mulțumirea de sine, dar când ceva nu merge bine, el este nervos, iritat, indignat, cade în disperare și pur și simplu nu mai face nimic, lăsând lucrarea neterminată. Și totul se întâmplă așa din motiv că el lucrează conform propriului său plan și după felul cum își închipuie el, făcând acest lucru pentru a se auto-afirma, deoarece numai astfel el obține satisfacție. În afară de asta, el poate fi ușor influențat de alții și foarte des ia chipul celor cu care este într-o comunicare strânsă.

12. Creștinul firesc nu este în stare să privească spre viitor cu ochii credinței, încrezându-se în Domnul. În viața sa duhovnicească el este nerăbdător, vrea să aibă schimbări rapide și un succes imediat în ceea ce a început să facă. Este impulsiv, grabnic, nechibzuit și atât de mult mișcat de o râvnă umană, fierbințeală și ardoare, că, pur și simplu nu

poate să se oprească și să aștepte ca Domnul să-i descopere voia Sa și calea pe care El a prevăzut-o, și astfel abătându-se, prin urmare, deseori cade în rătăcire și în tot felul de învățături false, deși este încredințat că el nicidecum nu va cădea în înșelăciune. De multe ori gândurile, planurile și intențiile sale le consideră a fi voia Domnului, apoi se miră de ce nu are nicio binecuvântare în implementarea lor. Abia făcând primii pași în viața duhovnicească, el deja visează să devină un mare slujitor, pe care Dumnezeu l-ar putea folosi la maxim. Iar motivul acestui lucru constă în căutarea slavei personale și a recunoașterii universale.

13. Creștinul firesc nu are o dorință deosebită de a intra în procesul de curățire și sfințire, deoarece el consideră că toate păcatele din trecut i-au fost iertate deja de mult timp, dar păcatele din prezent, Dumnezeu le privește prin prisma milei Sale, de aceea, nicidecum nu-l poate lipsi de mântuire. Asemenea versete din Sfânta Scriptură ca Ezech. 18:24, Fapt. 5:1-10, Evr. 6:4-8, care ne îndeamnă să fim mai atenți în privința unei astfel de încredere și liniștite, el nu le ia în adresa sa personală sau încearcă să le interpreteze cum îi este mai convenabil lui.

14. Un creștin firesc nu este în stare să lucreze pentru Domnul, rămânând în umbră. El vrea ca neapărat toată lumea să vadă că el face ceva și cu entuziasm să fie laudat de alții cu voce tare. El foarte rar se mulțumește în slujire cu un rol îndeplinit în umbră, căutând să fie mereu printre primele rânduri. Dorința lui pasională este – să fie acceptat, recunoscut, și în frunte. A sluji Domnului, pentru el este o chestiune de primă importanță, dar Însuși Dumnezeu Care i-a dat această lucrare, este uitat, și nevoia de o părtaşie personală cu El apare doar în cazul unei mari necesități.

15. O astfel de persoană, de obicei, nu suferă concurența de aceea, după ce a ajuns într-o anumită poziție în biserică, se străduie să elimine pe fiecare care ar putea în viitor să-i împiedice promovarea. Dobândirea experienței duhovnicești, a succesului în studierea Bibliei și al slujirii, îl fac în ochii săi proprii deosebit și plăcut Domnului. Predicând de la amvon, el folosește toată claritatea minții sale și ilustrarea,

pentru a impresiona pe ascultători și a-i face să vadă în el un evanghelist binecuvântat, un om al lui Dumnezeu, un îndrumător și învățător ce știe adevărul. El cu plăcere vorbește despre sine, aducând ca exemplu viața și umblarea sa înaintea Domnului, ca o confirmare că Domnul a avut milă de el și l-a binecuvântat. Devenind păstor sau încredințându-i-se o slujbă importantă, el consideră acest lucru ca o chestiune normală, fiind absolut sigur că a meritat totul pe deplin.

Astfel, creștinul firesc – este un om, care, deși e credincios, totuși este condus de partea sentimentală a ființei sale și de dorințele firii. În urma acestui lucru, comportamentul său, caracterul și, în general, întreaga lui viață poartă amprenta lumii. Chiar și considerându-se un copil al lui Dumnezeu și mergând regulat la biserică, el totuși nu trăiește pentru Dumnezeu ci pentru propriul său corp, acordând o atenție excesivă sănătății sale, aspectului exterior, bunăstării, distracțiilor și multor altor lucruri, vorbind altfel, ia de la viață tot ce-i poate ea oferi.

Desigur, pentru a fi numit firesc, un creștin nu trebuie să fie vinovat de toate trăsăturile descrise mai sus. Însă prezența unora dintre aceste trăsături deja vorbesc de la sine. Cum arată astfel de creștini firești în viață, putem vedea în următoarele exemple:

O femeie credincioasă, când vorbea despre sine, avea marea plăcere să accentueze faptul că încă din fragedă copilărie a fost botezată cu Duhul Sfânt și, de aceea, deja de mulți ani este o creștină duhovnicească. Cu aspectul ei exterior, ea putea fi un exemplu de urmat pentru toți din biserică. Capul ei era întotdeauna acoperit, îmbrăcăminte îi accentua puritatea. În conversație cu frații ea de obicei roșea și-și pleca privirile în jos, iar datorită acestui lucru, din anii tinereții a fost cunoscută ca modestă. La adunări ea putea în așa fel să se roage, să spună poezii și să cânte, încât oamenii cu greu își țineau lacrimile.

La vârsta de douăzeci de ani s-a căsătorit cu un băiat, care timp de câteva luni a vizitat biserica lor și se pocăise de curând. Dar după un an de viață împreună, ea, cu îndrumările și învățăturile ei morale, l-a adus la starea că el a încetat să

vină la serviciile de închinare. El nu putea suporta faptul că deși la exterior părea evlavioasă, în familie ea totuși era dură, rece, exigentă și pretențioasă. Revenind la viața lumească, el nici nu vroia să audă despre Dumnezeu, a început să bea și să fumeze, iar când soția încerca să-l învețe, el de obicei spunea: „Ce încerci tu să mă-nveți când eu în viața ta nu-L văd pe Hristos, ci pe satana! Despre un astfel de creștinism pe care-l ai tu, eu nici nu vreau să aud! E mai bine să fii un necredincios decât un creștin ca tine! Ori Dumnezeu nu te cunoaște pe tine, ori tu te-nchini unui oarecare dumnezeu inventat, care nu are nimic comun cu Isus Hristos! Ar fi mai bine să nu-L faci de răs, mărturisind oamenilor despre El!”

S-ar părea, că o astfel de caracteristică auzită de la bărbatul cu care a trăit mai mult de douăzeci de ani, ar fi trebuit s-o facă să înțeleagă și s-o rușineze, forțând-o să-și revadă comportamentul ei în casă, dar de unde!... În schimb, ea s-a supărat atât de rău pe soțul ei, încât în fiecare moment convenabil își vărsa toată amărăciunea asupra lui, așa că, în cele din urmă el a părăsit-o și a plecat la o altă femeie. Atunci această creștină a început să ațâțe împotriva lui fiica și cei doi fii, spunându-le toate lucrurile rele pe care numai ea le știa despre el. Cazul s-a încheiat cu faptul că ei și-au părăsit mama, lăsând-o singură. Dar nici asta n-a făcut-o să-nțeleagă. Cu fiecare ocazie, ea vorbea în biserică și tuturor vecinilor, că este părăsită de cei dragi pentru credința ei profundă în Dumnezeu, Care a pus pe umerii ei o cruce grea și o trece acum prin încercări grele și dureroase. Ca răspuns, oamenii dădeau din umeri, cunoscând caracterul ei insuportabil și tendința de ai acuza pe alții pentru a se îndreptăți pe sine.

Dar iată un alt exemplu. Un tânăr creștin care se considera pe sine un credincios sincer și căutător de Dumnezeu, schimbând câteva confesiuni, s-a oprit, în cele din urmă, în biserica baptistă. Încercând în orice mod să sublinieze căutarea sa duhovnicească, el căuta pe internet articole teologice pentru a le folosi în discuțiile sale, îi plăcea să participe la conversațiile frățești atunci când se discutau diverse subiecte, participa activ la polemica forumurilor creștine, citea lucrările celor mai cunoscuți lideri religioși, folosind cuvintele lor

înțelepte la fiecare ocazie. Toate acestea el le-a făcut nu pentru a se schimba pe sine însuși, ci pentru a frapa (după cum credea el) pe cei din jur cu profunzimea cunoștințelor sale duhovnicești.

Deși o mare problemă a acestui tânăr credincios era lumea gândurilor sale necurate, pofta ochilor și dorința constantă a firii care-l împingeau la pasiunea pornografiei și la întinarea propriului său corp, toate aceste lucruri, totuși nu-l împiedicau să vorbească ore în șir despre puritatea și castitatea tineretului creștin. În viața sa de zi cu zi, el era mândru, arogant, îngâmfat, supărăcios, iritabil, nerăbdător cu părinții și cu prietenii săi, care, destul de repede îl părăseau din cauza caracterului său insuportabil și al înclinației de a critica mereu pe alții.

Folosindu-se de moto-ul oamenilor din lume „cea mai bună apărare este atacul”, el întotdeauna începea să atace de îndată ce cineva îi atinge orgoliosul și mândrul lui „Eu”. Uitând la moment de toate postulatele și adevărurile pe care le-a citit, el, imediat se arunca asupra adversarilor săi, mângâindu-i și aruncând asupra lor tot noroiul, fără a lua în considerație vârsta, poziția în biserică și experiența lor de viață. Pentru el nu existau autoritățile duhovnicești. Vorbind despre egalitate și o frăție adevărată în Biserica lui Hristos, el nu avea nici cea mai mică percepere despre blândețe și smerenie, adică tocmai a acelor trăsături ale lui Isus Hristos, Căruia (după cum lui i se părea) îi slujea cu râvnă. Dacă cineva dintre oamenii credincioși, nefiind de acord cu morala lui necreștină, încerca să-l mustre sau, pur și simplu, să-l oprească și să-l aducă la cunoștință, el spunea cu indignare că-l umilesc și nu-l socot a fi egal cu ei, după cum ne învață Cuvântul lui Dumnezeu. Totul s-a terminat cu faptul că el a părăsit și această biserică, cercul părtășiei prietenești, și numindu-i pe toți creștinii nerenăscuți și păcătoși morți, s-a dus să-și caute oameni noi cu idealuri asemănătoare, cu care ar fi putut să împărtășească dezamăgitul său suflet „neînțeles și bătut de chinurile căutării”.

Încă o altă femeie creștină în vârstă, care era foarte mândră de apartenența ei la biserica luterană, considera

frecventarea serviciilor divine ca fiind principalul indicator al credinței creștine. Dacă unul dintre copiii sau nepoții ei, din cauza unui oarecare motiv lipsea de la următorul serviciu, ea făcea acasă un adevărat scandal, susținând că, procedând astfel, ei cu siguranță vor pieri. O astfel de gelozie nu o împiedica, totuși, în fiecare zi ore în șir să stea la telefon, discutând cu rudele, cunoștințele și prietenele sale tot ce a văzut sau a auzit de la cineva. Dacă cineva din membrii familiei îi făcea aluzie la pălăvrăgeala ei, ea se supăra de moarte și intenționat nu vorbea câteva săptămâni. În plus la astea, neluându-și în considerație vârsta, ea permanent cum-păra ceva, așa că dulapurile ei erau neîncăpătoare de bunurile dobândite, însă când era vorba să sacrifice ceva pentru Dumnezeu, îi părea rău, deși avea economii solide.

Unii creștini consideră că cine ca cine, dar un păstor sau un slujitor pur și simplu nu poate fi creștin firesc, deoarece conduce după sine turma lui Dumnezeu, și, prin urmare, este obligat să fie la înălțime din punct de vedere duhovnicesc. Din păcate, viața ne arată că nu întotdeauna e așa. De exemplu, păstorul unei biserici, căruia îi plăcea foarte mult să spună că încă din copilărie a dorit și a vrut să devină un slujitor al lui Dumnezeu, nu a putut nici chiar în gândurile sale să admită că împlinindu-i această dorință, Dumnezeu, totuși, nu-l va păzi de toate greșelile. Din acest motiv el era atât de sigur că vede totul în lumina adevărată, încât nici nu vroia măcar să asculte, când la discutarea problemelor bisericești, cineva dintre frați își exprima dezacordul sau îndoiala sa cu privire la el. Nedorind să aibă rivali în slujirea sa, el se străduia să dea la o parte orice predicator atunci, când începea să observe că oamenii din sală îl ascultau foarte atent. Cu acest scop, el căuta diferite pretexte pentru a nu permite unei astfel de persoane să stea la amvon și era foarte supărat când cineva îndrăznește să-i spună că un astfel de comportament ar putea fi considerat ca o manifestare a mândriei, geloziei și a invidiei. „Cine ești tu, – indignat spunea el atunci – de-ndrăznești să-mi vorbești despre aceasta?! Dumnezeu însuși m-a pus în slujba asta, de aceea nu e treaba ta să-mi indici ceva!”. Cazul s-a încheiat cu faptul că oamenii au

început să părăsească biserica din motiv, că nu mai puteau suporta dictatura și dominația lui asupra lor, pe care deja toți le observau, numai nu el.

Citind despre aceste exemple, am putea crede că astfel de cazuri sunt extrem de rare. Ei bine, mi-ar plăcea să fie anume așa. Posibil ca în ele, ca într-un cheag, s-a concentrat mult din ceea, ce sunt faptele firii pământești. Dar oare puțini creștini, fiind ca acești oameni, umplu astăzi sălile caselor de rugăciune, unde ei cântă imnuri și în rugăciunile lor mulțumesc lui Dumnezeu pentru mântuirea care le-a fost dată, fără a pătrunde în sensul a ceea despre ce cu atâta evlavie vorbesc. Căci dacă Tatăl Ceresc ne-a salvat, atunci acest lucru ar trebui neapărat să fie văzut în viața noastră deja aici, pe pământ, și nu numai în cuvinte ci și în fapte. De fapt, când un om este orb din punct de vedere duhovnicesc, el nu este capabil să gândească treaz și să se vadă pe sine însuși, așa cum îl vede Dumnezeu. Creștinismul firesc poate fi iertat la începutul venirii noastre la Domnul, dar nu ne face onoare dacă continuăm să rămânem în el mulți ani la rând și, cu atât mai mult, întreaga noastră viață creștină.

Aici încheiem caracterizarea creștinului firesc și vom trece la examinarea semnelor inerente creștinului duhovnicesc.

1. În primul rând, studiind Cuvântul lui Dumnezeu, sau citind cărți duhovnicești ziditoare, un astfel de om caută nu atât explicații la întrebările lui neînțelese, cât căile care duc la o alipire adevărată și reală de Dumnezeu, iar scopul principal și cel mai important al vieții sale de creștin este de a avea o relație personală și o părtășie profundă cu El. În ceea ce privește tălmăcirea Bibliei, el este treaz și rațional, se îndepărtează de tot felul de manifestări extreme, care nu corespund Sfintei Scripturi și nu se preocupă de toate teoriile teologice moderne și formele de slujire care nu au o confirmare Biblică.

2. Creștinul duhovnicesc trăiește nu cu sentimente, emoții, senzații și experiențe speciale, ci prin credința în Cel, Care este pentru el scopul, centrul și sensul vieții. El este întotdeauna gata să intre în procesul de curățire, își

mărturisește toate păcatele și își pune viața în ordine, înlătură din ea tot ceea ce-l desparte de Dumnezeu și nu-i permite diavolului să domnească asupra lui. Cuvintele Sfintei Scripturi „Voia lui Dumnezeu este sfîntirea voastră” sunt pentru el porunca lui Dumnezeu, pe care el o urmează fără a se abate.

3. Înțelegând că lupta dintre ce e firesc și duhovnicesc va continua în el pe tot parcursul vieții sale pămîntești, el mereu veghează, fiind întotdeauna gata să învingă orice atacuri ale satanei. Cu toate că în corpul său se manifestă dorințe desfrînate și înclinații spre păcat, el nu încetează să lupte la fel cum a luptat cândva apostolul Pavel, care a spus: „În fiecare zi, eu sunt în primejdie de moarte. ...,mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpînire” (1Cor. 15:31, 9:27).

4. Creștinul duhovnicesc nu este închis și nu este tăcut, dar nici nu vorbește prea mult. El este gata să comunice cu toți oamenii care-l iubesc pe Domnul, indiferent de apartenența lor la o anumită confesiune. Pentru el este important nu cum se numește persoana credincioasă, dar cine cu adevărat este ea. Atunci când intră în contact cu alți creștini, este simplu și natural, nu se expune pe sine deosebit de duhovnicesc, se străduie să nu intre cu ei în polemică cu privire la unele întrebări și puncte ale doctrinei acestora, care îi separă, îi acceptă așa cum sunt, și în același timp rămâne a fi el însuși, iar datorită acestui fapt, devine pentru ei o mare binecuvîntare. Căci fiecare suflet poate să diferențieze ce este adevărat și ce e prefăcătorie și jocul unui spectacol de evlavie.

5. Aspectul exterior a creștinului duhovnicesc, hainele lui, coafura, tonul conversației, cuvintele și modul de comunicare, nu sunt determinate de regulamentul bisericii lui și nici de interdicțiile ei, ci de Domnul, Care trăiește în inima lui și conduce totul. O astfel de persoană se străduie să împlinească ceea ce-l învață Biblia, la început depunând efort, iar apoi făcând totul automat, pentru că poruncile Domnului și voia Tatălui Ceresc sunt invizibil încrustate în sufletul său, așa că el nu mai are nevoie de reamintiri și control.

6. Una dintre sarcinile principale în umblarea sa cu Domnul este omorârea propriului său „Eu”, căruia el îi declară

un război implacabil, fără compromisuri și nu se liniștește până când acest „Eu” nu-și pierde dominația și puterea asupra sufletului său. În urma acestor acțiuni Dumnezeu devine Rege în inima lui, eliminând treptat tot ceea ce era inerent omului vechi și transformându-l într-o „făptură nouă în Hristos”, atât de evident, încât oamenii din jur, observând acest lucru, rămân atrași de el și vor să știe care e secretul vieții sale de biruință. Pe ei îi atrage la el nu erudiția, nu cunoștințele teologice, nu minunile și darurile, ci cu totul altceva. Ei văd în el ceea ce nu au în sine, – **o viață simplă, trăită zi de zi în Hristos**, care este pentru el la fel de obișnuită precum e respirația noastră, care, în absența patologiei, noi nici măcar nu o observăm. Iar când avem o astfel de viață în Dumnezeu și relații de încredere în El la fel de simple, ca la un copil cu tatăl său, atunci, a fi mereu în contact cu Domnul și a avea o relație personală cu El nu este ceva neobișnuit și supranatural, ci un lucru de bineînțeles. În acest caz dispare necesitatea posturilor frecvente cu rugăciuni repetate și cereri, pentru că Domnul evident și simplu se revelează pe Sine ca Tată Ceresc, răspunzând copilului Său după voia Sa, cum vrea și când vrea – uneori imediat, iar uneori după un timp.

7. Adevărul credinței unui astfel de credincios este confirmat de practica vieții și se manifestă, în primul rând, printr-o atitudine prietenoasă și lipsă de fățarnicie față de aproapele său, fie că este vorba de oamenii credincioși sau de cei, care nu-l cunosc deloc pe Dumnezeu. Cuvintele Bibliei: „voi sunteți lumina lumii, voi sunteți sarea pământului” își găsesc împlinirea în cuvintele sale chibzuite, în reacțiile calme, în amabilitatea lui neprefăcută, în dorința de a ajuta oamenilor care cer ajutor, fie că este vorba de un om firesc sau duhovnicesc. Confruntându-se cu brutalitatea, nedreptatea, nerecunoștința, exigența și alte părți necuviincioase ale creștinilor nominali și a mediului lumii păcătoase, el, reacționează fără indignare și împietrire, străduindu-se să răspundă cu bine la rău, după cum ne învață Sfânta Scriptură.

8. Dar cel mai important și indiscutabil semn al unei stări duhovnicești adevărate, este o calitate neprețuită care

pe deplin s-a manifestat numai în Isus Hristos – capacitatea de a iubi toți dușmanii, adică exact ceea ce în genere nu este specific naturii umane firești. Un înțelept a spus: „A iubi prietenii – e ceva natural, dar a iubi dușmanii – e supranatural”. Și într-adevăr așa este. Pentru noi, oamenii, care nu putem să iubim cu adevărat nici măcar pe prietenii noștri, a iubi pe cel ce în răutate, răzbunare și ură ti-a provocat o rană grea în sufletul tău, – este într-adevăr ceva de neimaginat și ieșit din comun. Dar numai cel care poate așa să iubească, este capabil și să ierte, și nu doar în cuvinte, ci și adânc în inimă, adică în așa fel, încât să uite tot răul care i-a fost făcut.

9. Știind cât de păcătos a fost el însuși în procesul său de curățire și sfințire, creștinul duhovnicesc nu se grăbește să critice, să condamne, să-i umilească și să-i disprețuiască pe cei care încă nu au atins nivelul duhovnicesc adecvat. El este răbdător și îngăduitor cu ceilalți exact așa cum Dumnezeu a fost îngăduitor cu el. El niciodată nu înlătură o persoană chiar dacă vede în ea păcate rușinoase și cusur, pentru că este convins că pentru Dumnezeu nu-i nimic imposibil. Cuvintele Sfintei Scripturi despre faptul că Domnul este cel Căruia „Îi place îndurarea”, Care „nu dorește să piardă nici un suflet, nu ia viața, ci dorește ca fugarul să nu rămână izgonit dinaintea Lui” și la Care „mila biruiește judecata” (Mica 7:18, 2Împ. 14:14, Iac. 2:13) au pentru el o importanță de bază în relația chiar și cu cei mai mari păcătoși. O astfel de atitudine față de suflete, îl reține pe un creștin duhovnicesc să dea sentințe dure și să ia decizii nechibzuite. În această lume plină de egoism, cruzime, răutate, de dominație a unuia asupra celui alt și de manipulare a oamenilor, el, ia de obicei o poziție de așteptare, oferind ultimul cuvânt Celui, Care Unul Singur are dreptul la judecată.

10. Creștinul duhovnicesc se atârână cu toată responsabilitatea și seriozitatea față de slujirea sa în câmpul Domnului. El știe că fără Dumnezeu nu poate face nimic, de aceea, fără ca s-o ia înainte, el așteaptă cu răbdare călăuza Domnului. Din acest motiv, el nu întreprinde nimic de la sine până când nu primește de la El claritate, sau făcând într-o anumită direcție primul pas, așteaptă ca Dumnezeu să

confirme într-un mod oarecare că în acest lucru este voia Lui. Știind că fiecare om poate să greșească, el nu se consideră perfect, și este întotdeauna gata să se smerească și să-și ceară iertare, dacă a procedat față de cineva incorect. Amintindu-și mereu de Cel, Care despre Sine a spus: „Eu sunt blând și smerit cu inima”, creștinul duhovnicesc nu se preamărește chiar dacă este cunoscut de toți și cu atât mai mult nu așteaptă o recunoaștere specială sau ca cineva să i se închine. Dedicându-se în întregime Domnului și văzând în lucrarea sa o binecuvântare evidentă, el rămâne totuși foarte modest și se simte a fi rob care a făcut ceea ce trebuie să facă (Luc. 17:10).

11. Experimentând în legătură cu o astfel de slujire diferite bârfe, învinuiri nedrepte și ponegriri, el reacționează calm, fără indignare, chiar dacă ele îi provoacă o rană adâncă în inima sa, pentru că știe că ucenicul nu este mai mare decât Învățătorul, Care a fost cu mult mai mult umilit și scuipat. (Mat. 10:24). În astfel de situații, el încearcă să-și reamintească cuvintele din Biblie, care spun: „Când sunt plăcute Domnului căile cuiva, îi face prieteni chiar și pe vrăjmașii lui” (Prov. 16:7).

Așa dar, reieșind din cele spuse mai sus, putem face concluzia că creștinul duhovnicesc – e un om credincios care deși trăiește ca și alții, având o viață obișnuită, totuși se deosebește foarte mult de ceilalți prin faptul că multe înțelege și în multe procedează altfel decât ei pentru că se conduce nu după principiile care domină în această lume, ci după cele care sunt lăsate în paginile Sfintei Scripturi, și care au devenit pentru el principalul indicator și îndrumător. Renunțând la multe lucruri în mod conștient, el găsește bucurie și satisfacție în ceea ce duce la îmbogățirea interioară a lumii sale duhovnicești. În legătură cu acest lucru, la el s-a format o viziune proprie asupra valorilor și priorităților. Scopul și sensul vieții sale este să cunoască voia Domnului și s-o împlinească, lucru, care se manifestă de obicei într-o anumită slujire pe care el o face pentru Dumnezeu și pentru oameni. Trăind așa, el însuși în mod inconștient, Îl proslăvește pe Tatăl Cerească, la fel ca și întreaga creație a lui

Dumnezeu: păsările, florile, pomii, lacurile, mările, munții – care doar prin înșăși existența lor Îl glorifică pe Creator.

Viața ne arată că adevărații creștini duhovnicești sunt, de obicei, nu cei, care se deosebesc printr-o personalitate strălucitoare și lasă despre sine în această lume o mulțime de amintiri, ci cei, viața cărora le este curată și sfântă. Astfel de personalități sunt ca niște crini modești, care înfloresc în locurile retrase ale izvoarelor și râurilor. Ca și confirmare a acestor lucruri ne poate sluji următoarea istorisire:

O femeie credincioasă, care a fost unica creștină în satul ei, a trăit o viață lungă și foarte grea. Pierzându-și soțul în război și rămânând devreme văduvă, a trebuit să muncească din greu pentru a hrăni cei patru copii ai săi. Cu toate acestea, toate lipsurile, suferințele, necazurile și încercările care le-a avut, nu numai că nu i-au împietrit inima, ci au apropiat-o și mai mult de Domnul. Ea nu s-a plâns niciodată și n-a cântit, în smerenie ducându-și crucea și primind totul ca fiind voia Domnului. În serile târzii, după ce-și termina toate treburile, ea lua în mână Biblia și o citea mult timp, scoțând din ea perlele prețioase ale înțelepciunii lui Dumnezeu, pe care apoi le transmitea copiilor ei. Timpul petrecut deoparte în rugăciune cu Dumnezeu, în care sufletul ei asculta cu atenție cuvintele pe care Domnul i le spunea, îi aduceau atâta bucurie și înviorare încât cei care o urmăreau nu puteau să înțeleagă de unde această femeie simplă primește atâtea puteri.

Modestă, calmă și echilibrată, ea nu reacționa la umilințe, supărări și jigniri, străduindu-se să răspundă cu bine la rău, fapt, cu care-i atrăgea pe alții la sine cu o forță irezistibilă. Când era întrebată de ce procedează așa, ea avea o mare ocazie să vorbească despre Dumnezeu. Dar fiind nevorbăreată, ea nu putea să facă acest lucru așa cum își dorea. Însă nici nu era necesar, pentru că viața ei, reflectând trăsăturile sfinte ale lui Isus Hristos, suna mai tare decât toate cuvintele ei. Ea era atât de respectată în satul natal, încât chiar și bărbații beți ce se certau, tăceau și se împrăștiau imediat atunci când o vedeau de departe. Când cineva venea la ea pentru ajutor sau sfaturi, ea nu refuza niciodată, făcând tot ce-i stătea în puteri.

Dragostea față de Domnul și caracterul blând al mamei au fost transmise copiilor care, după ce au crescut, au devenit nu numai creștini exemplari, ci și slujitori în câmpul lui Dumnezeu. Când a venit timpul și această femeie creștină a plecat în veșnicii la Domnul, în urma sicriului ei veneau de pretutindeni mulțimi de oameni, pentru care ea a fost cu adevărat lumină și sare. Au trecut mulți ani, dar până acum membrii mării biserici creștine care a apărut în acel sat după moartea ei, povestesc oaspeților despre slujirea ei Domnului și oamenilor, aducând viața ei ca un exemplu demn de urmat.

Drag prieten! Îmi pot imagina că, după citirea acestui capitol, vorbind la figurat, tu „te vei apuca de cap”, înțelegând că multe sau aproape toate calitățile care-l caracterizează pe un creștin firesc, într-un fel sau altul le ai atât tu, cât și mulți alți oameni credincioși. În urma acestor lucruri ai putea fi convins că practic e imposibil ca, noi, cei ce trăim pe pământ în ultima vreme, să fim creștini duhovnicești, mai ales că în multe biserici devine din ce în ce mai dezvoltată formalitatea, superficialitatea și răcirea duhovnicească în masă. Dar nu te grăbi să tragi concluzii. Caci Dumnezeu niciodată nu cere de la noi ceva imposibil. El știe că noi suntem trup, de aceea lucrează asupra noastră ca să ne transforme din creștini firești în creștini duhovnicești, treptat, pas cu pas, dar, desigur, cu condiția că noi îi permitem Lui să facă acest lucru. Căci există și astfel de credincioși, pentru care creștinismul firesc a devenit demult norma lor de a-L urma pe Domnul.

Ține minte, că definiția de „creștin firesc” pentru un timp oarecare după întoarcerea ta la Domnul, nu este o expresie de condamnare și nici un nume rău. În primii ani de credință, ea reflectă mai degrabă realitatea și adevărul stării tale duhovnicești. Nu trebuie să ne așteptăm că credincioșii convertiți de curând, vor deveni duhovnicești imediat după pocăința lor. Această schimbare în noi și transformarea omului nostru lăuntric, este un proces care continuă o anumită perioadă de timp. Dar dacă trec câțiva ani sau chiar zeci de ani și tu totuși ai rămas încă firesc, atunci cu tine ceva nu este în ordine și starea ta duhovnicească – e de jale.

Urmând pe Domnul de mult timp, tu nu trebuie să rămâi un copil îmbătrânit, întristându-l pe Dumnezeu, aducându-ți pagube ție și celor apropiați. Fiecare creștin adevărat trebuie să-și dorească creștere duhovnicească, formare și dezvoltare, dând voie Duhului Sfânt să lucreze asupra lui tot mai mult și mai mult, să-l schimbe și să-l transforme cum l-a transformat și pe apostolul Pavel, într-un „om perfect al lui Dumnezeu”.

De îndată ce cu adevărat vei dori acest lucru, Domnul va face cu siguranță această schimbare în tine, pentru că are multe căi și posibilități de a atinge ceea ce El dorește. Tu trebuie să fii disponibil pentru transformările necesare chiar dacă îți va fi foarte greu. Precum aurul devine curat de impurități numai după ce este trecut de mai multe ori prin foc, precum pietrele scumpe se transformă în diamante strălucitoare și prețioase sub influența presiunii și șlefuirii, așa și un creștin firesc se transformă în duhovnicesc sub influența multor dificultăți permise de Dumnezeu, circumstanțe, suferințe, încercări, umilințe, dispreț, ponegriri durere și lacrimi.

Dacă în lumina celor scrise tu ai citit și ai recunoscut în tine un creștin firesc, sau ai văzut în umblarea ta înaintea Domnului semnele creștinismului firesc, nu descuraja și nu dispera, considerându-te lepădat sau pierdut. Nu spune că niciodată nu vei putea obține ceea ce este inerent unui creștin duhovnicesc, ci mai bine întoarce următoarea pagină și continuă să citești despre ceea ce trebuie să faci pentru a nu mai fi sclavul păcatelor tale, ci începe să trăiești o viață nouă, sfântă și plină de biruință.

Capitolul 2

Ispite și încercări

În viața fiecăruia dintre noi sunt anumite momente în care se descoperă adevărata noastră esență. Prin modul cum le primim, cum reacționăm la ele și cum ne comportăm în aceste momente, se descoperă calitățile noastre umane și duhovnicești, părțile noastre pozitive și cele negative, puterea și slăbiciunea noastră. Nimeni nu poate să evite astfel de momente. Ele vin pe neașteptate și ne pun pe cântarul Domnului, cântărindu-ne, și determinând cine cu adevărat noi suntem și de care lucruri suntem capabili. Ca un catalizator, ele scot în evidență adevărata noastră stare duhovnicească și acestea nu sunt nimic altceva decât ispitele și încercările.

Ispita este orice impuls de a gândi, de a spune sau de a face ceva împotriva voii sfinte a lui Dumnezeu, sau, cu alte cuvinte, dorința de-a avea ce-i interzis, tendința spre ceva ce te ademeneste, te înșală și te duce în păcat. Ispita corespunde naturii celui ce este ispitit și descoperă această natură în el. Fiecare om își are ispitele lui care, vin în conformitate cu înclinațiile dominante ale caracterului său.

Ispită poate fi cineva sau ceva ce ne provoacă și ne determină să dorim sau să facem un lucru care, de obicei, nu produce un rod bun. Ispită poate fi gândul nostru, o persoană oarecare, o situație, o circumstanță, o dorință sau unul din lucrurile pe care vrem neapărat să le obținem. Noi putem fi ispitiți printr-o persoană în cazul în care prezența ei trezește în noi gânduri și dorințe necurate, iar contactul cu ea provoacă în noi sentimente negative și tendință spre fapte rele. Noi înșine putem fi o ispită unul pentru altul atunci când dăm un motiv pentru seducere și poticnire.

Orice situație poate deveni pentru noi o ispită și nimerind în ea, suntem în pericol de a face ceva ce ne pătează. De exemplu, un băiat și o fată aflându-se într-o atmosferă intimă comit păcatul curviei, după care rămân îngroziți și nu pot să înțeleagă cum au putut ei să facă așa ceva. Într-un

mod asemănător acționează și circumstanțele care împing o persoană la comiterea unor fapte păcătoase și crime, cum ar fi furtul, înșelăciunea, falsificarea actelor, mărturiile false și așa mai departe.

Dar ispita cea mai răspândită și cel mai des întâlnită este dorința irezistibilă de a vedea, a auzi, a dobândi sau de a experimenta ceva, ce dorește mintea și corpul nostru. Gama unor astfel de dorințe ispititoare este foarte mare – de la dorința de a poseda un lucru nesemnificativ pe care, după ce l-ai primit, fără regret îl arunci la gunoi, până la dorința de a poseda o altă persoană. Din acest motiv, oamenii sunt gata să meargă la cele mai oribile și cele mai scârboase infracțiuni precum e dezonorarea copiilor sau folosirea femeilor în calitate de roabe sexuale. Scopul oricărei ispite și ademeniri este de a ne face dorința atât de imensă și neînduplecată, încât ea să poată poseda întreaga noastră ființă, determinând-o să-și obțină satisfacția cu orice preț.

Cea mai puternică și aproape irezistibilă ispită a omului este satisfacerea păcătoasă a instinctului sexual, care se manifestă sub formă de autosatisfacere, preacurvie și curvie. În acest caz, pofta corpului și excitația domină cu atâta putere, încât oamenii își pierd complet controlul asupra lor și își vin în fire doar după ce-au comis păcatul. Un tânăr, recunoscându-se pe sine rob al masturbării, a descris acest lucru astfel: „Pentru a explica cum mă simt eu în momentul în care este ispitită dorința corpului meu, voi da un exemplu: Un narcoman este atât de dependent de „doza” sa, încât fără ea nu poate nicidecum. În momentul în care el se împotrivește dependenței sale pentru acest „sedativ”, la el apare sevrajul. Această dependență domină atât de puternic asupra deciziei sale de a pune capăt acestui lucru, încât de fiecare dată el iarăși i se supune, indiferent de dorința lui de a renunța. Ceva similar se întâmplă și cu mine. Mi-e rușine să recunosc, dar de mulți ani eu nu pot fără masturbare, care, a devenit pentru mine un fel de drog a cărui putere este atât de mare, încât trebuie să comit această urâciune de două sau de trei ori pe zi. Este greu să descriu în cuvinte cât de mult mă doare neputința mea în lupta împotriva acestui

păcat și cât de murdar mă simt de fiecare dată când îmi pângăresc corpul cu mâinile mele! O, dacă ați ști cât de mult mă urăsc pentru acest păcat la care mă împing gândurile despre fete sau pozele imorale pe care eu, fără a le căuta, le găsesc uneori pe internet. Anume gândurile aprind în corpul meu această dorință pasională care mă face să comit acest păcat”.

Trebuie să spun că aproape toate ispitele încep cu gândurile care apar în mintea și inima noastră necurată, exact după cum e scris: „Căci dinăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtişagurile, lăcomiile, vicleşugurile, înşelăciunile, faptele de ruşine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia” (Marc. 7:21-22). Gândul care a apărut în inima noastră stârneşte dorinţa, iar ea la rândul ei ne împinge la acţiune şi astfel se săvârşeşte păcatul. Interesant este faptul că orice împotrivire şi orice obstacol care împiedică împlinirii dorinţelor ce ne ispitesc, provoacă, de obicei, o furtună de indignări, furie şi protest, mărimdu-ne şi mai mult dorinţa de a obţine neapărat ceea ce atât de mult ne dorim. În acest caz omul devine nerăbdător, iritabil, furios, indignat şi pretenţios. El nu vrea să dea socoteală nimănui, pentru a obţine ceea ce i-a acaparat privirea şi i-a ademenit inima.

Puterea ispitei ce acţionează prin intermediul unei dorinţe, constă în faptul că noi nu vrem să ne împotrivim acestei dorinţe, deoarece ea este foarte atrăgătoare pentru noi. În acest caz noi depunem toate eforturile pentru a găsi o scuză sau o explicaţie de dezvinovăţire pentru faptele noastre. Astfel, de exemplu, poţi spune că eşti obosit de munca grea şi monotonia vieţii de zi cu zi, de aceea, ai nevoie de odihnă şi relaxare, apoi sub acest pretext poţi să stai ore întregi la televizor sau calculator, vizionând seriale sau rătăcind pe internet în căutarea anumitor informaţii interesante. Procedând astfel, noi, desigur, nu vrem să recunoaştem că adevărata cauză a acestor dorinţe este satisfacerea poftei noastre care ne duc în ispită, şi care se termină cu păcat, iar păcatul imediat şi automat ne desparte de Dumnezeu. Obţinând ceea ce am dorit şi gustând din fructul interzis, noi în sfârşit ne dăm seama ce preţ acum trebuie să plătim, şi numai după aceasta

începem să ne condamnăm. Mustrările de conștiință nu ne lasă în pace și din cauza lor noi cădem în descurajare și disperare.

În Epistola apostolului Iacov 1:13-17 avem o revelație uimitoare care revărsă lumină asupra naturii ispitei: „Nimeni, când este ispitit, să nu zică: „Sunt ispitit de Dumnezeu.” Căci Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău și El Însuși nu ispitește pe nimeni. Ci fiecare este ispitit când este atras de pofta lui însuși și momit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul odată făptuit, aduce moartea. Nu vă înșelați, preaiubiții mei frați: orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, coborându-se de la Tatăl luminilor, în Care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare”.

Știm cu toții că omul are tendința de a se îndreptăți pe sine și a învinui pe alții pentru tot ce i s-a întâmplat. Și astfel de „vinovați” sunt adesea circumstanțele create sau o altă persoană, sau chiar Însuși Dumnezeu. Amintiți-vă de Adam, cărui, după ce a păcătuț, nu i-a fost rușine să-i spună Creatorului: „Femeia **pe care mi-ai dat-o** ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat” adică, cu alte cuvinte: „Doamne, Tu mi-ai trimis ispita, dându-mi-o pe Eva. Dacă Tu n-ai fi făcut acest lucru, n-aș fi păcătuț. Deci, nu eu sunt de vină, ci Tu” (vezi Gen. 3:12). Într-adevăr, poți doar să te miri de faptul cât de departe a fost capabil Adam să meargă. Iar noi?! Oare noi nu procedăm exact la fel atunci când în inima noastră spunem: „Doamne, de ce m-ai părăsit?” sau „Atât de mult L-am rugat pe Domnul să mă ferească de această ispită, dar nimic nu m-a ajutat și totuși am căzut în păcat”, sau „Domnul a știut doar că eu sunt slab în această privință și totuși a permis acest lucru” și multe altele de acest fel. Cunoașteți asemenea scuze, nu-i așa? Și ele toate se reduc la una: „Nu-i vina mea, dacă Dumnezeu...”. Însă Biblia, subliniind astfel de scuze, spune clar că „Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău și El Însuși nu ispitește pe nimeni”. Thomas Secker, om al lui Dumnezeu a spus în această privință astfel: „A te ruga pentru izbăvirea de ispite, și în același timp, a te lăsa sub influența puterii

lor – este același lucru precum ai băga degetele în foc, cerând Domnului ca ele să nu fie arse”.

Cuvintele apostolului Iacov dezvăluie adevărata esență a procesului interior al fiecărei ispite: „Ci fiecare este ispitit când este atras **de pofta lui însuși** și momit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul, odată făptuit, aduce moartea”. Astfel, înaintea ispitei stă o oarecare preocupare, la care noi **de bună voie** ne concentrăm atenția: fie un gând care ne distrage, o bârfă răspândită de cineva, un portofel lăsat fără supraveghere, o fată frumoasă, un bărbat interesant sau o imagine întinată. Dacă atenția noastră n-ar fi fost ademenită de această „ușă de intrare”, ispita nu s-ar fi atins de noi. Dar în loc să ne oprim imediat și să trecem pe alături, noi, **conștient** deschidem ușa și intrăm înăuntru, iar apoi gemem și suferim, neînțelegând, cum am putut să facem așa ceva.

Cuvântul „pofță” menționat de apostol, înseamnă o dorință arzătoare sau o atracție irezistibilă. Fiecare dorință ne este dată de Dumnezeu, Care a pus-o în om în momentul creației. Totodată, Creatorul a dat creației sale dreptul de a folosi mijloacele potrivite pentru satisfacție, fără a cădea în extreme și în păcat. De exemplu, dacă vrem să mâncăm, acest lucru este normal, dar dacă permitem acestei dorințe să depășească limitele raționale, atunci ea devine îmbuibare. Exact la fel este și cu toate celelalte instincte și preocupări.

Ispita se lipește de orișice dorință pe care Dumnezeu ne-a dat-o și încearcă s-o transforme în păcat, mărind-o până la dimensiuni de neimaginat sau contribuind la satisfacerea ei prin metode inacceptabile, supranaturale. A nu permite acest lucru, este responsabilitatea noastră **personală**, iar inima noastră reînnoită de Dumnezeu, trebuie să fie atentă la fiecare dorință. Cedând ispitei, nu trebuie să dăm vina pe cineva sau ceva, fiindcă noi înșine a trebui să luptăm împotriva ei. Și cu cât mai repede începi lupta, cu atât mai ușor e să obții biruință.

Deoarece scopul principal al ispitei este de a împinge omul la păcat, cel mai des, pentru satisfacerea ei se folosește

înșelăciunea și manipularea. Căci diavolul, în mâinile căruia ispita este cel mai puternic instrument, niciodată nu ne înformează prealabil ce consecințe ne așteaptă dacă ne lăsăm momiți de ceea, ce ne ispitește și ne duce la păcat. Fiind ispitiți, noi de obicei nu ne gândim la faptul că furând, putem pierde locul de muncă, mergând la compromis cu conștiința noastră ne putem pierde reputația, curvind sau preacurvind ne provocăm pagube mari nouă înșine și familiei noastre. De regulă, ispita întotdeauna minimizează consecințele reale și negative ale unei fapte pe care vrem s-o facem și exagerează aspectele părților ei pozitive născocite.

Prima ispită a fost în Grădina Edenului, când diavolul, prin viclenie a împins-o pe Eva pe calea neascultării față de Creator, spunând: „Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el (*fructul pomului*), vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” (Gen. 3:5). Spunând acest lucru, satana a încercat s-o convingă pe Eva că Dumnezeu, oferindu-i ei și soțului ei o mulțime de bunuri, totuși, a ascuns de ei ceea ce e și mai bun. Astfel, chiar de la început, șarpele cel vechi, ispitind oamenii, a folosit anume minciuna, atrăgându-i pe calea păcatului printr-o afirmație care de fapt era o minciună evidentă, al cărei tată este el. Exact la fel și acum, acest mincinos și ispititor viclean ne amăgește cu ceea ce Dumnezeu urăște, promițându-ne plăcere, desfătare, bucurie, fericire, bogăție, slavă și alte lucruri de acest gen. Însă, de fapt, aceste lucruri devin un motiv de dezamăgiri, disperări, rușine, de un faliment complet, închișori și chiar moarte.

Mecanismul de acțiune al ispitei este foarte complicat și greu de înțeles pentru noi, de aceea diavolul îl folosește cu iscusință. O metodă bine gândită pentru ispitire sau o serie întreagă de astfel de metode, sunt în stare să doboare pe oricine, inclusiv și pe cel care a intrat pe calea de curățire și sfințire. Ispitindu-ne, diavolul recurge mereu la una și aceeași tactică testată. Mai întâi, el aprinde în noi focul dorinței și astfel ne împinge la păcat, iar după ce am păcătuit, el imediat se întoarce și începe să ne învinovățească, aruncându-ne în disperare și depresie. La început el încearcă să

împodobească păcatul și să-l facă în ochii noștri inofensiv și fără însemnătate, iar după săvârșirea lui, scoate de pe el toate măștile și din toate puterile se străduie să ne arate toată groaza căderii noastre și imposibilitatea de-a ieși din situația care s-a creat din cauza păcatului înfăptuit. Învinuirea și minciuna sunt armele lui preferate. Astfel, el câștigă de două ori – împingându-ne la păcat ne desparte de Dumnezeu, iar după aceasta ne învinuiește înaintea Lui. De aceea, scopul nostru este să nu-i oferim această bucurie, ci să facem așa cum ne învață Cuvântul lui Dumnezeu: „Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi” (Iac. 4:7). A te împotrivi – înseamnă să nu i te supui, să nu-i dai nicio șansă, să răspunzi cu refuz la orice provocare și la orice împingere spre rău.

În viața obișnuită de zi cu zi, ispitele ne înconjoară la fiecare pas, cu atât mai mult, în aceste vremuri depravate când păcatului i se oferă toate posibilitățile pentru a crește și a se răspândi. Situația noastră este deosebit de periculoasă atunci când suntem convinși că nicidecum nu vom păcătui. În astfel de momente noi, de obicei, uităm avertizarea Sfintei Scripturi: „Astfel dar, cine crede că stă în picioare să ia seama să nu cadă” (1Cor. 10:12).

Noi, oamenii, suntem predispuși să supraapreciem puterea și capacitatea noastră de împotrivire. De obicei, noi spunem: „Nu, eu niciodată nu voi proceda astfel!” sau „Așa ceva cu mine pur și simplu nu se va întâmpla”, sau „Eu doar nu sunt atât de fără minte, încât să fac ceea ce m-ar afecta”, sau „Eu cred cu tărie că relația mea cu Domnul mă va păzi de astfel de căderi”. Vorbind așa, noi nici nu bănuim că o astfel de încredere în propriile noastre puteri este semnalul roșu al semaforului care ne avertizează despre mândria noastră, care mai devreme sau mai târziu ne va duce la cădere. Bazându-ne pe puterile noastre omenești, noi nu putem fi gata în orice moment să respingem ispita, pentru că de cele mai multe ori ea vine pe neașteptate. Numai Domnul este în putere să ne păzească de căderi în timpul ispitelor despre care Biblia mult ne vorbește. De aceea, aprofundându-ne în Sfânta Scriptură, urmând

sfaturile și îndrumările ei, putem multe să învățăm și multe să le evităm.

Deși în arsenalul lui satan există un mare număr de ispite, cu toate acestea, el nu are nimic nou, fapt, care confirmă încă o dată adevărul cuvintelor, spuse cândva de înțeleptul Eclesiastul: „Ce a fost, va mai fi, și ce s-a făcut, se va mai face; nu este nimic nou sub soare” (Ecl. 1:9). Și într-adevăr, începând de la prima ispitire a Evei, tactica vrăjmașului se repetă din nou și tot din nou. Violența, minciuna și înșelăciunea, străduința deșartă a omului de a deveni cineva, intriga, pofta de profit, pasiunile scârboase și orbirea duhovnicească – iată lista incompletă a săgeților de foc pe care el, în toate epocile de existență a pământului, le folosește cu pricepere și cu mare succes.

Ispita poate fi de asemenea și duhovnicească. Ea apare, de obicei, din cauza diferitor întrebări neînțelese și nerezolvate sau atunci, când noi, având o îndrăzneală umană, hotărâm să vorbim în numele Domnului, fapt, după care suferim rușine sau înfrângere. Căci diavolului îi place să folosească astfel de ispite, deoarece știe bine că, dacă va reuși, atunci ne va abate din drum pentru o lungă perioadă de timp, clătinându-ne astfel în credință și aruncându-ne în prăpastia deznădejdiei și disperării. Cu părere de rău, devenind creștini și aflându-ne printre copiii lui Dumnezeu, noi, adesea credem că nu mai trebuie să ne temem de ispite, însă acest lucru nici pe departe nu-i așa. Viața ne arată că ispita duhovnicească se abate asupra credincioșilor nu în lume, ci foarte des în propria lor biserică și nu vine prin nimeni altul decât prin frații și surorile de credință.

Trebuie să ținem cont de faptul că, ispita duhovnicească poate veni imediat chiar și după momente de o părtășie deosebită cu Domnul sau după binecuvântările evidente pe care le-am primit. În Evanghelia după Marcu se povestește despre prima apariție a Domnului Isus Hristos în fața oamenilor, când în momentul botezului din cer s-a auzit un glas: „Tu ești Fiul Meu preaiubit, în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea” (Marc. 1:11). S-ar părea că o dovadă mai mare a recunoașterii Divine nu ar putea exista! Dar, cu toate acestea,

deja în versetul următor citim: „**Îndată**, Duhul a mânat pe Isus în pustie” anume pentru a fi acolo ispitit de diavol, loc unde Isus s-a aflat timp de patruzeci de zile și nopți.

Așa se întâmplă și în viața noastră creștină. După o mare creștere duhovnicească sau o confirmare clară a bunăvoinței lui Dumnezeu, pe neașteptate vin zile grele și dureroase. Sufletul, care ieri s-a bucurat, mulțumind Domnului pentru biruința obținută sau pentru o favoare duhovnicească pe care a primit-o, astăzi geme înconjurat de întunericul mâhnirii și al disperării. Doar cu câteva zile în urmă, prezența Domnului te încălzea cu căldura sa, iar acum ți se pare că frigul și întunericul imens te înconjoară din toate părțile și nicăieri nu se vede nici o cale de ieșire. Nu vă mirați de acest lucru. Dacă Mântuitorului I-a fost sortit să treacă prin așa ceva, înseamnă că și dumneavoastră nu trebuie să vă fie stranie o astfel de situație. Poate că Domnul anume de aceea v-a dăruit posibilitatea să aveți o favoare duhovnicească, ca să vă pregătească pentru pustiul duhovnicesc prin care treceți la moment, pentru „Ghetsimani” și „Golgota” dumneavoastră.

Puterea loviturii armelor satanice le vedem deosebit de bine în anumite momente ale vieții firești și duhovnicești ale omului. Precum satan a venit la Hristos în momentul slăbiciunii Sale fizice, așa și la noi el vine în momente de relaxare emoțională, fizică și mentală. Acest lucru se întâmplă atunci când suntem bolnavi, supraobosiți, distruși pe plan emoțional, nesatisfăcuți din punct de vedere duhovnicesc, pustiți în suflet, când suferim de singurătate sau deznădejde, suntem zguduiți de furtunile vieții, ne îndoim de credințioșia Lui Dumnezeu, purtăm în inimă amărăciune, avem față de cineva antipatie, ură sau pur și simplu supărare. Toate aceste lucruri slăbesc imunitatea noastră duhovnicească, făcându-ne slabi și față de ispite. De aceea, pentru un creștin este foarte important să nu permită ca astfel de stări să dureze prea mult timp.

Pentru a învăța cum să conduci corect un război duhovnicesc împotriva ispitelor și cum să le învingi cu succes, trebuie să înțelegi, să memorizezi și zilnic să aplici în practica vieții tale de creștin câteva sfaturi și recomandări, și anume:

1. Noi niciodată nu trebuie să uităm că ispitele, confruntările cu păcatul și lupta duhovnicească care începe din aceste motive, ne vor însoți pe tot parcursul vieții noastre pământești, de aceea, ele ar trebui să fie privite nu ca o neplăcere sau nenorocire, ci ca o parte necesară a educației noastre duhovnicești. Căci în această școală noi învățăm să fim curajoși, tari și să ne încredem în Domnul. Oricât de grea n-ar fi încercarea, și oricât de dureroasă n-ar fi conștientizarea urmărilor păcatului, noi întotdeauna trebuie să ținem minte că Domnul este un Dumnezeu milostiv și-și revarsă mila Sa peste cei, care cu smerenie își cer iertare de la El.

2. Întotdeauna trebuie să ținem minte că orice faptă, oricât de obișnuită sau neînsemnată n-ar fi, ea, sau formează caracterul nostru, sau îl distruge. Dacă permitem unei ispite să ne învingă și să capete asupra noastră putere, atunci mai devreme sau mai târziu o vom sfârși cu rușine. În Proverbe 25:28 se spune: „Omul care nu este stăpân pe sine este ca o cetate surpată și fără ziduri”. Stăpânind peste dorințele noastre în viața de zi cu zi, noi ne pregătim astfel pentru vremurile mult mai dificile care vor fi în viitor.

3. Este important ca întotdeauna să ținem cont de faptul că, în lupta împotriva ispitei, Dumnezeu niciodată nu ne lasă în voia soartei, de aceea, să nu-l credem pe satan care se străduie să ne convingă că, de îndată ce suntem ispitiți, Dumnezeu se îndepărtează de noi. Dimpotrivă, în acest moment El ne dă un ajutor activ, limitând maximal puterea influenței ispitei, încât ea să nu depășească limita capacității noastre de a-i spune „nu”. Nu în zadar e scris: „Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre, ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda” (1Cor. 10:13). Însă, necătând la faptul că Dumnezeu reduce foarte mult puterea influenței orișicărei ispite, ajutându-ne să trecem peste ea, noi, totuși trebuie singuri să luăm lovitura asupra noastră, după care, devenind participanți activi în lupta care a început, nu numai să ne opunem ei, dar și să căpătăm o biruință deplină asupra ei. Adevărata sfințenie pe care Dumnezeu de la noi o așteaptă nu constă în lipsa de ispite, ci în puterea de a le în-

vinge. O astfel de luptă trebuie să înceapă în primul rând în gândurile noastre în care se nasc imagini necurate, care apoi cresc în dorințe desfrânate ce vor să fie implementate în viață.

4. Nici într-un caz nu trebuie să ne îndreptăm și să spunem că ispita care am avut-o a fost atât de puternică, încât pur și simplu nu am fost în stare să ne împotrivim ei. Acest lucru nu e altceva decât o autoînșelare. În 1Corinteni 10:13 se spune: „Nu v-a ajuns nici o ispită **care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească**”. Expresia „care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească”, folosită aici, înseamnă „obișnuită” adică „specifică tuturor” și „tipică pentru fiecare”. Astfel, ispita cu care ne confruntăm, nu depășește limitele normelor care sunt permise de Dumnezeu, iar aceasta înseamnă că ea poate fi definitiv învinsă. Practic, toți oamenii au parte de ispite. Diferența este doar în faptul că unii dintre ei spun ispitei „nu”, iar alții „da”.

Doctorul în teologie Bruce Wilkinson, s-a exprimat referitor la acest lucru astfel: „Încetați să vă ocupați cu autoînșelarea! Înlăturați cortina de pe ispita dumneavoastră. Să țineți minte două adevăruri: în primul rând, ispita dumneavoastră este cea mai obișnuită, dar prin prisma imaginației omenești, ea se transformă în ceva sălbatic și de neînfrânat; în al doilea rând, ispita dumneavoastră nu e altceva decât înșelăciunea diavolului: ea va dispărea fără urmă, de îndată ce-i veți spune „nu”. Ca și cum ar repeta acest lucru, un alt om al lui Dumnezeu, Erwin Lutzer, a spus: „Ispita încă nu este un păcat, ci o chemare la luptă”.

5. Dacă, fiind ispitiți, rămânem învinși, atunci doar noi înșine suntem de vină, pentru că aceasta a fost decizia noastră. Dumnezeu niciodată nu acționează prin forță, ci dându-ne libertatea voinței, El dă fiecărui om dreptul de a decide, să păcătuiască sau să nu păcătuiască. De asemenea, nu are sens să-l învinuim pe satan în toate lucrurile, considerând că din cauza lui am căzut. Dacă el a reușit să-și atingă scopul, atunci acest lucru s-a întâmplat doar pentru că noi i-am permis să obțină biruință asupra noastră. Căci problema constă nu în incapacitatea noastră de a ne împotrivi ispitei, ci în faptul că de multe ori noi nu facem nimic pentru a primi de la

Dumnezeu puterea de care avem nevoie în lupta împotriva slăbiciunilor noastre care, ies la iveală anume în momentul ispitirii. Noi trebuie nu numai să ne ferim de situațiile în care putem fi ispitiți, ci și să luăm măsuri concrete în privința lucrurilor, care ne împing spre păcat, de exemplu: Să nimicim revistele și filmele pornografice, să ne blocăm accesul la internet, să renunțăm la televiziunea prin cablu, să spunem un „nu” categoric pasiunilor scârboase și preocupărilor ce ne-au înrobât, obiceiurilor urâte și extremelor neraționale. Dacă nu facem aceste lucruri, atunci îi oferim diavolului posibilitatea de a ne ispiți în continuare.

6. În procesul ispitirii, noi putem în orice clipă să spunem păcatului „nu”, dar cel mai bine este să facem acest lucru chiar de la început, pentru că dacă dorința se va transforma într-o poftă neînduplecată, atunci va fi greu de-o potolit. În momentul în care satana ne ispitește, încercând să ne ațâțe și să ne amăgească cu ceva, ar fi bine ca pentru o clipă să ne oprim și să ne întrebăm: „Ce mă va costa această plăcere propusă? Cum mă voi simți după aceasta și cum se va răsfărge ea în relația mea cu Dumnezeu și aproapele meu? Făcând acest lucru, nu voi fi eu oare chinuit și osândit în sufletul meu? Și dacă-i așa, atunci, oare nu-i mai bine chiar acum să alung acest gând ispititor și să nu fac nici un pas în această direcție?”.

Cheia succesului la prima și cea mai importantă etapă a ispitei este următoarea: de îndată ce simțim că începem să ne preocupăm de ceva sau cineva, trebuie imediat să facem tot posibilul ca s-o terminăm cu acest lucru, adică, să plecăm, să le întoarcem spatele, să ne îndreptăm gândul spre altceva, să spunem că nu vrem să ascultăm vorbe rele despre cineva și așa mai departe. Reacționând astfel, noi ne vom folosi de momentul cel mai potrivit pentru a opri dezvoltarea ispitei în continuare. Dar dacă nu vom proceda așa, atunci va începe dezvoltarea inevitabilă a lucrurilor, chiar până la comiterea păcatului cu toate consecințele lui.

7. Nu trebuie să avem frică față de ispitele care înconținuu apar. Cuvântul Domnului ne spune: „Cel rău fuge fără să fie urmărit, dar cel neprihănit îndrăznește ca un leu tânăr”

(Prov. 28:1). Și, cu toate că, în realitate cu greu ne putem numi neprihăniți, totuși, puterea Domnului pe care ne-o dă **Sfântul Dumnezeu** prin Fiul Său, trebuie să ne insufle curaj și nădejde că vom primi ajutor de la El. Este imposibil să prevezi toate ispitele, fiindcă arsenalul lor este foarte mare la satan. Dar Tatăl Ceresc, știind de acest lucru, întotdeauna ne dă capacitatea de a ne împotrivi, dacă umblăm în frică față de Dumnezeu și suntem într-o relație corectă cu El. Să știți că satana cu teamă se apropie de cei, care permanent veghează și stau la paza gândurilor, dorințelor și sentimentelor lor, pentru că el știe foarte bine că un astfel de creștin este ca un soldat ce stă în picioare în gardă, gata să reacționeze rapid chiar și la cel mai mic pericol care se apropie de el.

8. Dacă în timpul ispitelor mereu vă alegeți cu amărăciunea înfrângerii și începe să vi se pară că nicidecum nu veți putea obține o biruință deplină asupra păcatului, oricum nu trebuie să lăsați mâinile în jos, ci totuși continuați lupta. Căci noi avem de a face cu un astfel de Tată, despre Care se spune: „Care Dumnezeu este ca Tine, Care ierți nelegiuirea și treci cu vederea păcatele rămășiței moștenirii Tale? El nu-și ține mânia pe vecie, ci Îi place îndurarea! El va avea iarăși milă de noi, va călca în picioare nelegiuirile noastre și vei arunca în fundul mării toate păcatele lor” (Mica 7:18-19). Chiar dacă noi merităm numai condamnare și pedeapsă, oricum, trebuie să ne încredem în îndurarea Celui, la Care „mila biruiește judecata”.

9. Cea mai bună metodă de a evita ispitele – este să fim ascultători de poruncile și legile Domnului, care ne sunt date în Sfânta Scriptură. Dacă ele spun „să nu poftesti”, „nu te uita”, „nu invidia”, „nu fura”, „nu te atinge”, atunci exact așa și trebuie să facem. Dumnezeu a știut că șarpele cel vechi va ispiti creația Sa iubită în toate vremurile existenței pământului, de aceea a și lăsat pe paginile Bibliei, ca semnale ale unui semafor, diverse avertizări care ne vor ajuta să evităm căderea în plasa celui viclean. Nu-n zadar este scris: „Domnul este bun și drept; de aceea arată El păcătoșilor calea” (Ps. 25:8). Din păcate, tocmai a asculta de poruncile lui Dumnezeu este cel mai greu, de aceea, noi

trebuie permanent să exersăm acest lucru și să ne învățăm să ne refuzăm noua înșine în ceea, ce deosebit de mult ne dorim și din motivul căruia în noi începe să se dezvolte o dependență bolnavă.

10. Faptul că noi trăim într-o lume rea și teribil de perversă, nu ne poate servi drept scuză pentru păcatele făcute. Desigur, noi nu putem schimba lumea din jurul nostru, precum nu putem prin eforturile noastre să eliminăm din ea toate urâciunile care o umplu, dar putem să nu mușcăm din ele, controlând ceea, cu ce ne hrănim sufletul, gândurile și inima. Autodisciplina direcționată într-un anumit scop este un mare ajutor și un mijloc de apărare demn de încredere împotriva oricărei ispite și a tuturor puterilor întunericului. Dacă vom învăța să ne ținem sub control dorințele și preocupările noastre, atunci vom dobândi obiceiul bunelor moravuri, punând astfel în practica vieții noastre cuvintele apostolului Pavel: „Și prin chiar faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihănirii” (Rom. 6:18). Deci, respingând excesele, lenea și dorința de lux, după exemplul acestui binecuvântat om al lui Dumnezeu, să începem în fiecare zi să ne supunem dorințele noastre necurate, să ne purtăm aspru cu trupul nostru și să-l ținem în stăpânire, să fim ascultători de Domnul, să împlinim voia Lui și să-l urmăm pe Hristos, fiind răstigniți împreună cu El.

Spre deosebire de ispite, unde diavolul se folosește de starea noastră de păcat și de natura noastră umană firească, încercările sunt deseori uneltele la care Dumnezeu recurge pentru un anumit scop.

Încercarea este o experiență deosebit de grea, în perioada căreia omul se simte la limita capacităților sale fizice și sufletești. Ea poate fi sub forma unei boli grave și istovitoare, a unei speranțe ce de mult timp nu se împlinește, a pierderii unei persoane apropiate și dragi, a singurătății deprimante, a necazului ce se abate pe neașteptate peste noi, a dezamăgirii în oamenii apropiați care cândva au fost scumpi inimii noastre și multe, multe altele. Unele din ele se abat asupra noastră pe neașteptate, altele se apropie încet, apărând în depărtare ca un nor mic la orizont. Durerea, care la

început părea atât de neînsemnată, învăluie ulterior tot cerul, devenind de nesuportat.

Trebuie să spun că satana cunoaște foarte bine puterea distrugătoare a încercărilor grele, de aceea și le folosește pentru a ne ațâța împotriva lui Dumnezeu sau pentru a ne pune în inimi îndoială față de credințioșia Lui. Știind de acest lucru, trebuie să veghem deosebit, ca să nu-i dăm satanei posibilitatea să-și atingă scopul. Căci chiar și în cea mai grea încercare, întotdeauna este loc și pentru o rază de speranță.

Dumnezeu niciodată nu-și lasă copiii Săi. Un cuvânt ce a rănit inima; o scrisoare care a provocat durere în suflet; o rană grea provocată de un prieten apropiat; bârfa împrăștiată prin cineva de la care nu te-ai așteptat; disprețul colegilor de la locul de muncă; pierderile financiare și dificultățile materiale constante care apasă asupra psihicului – toate acestea Tatăl Ceresc le cunoaște. El este cu noi și așteaptă ca în această perioadă dificilă, noi, fără a ne pierde speranța, să ne încredem pe deplin în El. Oare nu aceasta ne învață exemplul lui Iov, care, necătând la necazul care l-a lovit și lepra ce i-a acoperit corpul, prin suferințele chinuitoare ale sufletului său a văzut în ele mâna lui Dumnezeu? Credința lui a atins punctul culminant atunci când, așezat pe cenușă, a putut să spună: „Da, mă va ucide: n-am nimic de nădăjduit; dar îmi voi apăra purtarea în fața Lui” (Iov 13:15).

O boală îndelungată și chinuitoare care te ține la pat sau handicapul care te pune în scaunul cu roțile, sunt și în zilele noastre cele mai frecvente încercări grele, în care puțini oameni devin biruitori. Cu toate acestea, ce mare binecuvântare este să întâlnești un om care, cu toate suferințele din cauza bolilor corpului său, nu-și împietrește inima, dând dovadă de o mare răbdare și o rezistență eroică! O mărturie mai bună a Harului pe care ni l-a dat Domnul, cu greu s-ar putea găsi!

Cu greu suportă oamenii și încercarea în timp, despre care Biblia spune așa: „O nădejde amânată îmbolnăvește inima, dar o dorință împlinită este un pom de viață”

(Prov. 13:12). Omul care a trecut prin astfel de încercări în timpurile Vechiului Testament este Avraam, tatăl credinței noastre, care a trebuit să aștepte împlinirea promisiunii lui Dumnezeu (*fiul său cu Sara*) douăzeci și cinci de ani. El a trecut biruitor prin această încercare de o durată atât de lungă, după cum s-a spus: „Și, fiindcă n-a fost slab în credință, el nu s-a uitat la trupul său, care era îmbătrânit – avea aproape o sută de ani – nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii. El nu s-a îndoit..., ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu” (Rom. 4:19-20).

Deși s-au scurs secole de atunci, totuși, noi până în prezent trecem prin diferite încercări care, mereu ne cântăresc pe cântarul Domnului. De exemplu, nimic nu poate încerca mai bine cât de adevărată este credința unui creștin, ca un cuvânt rău spus în adresa lui. În reacția lui la astfel de lucruri se descoperă întregul său caracter. În asemenea momente se vede foarte bine dacă inima lui este din aur pur sau dacă ea este doar poleită cu un strat subțire de aur. Căci știm cu toții că avem nevoie de putere nu pentru a ne proteja, ci pentru a ne abține de la îndreptățiri și explicații. E ceva de neprețuit să fii calm și tăcut, păstrând în inimă pacea și oferindu-i lui Dumnezeu posibilitatea, ca El să rezolve problemele noastre și tot El să răspundă la loviturile crude care ne-au fost provocate. În El se manifestă duhul atotbiruitor, care este rezultatul unei puternice forțe lăuntrice. Isus răspundea cu tăcere la învinuirile răutăcioase ale acuzatorilor Săi, provocând astfel uimirea judecătorilor și tuturor celor prezenți. Cu calmul său El le vorbea fără cuvinte însă noi, din păcate, în zilele noastre foarte rar procedăm la fel.

Foarte des în zilele de azi întâlnim printre creștini oameni, care, de ani de zile își urmăresc în gândurile lor „dușmanii”, mereu amintindu-și de supărările care le-au fost provocate în trecut! Lăsând ceea ce-i principal, ei își transformă viața într-un ciclu de lupte minore, cu scopul de a-și restabili onoarea disprețuită. Ei nici măcar nu-și amintesc de Fiul lui Dumnezeu, Care a suferit cel mai mult, și ca nimeni altul a fost umilit. O, dacă am ști ce binecuvântări sunt ascunse în spatele acestui fel de încercări, atunci și noi am

fi procedat ca și împăratul David, care, fiind blestemat de Șimei, într-un moment dificil pentru el, a strigat: „Lăsați-l să blesteme... Poate că Domnul... îmi va face bine în locul blestemelor de azi”! (2Sam. 16:11-12).

Desigur, nu există nicio îndoială că trebuie să avem un mare dar de iertare, ca să putem cu smerenie să acceptăm o condamnare crudă sau demn să răbdăm neînțelegerea, supărările și bârfa. Totuși, dacă vom învăța să procedăm la fel ca Cel, Care „Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri și, când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător”, atunci cu siguranță vom primi de la El o răsplată bună (vezi 1Pet. 2-23).

Indiferent de faptul, cât de grele ne sunt încercările și cum nu s-ar manifesta ele în viața noastră, fiecare dintre noi trebuie să treacă prin această școală a lui Dumnezeu. După ce am învățat toate lecțiile acestor încercări, noi nu le vom uita niciodată. Cunoștințele duhovnicești pe care le-am dobândit, vor deveni capitalul nostru etern, care va rămâne cu noi pentru totdeauna, și niciodată nu-și va pierde actualitatea și valoarea sa. Încercările ne fac să conștientizăm mai profund dependența noastră deplină față de Dumnezeu, lucru care, de fapt, El în permanență de la noi îl așteaptă. Dumnezeu dorește ca noi să fim proprietatea Lui și să ne încredem numai în El. Fiind pe pământ, Isus a avut față de Tatăl Său Ceresc o astfel de poziție, de aceea, dorește ca și noi să procedăm exact la fel, să nu ne bazăm pe propriile noastre puteri, ci să ne încredem doar în El. O astfel de dependență și o nădejde de acest fel, deja nu mai îndrăznesc să acționeze independent, protejându-ne astfel de multe greșeli, pe care noi, fără ele nu le-am fi putut evita.

Încercările prin care am trecut, deschid adâncimile necunoscute ale sufletului nostru și capacitățile care anterior au fost ascunse, ele ne întăresc credința și o fac mai fermă, dându-ne statornicie atât în viața trupească, cât și în cea duhovnicească. Durerea și necazurile ne învață să-L urmăm pe Domnul într-un mod mult mai gândit, fiind conștienți de pașii și motivele noastre, de aceea încercările sunt plugul lui Dumnezeu, care brăzdează solul inimilor și-l face să aducă

un rod bogat. Precum focul face ca lutul să devină rezistent, transformându-l în ceramică, la fel și încercările ne antrenează și ne călesc, făcându-ne capabili să trecem peste ele. Astfel, dintr-un bici ele se transformă într-o binecuvântare și un mijloc de pregătire pentru biruință în luptele viitoare. Ceea, ce pe plan extern ne afectează negativ, este o binecuvântare pentru omul nostru lăuntric. Condițiile de seră cu acoperire, protecție față de probleme și cu o satisfacție totală, nu pot produce eroi ai credinței care, depășind totul, ar putea să învingă. Anume depășirea dificultăților formează caracterul unui om, care este capabil nu pur și simplu să existe, ci să trăiască o viață deplină și bogată din punct de vedere duhovnicesc.

Precum natura este deosebit de frumoasă după o furtună cu un vânt puternic, tot așa și personalitățile puternice și eroii credinței se nasc între „furtuni”, având cicatrici cauzate de luptele spirituale. Prin urmare, furtunile de zi cu zi sunt permise de Dumnezeu nu pentru a ne doborî sau a ne distruge, ci pentru a ne întări, a ne învăța să avem curaj, răbdare și pentru a dezvolta în noi capacități de a înțelege și a compătimi aproapelui nostru. Prin durere, Dumnezeu obține ceea, ce mai târziu folosește spre binecuvântarea multor oameni și spre gloria Sa. Cei ce pot să-i mângâie pe cei întristați, să-i susțină pe cei slabi și să-i ridice pe cei căzuți, foarte des ei înșiși au suferit foarte mult. În necazuri, suferințe, boli și numeroase încercări, la ei s-a dezvoltat disciplina și capacitatea de a-i ajuta pe alții, ceea ce i-a făcut potriviți pentru a fi o preoție aleasă, medici pentru suflete și surori duhovnicești de compasiune.

Amintindu-și de Iosif, psalmistul a spus: „L-au pus în fiare” (Ps. 105:18). Și într-adevăr așa este. Calea vieții acesui om al lui Dumnezeu a fost foarte grea, însă anume pe ea, Iosif a primit pentru sine lecții minunate și folositoare. Necazul, suferința și lipsurile pe care le-a avut în tinerețea sa, viața plină de strămtorări permanente și numeroase încercări – toate acestea au contribuit în el la dezvoltarea unei voințe puternice, a unei perseverențe de fier, a fermității, răbdării și a curajului, adică a tot ceea, pe ce și se construiește un caracter cu adevărat nobil.

Cineva a spus că Domnul, pe cei mai buni luptători ai Săi, îi primește de pe vârful munților de mari necazuri, și cu acest lucru nu putem să nu fim de acord. Adesea cele mai mari victorii El le obține prin ceea, ce oamenilor li se pare a fi o înfrângere. Uneori noi credem că diavolul triumfă, și Dumnezeu într-adevăr permite acest lucru. Cu toate acestea, timpul trece și El nimicește planul vrăjmașului, distrugând victoria sa imaginară. Oare nu a fost așa și cu cei trei tineri evrei, Șadrac, Meșac și Abed-Nego care, necătând la credincioșia lor față de Dumnezeu lui Israel, au fost aruncați de vii în cuptorului aprins? Vrăjmașii lor au triumfat. Dar această înfrângere aparentă s-a transformat într-o biruință uimitoare, pentru că „nu este niciun alt dumnezeu, care să poată izbăvi ca El” (Dan. 3:29).

Prin încercări, Dumnezeu ne schimbă și ne transformă viața noastră, adică face ceea, ce noi Îi cerem, – ne transformă într-o „făptură nouă în Hristos”. De aceea, dorind acest lucru, trebuie să-I dăm posibilitatea ca El să ne prelucreze în așa fel, precum olarul prelucrează lutul, formând din el un vas anumit, chiar dacă acțiunile Lui nu ne sunt întotdeauna clare. Crezând în marea înțelepciune a lui Dumnezeu și ținând minte că El niciodată nu face greșeli, să ne încredem pe deplin în călăuza Lui, și nu numai cu smerenie să primim ceea ce ni se întâmplă ca fiind voia Lui, dar și cu bucurie. Desigur, o astfel de poziție contravine logicii noastre umane, care nu vrea să fie de acord, pentru că nu poate combina bucuria cu tristețea. Înțelegând bine acest lucru, apostolul Iacov a scris: „Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, pentru ca să fiți desăvârșiți, întregi și să nu duceți lipsă de nimic” (Iac. 1:2-4). În așa mod, scopul final al ispitelor și încercărilor îngăduite de Dumnezeu este de a forma în noi desăvârșirea, la care Cuvântul lui Dumnezeu ne cheamă, spunând: „pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2Tim. 3:17).

Trecând prin vremuri grele, noi nu trebuie să uităm că fiecare încercare î-și are limita ei. Dumnezeu o trimite și tot El o elimină. De aceea, nu trebuie să oftăm cu nerăbdare, spunând: „Oare când se vor sfârși și-acestea?”, ci mai bine cu smerenie să așteptăm timpul prevăzut de Dumnezeu, când El ne va da ajutorul Său. Numai Domnul știe momentul când anume scopul încercării este deja atins, de aceea El va apărea nu mai înainte și nici mai târziu de ceasul determinat de Sine, ca să poruncească furtunii să tacă, transformând valurile furioase într-o suprafață liniștită și lucitoare. Deci, să fim răbdători, ținând minte că ceea ce ni se întâmplă, va aduce ulterior nu numai folos, dar și o răsplată care va depăși nespus de mult toate suferințele îndurate.

La încheierea acestui subiect, trebuie să remarc faptul că încercările pot fi și duhovnicești, atingând cele mai tainice părți ale duhului nostru și unele aspecte ale credinței noastre. Ele vin de obicei într-un moment în care, sub influența unor anumite circumstanțe, noi decidem să trecem de la un sistem religios la altul, revizuind prioritățile noastre duhovnicești și opiniile anterioare cu privire la esența creștinismului. În asemenea caz, în noi începe o luptă duhovnicească chinuitoare între abordarea veche a umblării noastre înaintea Domnului, cu care am fost obișnuiți, și noile tendințe, născute din nemulțumirea față de ceea ce am avut până acum și am considerat că a fost absolut corect. Tot ce-a fost, este încă foarte viu în noi și nu-i deloc ușor să le înlăturăm din inima și mintea noastră, iar ce e nou, ne înspăimântă cu îndoiala și posibilitatea de a face o greșală ireparabilă. Noi ne simțim așa din cauza întreruperii relațiilor vechi, a stresului și a tensiunii de înstrăinare pe care o simțim din partea celor care au fost prietenii noștri precum și din cauza unei enorme presiuni psihologice pe care o fac ei asupra noastră, tratându-ne ca pe niște lepădați de credință, cu scopul de a ne impune să ne întoarcem la ceea, ce vrem să părăsim.

O imagine vie a unei astfel de încercări duhovnicești poate fi văzută în acei, cărora li se adresau scrisorile autorului Epistolei către Evrei. Acești oameni erau iudei, care au crezut în Domnul Isus Hristos și L-au primit ca Mântuitor.

Principală lor problemă era nu din cauză că ei trebuiau să treacă de la un sistem religios vechi la altul nou, echivalent cu el, ci din cauza că ei trebuiau să treacă de la iudaism la creștinism, adică să schimbe tradiția și ritualurile pe o ade-vărată esență: ce a fost vremelnic pe ceva permanent și ceea ce a fost bun, pe ceva și mai bun. Mai mult decât atât, ei au plecat de la majoritate la minoritate, de la popular și recunoscut de toți la nepopular și nerecunoscut, de la cei care aveau putere și autoritate, la cei care nu aveau drepturi și care erau prizonieri și disprețuiți. Și acest lucru, desigur, e deja foarte serios pentru că din această cauză ei erau neînțeleși și judecați, prizonieri de societate și puși în pericolul altor consecințe inevitabile.

Ceva similar se întâmplă și în zilele noastre, atunci când cineva decide să-și schimbe părerile sau să părăsească credința părinților și să treacă la o altă confesie creștină, iar acest lucru înseamnă a schimba într-o măsură oarecare fosta mărturisire de credință. În acest caz, pe un astfel de om, foștii membri ai bisericii sale îl privesc ca pe un lepădat de credință și un trădător. El devine obiectul discuțiilor, este criticat, judecat și bârfit. La început, ei hotărăsc să vorbească cu el, încercând să-l readucă la cunoștință, să-l convingă și să-l „corecteze”, în cazul lipsei de succes ei încearcă să-l „salveze”, stabilind pentru el post și rugăciune. Însă dacă nici aceasta nu aduce rezultatul dorit, atunci încep să se ferească de el, întrerup cu el toate legăturile și merg în opoziție, iar, dacă nici aceasta nu schimbă lucrurile – atunci îl pun sub disciplină, sau, în final, îl exclud.

O astfel de încercare duhovnicească omul o îndură deosebit de greu, pentru că în ea forța principală care ne încearcă nu este diavolul și nici oamenii din lume, ci frații și surorile de credință, care Îl urmează pe același Tată Ceresc. În astfel de momente, el se confruntă cu o alegere dificilă: sau să-și recunoască acțiunile și punctele sale de vedere ca fiind incorecte și „pocăindu-se” să se întoarcă în sânul bisericii sale tradiționale, sau să rămână în ceea ce a ales și cu răbdare să îndure neînțelegerea și disprețul, în speranța că, la momentul potrivit, Dumnezeu Însuși va pune totul la locul său.

Putem să ne imaginăm în ce situație grea au fost și cu ce alegere dificilă s-au confruntat cândva evreii, care au devenit creștini. Probabil unii dintre ei s-au și întors înapoi, nerezistând presiunii opiniei tuturor și a luptei interioare. Cu toate acestea, printre ei au existat și unii dintre aceia care au fost gata să dea totul pentru Hristos. Anume lor le-au fost adresate aceste cuvinte de mângâiere, îmbărbătare, încurajare și credincioșie față de Domnul: „Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre. Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge în lupta împotriva păcatului” (Evr. 12:3-4). Tot așa și acum, indiferent cât de grea n-ar fi încercarea duhovnicească, să știți că Domnul vă va da puteri nu numai pentru a trece peste ea, ci și o să vă întărească din punct de vedere duhovnicesc (desigur, dacă aveți dreptate în ceea ce ați ales pentru dumneavoastră). Așa cum s-au înșelat cei, care i-au plâns pe evreii „lepădați de credință” din motiv că au devenit creștini, tot așa se pot înșela și cei care, astăzi plâng pentru voi, considerându-vă rătăciți și morți.

La fel s-a întâmplat și în zilele noastre cu o femeie credincioasă în vârstă care, după ce a citit o carte despre curățire și sfințire, care devenise pentru ea o binecuvântare, a decis cu orice preț să meargă pe această cale. Însă biserica din care ea făcea parte, era de părerea că în ziua pocăinței omul primește iertarea, iar odată cu ea și curățirea, și sfințirea, după care el trebuie doar să se bucure și să-I mulțumească Domnului pentru mila pe care i-a acordat-o. Într-o zi la ora de rugăciune, în momentul în care ea a încercat să spună că Dumnezeu i-a arătat o altă cale, peste ea s-a prăbușit un val de dușmănie și indignare din partea bisericii. Declarând astfel de concepte extrem de neadevărate și eretice, ei i s-a interzis să vorbească despre aceasta. Femeia a tăcut, dar a continuat să facă ceea ce Domnul i-a pus pe inimă. Găsind un consilier duhovnicesc, ea și-a adus în lumină necurăția ei duhovnicească, a renunțat la păcatele oculte cu care s-a ocupat până la pocăință, și-a pus în ordine relația cu soțul,

copiii ei și alți semeni, și-a mărturisit minciunile, a întors înapoi banii și lucrurile pe care le-a furat cândva, și, de asemenea, a făcut multe alte lucruri la care mai înainte nici nu s-a gândit măcar.

Au trecut câteva luni, și roadele unei astfel de curățiri și sfințiri au devenit evidente. Urmărind viața schimbată a soției sale, soțul ei necredincios s-a pocăit și s-a întors la Domnul. Copiii ei maturi, care făceau parte din aceeași biserică și erau reci din punct de vedere duhovnicesc, fiind cuceriți de dragostea, blândețea, smerenia și de reînnoirea duhovnicească a mamei lor, au decis să meargă pe aceeași cale și au început și ei să-și pună în ordine propria lor viață în familii. Văzând acest lucru, alți membri din biserică au început s-o întrebe cum a reușit ea să obțină astfel de rezultate, la care ea, ca răspuns, le povestea cum s-a întâmplat, ceea ce, desigur, a ajuns foarte curând la păstorul bisericii. Ea a fost chemată la sfatul frățesc unde i s-a spus că, dacă nu va înceta acțiunile ei eretice, atunci i se va arăta spre ușă. Femeia a decis să nu aștepte până va fi exclusă din biserică și a găsit un grup mic de credincioși care, la fel ca și ea, aveau aceleași concepții și puncte de vedere cu privire la înțelegerea sfințeniei și căutării pe Domnul. Comunicarea cu acești credincioși i-a adus multă bucurie și a îmbogățit-o din punct de vedere duhovnicesc. Aflându-se despre acest lucru, în fosta ei biserică a fost anunțat ca toți cei care au comunicat cu ea, să întrerupă imediat toate legăturile. Astfel, ea și-a pierdut foștii prieteni, mulți dintre care i-au fost foarte scumpi. Din când în când, la ea ajungeau zvonuri despre felul cum era vorbită de rău în fosta ei biserică, făcând din ea „obiectul tuturor discuțiilor”. De la catedră se vorbea direct că ea s-a lepădat de credință și că este o rătăcită, de aceea cu ea nu trebuie de comunicat ca să nu se „molipsească” cineva. Toate aceste lucruri au devenit o încercare dificilă pentru această soră, punând pe umerii ei duhovnicești o povară grea. Uneori era chinuită de îndoieli și nu era sigură că a luat o decizie corectă. Dar acum nu-i rămânea nimic altceva decât să-și lase durerea în brațul Domnului, rugându-L ca El să intervină și să ia această problemă în mâinile Sale.

Trecuse un an și jumătate și în biserica menționată au început să se petreacă evenimente incredibile. S-a constatat, că păstorul a pus mâna pe casieria bisericii, folosind pentru nevoile sale personale banii care au fost jertfiți de către creștini. În afară de aceasta, el a binecuvântat căsătoria unei coriste pe care o aprecia foarte mult, cu un tânăr ce se pocăise de curând, în prealabil organizându-i divorțul cu soția lui care era necredincioasă. S-a aflat, de asemenea, despre câteva cazuri de curvie și preacurvie în rândul tinerilor și a altor membri. Astfel s-a descoperit de ce problema curățirii și sfințirii în această biserică a fost cândva o dezbinare și o piatră de poticnire.

Trecând prin unele încercări, nu cădeți în disperare, pentru că din cauza ei sufletul devine neputincios. Într-o așa stare, omul nu este capabil să se împotrivească diavolului și să mijlocească în rugăciune pentru alții. De îndată ce hotărât vom respinge disperarea și îndoiala, Dumnezeu, prin Duhul Sfânt va reînvia din nou credința noastră și ne va umple cu o nouă putere cerească, care va face ca puterile iadului să se retragă. Când un creștin, încrezându-se în Dumnezeu, cu sinceritate și simplitate se predă în întregime în mâinile Lui, așteptând călăuză și ajutorul Domnului, atunci în viața lui începe să se manifeste puterea și plinătatea Dumnezeirii. Amintiți-vă de cuvintele apostolului Pavel, care a fost ispitit și încercat după puterile lui și chiar și peste ele: „Suntem încolțiți în toate chipurile, dar nu la strâmtoare; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți; prigoniți, dar nu părăsiți; trântiți jos, dar nu omorâți” (2Cor. 4:8-9).

Încercările date de Dumnezeu au întotdeauna un anumit scop și sensul lor El o să ni-l descopere numai în eternitate. Dar până atunci noi trebuie să ne mulțumim cu conștientizarea faptului că El ne trimite încercări nu pentru ca să ne facă rău, ci pentru ca să ne facă să fim mai buni, să ne întărească în credință și să ne mărească valoarea duhovnicească. Pomul care crește între vânturile puternice, acolo unde uraganele îl îndoie și-i rup trunchiul și ramurile, lasă rădăcini mult mai adânci în pământ decât pomul care crește într-o vale protejată, unde niciodată nu sunt furtuni care ar

putea să-i dăuneze. La fel este și în viața omului: calitățile noastre cele mai înalte și nobile, care, prin ele însele, arată puterea și puritatea încrederii noastre în Domnul, se nasc în necazuri, încercări și greutăți. Noi ieșim căliți de sub loviturile soartei, asemănându-ne cu un metal rezistent care a fost prelucrat în foc, fiind întins, pus sub presiune, comprimat, șlefuit și trecut prin multe alte metode de influență.

Cuvântul Domnului, care ne cheamă la încercări, nu este niciodată Cuvântul Său final. Durerea și lacrimile, pierderile, remușcările și chinul – toate acestea sunt doar începutul vieții, și nu sfârșitul ei. Așa că nu trebuie să descurajăm și să considerăm ispitele și încercările pe care le-am avut azi, ca fiind o înfrângere, ci mai degrabă să apelăm la Domnul după ajutor, ca să avem biruință și, aceasta, cu siguranță, va veni. În toate greutățile pe care le întâlnim în viață, noi trebuie să depunem efort și să ne antrenăm credința noastră pentru ca ea, încercată și călită, să fie încununată de Domnul în veșnicii.

Capitolul 3

Legea semănatului și a secerișului

Creând lumea în care trăim, Creatorul universului a stabilit în ea diferite legi fizice și duhovnicești, datorită cărora totul se mișcă și există până în prezent. Legile fizice, pe parcursul timpului ne-au fost descoperite de geniile omenirii, ale căror nume sunt păstrate în istorie, dar legile duhovnicești, Domnul le-a făcut cunoscute copiilor Săi, care sunt conduși de Duhul Sfânt și ele sunt pecetluite pe paginile cărții tuturor cărților – Biblia.

Atât legile fizice, cât și cele duhovnicești se manifestă în toate sferele vieții umane, indiferent dacă le cunoaștem sau nu, le respectăm sau nu vrem să auzim nimic despre ele. Singura diferență este că noi suntem nevoiți să acceptăm legile fizice ale naturii, deoarece știm că nu le putem schimba, de aceea nici nu are sens să ne împotrivim lor. Dar dacă ne referim la legile duhovnicești, care definesc ființa noastră, omenirea, din cele mai vechi timpuri, a încercat să aranjeze responsabilitatea sa față de Dumnezeu și viața veșnică din viitor, după propriile ei interese, deși, niciodată, nu a reușit. Una dintre ele, care se întemeiază pe **principiul răsplătirii**, este numită legea semănatului și a secerișului. În Sfânta Scriptură ea este formulată astfel: „Nu vă înșelați: „Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și secera” (Gal. 6:7).

Semănatul și secerișul urmează o lege neschimbătoare, care, odată stabilită de Dumnezeu, acționează de-a lungul secolelor existenței pământului și se referă atât la fiecare persoană în parte, cât și la națiuni întregi. Pentru prima dată această lege a fost descoperită lui Noe după potop și ea a fost întărită prin următoarele cuvinte: „Cât va fi pământul, nu vor înceta **semănatul și seceratul**, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea!” (Fac. 8:22). Au trecut mii de ani de atunci, dar, chiar și așa, regula vieții, rostită atunci de către Creator, rămâne până în prezent neclintită. Precum zi de zi și an de an noi ne confruntăm cu frigul și căldura,

schimbarea anotimpurilor, trecerea de la noapte la zi și de la zi la noapte, tot așa noi încontinuu suntem martori ai împlinirii legii semănatului și a secerișului, pentru că această lege este hotărârea lui Dumnezeu, „în Care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare” (Iac. 1:17).

Pentru a înțelege această lege, ar fi bine să privim la natură unde putem vedea cât de bine ea funcționează, deși nu merge vorba despre viața oamenilor, ci despre lumea plantelor din jurul nostru. Știm cu toții că orice sămânță poate produce doar o plantă echivalentă cu ea însăși. Aruncând în sol semințe de grâu sau orz, nimeni nu se așteaptă că în acel loc va crește porumb sau floarea-soarelui. Noi doar nu ne mirăm când vedem crescând un vlăstar de castravete în locul unde am semănat semințe de castraveți. Ar fi fost straniu dacă în locul castraveților, ar fi crescut o tufă de roșii. Exact așa se întâmplă și în viața noastră. Semănând sămânța păcatului, nici nu are rost să credem că vom secera binecuvântări. Și cu toate că acest lucru este foarte clar, noi totuși mereu auzim exclamații de felul: „Doamne, Dumnezeule, pentru ce?! De ce anume mie mi se întâmplă așa ceva?! Ce-am făcut de trebuie să plătesc acum atât de amar?!”

Vedeți, însuși faptul că noi ne punem astfel de întrebări, deja ne arată conștientizarea legăturii dintre cauză și urmări, care, a fost pusă în om încă de la început. Dacă Dumnezeu ne binecuvântează cu ceva, înseamnă că pentru aceasta există un motiv, dar dacă ne trimite o pedeapsă, înseamnă că și pentru aceasta există o pricină. Cu toate că nu-i ușor să identificăm sursa originală a lucrurilor care ni se întâmplă, totuși, ea întotdeauna există. Ceea ce ni s-a întâmplat astăzi, este rezultatul a ceea ce a fost ieri, cu o săptămână în urmă, luni, ani sau chiar cu zeci de ani în urmă. Pentru cuvintele, faptele și acțiunile săvârșite cândva în trecut, noi trebuie să plătim astăzi, mâine sau poimâine, și acest lucru noi nicidecum nu-l vom putea evita deoarece fiecare pas pe care-l facem, este foarte strâns legat de cel precedent. Nimeni nu poate să păcătuiască și să rămână nepedepsit. Orice păcat atrage după sine consecințe inevitabile și deseori chiar foarte, foarte amare. Fiecare gând rău, orice cuvânt jignitor,

fiecare faptă întinată, răul pricinuit cuiva, mânia în care izbucnim furtul comis, antipatia purtată în inimă, ura și răzbunarea manifestată în expresia feței, a comportamentului, reacțiilor și a afirmațiilor, sunt acele semințe, pe care le semănăm și rodul cărora îl vom secera mai târziu.

Probabil vă veți întreba de ce Dumnezeu permite așa ceva? Pentru că El este drept și, prin urmare, **întotdeauna** ne răsplătește pentru ceea ce semănăm în viața noastră, fie bine, fie rău. Precum nu putem evita hotărârea Lui: „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evr. 9:27), care acționează în toate veacurile, din generație în generație, tot așa nu putem anula nici legea semănatului și a secerișului, care neîncetat dovedește adevărul său în practica vieții omenești. Acest lucru este confirmat de mai multe versete din Sfânta Scriptură, pe care le găsim atât în Vechiul cât și în Noul Testament, spre exemplu: „Să știi dar că Domnul Dumnezeuul tău este singurul Dumnezeu. El este un Dumnezeu credincios și Își ține legământul și îndurarea până la al miilea neam de oameni față de cei ce-L iubesc și păzesc poruncile Lui. Dar **răsplătește** îndată pe cei ce-L urăsc și-i pierde; nu dă nicio păsuire celui ce-L urăște, ci-i răsplătește îndată” (Deut. 7:9-10); „Domnul **va răsplăti** fiecăruia după dreptatea lui și după credințioșia lui...” (1Sam. 26:23); „Nenorocirea urmărește pe cei ce păcătuiesc, dar cei neprihăniți **vor fi răsplătiți** cu fericire” (Prov. 13:21); „Căci Domnul este un **Dumnezeu care răsplătește!** El va da negreșit fiecăruia plata cuvenită lui!” (Ier. 51:56); „Ochiul Meu va fi fără milă și nu Mă voi îndura; **te voi pedepsi** după faptele tale, măcar că urăciunile tale vor fi în mijlocul tău și ar trebui să te ajute. Și veți ști că Eu sunt Domnul, Cel ce lovește!” (Ezec. 7:9); „Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său, cu îngerii Săi, și atunci **va răsplăti** fiecăruia după faptele lui” (Mat. 16:27.); „Preaiubiților, nu vă răzbunați singuri, ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu, căci este scris: „Răzbunarea este a Mea; **Eu voi răsplăti**”, zice Domnul” (Rom. 12:19); „Iată, Eu vin curând și **răsplata Mea** este cu Mine, **ca să dau** fiecăruia după fapta lui” (Apoc. 22:12).

După cum vedeți, Judecătorul Suprem răsplătește fiecăruia după meritele lui. Și, indiferent, cât de greu nu ne-ar fi să acceptăm acest lucru, noi, totuși recunoaștem că o astfel de abordare este dreaptă și corectă, deoarece observăm că și noi înșine acționăm tot conform acestui principiu, răspunzând cu bine la bine, iar pentru răul care ni s-a pricinuit, dorim să ne răzbunăm. Datorită acestui fapt, în popor au apărut chiar și unele zicale în care se descrie modalitatea de răsplată și anume: „Cum îți vei așterne, așa vei dormi”, „Nu săpa groapă cuiva ca să nu cazi tu în ea”, „Bine faci, bine găsești”.

Lipsa de recunoștință pe care o primim ca răspuns pentru ajutorul pe care l-am acordat sau imposibilitatea de a răsplăti cuiva după meritele lui, provoacă în noi supărare și indignare, lucru, despre care noi de multe ori ne exprimăm astfel: „Ea este atât de nerecunoscătoare! Tot binele pe care i-l fac, îl primește ca pe ceva care parcă așa și a trebuit să fie!”; „Nu mai pot suporta atâta umilință! El deja atât de mult s-a obișnuit cu acest lucru, încât, dacă nu-l voi pedepsi, nu se va învăța minte!”; „Fratele meu face atâtea lucruri urâte, iar părinții totuși îi iau apărarea! Unde-i dreptatea?!”; „Mi-e rușine de tine, fiule! Te-ai comportat pur și simplu dezgustător! Pentru comportamentul tău, meriți cea mai aspră pedeapsă!”.

Astfel, principiul răsplătirii este adânc înrădăcinat în fiecare om. Și dacă el ne este specific nouă, celor care nu îndrăznim să ne lăudăm cu neprihănirea noastră, atunci cu atât mai mult el trebuie să fie inerent Dumnezeului Neprihănit și Drept, pe Care, este imposibil să-L cumperi sau să-L minți! Cu părere de rău, în zilele noastre, tot din ce în ce mai des, Dumnezeu ne este prezentat ca Cel, Care, doar cu un singur lucru se ocupă, și anume: ne miluiește fără margini, iartă, iartă și tot iartă. De aceea, văzând că El ani în șir tace și nu reacționează la păcatele pe care le facem, noi începem să credem că așa va fi întotdeauna. Însă astfel de gânduri sunt o imaginație falsă. În Cuvântul lui Dumnezeu avem și astfel de cuvinte: „Iată ce ai făcut, și Eu am tăcut. Ți-ai închipuit că Eu sunt ca tine. Dar te voi muștra și îți voi pune

totul sub ochi! Luați seama dar, voi, care uitați pe Dumnezeu, ca nu cumva să vă sfâșii și să nu fie nimeni să vă scape” (Ps. 50:21-22).

Noi nu știm când va veni timpul să secerăm. La unii răsplata vine imediat, direct la fața locului unde a fost săvârșită infracțiunea, la alții vine peste câteva zile, săptămâni sau luni, pe când la ceilalți, răsplata poate veni chiar și peste câțiva ani sau zeci de ani. Oricât nu ne-am strădui, noi nicidecum nu vom reuși să ascundem faptele păcătoase și rușinoase din viața noastră. Uneori noi semănăm doar o singură faptă rea, dar îi culegem roadele ei amare tot restul vieții, dacă desigur ea nu este întreruptă de moarte, care, în așa caz devine cea mai groaznică răsplată.

Paginile Bibliei au păstrat pentru noi multe exemple de acest fel. Cele mai vii ilustrații sunt cazurile lui Acan, David și Șemei. Acan a plătit pentru neascultarea sa față de Domnul din cauză că a luat din lucrurile care trebuiau să fie nimicite, iar aceasta a adus asupra poporului Israel o mare nenorocire când aceștea au încercat să cucerească cetatea Ai. Încălcând porunca lui Dumnezeu, Acan s-a condamnat nu numai pe sine însuși, ci și pe întreaga lui familie, iar înainte de moarte, Iosua a rostit condamnarea lui pe bună dreptate despre care Sfânta Scriptură ne spune astfel: „Iosua a zis: „Pentru ce ne-ai nenorocit? Și pe tine te va nenoroci Domnul azi.” Și tot Israelul i-a ucis cu pietre. I-au ars în foc, i-au ucis cu pietre și au ridicat peste Acan un morman mare de pietre, care se vede până în ziua de azi” (Ios. 7:25:26).

Al doilea caz este legat de preacurvia împăratului David, care este numit om după inima lui Dumnezeu. Având multe soții și fiitoare, el s-a lăsat ademenit de frumusețea femeii care aparținea lui Urie, supusului său, și în taină a păcătuit cu ea, iar apoi, încercând să-și ascundă păcatul, a hotărât sa-l omoare, făcând acest lucru cu mâinile altor oameni. Consecințele acestui act cumplit ne sunt cunoscute tuturor. Relația impură cu Bat-Șeba a adus peste el o mulțime de nenorociri și suferințe, care, l-au urmărit pe David tot restul vieții sale. Mai întâi, el a trebuit să îndure moartea pruncului său născut din preacurvie, după care Amnon, unul

dintre fiii lui adulți, a necinstit-o pe sora sa și din această cauză a fost omorât de fratele ei. Mai târziu a urmat o revoltă deschisă din partea fiului său Absalom care s-a încheiat cu moartea sa tragică și cu lacrimile amare pe care le-a vărsat tatăl său, din pricina căruia s-au și întâmplat toate aceste tragedii.

David își dădea bine seama de vina sa și cutremurându-se, a rostit următoarele cuvinte pline de durere, conștientizare, căință și jale; „Fiul meu Absalom! Fiul meu, fiul meu Absalom! Cum n-am murit eu în locul tău! Absalom, fiul meu, fiul meu!” (2Sam. 18:33). Astfel s-au împlinit cuvintele Domnului, rostite prin proorocul Natan: „Acum, nicio-dată nu se va depărta sabia din casa ta, pentru că M-ai disprețuit și pentru că ai luat de nevastă pe nevasta lui Urie, Hetitul” (2Sam. 12:10).

Urmărind aceste cazuri, observam că de multe ori copiii devin jertfele păcatelor părinților lor, iar acest lucru confirmă cuvintele Domnului pe care El le-a spus poporului Său în vremurile Vechiului Testament: „Eu, Domnul Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele” (Exod. 20:5-6); „Domnul este încet la mânie și bogat în bunătate, iartă fărădelegea și răzvrătirea, dar nu ține pe cel vinovat drept nevinovat și pedepsește fărădelegea părinților în copii până la al treilea și la al patrulea neam” (Num. 14:18). Cine știe, poate că din acest motiv în timpul prorocului Ieremia, poporul lui Dumnezeu avea o astfel de zicală: „Părinții au mâncat aguridă, iar copiilor li s-au strepezit dinții” (Ier. 31:29). Părinții, deci, trebuie să se gândească la aceste lucruri, făcând tot ce depinde de ei pentru ca apoi să nu verse lacrimi amare, asemenea împăratului David.

Roadă faptelor pe care le-a semănat, a trebuit s-o secere și Șimei, care, într-un moment dificil l-a dezonorat pe împărat, iar după patruzeci de ani și-a primit răsplata cuvenită din mâinile lui Solomon, fiul împăratului, care înaintea execuției lui Șimei, a rostit următoarele cuvinte: „Știi înăuntrul

inimii tale tot răul pe care l-ai făcut tatălui meu David; **Domnul a întors** răutatea ta asupra capului tău” (1 Împ. 2:44). Astfel, în spatele fiecărui seceriş şi a fiecărei răsplăţi stă doar unul Dumnezeu, Neprihănit şi Drept, Care pentru toate are vremea Sa şi momentul hotărât de Sine.

Dumnezeu nu este părtinitor. Orice om care a săvârşit un păcat, trebuie să-i secere şi consecinţele, oricine n-ar fi el: fie un simplu membru al societăţii, aşa cum a fost Acan, fie un conducător al ţării, cum a fost împăratul David, sau un om rău, precum a fost Şimei. Acest lucru nu poate fi o excepţie nici printre slujitorii Domnului şi ca o confirmare a acestui lucru, ne poate sluji exemplul marelui preot Ilie, care a suferit pedeapsa lui Dumnezeu pentru îngăduinţa sa pe care a avut-o faţă de fiii săi, care încălcau legea lui Moise. Aşa a fost, aşa este şi aşa va fi întotdeauna, lucru, pe care niciodată nu trebuie să-l uităm nici noi, care trăim în vremurile de pe urmă şi suntem martorii unei teribile descompuneri şi degradări morale a societăţii.

Priviţi în jur, ascultaţi ceea, ce mass-media în mod regulat ne informează şi vă veţi convinge de aceste lucruri. Milionarii stau în închisori pentru diferite scheme sau pentru că n-au plătit impozitele la stat. Politicienii cu renume mondial cad în situaţii scandaloase din cauza vieţii lor imorale, pe criminali, ucigaşi şi alţi infractori periculoşi îi ajunge răsplata anume în momentul în care nu s-au aşteptat, apărătorii justiţiei sunt demascaţi în înşelăciune, stelele Hollywoodului şi cântăreţii rock, care în permanenţă si-au schimbat partenerii, sunt afectaţi de SIDA şi de infidelitatea celor cu care s-au „distrat” în viaţă, iar beţiile fără capăt ale oamenilor obişnuiţi „se încununează” cu o moarte prematură şi boli cronice grave. Cu părere de rău, astfel de exemple pot fi enumerate fără capăt.

Uneori noi spunem că Dumnezeu nu întotdeauna răsplăteşte pe dreptate, pentru că asupra celui neprihănit se abate ceea, ce merită cel răufăcător, iar cel nelegiuit savurează din viaţa pe care nu a meritat-o. Ei bine, exact la fel a gândit cândva şi Asaf, şi acest lucru se reflectă în unul dintre psalmii biblici: „Da, bun este Dumnezeu cu Israel, cu cei cu

inima curată! Totuși era să mi se îndoiaie piciorul și erau să-mi alunece pașii! Căci mă uitam cu jind la cei nesocotiți când vedeam fericirea celor răi. Într-adevăr, nimic nu-i tulbură până la moarte și trupul le este încărcat de grăsime. N-au parte de suferințele omenești și nu sunt loviți ca ceilalți oameni. De aceea mândria le slujește ca salbă și asuprirea este haina care-i învelește... Râd și vorbesc cu răutate și asuprire: vorbesc de sus... Așa sunt cei răi: totdeauna fericiți și își măresc bogățiile. Degeaba dar mi-am curățit eu inima și mi-am spălat mâinile în nevinovăție, căci în fiecare zi sunt lovit și în toate diminețile sunt pedepsit... M-am gândit la aceste lucruri ca să le pricep, dar zadarnică mi-a fost truda, până ce am intrat în Sfântul Locaș al lui Dumnezeu și am luat seama la soarta de la urmă a celor răi. Da, Tu-i pui în locuri alunecoase și-i arunci în prăpăd... Căci iată că cei ce se depărtează de Tine pier; Tu nimicești pe toți cei ce-Ți sunt necredincioși”(Ps. 73:1-6, 8, 12-14, 16-18, 27).

Da, pe pământ noi deseori ne confruntăm cu nedreptatea. Însă acest lucru este temporar. În veșnicii, totuși va triumfa dreptatea lui Dumnezeu și fiecare va primi ceea, ce a meritat. Nici bogățiile, nici faima, nici slava umană nu vor avea nicio însemnătate, ci numai ceea, ce este prețios în ochii Domnului. Și numai atunci, când vom sta înaintea Tatălui Ceresc, vom înțelege că El într-adevăr niciodată și în nimic nu face greșeli.

Legea semănatului și a secerișului are câteva reguli, care permanent se repetă:

1. Prima dintre ele constă în faptul că Dumnezeu răsplătește pentru păcat de obicei în același mod, în care omul a păcătuit. Deci, dacă în trecut ai furat, nu te mira de faptul că acum de la tine mereu dispar diferite lucruri. Dacă în trecut adesea ai recurs la minciună, atunci nu te indigna când cineva mereu te înșală. Dacă ai încălcat cu ușurință cuvântul pe care l-ai dat cuiva, atunci nu ofta că nu ai prieteni adevărați în care ți-ai putea pune încrederea. A fost o vreme când tu ai răspândit bârfe despre cineva, așa că acum ascultă bârfele răspândite despre tine. Dacă tu ai vorbit de rău pe prietenii tăi apropiați, atunci nu te indigna când auzi cum

alții te vorbesc de rău pe tine. Tu nu ai vrut să asculți de părinți, i-ai umilit, sau poate chiar i-ai vorbit de rău, atunci seceră astăzi nesupunerea propriilor tăi copii și rabdă disprețul lor, pe care ei îl manifestă față de tine deja nu în ascuns, ci în mod deschis. Dacă tu cândva i-ai privit pe alții de sus, atunci nu te mira că cei ce trăiesc alături de tine astăzi te umilesc. Tu ți-ai petrecut viața în plăcerile tale și ai socotit că te poți descurca și fără Dumnezeu, așa că nu te plânge acum că nu ai binecuvântări. În tot ce ți se întâmplă, tu seceri ceea ce ai semănat, după cum este scris: „Iată că cel rău pregătește răul, zămislește fărădelegea și naște înșelăciunea: face o groapă, o sapă și tot el cade în groapa pe care a făcut-o. Fărădelegea pe care a urzit-o se întoarce asupra capului lui și silnicia pe care a făcut-o se coboară înapoi pe țeasta capului lui” (Ps. 7:14-16).

Sigur că Dumnezeu nu ne obligă la nimic. Noi avem dreptul să semănăm tot ce dorim, dar să secerăm ceea ce nu dorim, deja nu mai stă în puterea noastră, pentru că noi vom primi doar ceea ce am meritat. Așa că, împingând pe cineva în păcatul curviei sau a preacurviei, întinând un copil, o fată sau un tânăr, o soție străină sau un bărbat care aparține unei alte femei, nu uita de faptul, că va veni ziua în care soția ta se va duce la un alt bărbat, sau copiii pe care cu atâta greu i-ai crescut vor părăsi casa ta și vor duce o viață de desfrâu, devenind pentru tine o rușine și un blestem. Diferența poate fi doar în faptul că, tu, ascunzându-te, ai făcut un păcat în ascuns sau în gândurile și imaginația ta, iar ei, vor păcătui pe față, descoperind tainele și fărădelegile tale despre care ai crezut că nimeni nu va afla.

2. A doua regulă, este confirmarea faptului că, secerișul întotdeauna depășește semănatul. Acest fenomen, noi în fiecare an îl putem observa în natură. Când pui în pământ un bob de grâu – crește un spic cu zeci de boabe, pui doar o sămânță de floarea-soarelui – crește o plantă mare cu sute de semințe, pui un cartof – dezgropi opt, zece sau și mai muți. Exact așa este și în viața omului. Doar un singur cuvânt jignitor poate aduce multe necazuri, producând răutate, amărăciune și ură iar o insultă crudă poate provoca un atac

de cord sau chiar moarte neașteptată. O neînțelegere simplă poate deveni un motiv de răceală, înstrăinare și tensiune în relația dintre soț și soție, ducându-i la divorț, iar invidia, gelozia și suspiciunea pot să despartă două persoane apropiate care au fost în relații foarte bune, distrugând astfel prietenia lor de mulți ani. Nu în zădar în popor se spune: „Semănând vânt, vei secera furtună”. Și într-adevăr, în viață de multe ori așa și este. Doar un singur păcat înfăptuit, atrage după sine o mare de lacrimi și mult, mult necaz.

3. A treia regulă constă în faptul că în legea semănatului și a secerișului se manifestă principiul unei creșteri treptate. Precum orice sămânță semănată în pământ încolțește și începe să crească dintr-un germen mic și slab, tot așa și orice faptă, la început arată ca ceva inofensiv și neînsemnat căreia noi nu-i acordăm nicio atenție. Astfel, de exemplu, un gând rău, care ne-a săgetat cugetul, iar noi nu l-am luat în serios, ci pur și simplu l-am ignorat, își va continua lucrarea până când va ruina cele mai bune relații de prietenie cu cei ce ne sunt dragi și ne va transforma în ființe rele și suspicioase, cu care este foarte greu de comunicat. Confirmând această regulă, în popor se spune: „Semănând un gând – vei secera o faptă, semănând o faptă – vei secera un obicei. Semănând un obicei – vei secera un caracter. Semănând un caracter – vei secera un destin”.

4. A patra regulă pe care nu trebuie s-o uităm, este faptul că pedeapsa și răsplata întotdeauna o primim prin intermediul unei persoane, pe care Dumnezeu o folosește. Noi, însă, neînțelegând acest lucru, considerăm că această persoană este cel mai rău dușman, din vina căruia avem aceste necazuri. Dar cum poți să urăști pe cineva, care este doar un instrument în mâna lui Dumnezeu, pe care El îl ia și-l folosește după cum El consideră, cum vrea și când vrea, pentru ca să împlinească în viața noastră ceea, ce am meritat?! Mâniindu-ne pe o astfel de persoană, noi, nici măcar nu bănuim că ne răsculăm împotriva lui Dumnezeu, Care, acționează prin ea.

Legea semănatului și a secerișului se manifestă atât în viața firească, cât și în viața duhovnicească, indiferent din

cauza cărui păcat totul a început, fie că e vorba de neascultare, fie vorbirea de rău, lăcomia, păcatul de curvie sau preacurvie, cruzimea, răzbunarea sau neiertarea. Ca dovadă a acestui lucru, aş dori să dau două exemple a două persoane care au cerut să expun public cazurile lor, pentru a oferi astfel un ajutor duhovnicesc altor oameni.

O femeie pocăită de curând, care, în trecut a fost o atletă recunoscută, trăind în lume, a dus o viaţă furtunoasă, iar acum, cu căinţă şi lacrimi a spus: „În tinereţea mea am fost o fată extrem de frumoasă şi din acest motiv, foarte mulţi băieţi se ţineau de mine. Mi-a plăcut foarte mult să-i prostesc şi de aceea, în acelaşi timp mă întâlneam cu mai mulţi băieţi odată, de multe ori ducându-i până la nebunie din cauza unei gelozii sălbatrice. Dar a venit un moment în care eu însumi m-am îndrăgostit. El era un tânăr foarte atractiv, bine făcut şi puternic, care, fiind maestru al sportului în haltere, evoca admiraţia tuturor. Când s-a îndrăgostit de mine şi deja vorbea despre nunta noastră, foştii mei iubiţi, dorind să se răzbune pe mine, i-au povestit despre aventurile mele din trecut. Din acest motiv, dragostea lui faţă de mine s-a preschimbat în ură şi dispreţ. După un scurt timp el m-a părăsit, în ultimul moment spunându-mi că a avut o părere mai bună despre mine.

Mânată de dorinţa de a mă răzbuna pentru despărţirea pricinuită, eu, în cele din urmă, mi-am pus în gând să ruinez viaţa foştilor mei iubiţi, care, la moment erau căsătoriţi. Seducându-i cu comportamentul meu uşuratic, eu îi despărţeam de familiile lor, iar apoi în momentul când ei se simţeau cei mai fericiţi, îi părăseam. Nu mi-a păsat de suferinţa soţilor pe care le-au părăsit şi nici de lacrimile copiilor lor, pentru că mă simţeam rănită şi ofensată.

Fiind obosită de o astfel de viaţă desfrânată, eu, în cele din urmă, m-am căsătorit cu un bărbat prin care am secerat din plin toată răutatea faptelor mele din trecut. El şi-a bătut joc de mine şi mi-a chinuit sufletul în aşa fel, încât, din cauza suferinţelor necontenite, eu foarte repede mi-am pierdut frumuseţea cu care în trecut atât de mult m-am mândrit. Înjurăturile, insultele, beţiile, bătaile şi infidelitatea lui

nesfârșită au devenit destinul meu amarnic, care m-a făcut să-l urăsc imens.

Pe lângă toate acestea, singura fiică pe care am născut-o nu era deschisă cu mine, comportându-se foarte rece, ca și cum nu aș fi fost mama ei, și aceasta mă făcea să plâng de durere, disperare și neputință în nopțile târzii. Mai mult decât atât, moștenind de la mine frumusețea exterioară, ea a dus același mod de viață pe care l-am avut și eu odată, care s-a terminat cu faptul că la ai ei douăzeci de ani incompleți, a murit de SIDA. După moartea fiicei, soțul m-a părăsit și a plecat la o altă femeie. Acum sunt singură de tot și nimeni nu mai are nevoie de mine. Suferințele prin care am trecut m-au făcut să-l caut pe Dumnezeu și, numai după ce m-am pocăit, mi-am dat seama că toată viața mea anterioară am secerat ceea, ce cândva atât de necugetat am semănat, căci este imposibil să-ți faci un viitor fericit pe baza unui trecut plin de păcate!”.

Nu-i secret că omul uită de păcatele pe care le-a făcut cândva. Mai mult decât atât, noi din toate puterile încercăm să înlăturăm din memorie ceea, ce a fost neplăcut și despre care nu vrem să ne amintim. Totuși este imposibil să-ți înăbuși conștiința. Ea mereu osândește inima, care nu este supusă rațiunii, pentru că foarte des în spatele ei stă însuși Dumnezeu. Dovada acestui lucru poate fi următorul exemplu.

Un bărbat în vârstă, care a trăit cu soția sa în jur de cincizeci de ani, n-a avut pace în inimă înainte de moartea sa, până când nu a rugat să găsească un consilier duhovnicesc, căruia el ar fi putut să-i mărturisească păcatul care de multă vreme îl chinuia. Iată ce a spus el:

„Mama mea, de mică a rămas orfană, de aceea a crescut într-o familie care a adoptat-o și au folosit-o ca slugă în casa lor. Crescând în astfel de condiții, fără atenție și mângâiere, ea a devenit tăcută, retrasă și dură. Nefiind învățată să aibă dragoste, ea sigur că nu era în stare s-o dăruiască altora. Căsătorindu-se cu prima ocazie și născând doi copii, ea așa și nu s-a schimbat, rămânând tot dură și rece, iar din această cauză am suferit nu numai eu și sora mea, ci și tatăl nostru, care din acest motiv s-a dus la o altă femeie, părăsind satul

nostru încă pe când eram destul de mici. Astfel, mama a fost nevoită să ne educe singură și să muncească foarte mult pentru a putea întreține familia rămasă fără de susținerea tatălui.

Cu părere de rău, plecarea tatălui nu numai că nu i-a deschis ochii, ci a împietrit-o și mai mult atât împotriva lui cât și împotriva noastră, iar acest lucru ne-a împovărat și mai mult viața. De când mă țin minte, noi niciodată nu am văzut-o pe mama să ne zâmbească sau să se bucure, noi nu am cunoscut gingășia și mângâierea de mamă. Ea era foarte strictă cu noi, educându-ne cu strigăte dure, exigență și pedepse frecvente, în urma cărora eu am urât-o de tot. Când eram adolescent, s-a început cel de-al doilea război mondial, în timpul căruia am avut multe greutăți și eram cât pe ce să murim de foame. Știu că suferințele și necazurile pe mulți îi înmoaie și-i fac mai plini de compasiune față de ceilalți, dar pe mine ele m-au împietrit. Cu fiecare an simțeam tot mai multă ură față de mama, de aceea, când am devenit matur, am plecat de acasă și n-am mai revenit niciodată. Sora, care rămase acasă, îmi scria că mama mereu mă condamnă pentru că am procedat astfel, însă nu-mi păsa defel de aceasta, deoarece consideram că ea singură este vinovată de toate lucrurile.

Au trecut patruzeci de ani, timp în care nu am scris mamei nici un cuvânt, rar de tot răspundeam doar la scrisorile surorii mele, care, ca și mine, își avea deja familia ei. Într-o zi ea mi-a scris că mama este grav bolnavă și că în suferințele ei s-a pocăit în fața lui Dumnezeu, iar în urma acestui fapt, s-a schimbat foarte mult, cerându-și iertare de la ea pentru tot răul din trecut și totodată cerându-i ei ca aceeași cerere de iertare să mi-o transmită și mie. Dar inima mea era umplută cu atâta amărăciune, încât i-am spus că n-o pot ierta. Au trecut câteva luni, și sora din nou m-a înștiințat că mama este pe moarte și mă roagă să vin la ea, ca să-și ia rămas bun de la mine. Însă nici această veste n-a putut să-mi înmoaie inima împietrită și plină doar de supărare și dorință de răzbunare. Nu m-am dus nici la înmormântare. Sora mi-a scris că mama până în ultimul moment m-a așteptat, sperând ca măcar înainte de moarte să-și ceară iertare de la mine, însă, așa și neprimind-o, a plecat în veșnicii.

Mi-e rușine să recunosc, dar chiar nici aceasta nu m-a atins deloc și am continuat să trăiesc în liniște, fiind convins că am procedat corect, pedepsind-o astfel pentru duritatea inimii ei. Dar au trecut ani și am început să observ că, odată cu vârsta, și eu devin ca și mama mea. Cei patru copii adulți ai mei, mereu m-au acuzat pentru împietrirea și severitatea mea, iar când au devenit maturi, s-au străduit cât mai repede să părăsească casa părintească. Era evident că și soția mea a suferit din cauza împietririi inimii mele, însă nu am făcut nimic pentru a schimba acest lucru, deoarece am considerat că oricum nu-mi pot schimba caracterul.

Așa au continuat lucrurile până când m-am îmbolnăvit și, adresându-mă la doctor, am aflat că am o tumoră pe creier, pe care, deja e prea târziu de operat. Durerile de cap erau atât de puternice încât cu greu mă puteam reține să nu țip. Știind că mi-a rămas foarte puțin să trăiesc, mi-am amintit de pocăința mamei pe care o avusese înainte de moarte și am început să caut oameni credincioși, care ar fi putut să-mi arate calea spre Hristos. Domnul a fost milostiv față de mine și am reușit să-i gădesc. Astfel boala și suferințele crude m-au ajutat să-L gădesc pe Mântuitorul nostru și să-mi predau viața în mâinile Lui. Dar, pocăindu-mă, eu totuși nu am primit pace în suflet pentru că Dumnezeu mereu îmi amintea de cruzimea mea față de mama și de faptul, că până în prezent încă tot nu am iertat-o.

Citind Biblia, am dat peste cuvintele „iertați pe vrăjmașii voștri”, care, m-au străpuns ca un fulger, pentru că nu am fost în stare să iert, nu numai dușmanii, ci chiar și pe mama, deși eu însumi am cerut Domnului să mă ierte și să mă primească în Împărăția Sa. Când am înțeles acest lucru, mi s-a făcut groază. Condamnând-o și urând-o pe mama, eu am fost la fel ca ea, deși nici nu am observat acest lucru. Precum eu am suferit odată din cauza durității inimii ei, tot la fel din cauza brutalității și durității inimii mele au suferit acum soția, copiii și chiar nepoții mei. Eu mi-am dorit să am din partea mamei dragoste și înțelegere, însă eu însumi aceste calități nu le-am avut. Astfel am secerat ceea, ce am semănat. Iată de ce acum, când stau în pragul morții,

vreau să mărturisesc acest lucru, despre care ani de zile am tăcut iar acum foarte mult regret și mă pocăiesc. Să știe despre acest lucru toți cei, căroră, cazul meu ar putea să le fie de ajutor, ca să nu aibă și ei același destin, pe care l-am avut eu.

Vedeți, prieteni! Semănând ceva în această viață, noi, de obicei nu ne gândim la seceriș și ne amintim de el doar atunci, când ne confruntăm cu consecințele. Fie ca mărturia acestui om care era în pragul morții, să ne facă să privim în-apoi, ca să reevaluăm tot ceea ce am făcut cândva necugetat. Desigur, citind despre acest lucru, putem spune că așa ceva în viața celor care nu-l cunosc pe Dumnezeu, e destul de normal. Dar știți voi oare că legea semănatului și a secerișului acționează la fel, în aceeași măsură, atât în viața păcătoșilor, cât și în viața celor care consideră că sunt copiii Domnului. Asume din acest motiv noi, ba ici, ba colo, auzim despre căderea în păcat atât a membrilor din biserică, cât și a slujitorilor, până chiar și a oamenilor lui Dumnezeu cu renume mondial, la care cândva mii de oameni priveau cu tremur și cu teamă. Dumnezeu nu face o diferență între noi și acest lucru îl confirmă următoarele cuvinte ale Sfintei Scripturi: „Căci cine umblă cu strâmbătate își va primi plata după strâmbătatea pe care a făcut-o; și nu se are în vedere fața omului” (Col. 3:25) și „Hotărât: cel rău nu va rămâne nepepsit” (Prov. 11:21).

Semănând fapte rele, noi putem aduce necaz nu numai nouă înșine, ci și multor altor persoane, inclusiv fraților și surorilor de credință. La o conversație de consiliere duhovnicească o femeie creștină a spus că soțul ei, fiind un om foarte temător de Dumnezeu și arzând în prima dragoste față de Domnul, la un moment dat, a început tot mai des să aducă acasă reviste și filme pornografice, propunându-i ca împreună să privească această mizerie, iar apoi, ceea ce au văzut, să înfăptuiască în viața lor de căsnicie. Știind cât de mult el în trecut râvnea după puritatea și sfințenia despre care destul de des se predica în biserica lor, femeia, mereu se tot întreba, oare ce anume a putut să-i schimbe soțul atât de mult, făcându-l total opus celui care a fost cândva.

Suferind din cauza tuturor lucrurilor la care era forțată în patul conjugal, această soră a început intens să se roage, cerând ca Domnul să-i descopere de ce soțul ei s-a răcit din punct de vedere duhovnicesc și de ce este ispitit de duhul curviei. Răspunsul din cer a venit foarte repede. Peste două săptămâni, membrii bisericii pe care ei o frecventau au fost șocați de vestea că, păstorul lor, timp de mai mulți ani se află într-o relație de preacurvie cu o soră din cor, iar doi dintre cei mai „binecuvântați” (*după cum se credea*) predicatori, stau nopți întregi la calculator, căutând pe internet pornografie.

Astfel, Dumnezeu a descoperit ceea, ce a fost ascuns și a pus totul la locul său. Cuvintele predicilor care au fost rostite de la amvon, oricât n-ar fi fost ele de corecte, totuși au ieșit din vase necurate, întinate de urâciunea preacurviei și de pofta ochilor, de aceea, ele, în timpul slujirii „infectau” pe cei care stăteau în sală și acest lucru s-a manifestat și în rândul membrilor bisericii prin același fel de păcat, numai că într-o formă mai rafinată. Peste puțin timp, în aceeași biserică s-au descoperit încă câteva cazuri de curvie în rândul tinerilor. Astfel, sămânța imoralității, care a fost invizibil aruncată în sufletele oamenilor, a adus roade abundente.

Reieșind din acest exemplu, vedem cât de mare este responsabilitatea celor care stau la amvon și predică Cuvântul lui Dumnezeu celor prezenți. Dacă ceea ce se vorbește de la amvon, iese din inimi necurate și din guri pângărite, atunci acest lucru aduce mai multă daună decât folos, chiar dacă de la amvon au fost spuse cele mai mari adevăruri duhovnicești. Căci acest lucru este ca și cum ai așeza oamenii la o masă frumos acoperită, prealabil adăugând în bucatele pregătite o picătură din cea mai puternică otravă cu acțiune lentă. Dacă nu dăm importanță acestui lucru, atunci nici nu trebuie să ne mirăm de faptul, că imoralitatea tot mai mult se manifestă în bisericile noastre creștine.

Deși legea semănatului și a secerișului acționează și se manifestă încontinuu, noi nu trebuie să lăsăm mâinile în jos și să cădem în disperare, pentru că Dumnezeu, Căruia Îi slujim, ne dă mila Sa la fel cum a dat-o și în vremurile Vechiului

Testament. Dumnezeu, adresându-se poporului Său ales, i-a arătat care este calea de ieșire din starea lor lipsită de nădejde, spunând: „Spălați-vă deci și curățiți-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe care le-ați făcut! Încetați să mai faceți răul! Învățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă! Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face ca lăna. De veți voi și veți asculta, veți mânca cele mai bune roade ale pământului; dar de nu veți voi și nu veți asculta, de sabia veți fi înghițiți, căci gura Domnului a vorbit” (Isa. 1:16-20).

Așa dar, Acel Dumnezeu, Care a dat posibilitate Israelului să aleagă între binecuvântare și blestem, ne oferă și nouă astăzi aceeași posibilitate. Cum să facem acest lucru? Mai întâi de toate, în măsura tuturor posibilităților, trebuie să ne curățim de tot răul pe care l-am făcut în trecut. Desigur, sunt lucruri pe care deja nu le mai poți corecta, de exemplu: avortul sau moartea persoanei căreia i-ai provocat cândva ceva rău și acum nu mai poți să-ți ceri iertare de la ea. Însă multe în viața ta, totuși, se mai pot rezolva. Adresează-te Domnului și roagă-L să te ajute să smulgi toate semănăturile rele din trecutul tău, înainte ca ele să-și aducă roadele lor amare în viața ta. Încearcă să-ți amintești de toți oamenii pe care i-ai jignit și pune-ți în ordine relația ta cu ei. Caută și găsește pe cei, de la care ai furat ceva, și întoarce-le sau compensează-le daunele cauzate. Adu-ți aminte de exemplul lui Zacheu, care a fost gata să plătească împătrit. Iartă-i pe toți cei care te-au jignit sau supărat. Încetează să-ți dovedești ție însuși că ei totuși n-au dreptate și că tu n-ai meritat o astfel de atitudine față de tine. Cum poți purta în inimă ani la rând neiertarea, deși știi că Domnul Isus a spus: „Dar, dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru **nu vă va ierta** greșelile voastre” (Mat. 6:15)?! Oare nu te sperie răsplata groaznică – să fii și tu neiertat, și, prin urmare, lepădat?!.. Și dacă te înspăimântă, atunci grăbește-te tu însuși să ierți. Fă ceea ce ne învață Sfânta Scriptură, zicând: „Dezleagă lanțurile răutății, deznoadă

legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug” (Isa. 58:6).

Fă la fel cum a făcut o femeie, care, pocăindu-se și primindu-L pe Domnul în viața ei, mai întâi de toate s-a dus la toți cunoscuții și prietenii ei, cerându-și iertare pentru tot ceea, cu ce i-a jignit, supărat sau a fost o piatră de poticnire pentru ei încă pe când trăia în lume. Apoi, ea s-a dus la fosta ei prietenă și i-a mărturisit că cu mulți ani în urmă îi furase un inel foarte scump, pe care mai târziu l-a pierdut. Neputând să i-l întoarcă înapoi, ea, i-a plătit o sumă dublă, și numai după aceasta a simțit o ușurare în suflet. Apoi, smerindu-se, le-a povestit copiilor ei adulți, fiului și fiicei, că încă pe când erau copii, a făcut vrăjitorie peste ei, aducând astfel blestemul ocultismului în viața lor, iar această mărturisire i-a determinat și pe ei să-și cerceteze adânc și serios creștinismul lor nominal. Astfel a făcut ea pace cu toți oamenii și Dumnezeu a iertat-o. Dar când El iartă, atunci uită și nu-și mai amintește niciodată. Ca rezultat, o astfel de pocăință i-a adus multe binecuvântări, care au fost atât de evidente, încât rudele, prietenii, cunoștințele și colegii de la muncă se mirau mereu de faptul, cât de mult ea s-a schimbat.

Dumnezeu nu anulează trecutul. Ce a fost, nu mai poți întoarce. Cu toate acestea, chiar dacă deja este imposibil să corectezi unele lucruri din trecutul tău, în momentul în care tu îți recunoști greșelile și păcatele făcute, El îți dăruiește iertare, iar iertarea e calea spre restabilire. Dăruindu-ne o nouă zi, El ne dă și o nouă speranță, oferindu-ne posibilitatea să începem totul din nou: să iubim, să slujim și să sprijinim pe alții de dragul Numelui Lui cel Sfânt și Mare. Deci, să nu pierdem ocazia care ne-a fost dată și să profităm de mila lui Dumnezeu! Chiar astăzi să începem totul din nou, și atunci, trecutul nostru plin de păcat, va rămâne pentru totdeauna în urma noastră.

Capitolul 4

Importanța sfințirii

În unul din psalmi, David spune: „Doamne, cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău cel **sfânt**?”. Sau, vorbind cu alte cuvinte, „Cine dintre oameni ar putea să se apropie de Tine, Doamne?!”. Punând această întrebare, el însuși dă și răspunsul, care include în sine un șir întreg de calități: „Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu și spune adevărul din inimă. Acela nu clevește cu limba lui, nu face rău semenului său și nu aruncă ocară asupra aproapelui său. El privește cu dispreț pe cel vrednic de disprețuit, dar cinstește pe cei ce se tem de Domnul. El nu-și ia vorba înapoi dacă face un jurământ în paguba lui. El nu-și dă banii cu dobândă și nu ia mită împotriva celui nevinovat. Cel ce se poartă așa nu se clatină niciodată” (Ps. 15:1-5).

Reieșind din aceste cuvinte, putem trage concluzia că pentru Tatăl Ceresc important e nu că noi credem în El și ne închinăm Lui, ci cum umblăm noi în fața Lui. Una e să cunoști adevărul și cu totul altceva – să trăiești conform acestui adevăr. Pe muntele Său cel **sfânt**, Dumnezeu dorește să rămână cu cei, a căror credință se manifestă nu în cuvinte, ci în viață, în fapte. Deși Dumnezeu nu respinge păcătoșii care vin la El, totuși, este mai predispus față de cei neprihăniți și î-și găsește plăcerea în ei, pentru că El Însuși este sfânt. Anume din acest motiv pe paginile Sfintei Scripturi sunt lăsate următoarele cuvinte: „Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt” (1Petr. 1:15-16). Confirmând necesitatea creștinilor de a dori să se sfințească, Oswald Chambers a scris: „Năzuința predestinată oamenilor nu este nici fericirea și nici sănătatea, ci sfințenia. Dumnezeu nu este un mecanism veșnic de binecuvântare a oamenilor. El a venit să salveze oamenii pentru că **i-a creat pentru slava Sa și pentru o viață trăită în sfințenie**”.

Sensul cuvintelor „sfântul, sfânt, sfințenie și sfințire” îl putem înțelege numai dacă ținem cont de legătura strânsă dintre ele. În traducere aceste cuvinte înseamnă „a despărți”, „a separa” sau „pus deoparte”. În Sfânta Scriptură, ele sunt menționate chiar în primele versete ale Genezei, care ne vorbesc despre crearea lumii: „Dumnezeu a văzut că lumina era bună; și Dumnezeu **a despărțit** lumina de întuneric” (Gen. 1:4). Pentru evreii din vechime, prin cuvântul sfânt se subînțelegea separarea de utilizarea obișnuită și lumească, întrucât lucrurile divine erau destinate folosirii doar în slujbele închinare Domnului. Din punct de vedere duhovnicesc, „sfințire” înseamnă separarea de orice urâciune păcătoasă și necurăție care există în lumea rea și perversă din jurul nostru, și predarea noastră pe deplin în mâinile Tatălui Ceresc, ca să fim proprietatea Lui.

În vremurile din Vechiul Testament, Dumnezeu întotdeauna **separa** tot ceea ce era ales pentru sfințire. Anume din acest motiv poporul israelian a fost scos din Egipt. Mai târziu, leviții au trebuit să se separe din mijlocul tuturor israelienilor care au ieșit din această țară, pentru ca să devină proprietatea Domnului (vezi Num. 8:14). Fiii lui Aaron de asemenea, au fost puși deoparte de toți ceilalți, pentru a îndeplini slujirea preotească (Exod. 28:1). Însă lucrurile nu s-au terminat aici. Separându-se, ei au trebuit să se spele și să se curățească de orice necurăție conform ritualurilor prescrise de Dumnezeu, după care, primind ungerea cu untdelemn sfânt, se obligau înșiși să se păstreze neprihăniți, adică sfinți. De atunci încoace, un om sau altul, un lucru sau un obiect, separate de mediul obișnuit, dedicate Domnului și predestinate pentru a sluji Lui, au început să poarte numele de „**sfințite**” sau „**sfânt**”. Anume de aici a apărut noțiunea de **sfințenie**, prin care se subînțelege îndepărtarea de tot ce-i rău, puritatea duhovnicească și morală, neprihănirea duhului, a sufletului și a trupului.

Deși vremurile Vechiului Testament deja de mult au trecut, întrebarea sfințirii, rămâne a fi totuși una dintre întrebările principale din ziua de azi, la care, fiecare creștin trebuie să-și dea un răspuns, pentru că, anume de sfințenie

depinde viitorul lui pe care-l va avea în veșnicii. Nu în zadar Cuvântul Domnului ne spune: „Urmăriți pacea cu toți și **sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul**” (vezi Evr. 12:14). Cunoscând bine acest lucru, satana întotdeauna s-a străduit să facă tot posibilul pentru a aduce cât mai multă încurcătură și confuzie în această parte importantă a creștinismului, pentru ca omul să nu aibă o imaginație clară, cum ar putea să atingă ceea ce, de fapt, este porunca și voia Domnului pe care, neapărat trebuie să le împlinim. În imaginația oamenilor credincioși, nici un adevăr duhovnicesc nu a fost schimonosit într-o măsură atât de mare, ca conceptul despre sfințenie și căile de a atinge sfințenia pe care trebuie s-o avem. Anume această rătăcire, pe mulți i-a împins la cele mai incredibile fapte și acțiuni lipsite de sens. De exemplu, în timpurile medievale, oamenii se străduiau să atingă sfințenia recurgând la izolare, asce-tism, posturi lungi și epuizante, la torturarea propriului corp și pelerinaje spre locurile sfinte declarate de biserică și în care aflându-se, se presupunea că omul se sfințește. Mai târziu, sfințenia au încercat s-o dobândească cu bani, prin cumpărarea indulgențelor de iertare a păcatelor, sau prin mărturisirea păcatelor în fața preotului pe care regulat trebuiau s-o facă, sau prin izolarea de lumea păcătoasă în mănăstiri, sau, prin alte căi și mijloace.

Chiar dacă Cuvântul Domnului ne descrie în detaliu în-trebarea sfințirii, creștinii din ziua de azi, care aparțin diver-selor culte, nu au încă o abordare unită și o opinie comună referitor la problema sfințirii, propunând o mulțime de in-terpretări contradictorii, în care de multe ori e greu să te des-curci. Unii sunt convinși că devin sfinți atunci când primesc botezul cu Duhul Sfânt. Alții spun că sfințenia putem s-o dezvoltăm în noi prin intermediul emoționalității duhovni-cești și în legătură cu aceasta, tinzând să obțină un rezultat rapid, ei recurg la metode noi și foarte diverse care în zilele noastre sunt promovate pe scară largă. Ei au în timpul ru-găciunii o stare tremurătoare asemănătoare fiorilor, care, ca un val le străbate corpul și, ei consideră, că aceste senzații sunt atingerea Domnului; alții simt un tremur neobișnuit, o

căldură sau ca o trecere a unui „curent electric”, sau alte senzații neobișnuite în corp. Pentru cei de-ai treilea, sfințenia este vorbirea retorică despre o înțelegere neobișnuit de profundă a adevărului care li s-a deschis într-un mod supranatural. Iar cei de-ai patrulea, din toate puterile tind spre o libertate aparentă, pe care ei, chipurile, o primesc în urma unui șir de mărturisiri pe care încontinuu le repetă și care, după părerea lor, ridică omul la un nivel duhovnicesc mult mai înalt. În astfel de cazuri, acești credincioși până într-atât întrec limitele, încât îi obligă și pe alții să facă acest lucru, devenind în totalitate dependenți de acest tip de mărturisire, asemănându-se astfel cu narcomanii care, pur și simplu nu pot fără drogurile lor.

Pentru început, rezultatul unei astfel de tendințe spre sfințire, duce repede spre un succes atrăgător, o creștere și o prosperitate duhovnicească aparentă, după care urmează un declin care se termină cu dezamăgire și disperare. Suferind în disperare, aceste suflete dornice de o sfințire rapidă nu înțeleg că, în căutarea a ceea ce și-au dorit, deja de mult timp s-au abătut de la calea cea dreaptă. Unii credincioși îi avertizează pe alții în privința unor astfel de extreme, îi cheamă la raționalitate și cumpătate în ceea ce privește întrebarea sfințirii. Ei regulat își fac timp pentru părtășie cu Domnul, se roagă cu râvnă, Îl proslăvesc prin cântări, însă viața lor, cu puțin se deosebește de a celorlalți pentru că ei, de asemenea, nu se pot lăsa de păcat, considerând că acest lucru este inevitabil și nimeni nu poate scăpa de el.

Cât despre creștinii nominali și oamenii din lume, ei intenționat fac tot posibilul ca conceptul de „sfințenie și sfințire” să provoace în oameni numai emoții negative. În cercurile lor, prin sfințenie se subînțelege reglementarea și uscăciunea, diferite limitări sau un refuz total la tot ceea ce aduce omului plăcere, precum și nenumărate restricții în îmbrăcăminte, alimentație și distracții, însoțite de citirea Bibliei în fiecare zi, care de fiecare dată ne amintește de tot ceea ce nu trebuie să facem. „Sfânt” în conceptul lor înseamnă a fi de neconvins, retras și fanatic. Și aceste lucruri,

după părerea lor, nu corespund cerințelor timpului și nu au nimic de a face cu viața modernă, civilizată și liberă. Din acest motiv, la sceptici și critici, cuvântul „sfințenie” provoacă mai degrabă un rânjel sau un zâmbet sarcastic decât interes și recunoaștere.

De fapt, dacă e să luăm în considerare în ce lume murdară și depravată trăim, atunci, o astfel de atitudine față de întrebarea sfințirii și sfințeniei, nici nu e de mirare. Căci păcatul care peste tot se răspândește, precum și toate lucrurile rele din această lume, nu numai că au crescut incredibil, ci și în tot felul sunt justificate. Mass-media – ziarele, revistele, reclamele, filmele, programele radio sau televizate și altele similare – reclamează și promovează desfrâul, imoralitatea, lăcomia, cruzimea și violența. Infidelitatea soților, instabilitatea căsniciei și divorțurile legate de ele care zdruncină temelia familială, este conflictul neconținut al generațiilor, alcoolismul și dependența de droguri răspândite peste tot și care au devenit o parte integrantă a vieții noastre, minciuna, înșelarea și fătarnicia, fărâdelegile ce au loc în economia și politica mondială, nedreptatea strigătoare în distribuirea mijloacelor materiale și multe, multe altele, produc brusc o atitudine negativă față de sfințenie. Din acest motiv, oamenii au antipatie față de tot ce e legat de ea și prin urmare ei instinctiv se izolează de conceptul sfințeniei.

Însă, de multe ori anume ceea ce oamenii consideră că este negativ, de fapt, are un efect pozitiv asupra sufletului și asupra vieții noastre umane. Omul lui Dumnezeu, K. Lewis, a spus: „Cât de puțin știu cei care consideră că sfințenia este ceva plictisitor. Când ai de a face cu adevărul, el te surprinde în întregime cu incontestabilul său. Dacă cel puțin zece procente din populația pământului ar avea sfințenie, lumea s-ar schimba într-o clipă, iar oamenii ar deveni mult mai fericiți”.

Conform scurtului Catehism Westminsterian, **sfințirea** este „acțiunea harului lui Dumnezeu, în care întreaga noastră ființă umană se reînnoiește după chipul lui Dumnezeu și primește capacitatea de a muri tot mai mult față de păcat,

și a trăi în neprihănire”. Oswald Chambers a vorbit despre ea astfel: „Sfințirea nu este altceva decât sfințenia lui Isus Hristos, manifestată în mine. Minunatul secret al vieții sfinte constă în a permite calităților perfecte ale lui Isus să se manifeste în ființa mea muritoare. Sfințirea înseamnă altoirea calităților sfinte ale lui Hristos în mine, adică, răbdarea Lui, dragostea Lui, sfințenia Lui, credința Lui, puritatea și evlavia Lui. Aceasta înseamnă a primi de la El sfințenia, care a fost cândva în El și acum se manifestă în mine. În acest caz, toate puterile trupului, sufletului și duhului nostru se află sub controlul rațiunii și sunt îndreptate spre a sluji Domnului. Deși păcatul, în acest caz, nu este complet distrus, el totuși este lipsit de posibilitatea de a progresa și de a produce efectul său distructiv în noi. Regenerarea morală, în procesul căreia noi tot mai mult ne îndepărtăm de felul cum am fost odată, se înfăptuiește de Duhul Sfânt care locuiește în noi, după cum este scris: „Și așa erați unii din voi! Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți în Numele Domnului Isus Hristos și prin Duhul Dumnezeuului nostru” (1Cor. 6:11).

Sfințirea sufletului și curățirea noastră de tot ceea ce nu este plăcut Domnului, sunt concepte strâns legate, care, de fapt, sunt inseparabile unul față de altul. Fără a te curăți este imposibil să te sfințești, iar dorința de a te sfinți, întotdeauna duce sufletul la curățire. Dar nici una și nici alta nu ar fi fost posibilă fără conștientizarea propriei stări de păcat, și această conștientizare este unul dintre cele mai valoroase lucruri în viața omului. Nu întâmplător Isus Hristos a spus că, atunci când va veni Duhul Sfânt, primul lucru pe care El îl va face – ne va mostra pentru păcatele noastre. Când El trezește conștiința omului și îl aduce în prezența lui Dumnezeu, atunci relațiile cu oamenii rămân pe-al doilea plan și cel mai important devine relația cu Dumnezeu, așa cum a fost odată cu împăratul David, care, recunoscându-și păcatul a putut doar una să spună: „Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea Ta” (Ps. 51:4).

În bisericile creștine din ziua de azi sunt două extreme în ceea ce privește atitudinea față de păcat. O mare parte din

predicatori sau nu ating acest subiect, temându-se că vor ofensa oamenii dacă în mod direct le vor spune că sunt păcătoși, numind astfel lucrurile cu numele lor, sau menționează despre acest lucru în trecere și într-o formă foarte tolerantă. Pentru ei, Dumnezeu este asemenea unui bătrânel amabil din ceruri, care se ocupă doar cu un singur lucru: îndelung rabdă, miluiește, iartă și binecuvântează, iubindu-ne așa cum suntem. O astfel de abordare a predicatorilor duce la o libertate desfrânată și la o ignorare de neiertat, pentru că sufletele își pierd astfel frica față de Domnul și fac tot ce doresc. Alți predicatori însă se aruncă în cealaltă extremă, predicând numai despre păcat, astfel, încât ascultătorilor începe să li se pară că Dumnezeu este un tiran, care abia așteaptă ca omul să se împiedice și să greșescă, după care ar putea imediat să-l pedepsească. Acolo unde se practică astfel de predici, oamenii au atâta frică față de mânia lui Dumnezeu, care, după părerea lor, este gata în orice moment să se reverse, încât uită cu ce Dumnezeu milos și plin de dragoste au de a face.

Astfel de abordări incorecte față de păcat, atrag după sine o tălmăcire greșită referitor la întrebarea sfințirii. De exemplu, unii slujitori spun că Dumnezeu ne sfințește în momentul pocăinței. Alții obligă oamenii să se sfințească în conformitate cu listele de păcate, forme, scheme și reguli pe care le-au pregătit din timp. Cei de-ai treilea, fac din această întrebare principalul și aproape singurul subiect al predicilor lor, făcând asupra ascultătorilor o presiune emoțională atât de puternică încât ei, căzând în extreme, încontinuu caută în sine păcate pentru a le mărturisi din nou.

Astfel de extreme, desigur, nu duc la nimic bun, pentru că ele dezorientează sufletele oamenilor, aducând confuzie în conceptul lor despre adevăr și-i împiedică să aibă o abordare corectă față de prioritățile duhovnicești. Fiecare creștin știe că, cauza tuturor necazurilor este păcatul, de aceea, pentru a rezolva această problemă, trebuie să se folosească de acea „metodă de tratament”, care ar putea radical să-i schimbe situația ce s-a creat. Singura metodă care e lăsată pe paginile Bibliei și care și-a dovedit eficiența de-a lungul

istoriei umane, este sfințirea, care începe după ce persoana se întoarce la Domnul și continuă tot restul vieții ei. La baza tendinței spre sfințire stă un sentiment de nemulțumire față de sine și față de propriul creștinism superficial.

Nemulțumirea este o stare bună. Când suntem nemulțumiți, atunci tindem spre mai mult și Dumnezeu ne dă ceea ce ne lipsește. Iar când suntem mulțumiți și împliniți, atunci nu mai tindem spre nimic. Mulțumirea de sine este o forță ce ne orbește, ne frânează dezvoltarea duhovnicească, creșterea în credință și maturitatea sufletului. Referitor la acest lucru, Domnul foarte strict a vorbit bisericii din Laodiceea: „Pentru că zici: Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic, și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești, și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale, și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi” (Apoc. 3:17-18).

Astfel, încrederea în sine că totu-i bine, că deja ai realizat tot ce este necesar și că nu mai e nevoie să depui efort pentru a obține ceva mai mult, ar putea fi nu numai o autoînșelare, ci și o stopare completă în ceea, ce este absolut necesar și despre care Sfânta Scriptură ne spune în mod direct: „**Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră**” (1 Tes. 4:3). Și dacă-i așa, atunci noi, pur și simplu, nu mai avem dreptul să ne uităm la sfințire ca la ceva ce putem face, dar putem și să nu facem, în dependență de voința noastră. Dumnezeu vrea ca noi nu doar să acceptăm voia Lui, ci și neapărat s-o împlinim, dacă ne considerăm creștini. Împotrivindu-ne acestui fapt, noi, conștient sau inconștient, ne împotrivim Tatălui Ceresc.

După felul în care creștinii se raportează la sfințenie și sfințirea, care se obține doar prin curățirea personală a fiecăruia de propriile sale păcate, toți creștinii pot fi împărțiți în cinci categorii:

1. Din prima categorie care, din păcate, este cea mai numeroasă, fac parte cei, ale căror suflete, din motiv că conștient păcătuiesc, devin pe zi ce trece tot mai împietrite. Viața lor duhovnicească este un șir de înfrângeri care urmează

încontinuu una după alta. Ei sunt complet dependenți de câte-va păcate sau, cel puțin, de un singur păcat. Unor astfel de oameni, doar o singură mențiune cu privire la necesitatea de curățire și sfințire, le provoacă indignare și împotrivire la fel ca și persoanelor murdare, cărora nu le place să se spele și să-și schimbe hainele, de aceea și reacționează înfocat atunci când li se vorbește despre acest lucru. La numărul lor se alătură anume cei, cărora, le place să spună că este imposibil ca omul să nu păcătuiască, deoarece e născut în păcat.

2. A doua categorie constă din acei credincioși, care binevoitor ascultă discuțiile la tema sfințeniei și sfințirii, reacționând pozitiv la ele, însă ei înșiși nu se grăbesc să intre în acest proces, deși parcă și se pare că se pocăiesc de tot răul pe care l-au făcut. Rămânând la etapa de conștientizare a păcatelor lor, fără a le mărturisi și fără a se lăsa de ele, ei se condamnă la o stagnare duhovnicească de lungă durată și la un mers pe loc, fără schimbări deosebite în viața lor duhovnicească.

3. A treia categorie îi include pe cei ce sunt obosiți de creștinismul lor superficial și formal, și caută o cale de ieșire din el. Știind că au lipsă de cunoștințe în ceea ce privește curățirea și sfințirea, ei citesc multă literatură duhovnicească, se adresează la diferiți slujitori după sfaturi, iar apoi își dau seama că au nevoie de consiliere duhovnicească. Căutarea adevărului îi duce la o creștere duhovnicească vizibilă deoarece ei își fac mult timp pentru a citi Biblia, a se ruga și a fi în părtășie cu Domnul. Simțind bucurie și satisfacție în urma acestui pas, ei, treptat se conving că sunt pe calea cea dreaptă și acest lucru îi încurajează să meargă mai departe în această direcție. La această etapă, Dumnezeu deja poate să le deschidă ochii la fărădelegile lor, fapt, în urma căruia începe prima curățire profundă în viața lor. Căindu-se sincer de păcatele săvârșite și punându-și viața în ordine, ei încep mult mai bine să înțeleagă și să prețuiască dragostea lui Dumnezeu, mila și răbdarea Lui.

4. Pentru cea de-a patra categorie de creștini este caracteristică intrarea conștientă în procesul de curățire, bucuria primelor schimbări și a biruințelor duhovnicești pe care le au.

Lor li se pare că Dumnezeu a înfăptuit deja în ei ceea, ce e cel mai important, iar acum, sarcina lor este doar să rămână în ceea ce au obținut. Dar, de fapt, Dumnezeu încă nu le-a putut deschide adâncimea stării lor de păcat, pentru că știe, că ei încă nu sunt în stare să înțeleagă toată mărimea și greutate acestei stări care s-a acumulat de-a lungul anilor și a deceniilor, depunându-se în suflet ca niște straturi presate ce acum necesită o „zdrobire” și o eliminare treptată. De obicei, la această etapă, Duhul Sfânt pentru prima dată poate să le deschidă ochii la cel mai odios dușman al Domnului – mândrul și orgoliosul lor „Eu”, căruia ei i-au slujit tot timpul. Acest „Eu” este însoțit de o pleiadă întreagă de păcate legate de el, așa ca egoismul, orgoliul, fala, iubirea de sine, mândria, supremația, căutarea slavei și a recunoașterii din partea oamenilor, tendința de a fi cineva în ochii lor, încăpățânarea, admirația de sine, lăudăroșia, ambiția, invidia, gelozia și multe altele. Lupta începută împotriva propriului „Eu”, de obicei, este atât de grea, încât omului începe să i se pară că aceasta niciodată nu se va sfârși și, chiar dacă lupta abia a început cu adevărat, omul este deja dispus să renunțe la bătălie.

Deosebit de greu în această luptă le vine celor, care, după propria lor apreciere și opinia oamenilor, au fost în general, persoane cumsecade, adică în comparație cu alții au păcătuit puțin, au fost onești, cinstiți și responsabili, au realizat mult, nu au avut afaceri murdare și din punct de vedere moral au dus un stil de viață decent, fiind un exemplu pentru mulți. Anume în această „bunătate” exterioară, omul, crește invizibil în propriul său „Eu”, începe să se preamărească, încetează să vegheze și să se cerceteze, cultivând astfel în sine mândria, căreia, Dumnezeu i se împotrivesc. Unor astfel de păcătoși „buni” le vine greu să-și recunoască propriul lor „Eu” pentru că el se ascunde în spatele evlaviei exterioare și a faptelor lor bune.

5. La a cincea categorie de creștini aparțin cei, care, referitor la întrebarea sfințirii au deja cunoștințe și o mare experiență duhovnicească. Datorită faptului că ei sunt ferm convinși că merg pe adevărata cale a lui Dumnezeu, în inima lor domnește pacea și bucuria. Ei de fiecare dată se

smeresc și dau posibilitate Duhului Sfânt să schimbe și să perfecționeze în ei ceea, în ce El vede o necesitate. Sufletele unor astfel de oameni sunt foarte sensibile la orice, chiar și la cel mai mic păcat, ei nu-și găsesc liniștea până nu aduc în ordine chiar și cel mai mic lucru, din cauza căruia L-au întristat pe Dumnezeu. Părtașia cu Tatăl Ceresc, auzirea vocii Lui și călăuză Lui, devin pentru ei ceva obișnuit, la fel ca și respirația fizică pe care în mod normal noi pur și simplu nu o observăm. Multe zile și chiar săptămâni, astfel de oameni trăiesc în genere nepăcătuiind, fără să-și dea seama de aceasta. Acești credincioși își cercetează permanent viața și umblarea lor în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Păcătuiind în ceva foarte neînsemnat, de exemplu, spunând ceva cu un ton ridicat sau simțind în sine o manifestare a nemulțumirii, ei se pocăiesc imediat și-și cer iertare, fără a amâna acest lucru pentru o perioadă lungă de timp. Astfel, ei nu mai au nevoie de o curățare mare și profundă. În inimile lor dăinuiește dragostea și libertatea. Ei sunt amabili și sinceri atât cu oamenii din lume, cât și cu creștinii din diferite confesii, de aceea sunt o binecuvântare pentru toți deoarece nu fățarnicesc și nici nu joacă un spectacol de evlavie. Rezultatele unei astfel de umblări, provoacă celor din jur admirație și dorința de a le urma exemplul.

Această împărțire în categorii poate totodată să reflecte și etapele procesului de curățire și sfințire care, pentru un creștin continuă toată viața, până la moartea sa, ducându-l în cele din urmă la un nivel de sfințenie după străduințele sale. Aceste lucruri nu pot să aibă loc în noi de la sine, doar prin credință și fără ca noi să facem ceva din partea noastră. Și pentru a realiza acest lucru, trebuie să facem pași deliberați într-o direcție corectă, altfel, foarte ușor putem ajunge în rătăcire. În 1 Ioan 3:2-3 se spune: „Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El **se curățește, după cum El este curat**”.

În zilele noastre, credința în Domnul, la cea mai mare parte a creștinilor se bazează pe afirmația că în ceea ce

privește curățirea și sfințirea, Dumnezeu va face totul pentru noi. Și dacă-i așa, atunci nu are rost să depunem efort sau să suferim, căci aceasta totuna nu va aduce biruință asupra păcatului. Crezând astfel, noi trăim, cerându-i Domnului să ne curățe inimile și să ne schimbe în ceea, ce El socoate de cuviință. Anii trec, dar nu avem nicio schimbare. Deci, ce se primește? Dumnezeu este de vina?!.. Nu, cauza nu este în El, ci în noi înșine, pentru că din partea noastră nu dorim să facem ceea, ce nimeni altcineva nu poate face pentru noi. Dacă neprihănirea și mântuirea se obțin prin credință, atunci sfințenia – prin faptele credinței.

Slujitorul lui Dumnezeu, Raymond Idman, în cartea „Exercițiile vieții”, a scris următoarele cuvinte: „Noi trăim acum într-un veac, în care disciplinile vechi se prăbușesc, iar altele noi nu apar. În primul rând, se ia în derâdere disciplina harului divin care e considerată a fi un șir de reglementări și este absolut necunoscută generației din ziua de azi din motiv că ei nu conosc Sfânta Scriptură. Caracterul nostru creștin are nevoie de o mare putere, pe care numai disciplina și exercițiile de evlavie o pot da”.

Disciplina (în acest caz, ar fi mai corect să spunem autodisciplina) înseamnă – a te deprinde cu ordinea strictă în privința unui lucru sau a te supune unei reguli pe care trebuie neapărat s-o împlinești. Disciplina duhovnicească este o metodă dată de Dumnezeu, prin care se realizează o viață sfântă și evlavioasă, umplută de Duhul Sfânt. Adevărații copii ai lui Dumnezeu sunt oameni disciplinați. Așa a fost și așa va fi întotdeauna. Putem enumera o mulțime de astfel de eroi disciplinați ai credinței creștine, începând cu timpurile primei Biserici Apostolice și încheind cu binecuvântații slujitori ai Domnului din ziua de azi ca: apostolul Pavel, Augustin, Martin Luther, John Wesley, John Bunyan, Charles Spurgeon, George Mueller, Hudson Taylor și mulți alții.

E greu să găsești un creștin matur din punct de vedere duhovnicesc și cu adevărat evlavios, care, a obținut sfințirea și biruințele duhovnicești legate de ea, fără a recurge la autodisciplină. Metodele ei sunt următoarele: citirea zilnică și studierea profundă a Cuvântului lui Dumnezeu, rugăciunea

sinceră și din inimă, retragerea în singurătate pentru a căuta apropierea de Dumnezeu, slujirea făcută pentru aproapele nostru, mărturisirea greșelilor și a păcatelor care trebuie aduse la lumină, punerea în ordine a tot ceea ce a fost incorect în relațiile cu semenii. În afară de aceasta, un rol important îl joacă vegherea, responsabilitatea în îndeplinirea oricărui lucru de care te apuci (indiferent dacă este vorba de un lucru obișnuit sau duhovnicesc), ascultarea de Domnul și supunerea noastră voii lui Dumnezeu, oricare n-ar fi ea, sacrificiul și multe altele, țelul principal și rezultatul final al căror este sfințirea și adevărata evlavie.

Desigur, pentru noi, creștinii din ziua de azi, cărora ne place să primim totul fără a depune mult efort, o astfel de discuție despre depunerea propriilor eforturi este nu numai neplăcută, ci și uneori iritantă. Însă, indiferent dacă nouă ne place sau nu, cuvintele Domnului Isus Hristos din Evanghelia după Matei 11:12 „Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, Împărăția cerurilor se ia **cu năvală**, și **cei ce dau năvală** pun mâna pe ea” rămân în vigoare și astăzi pentru noi. Același verset de la Matei, în Noul Testament interconfesional (traducerea din 2009) sună astfel: „Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, Împărăția cerurilor **se ia cu forța**, iar **cei ce străduie** pun mâna pe ea”. După cum vedeți, este foarte important să depunem efort și străduință. De dragul conceptelor și dorințelor noastre, Dumnezeu niciodată nu anulează nimic din ceea ce a spus odată.

Fondatorul organizației creștine internaționale „Călătorie prin Biblie”, doctor în teologie, Bruce Wilkinson s-a exprimat în această privință astfel: „Biblia spune că nu altcineva, ci anume eu trebuie să pun capăt păcatelor mele și să mă las de faptele rele. Dumnezeu nu-i responsabil pentru acest lucru, eu însumi trebuie să-l fac ca răspuns la chemarea Lui. Noi venim la El, îi cerem iertare – și El ne curăță. Noi nu trebuie să zăbovim, ci să părăsim imediat căile noastre rele. Cea mai mare **minciună**, răspândită astăzi de dușmanul sufletelor noastre, constă în următoarele: „În momentul de față eu nu pot să mă las de căile mele rele și până când Însuși Dumnezeu nu mă va ajuta ca într-adevăr „să vreau” sau „să

pot”, eu voi fi neputincios să schimb ceva. Așa că, dacă m-am rugat și I-am cerut Domnului să mă ajute și El nu m-a ajutat, înseamnă că încă n-a sosit timpul pentru curățirea mea”.

Această minciună diabolică, pusă astăzi în mintea oamenilor, poate fi văzută în exemplul gândirii unui tânăr creștin care a scris astfel în scrisoarea sa: „Astăzi a devenit foarte actuală tema „Viața victorioasă a creștinului”. De fapt, acest lucru este clar, căci Isus într-adevăr a spus: „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru Cel Cereșc este desăvârșit”. Dar cum să devii desăvârșit, dacă rămâi același „om vechi” și te afli în același corp păcătos?! Cred că, prin efortul și străduința noastră noi nu putem deveni mai buni, și cu atât mai mult sfinți. Doar nu-l poți îmbunătăți pe vechiul Adam din tine chiar dacă încerci să nu te iriți, să nu te înfurii, să nu te gândești rău, să nu te uiți la ceva necurat, să nu vorbești de rău pe alții și altele de felul acesta. Toate acestea **trebuie** să le facă Dumnezeu, atunci când va locui în noi și va prevedea pentru ele timpul Său. Nu noi, ci El trebuie să înlăture din noi natura noastră umană firească, răstignind-o pe cruce și lipsind-o de putere”.

După cum vedeți, în această afirmație, iarăși și deja a câta oară, observăm tendința constantă a oamenilor de a pune pe Dumnezeu responsabilitatea pentru tot ceea, ce ei înșiși trebuie să facă! Trăind în ultima vreme, în care pretutindeni domină răcirea duhovnicească, noi tot mai mult auzim asemenea voci care confirmă că Dumnezeu trebuie să facă totul pentru noi, iar noi trebuie doar să ne încredem în El, să credem și să așteptăm acțiunile Lui.

La prima vedere, această abordare pare a fi destul de corectă și foarte bună. Dar oare-i cu adevărat așa? Este oare acest concept în concordanță cu ceea ce ne spune Sfânta Scriptură? Vă rog, gândiți-vă la sensul acestui sfat: „Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, preaiubiților, **să ne curățim** de orice întinăciune a cărnii și a duhului și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu” (2Cor. 7:1). Oare această chemare nu sună personal pentru noi, îndemnându-ne la acțiune? Dar iată și alte cuvinte pe care le cunoaștem: „De aceea, **omorâți** mădulele voastre care sunt

pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia, care este o închinare la idoli. Din pricina acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării. Din numărul lor erați și voi odinioară, când trăiați în aceste păcate. Dar acum **lăsați-vă de toate aceste lucruri**: de mânie, de vrăjmășie, de răutate, de clevetire, de vorbele rușinoase care v-ar putea ieși din gură. Nu vă mințiți unii pe alții, întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut. Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, **îmbrăcați-vă** cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi” (Col. 3:5-10, 12-13).

Unde este aici afirmația că Dumnezeu va face totul pentru noi?! Nu există chiar nicio aluzie! Dimpotrivă, în fiecare din îndemnurile care sună aici – omorâți, lăsați-vă, îmbrăcați-vă – vedem că anume omul este responsabil pentru schimbările care trebuie să aibă loc în el. Mai mult decât atât, aici este indicată și ordinea acțiunilor noastre. Mai întâi este enumerat ceea **ce anume** din viața trecută noi trebuie să lăsăm și să omorâm, iar apoi ceea **ce** trebuie să dobândim. Este imposibil să realizezi ceea ce-l face pe un credincios să fie cu adevărat o creatură nouă în Hristos, fără a te lăsa de acele lucruri, de care trebuie „să te lași”, și pentru aceasta trebuie să depui efort.

Continuând acest gând care ne explică **cum** și **pentru ce** se săvârșește curățirea și sfințirea, în a doua Epistolă către Timotei, apostolul Pavel spune: „Oricine rostește Numele Domnului **să se depărteze de fărădelege!**” Într-o casă mare nu sunt numai vase de aur și de argint, ci și de lemn și de lut. Unele sunt pentru o întrebuințare de cinste, iar altele, pentru o întrebuințare de ocară. Deci, dacă cineva **se curățește de acestea**, va fi un vas de cinste, **sfințit**, folositor stăpânului său, **destoinic pentru orice lucrare bună**. Fugi de poftele tinereții și urmărește neprihănirea,

credința, dragostea, pacea, împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată (2Tim. 2:19-22).

În acest pasaj sunt enumerate trei acțiuni de bază pe care Dumnezeu le așteaptă de la oamenii care doresc și tind să fie „un vas de cinste”, „sfințit” și „destoinic pentru orice lucrare bună”. Vorbind în limbaj modern, „să te retragi de la neadevăr” înseamnă să încetezi să păcătuiești conștient, „să fii curat în toate” înseamnă să te lași de orișice nelegiuire din trecutul tău, „fugi de poftele tinereții” – înseamnă să nu te lași condus de pofta ochilor și a trupului. Fără a îndeplini aceste trei condiții, nu are rost să contezi că vei „urmări neprihănirea”, adică că te vei putea sfinți.

Apostolul Pavel îi îndemna pe evrei să meargă pe calea sfințeniei spunând astfel: „Și noi dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, **să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne** și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus”. (Evr. 12:1-2). Astfel, în toate Epistolele menționate mai sus, sună una și aceeași chemare – să ne curățim de păcat și plini de adevăr, să-L urmăm pe Domnul.

Aceste învățături clare ale apostolului Noului Testament sunt în întregime identice cu cuvintele Dumnezeului-Tată, adresate în Vechiul Testament alesului Său popor Israel: „Când voi închide cerul și nu va fi ploaie, când voi porunci lăcustelor să mănânce țara, când voi trimite ciuma... dacă poporul Meu, peste care este chemat Numele Meu, se va smeri, se va ruga și va căuta Fața Mea, și **se va abate de la căile lui rele**, îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul și-i voi tămădui țara” (2Cron. 7:13-14). După cum vedem aici, Dumnezeu niciodată nu i-a propus omului o cale care duce spre o sfințire imediată, ci a prescris un proces care continuă o perioadă de timp.

Mulți credincioși cred că principala condiție pentru ca Dumnezeu să le asculte rugăciunile, să le ierte păcatele, să-i sfințească și să le trimită binecuvântările Sale, este de a se ruga intens. Înțelegând astfel acest lucru, ei se roagă, se

roagă și se tot roagă, cerând ca Tatăl Ceresc să le dea milă, să le schimbe starea lor de jale și să le trimită o mare trezire duhovnicească. Numai că trece an după an, iar în creștinism nu numai că nimic nu se schimbă spre bine, ci din contra, lucrurile se înrăutățesc. De ce? Pentru că adevărata cheie pentru rezolvarea acestei probleme constă în altceva, și anume, în porunca lui Dumnezeu dată nouă „să ne abatem de la căile noastre rele”, adică, să facem exact ceea, ce de multe ori a spus apostolul Pavel. Nu are rost să-L rugăm pe Dumnezeu să-Și manifeste sfințenia Sa în noi, sau să ne trimită trezite duhovnicească, dacă noi nu suntem dispuși să ne curățim de lepra păcatelor noastre.

Bineînțeles că fără Dumnezeu noi nu vom putea deveni sfinți. Fără mila și harul Său noi nu putem realiza nimic. Însă, cât privesc căile care duc la sfințire, atunci, fără participarea noastră, fără interesul și tendința noastră de a obține sfințenia, Dumnezeu nu va face nimic. Însă nici aceasta nu-i tot. În a doua Epistolă către Corinteni este scris încă ceva, ce pentru noi, nu e numai o chemare, ci și cere de la noi împlinirea poruncilor lui Dumnezeu, sunând astfel: „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu.” De aceea: **„Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei**, zice Domnul. Nu vă atingeți de ce este necurat și **vă voi primi**. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul cel Atotputernic” (2Cor. 6:14-18). Ați observat că în acest fragment al Noului Testament, care se referă la apartenența noastră Domnului și prezența Lui printre noi, există o condiție pe care neapărat trebuie s-o împlinim: **„Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei**, zice Domnul. **Nu vă atingeți de ce este necurat”**. Așa dar, dacă noi nu facem acest lucru, atunci Dumnezeu pur și simplu nu ne poate primi.

După ce am cunoscut adevărul lui Dumnezeu, noi trebuie imediat să începem să acționăm, căci altfel nu vom putea avansa dacă nu-l vom pune în practica vieții noastre. Dacă omul refuză să acționeze, atunci acest refuz îl încătușează pe om, lăsându-l acolo, unde a și fost. Dar, de îndată ce omul începe să facă ceva concret, în el imediat se produc schimbări care treptat îl schimbă în întregime. Din acel moment, el pur și simplu încetează să fie omul vechi și începe o viață nouă, adevărată, care se manifestă anume atunci, când își folosește voința la maximum. Numai eliberându-ne de natura umană veche și firească, putem permite noii noastre făpturi, născută în Hristos, să ia locul celei vechi.

Ca confirmare că o astfel de abordare față de întrebarea sfințirii este corectă, pot servi cuvintele celebrului talmăcitor al Bibliei, William Macdonald, care a spus: „Dumnezeu vrea și poate să mă facă sfânt. Cu toate acestea, în procesul de sfințire mult depinde de mine însumi. În afară de credință, eu **trebuie** să mai dau dovadă de bunătate, cumpătare, abținere, răbdare, evlavie, iubire frățească și dragoste. În plus la astea, este **necesar** să mă-mbrac cu toată armura lui Dumnezeu. De asemenea, **trebuie** să mă las de modul de viață al omului vechi și să mă îmbrac în omul nou. Iar pe lângă toate acestea mai trebuie să umblu și în Duh (vezi 2Petr. 1:5-7, Efes. 4:22-24, 6:13-18, Gal 5:16). Dezvoltarea duhovnicească a unui creștin va avea succes numai atunci, când el își va da seama de necesitatea îmbinării a ceea ce este divin cu ceea ce e uman. Noi trebuie să ne rugăm ca și cum totul ar depinde de Dumnezeu, și să lucrăm, ca și cum totul ar depinde de noi”.

Metoda de sfințire a lui Dumnezeu – nicidecum nu e o activitate umană care se bazează pe puterile noastre sau pe pasivitatea cauzată de părerea că Domnul va face totul pentru noi, nu, ea se bazează pe eforturile intenționate ale unei persoane sfințite, care își recunoaște dependența sa deplină față de Tatăl Ceresc. Dacă noi ținem cont de faptul că, fără sprijinul Mântuitorului noi nu putem face nimic bun și că El este dispus să ne dea putere pentru orice lucrare bună, atunci rămânem încontinuu în Hristos, cerându-I ajutorul și

primindu-l. Anume astfel se săvârșește sfințirea, care nu e nimic altceva decât un proces continuu de cooperare între Dumnezeu și copilul Său. În dezvoltarea noastră duhovnicească, în creșterea în credință și transformarea noastră după chipul lui Hristos, un rol important îl joacă atât factorul uman cât și cel al lui Dumnezeu, care se manifestă prin faptul cum Dumnezeu ne prelucrează prin intermediul oamenilor din jurul nostru, a circumstanțelor dificile, a presiunilor financiare, a condițiilor de viață și multe alte lucruri, care ne șlefuiesc marginile dure și necurate ale naturii noastre umane păcătoase și a trăsăturilor rele de caracter înnăscute sau dobândite.

Atâtea oameni depun străduință și efort maxim pentru a obține o profesie bună, a-și ridica nivelul de calificare, a obține un grad științific și a-și îmbunătăți domeniul profesional. Ei fac totul pentru a avea o formă bună a corpului și pentru a obține succes în sport, se concentrează în întregime asupra afacerii sau a carierei lor, dar când vine vorba de exercițiul de evlavie și sfințirea care decurge din ea, atunci ei nu au nicio dorință, timp, răbdare, perseverență sau insistență. Neglijând autodisciplina, autocontrolul și exercitarea evlaviei, nu poți conta pe creștere în credință și pe faptul că vei aduce un rod bogat Domnului. Iar principalul motiv al durerii și al chinului sufletului unui creștin este lipsa roadelor duhovnicești și viața lipsită de scop.

Desigur, nimeni nu ne poate impune să intrăm în procesul de curățire și sfințire, iar Dumnezeu cu atât mai mult nu va face acest lucru, El, Care Însuși a dat omului libertatea voinței. A face acest lucru sau nu – noi singuri trebuie să decidem. Numai că înainte de a face această alegere, trebuie mai întâi să ne gândim la ceea ce ne așteaptă în caz, dacă răspundem negativ chemării lui Dumnezeu la sfințire. Ca exemplu, voi da doar câteva consecințe posibile:

1. Pe tot parcursul vieții noastre creștine, vom rămâne prunci duhovnicești care nu pot primi decât lapte duhovnicesc.

2. Nu putem conta pe o apropiere de Dumnezeu și auzirea vocii Lui, pentru că păcatele noastre permanent ne vor despărți de El.

3. Dacă nu vrem să ne sfințim, atunci nici nu are sens să așteptăm manifestarea puterii Domnului în noi, pentru că orice păcat împiedică acțiunea Duhului Sfânt. Iar unde nu e putere dată de Dumnezeu, acolo orice slujire Domnului va fi făcută conform principiului „pentru Dumnezeu, dar fără Dumnezeu”.

4. Fără sfințenie noi nu putem fi „sare și lumină” pentru lumea din jurul nostru, iar aceasta înseamnă că astfel noi nu vom putea îndeplini ceea, la ce ne cheamă Cuvântul Domnului.

5. Dacă nu ne sfințim, noi nu vom crește în credință ci vom stagna sau vom merge în cerc, amăgindu-ne înșiși și doar crezând că ne mișcăm înainte.

6. Unde nu este sfințire, acolo prosperă creștinismul nominal și neputincios, care este incapabil să atragă oamenii la Hristos. Astfel, noi înșine ne predeterminăm soarta „smochinului neroditor”, despre care citim în paginile Sfintei Scripturi.

7. Dacă nu dorim să ne sfințim atunci nici nu are rost să credem că natura firească din noi va muri, precum nu putem conta nici pe faptul că vom deveni o făptură nouă în Hristos. Astfel, noi ne condamnăm să rămânem pe tot parcursul vieții creștini firești, adică cei, despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune astfel: „cei ce sunt pământești nu pot să placă lui Dumnezeu” (Rom. 8:8). Mai mult decât atât, murind în păcatele care ne urmează în veșnicie, noi nu putem fi absolut siguri că ne vom salva măcar ca un tăciune scos din foc.

Citind aceste rânduri, mulți, probabil, își vor pune întrebarea: „Dar ar putea oare omul să nu păcătuiască defel, trăind pe un pământ păcătos? Oare nu ne spune Cuvântul lui Dumnezeu că „Toți greșim în multe feluri” (Iac. 3:2) și „Nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar... Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebnici. Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar” (Rom. 3:10-12)? Și dacă-i așa, atunci la ce bun toate aceste cuvinte frumoase despre sfințire, dacă această stare noi oricum nu o vom putea atinge? În afară de aceasta, noi doar nu suntem mântuiți prin sfințenia noastră, ci prin harul lui Dumnezeu și prin credința în Isus Hristos!”.

Da, este adevărat, numai că una nu o exclude pe cealaltă. Adevărul fundamental despre mila și harul lui Dumnezeu nu numai că nu respinge, dar și afirmă necesitatea curățirii și sfințirii. Nu-n zadar este scris: „Nu vezi tu că **bu-nătatea** lui Dumnezeu **te îndeamnă la pocăință**? (Rom. 2:4), adică anume la ceea, ce este primul pas pe calea curățirii și sfințirii. Harul ne este dat pentru ca noi să putem să ne răstignim firea cu toate pasiunile și poftele ei. Iertând femeia prinsă în preacurvie, Isus i-a spus: „Du-te și să nu mai păcătuiești” (Ioan 8:11). La fel, vindecând un bărbat care treizeci și opt de ani a fost invalid, El l-a avertizat: „Iată că te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întâmple ceva mai rău.” (Ioan 5:14). Apostolul Pavel, de asemenea, spunea creștinilor din Corint: „faceți așa ca să nu fi primit în zadar harul lui Dumnezeu” (2Cor. 6:1). De fapt, harul este dat omului pentru a-l schimba, oferindu-i capacitatea de a nu păcătui (vezi Tit 2:11-12; Rom. 8:3-4). Dăruindu-ne iertare, el ne deschide calea spre schimbări. Dumnezeu nu spune că suntem buni dacă suntem răi, de aceea, a afirma contrariul sau a ignora nevoia de curățire de păcate, înseamnă a fi orb din punct de vedere duhovnicesc și a te ocupa cu autoînșelarea, care se manifestă prin faptul, că noi căutăm o explicație și o scuză păcatelor noastre.

De fapt, un astfel de fenomen întotdeauna a avut loc în viața umană și este deosebit de caracteristic timpului nostru, în care totul se acoperă și se maschează. Exteriorul neplăcut este eliminat cu ajutorul diverselor produse cosmetice, ridurile de pe față și imperfecțiunile siluetei sunt eliminate pe cale chirurgicală, părul cărunț ce cu vârsta apare, se ascunde sub o oarecare culoare de vopsea, efectul vizual al figurii subțiri se realizează printr-o lenjerie de corp specială și așa mai departe. Ceva asemănător se observă și în creștinismul de azi. Credința profundă și sinceră în Dumnezeu este înlocuită de religiozitate. În loc de manifestarea iubirii-agape, se recurge la cuvinte ce mângâie doar urechile, cuvinte de dragoste, goale și lipsite de obligație. Râvna pentru Dumnezeu este înlocuită de activitatea religioasă. Lipsa unității și a înțelegerii reciproce este acoperită

cu organizarea regulată a diferitor activități bisericești și a distracțiilor comune a membrilor bisericii, de exemplu, picnicurile vesele în mijlocul naturii. Numai că având o astfel de slujire și umblare înaintea Domnului, noi cu greu vom putea fi plăcuți Lui. El niciodată nu insistă să-I fim ascultători și nici nu ne ajută să-L ascultăm, ci pur și simplu ne expune normele Lui prin Sfânta Scriptură și dacă noi cu adevărat Îl iubim, atunci neapărat le vom împlini.

A trăi în sfințenie înseamnă a fi sfânt în gânduri, sentimente și în fapte, după cum e scris: „Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți **în toată purtarea voastră**” (1Pet. 1:15). Este important să subliniem încă o dată că sfințenia – nu este un proces care a început odată și s-a încheiat la un anumit moment al vieții. Să te sfințești o dată și pentru totdeauna, inclusiv și pentru viitor, este imposibil. O stare duhovnicească minunată pe care o avem într-un anumit moment al vieții noastre, nu ne garantează că în viitor vom rămâne tot în ea. De aceea, în Cuvântul lui Dumnezeu se spune: „cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt să se sfințească și mai departe!” (Apoc. 22:11), deci, merge vorba de un proces continuu care, în caz de necesitate se repetă din nou și iarăși din nou.

Începând să pășim pe calea sfințirii, trebuie să încetăm să ne îndreptăm păcatele noastre, mai ales pe acelea care le constientizăm. Cea mai mare dorință în viața noastră ar trebui să fie dorința de a ne izbăvi de prezența lor. Cu cât mai mult vom dori sfințirea, cu atât mai devreme vom fi dispuși să plătim orice preț pentru a ne apropia de Dumnezeu și a trăi cu o conștiință curată înaintea Lui și a oamenilor din jurul nostru. O astfel de tendință nu este altceva decât o renaștere duhovnicească, adică o stare în care un credincios născut din nou, care s-a răcit din punct de vedere duhovnicesc sau a alunecat până la creștinismul nominal, prin smerenie restabilește din nou o relație corectă cu Domnul, apropiindu-se de El și dezlăcuind păcatul din viața sa.

A ne curăți de toate păcatele pe care le cunoaștem este una dintre cele mai grele sarcini pentru un credincios, și din

păcate, foarte puțini se preocupă de lucrul acesta. Viața ne arată că, de îndată ce Duhul Sfânt începe să ne dezvăluie importanța și necesitatea sfințirii, în noi începe o luptă aprigă, deoarece înțelegem profund ce ne va costa acest pas. Ceva cu tărie ne îndepărtează de regulile, normele și cerințele lui Isus, pentru că în fața noastră se ridică condiția Lui de o ucenicie adevărată – să ne răstignim „Eu”-ul nostru, să luăm crucea și să-L urmăm, oriunde și oricum ne va conduce El, și acest lucru, nicidecum nu-l vrea natura noastră umană, încăpățânată și revoltătoare.

Anume când vine vorba să ne asemănăm lui Hristos în moartea Sa, noi ne împotrivim spunând: „Oare chiar atât de strict este El! Nu cred ca El așteaptă așa ceva de la mine!”. Cu toate acestea, Dumnezeu într-adevăr este strict și așteaptă de la noi acest lucru. El vrea ca noi să încetăm să ne facem griji de ceea, ce vor gândi despre noi prietenii noștri, iar propriul nostru „Eu”, așa cum el este, să-l dăm în mâinile Lui de Tată. De îndată ce vom face acest lucru, Dumnezeu ne va sfinți, chiar dacă pentru asta va fi nevoie de mult timp, ce de fapt, nici nu e de mirare. Căci noi, ani în șir sau zeci de ani la rând adunăm păcatele noastre mici și mari, iar aceasta înseamnă că pentru a scăpa de ele, de asemenea, va fi nevoie de o anumită perioadă de timp, care, la fel, poate dura ani și decenii, iar confirmarea acestui lucru, va fi următorul exemplu, în care ca într-o oglindă se reflectă procesul de curățire și sfințire, pus în practica vieții omului.

O tânără creștină, fiind nemulțumită de creștinismul ei formal, tradițional și superficial, a început să caute o cale de ieșire din această stare. Ea a început să se roage intens, cerând Domnului să-i arate calea, în care sufletul ei ar putea găsi ceea, ce ea atât de mult își dorește – adevărata bucurie, satisfacție duhovnicească și încredere în mântuire. Într-o zi, după o astfel de rugăciune, ridicându-se de pe genunchi, femeia a simțit o dorință irezistibilă de a lua în mână Biblia. Când la întâmplare a deschis-o, în fața ochilor, ca și cum ar fi fost subliniat, stăteau cuvintele: „Acolo se va croi o cale, un drum, care se va numi **„Calea cea sfântă”**: **niciun om necurat** nu va trece pe ea, ci va fi **numai pentru cei sfinți**;

cei ce vor merge pe ea, **chiar și cei fără minte, nu vor putea să se rățăcească**” (Isa. 35:8).

După ce a citit acest verset, ea a înțeles că a primit un răspuns clar din partea Domnului, Care i-a arătat calea pe care trebuia să meargă în continuare. Ea a recitat acest verset de mai multe ori, de fiecare dată repetând cu voce tare fiecare cuvânt: „Acolo se va croi o cale...”. „Unde se află acest „acolo?” – se întreba ea, și ca răspuns, privirile i-au căzut pe primele rânduri ale acestui capitol, unde mergea vorba de un pustiu cu un pământ uscat și o țară fără apă, care se vor bucura și vor înflori ca trandafirul. „Cât de adevărat este acest lucru, – șoptea femeia creștină, îngenunchind din nou. – Sufletul meu, de asemenea, pare acum, ca un pustiu mort și secăt care strigă spre cer pentru ploaie”.

Fără a lăsa Biblia din mâini, care într-o clipă devenise pentru ea glasul clar al Tatălui Ceresc, înlăcrimată, ea a continuat să citească: „Întăriți mâinile slăbănogite și întăriți genunchii care se clatină! Spuneți celor slabi de inimă: „Fiți tari și nu vă temeți! Iată Dumnezeuul vostru... El Însuși va veni și vă va mântui.” Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor; atunci șchiopul va sări ca un cerb și limba mutului va cânta de bucurie, căci în pustie vor țâșni ape și în pustietate pâraie; marea de nisip se va preface în iaz și pământul uscat, în izvoare de ape” (Isa. 35:3-7).

„Scumpule Tată! – plângea femeia. – Totul este despre mine și pentru mine. Anume mâinile mele au slăbit din punct de vedere duhovnicesc și anume eu am nevoie ca Tu să-mi întărești pașii care-mi caută un sprijin duhovnicesc. Sufletul meu este în confuzie și geme în căutarea adevărului. Anume eu sunt surdă și șchioapă din punct de vedere duhovnicesc! Toate cele scrise vorbesc exact despre starea mea. Oare într-adevăr Tu-mi dăruiești promisiunile menționate aici despre ceea, că în pustiu sufletului meu vor țâșni ape, iar pământul lui însetat va deveni o sursă de ape?!”. Pe când ea printre lacrimi spunea așa, în inima ei a sunat o voce liniștită și blândă: „Da, acesta este răspunsul Meu la chemarea ta. Iată calea pe care tu M-ai rugat să ți-o arăt și care se numește

calea **sfântă**. Și, deoarece nici un om necurat nu poate merge pe ea, tu trebuie să începi anume cu curățirea ta. Nu te teme că nu ai experiență în această privință. Stând pe această cale, tu nu te vei rătăci niciodată”.

Astfel a răspuns Domnul fiicei Sale, vărsându-și lumina cerească în cugetul ei și, din acel moment, în viața ei a început procesul de curățire și sfințire. Primul lucru care i s-a pus pe inimă, era să-și pună în ordine relația cu soțul ei necredincios și cu copiii adolescenți, care, nu voiau să știe nimic despre Dumnezeu. Smerenia și căința ei sinceră, manifestată în momentul în care ea și-a cerut de la ei iertare pentru tot ce-a fost rău, i-a impresionat atât de mult, încât ei au cugetat profund asupra credinței ei în Dumnezeu și, la rândul lor, și-au schimbat comportamentul. După aceea, Duhul Sfânt i-a deschis ochii la faptul, cum ea, fiind creștină, s-a comportat cu colegii de la muncă, pentru care nu a fost o lumină, de aceea, următorul ei pas a fost să rezolve conflictele cu ei. A face acest lucru, i-a fost foarte greu pentru că mândria ei rănită și gândurile, că și ei au procedat incorect față de ea, deseori deveneau o barieră atât de mare, încât ea se chinuia timp de mai multe zile sau chiar săptămâni, înainte ca să obțină biruință asupra propriului ei „Eu”, care nu dorea să se umilească. Uneori i se făcea milă de sine însăși și atunci ea își amintea de revelația ei cu Dumnezeu și cuvintele: „O cale, care se va numi „Calea cea sfântă”: **niciun om necurat** nu va trece pe ea”. Astfel de reamintiri nu numai că o zguduiau, ci și îi dădeau noi puteri pentru a putea merge mai departe.

A venit momentul când Domnul a amintit copilei Sale de păcatele oculte pe care ea le-a făcut pe când era încă necredincioasă, precum și de alte lucruri care au avut loc în viața ei cu mai mult de cincisprezece ani în urmă, ceea, ce a determinat-o să apeleze la ajutorul consilierului duhovnicesc și ea a renunțat la puterea pe care o avea diavolul peste ea. După aceea, ea a folosit toate posibilitățile de a corecta tot ce a fost rău în trecutul ei. Dar lupta cea mai grea și istovitoare a fost lupta împotriva păcatelor care s-au înrădăcinat în ea și a trăsăturilor rele de caracter pe care le-a

moștenit de la părinții și bunicii ei. Adesea observa că, anume ceea ce înainte a urât la ei, se manifestă acum în ea. Dar, de fapt, înainte nici nu a bănuît că aceleași calități le are și ea. În lupta împotriva acestor păcate, care păreau a fi în sângele ei, ea a devenit atât de istovită, încât uneori era gata să renunțe la tot, însă gândul despre faptul, că ea singură L-a rugat pe Dumnezeu să-i arate calea de ieșire din fundătură ei spirituală, o făcea, încleștând dinții, totuși să rămână în acest cuptor fierbinte, în care zi de zi ardea vechea ei natură umană.

Astfel a trecut lună după lună și an după an, timp în care a continuat lucrarea Domnului asupra sufletului ei. Deși, uneori i se părea că rămâne aceeași, soțul, copiii și oamenii din jurul ei, observau în ea schimbări evidente. Ea nu mai era frustrată și supărăcioasă. Nu mai voia să judece și să critice pe alții, precum o făcea înainte, iritându-se de cuvintele și faptele lor. Tulburarea constantă și agitația au încetat să se manifeste în ea. În trecut ea a fost exigentă și nerăbdătoare, acum însă a devenit calmă, răbdătoare și plină de îngăduință. Când, după rugăciune și părtășie cu Domnul, ea ieșea din dormitor sau se arăta pe stradă, membrii familiei și vecinii, uimiți se opreau și priveau la fața ei, care se lumina de pace, bucurie și de o liniște lăuntrică deosebită, ce îi atrăgea cu o forță irezistibilă. Astfel, din zi în zi, ea devenea pentru ei lumina despre care ne vorbește Sfânta Scriptură.

Aceste schimbări nu puteau să nu se răsfrângă și asupra relațiilor în familia ei. Cu anii soțul a început să acorde soției tot mai multă dragoste și atenție, copiii își exprimau respectul prin faptul că își deschideau inima față de ea, împărtășindu-și problemele și cerându-i sfaturi și susținere în rugăciune, deși ei înșiși erau creștini deja de câțiva ani. Nu o singură dată ei s-au convins că Dumnezeu ascultă rugăciunile mamei lor și evident răspunde la ele, ceea ce și ei înșiși își doreau din toată inima.

Starea duhovnicească a acestei femei creștine vorbea de la sine. Capacitatea de a auzi vocea Domnului și a avea călăuza Lui, a devenit pentru ea o normă de viață, fără de

care acum nici nu-și putea imagina să-L urmeze pe Domnul. Conștiința ei a devenit atât de sensibilă față de păcat, încât niciun ton ridicat, nicio nemulțumire tănuită, nicio indignare mică nu puteau fi trecute cu vederea. Duhul Sfânt îi indica imediat la aceste lucruri, îndemnând-o să vină fără întârziere la Domnul cu pocăință și cerere de iertare. Douăzeci și cinci de ani a unei astfel de umblări pe această cale, care i-a fost descoperită cândva, au schimbat-o în întregime, transformând-o cu adevărat într-o „făptură nouă în Hristos”. Ce-a fost vechi a trecut, și totul a devenit nou. Din când în când, ea cu uimire remarcă că, timp de două sau trei săptămâni, sau și mai mult, nu a spus și nu s-a gândit la nimic ce ar fi putut să-L întristeze pe Domnul. Dovada acestui lucru era bucuria, pacea și profunda liniște sufletească, care domneau acum în inima ei. Ceea ce cândva părea a fi de neatins, acum a devenit o realitate a vieții. Membrii bisericii ei, care o cunoșteau destul de bine, nu-și ascundeau admirația pentru tot ce a realizat această soră în credință. Cu toate acestea, atunci când ea, împărtășindu-și experiența, încerca să-i convingă să meargă și ei pe această cale, pe care „chiar și cei fără minte, nu vor putea să se rătăcească”, ei, clătinau stinger din cap, considerând că acest lucru pur și simplu nu le va sta în puteri. Doar câțiva s-au decis să urmeze exemplul ei, fiindu-i mai târziu foarte recunoscători, convingându-se din propria lor experiență în adevărul lucrurilor, despre care ea cândva le-a vorbit.

Atunci când intri pe calea de curățire și sfințire, într-adevăr, de multe ori ți se pare că nu ai suficientă putere pentru a învinge toți dușmanii care s-au răsculat împotriva sufletului, dar, imediat ce intri în această luptă, alături de tine este Cel, datorită Căruia tu devii învingător. Așteptarea noastră va fi zădarnică dacă nu vom începe lupta, ci pur și simplu vom sta, cu frică și cu tremur, așteptând ca Eliberatorul Ceresc să ne dea ajutor. În cartea Deuteronom, sunt scrise cuvinte ce ne învață să avem curaj și ne îndeamnă la acțiune: „Domnul mi-a zis: „Vezi, acum încep să-ți dau pe Sihon și țara lui; începe și tu dar să-i iei în stăpânire țara ca s-o moștenești” (Deut. 2:31).

Vedeți, Dumnezeu este gata în orice moment să ne vină în ajutor, însă El se bucură atunci când vede cum copiii Săi, devenind luptători duhovnicești, singuri intră în luptă. Încontinuu ținând piept atacurilor dușmanului și mergând înainte, noi nu numai că ne umplem de curaj, ci înșșiși, de multe ori fără să ne dăm seama, devenim asemănători lui Hristos, Care de fapt și este în esență scopul principal al vieții fiecărui copil adevărat al lui Dumnezeu. Așa că, haideți să facem tot ce depinde de noi, pentru ca mergând pe calea curățirii și sfințirii, să împlinim voia lui Dumnezeu pe care El a prevăzut-o pentru noi. Nefăcând acest lucru, ai putea să te pomenești în rândul celor, care, ca și în vremurile de demult, vor fi nevoiți cu tristețe și durere să spună: „Secerișul a trecut, vara s-a isprăvit, și noi tot nu suntem mântuiți!”.

Capitolul 5

Consilierea duhovnicească. Metodele și principiile ei

Dragi prieteni! Noi trăim într-un timp în care foarte mult se vorbește despre independența omului, drepturile și libertățile lui. Oamenii consideră că nimeni nu le poate indica ce să facă și ce să nu facă, ce e bine și ce e rău. Fiecare crede că doar el unul poate decide ce să-și permită și de care lucruri să se abțină. Însă, practica vieții ne arată cât de dezorientat poate fi omul într-o astfel de libertate și cât de des el are nevoie totuși de ajutorul altcuiva. Cazurile în care oamenii se adresează după sfaturi și consultații la psihologi, psihoterapeuți și psihiatri, confirmă acest lucru, și ele devin din ce în ce tot mai frecvente. Mai mult decât atât, nu numai oamenii din lume recurg la acest lucru, dar, din păcate, destul de des și creștinii. Iată de ce tema consilierii duhovnicești devine din ce în ce mai actuală și ne determină să ne revizuim obișnuințele și conceptele vechi, care, s-au creat de-a lungul anilor și a deceniilor.

Cu părere de rău, în toată literatura duhovnicească din zilele noastre, este greu să găsim cărți, care, profund și în același timp într-un mod clar și simplu ar scoate în evidență întrebările slujirii de consiliere duhovnicească. Acest domeniu de activitate duhovnicească, care este atât de important și necesar, arată în conștiința credincioșilor foarte diferit și vag. Ei au foarte puține cunoștințe referitor la această temă, căreia ar trebui să i se acorde o atenție deosebită. Ca și în multe alte aspecte ale vieții creștine, copiii lui Dumnezeu au opinii diferite cu privire la acest subiect și adeseaori chiar contradictorii, ajungând la extreme: de la o renunțare totală a necesității acestei slujiri, până la legi dure, care, încontinuu forțează creștinii să-și mărturisească aceleași păcate. Această abordare este foarte caracteristică multor culturi și secte care în zilele noastre s-au răspândit în întreaga lume. Spre deosebire de ei, vrăjmașii consilierii duhovnicești declară că ea nu este biblică, deoarece în Sfânta Scriptură nu există noțiunea de „consilier duhovnicesc”.

Gândind astfel, ei uită că pe apostolul Pavel nimeni, niciodată nu l-a numit consilier duhovnicesc, evanghelist sau misionar, însă, vorbind în limbaj modern, el a îndeplinit anume aceste slujiri. Vorbind despre sine și slujirea sa, el, de exemplu, spunea: „Și, pe lângă lucrurile de afară, în fiecare zi mă apasă **grija** pentru toate Bisericele. Cine este slab, și să nu fiu și eu slab? Cine cade în păcat, și eu să nu **ard**?” (2Cor. 11:28-29). În aceste cuvinte vedem foarte bine caracteristica slujirii de consiliere duhovnicească. Atât în limba rusă cuvântul „душепопечитель”, cât și în limba germană, cuvântul „Seelsorger” înseamnă „îngrijitorul de suflete”. Una din sarcinile consilierului este de a explica și a îndruma, iar despre învățători și îndrumare Cuvântul lui Dumnezeu ne menționează nu o singură dată.

Expresia „**consiliere duhovnicească**” vorbește de la sine. Necătând la faptul că în Biblie noi nu întâlnim o astfel de expresie concretă, totuși, în ea permanent se menționează ceea ce prin acest cuvânt se subînțelege. În afară de aceasta, când citim Sfânta Scriptură, ni se creează impresia că consilierea duhovnicească este scopul principal și motivul de bază al scrierii ei. Dacă pătrundem mai adânc în sensul fiecărei cărți din Biblie, începem să înțelegem că principala ei sarcină este de a îndruma, a zidi, a învăța, a preveni sau a muștra omul, ceea ce de fapt și constituie îngrijirea sufletului.

Multe schimbări care se petrec în viață, provoacă un sentiment de pierdere, iar în urma fiecărei pierderi omul are nevoie de mângâiere și o atitudine prietenoasă față de sine. Tristețea, durerea, necazul, boala și neliniștea sufletească care se abat asupra noastră, fiecare dintre noi le suportată în felul său, însă, în asemenea clipe, cu toții avem nevoie de un lucru – să ne plângem la pieptul cuiva, să punem întrebările care ne chinuie și să ne izbăvim de problemele care le avem. Iată de ce în astfel de momente este foarte valoroasă prezența oamenilor cărora le poți spune totul, pentru a te elibera de povara grea din suflet. În acest caz, consilierul duhovnicesc este exact acea persoană de care în deosebi avem nevoie. Căci consilierea duhovnicească oferă

conversații de o încredere profundă între două persoane, în care unul își deschide celuilalt tainele ascunse ale inimii lui, spunând tot ce are pe suflet, vorbind liber și deschis. Ea implică disponibilitatea unei persoane de a purta povara alteia, alăturându-i-se în rugăciuni sincere către Dumnezeu, după cum e scris în Sfânta Scriptură: „Purtați-vă sarcinile unii altora și veți împlini astfel legea lui Hristos” (Gal. 6:2).

Desigur, unii credincioși pot să spună că inima trebuie să ți-o deschizi numai înaintea Domnului. Da, desigur. Mai întâi Lui trebuie să-I spunem ceea ce ne apasă și ne împovărează. În El găsim bucurie, alinare, părtășia duhului, milă și compasiune. Însă, sunt cazuri când în situații grele sufletul mai tânjește și după o părtășie umană, dorind să comunice cu cineva care este gata să împartă cu el tristețea, povara și durerea lui, găsind totodată pentru el cuvinte care ar putea în acele momente grele să-l mângâie, să-i dea curaj, sfat, lămurire și îndrumare. Nu în zadar în popor se spune: „Necazul împărtășit se transformă într-un necaz mic, iar bucuria împărtășită devine o bucurie dublă”. Anume din acest motiv, ajutând unui suflet care cere de la El ajutor, Dumnezeu, se folosește de copiii Săi, pe care i-a înzestrat cu daruri și capacități corespunzătoare. Toată Biblia ne vorbește despre faptul, cât de des El a oferit oamenilor ajutorul necesar, trimițând în calea lor vasele Sale, adică oameni pregătiți de El! Pentru a ne convinge de acest lucru, este suficient să ne amintim de Avraam care i-a venit în ajutor lui Lot; Moise, unul dintre cei mai blânzi oameni pe care Dumnezeu l-a folosit pentru izbăvirea israeliților din robia egipteană; și, de asemenea, Ionatan, care îl mângâia pe prietenul său David în cele mai grele momente ale vieții sale.

Oare proorocii Vechiului Testament nu au fost consilieri duhovnicești pentru Israel?! Fiind trimiși la poporul ales cu mesajul: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu, Sfântul lui Israel”, ei transmiteau acestui popor atât cuvinte de mângâiere, învățătură, avertizare, cât și cuvinte de judecată și de mânie a lui Dumnezeu. Amintiți-vă cum a vorbit Domnul prin profetul Isaia: „Vai – zice Domnul – de copiii răzvrățiți, care iau hotărâri fără Mine, fac legăminte care nu vin din

Duhul Meu și îngrămădesc astfel păcat peste păcat! Ei se coboară în Egipt fără să Mă întrebe, ca să fugă sub ocrotirea lui faraon și să caute un adăpost sub umbra egiptenilor! Dar ocrotirea lui faraon vă va da de rușine, și adăpostul sub umbra Egiptului vă va da de ocară..." (Is. 30:1-3). Ceva mai târziu, prin același profet Domnul a mângâiat poporul Său, vindecându-i rănilor: „Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu, zice Dumnezeuul vostru. Vorbiți bine Ierusalimului și strigați-i că robia lui s-a sfârșit, că nelegiuirea lui este ispășită; căci a primit din mâna Domnului de două ori cât toate păcatele lui." (Is. 40:1-2). Profetul Natan, de asemenea a fost un consilier duhovnicesc, prin intermediul căruia Dumnezeu a descoperit păcatul de preacurvie care a fost comis de împăratul David cu Bat-Șeba, precum și omorârea intenționată a bărbatului ei cu scopul de a-și ascunde crima. Conversația care a avut loc între David și Natan este un exemplu clasic de consiliere duhovnicească, din care noi multe lucruri putem să învățăm în zilele noastre.

În Noul Testament, minunata slujire înfăptuită de Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este un exemplu viu cu privire la îngrijirea sufletelor oamenilor. Dovada acestui fapt este schimbarea radicală a vieții vameșului Zacheu, iluminarea duhovnicească și regenerarea femeii samaritene, care era plină de păcate și disprețuită de toți în momentul în care s-a întâlnit cu Domnul Isus la fântână, precum și femeia care a fost adusă în fața lui Isus pentru a fi judecată, deoarece a fost prinsă în preacurvie și din acest motiv era în pericolul de a fi omorâtă cu pietre. Aici putem de asemenea include și conversația lui Isus cu Nicodim, adresarea Lui scurtă, dar clară către Marta, felul cum pe parcursul a trei ani de zile El l-a îndrumat și l-a învățat pe Simon-Petru, și multe alte exemple ce sunt scrise în cele patru Evanghelii. Mai târziu, consilierii adevărați care s-au dedicat slujirii oamenilor au fost apostolii, ucenicii și urmașii lui Hristos care au lăsat un exemplu de dragoste necondiționată celor, pentru care Învățătorul lor Și-a vărsat sângele pe cruce.

Vremurile acestor binecuvântați robi ai lui Dumnezeu au trecut demult, dar slujirea pe care ei au înfăptuit-o, nu

numai că nu și-a pierdut semnificația, ci a devenit și mai necesară, fiindcă viața noastră se desfășoară anume în acele vremuri grele de la sfârșit, despre care a fost prezis cu multe secole în urmă. Lipsa de stabilitate în toate sferele vieții, nesiguranța în ziua de mâine, teama pentru viitorul nepoților și al copiilor, permanenta presiune psiho-emoțională, situațiile de stres, precum și multe, multe altele, istovesc puterile fizice și sufletești ale oamenilor într-o măsură atât de mare, încât consilierea duhovnicească devine o necesitate extremă, un ajutor, de care, practic, acum fiecare om are nevoie.

După cum a fost menționat, scopul principal al consilierii duhovnicești este acordarea ajutorului duhovnicesc sufletului chinuit de păcate sau de probleme. De aceea, conversația personală cu un astfel de om trebuie să fie îndreptată în primul rând spre faptul de a-i da posibilitate să-și reverse durerea și să-și împărtășească chinul sufletului său, adică de a-l lăsa pur și simplu să spună tot ce are pe inimă. Un astfel de început deja joacă un rol psihologic important și aduce o ușurare vizibilă. În afară de aceasta, conștientizarea și mărturisirea vinovăției produce în om o stare de descătușare și eliberare, creând în inima și cugetul lui o atmosferă de liniște.

Dacă o astfel de slujire se desfășoară sub binecuvântarea Domnului, atunci Dumnezeu, în mod invizibil, este mereu prezent în ea. Desigur, acest lucru nu înseamnă că Dumnezeu este cu noi doar în timpul consilierii duhovnicești, deoarece prin Cuvântul Său El ne spune: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Mat. 28:20). Însă, la o astfel de întâlnire se săvârșește ceva special – omul își deschide inima înaintea Domnului în prezența unui martor, care, nu numai că îi dă posibilitatea să-și reverse sufletul, dar și ajutându-l, se unește cu el în rugăciunea de mijlocire.

Reieșind din aceasta, consilierea duhovnicească poate fi caracterizată ca o aplicare a eforturilor pentru a ajuta o persoană care se află într-o nevoie sufletească din cauza de-reglării relațiilor ei cu Domnul sau cu oamenii. Cauzele care

duc la astfel de dereglări pot fi diferite rătăcirii care atrag după sine numeroase greșeli, suferința în urma bolilor corpului, dar cel mai frecvent – păcatele comise. Problema constă în faptul că, fiecare din ele, ascunde în sine pericole neobservate la prima vedere și atrage după sine multe consecințe grave. Ceea ce cândva părea a fi o taină frumoasă, se transformă într-un coșmar adevărat. Plăcerile experimentate devin o groază, iar pasiunile sunt urmate de ani de regrete și rod amar. Această pedeapsă, mulți ani la rând îl urmărește pe cel ce a păcătuit, iar uneori, chiar și o viață întreagă, provocându-i sentimente de vinovăție și remușcări care nu aduc nicio ușurare. Dar cel mai dificil lucru este necesitatea de a ascunde păcatul și a trăi permanent cu frica că el se va descoperi.

Consilierea duhovnicească și mărturisirea păcatelor, care este foarte strâns legată de ea, se bazează pe un simplu, dar foarte important **principiu de a descoperi** tot ceea ce a fost ascuns în viața noastră. „Dumnezeu e lumină, și în El nu este întuneric” – citim în Prima Epistolă a lui Ioan 1:5. Despre vrăjmașul sufletelor oamenilor se spune că el este stăpânitorul întunericului. Tot ce noi ascundem și rămâne în întuneric, este împărăția diavolului și îi aparține lui. Ascunzând păcatul, noi nu numai că ne îndepărtăm de Dumnezeu, dar, indiferent de faptul dacă vrem sau nu, alunecăm în întuneric și cădem sub puterea satanei. Orice rău și orice păcat pe care l-am făcut și l-am ascuns, îi dau diavolului dreptul să stăpânească peste noi până la vremea când le vom mărturisi, numindu-le pe nume. Dar, de îndată ce le mărturisim, puterea întunericului își pierde dreptul asupra noastră. Acest lucru se desfășoară astfel: numind păcatele pe nume, fără a ascunde sau a diminua ceva, ci mărturisindu-le exact așa cum a fost, noi îl **depistăm** pe diavolul care se ascunde în spatele acestor păcate, și astfel îl **dezarmăm**. Fiind dezarmat, el este nevoit să fugă, părăsindu-și poziția. Precum întunericul dispare acolo, unde vine lumina, tot așa și stăpânitorul întunericului își pierde puterea în momentul când se descoperă ceea ce a fost tănuit.

Mărturisirea nu este altceva decât scoaterea păcatului la lumină și destăinuirea lui. A mărturisi păcatul – înseamnă a renunța să rămâi în întuneric și destăinuindu-ți faptele rele, să intri în lumină. În acest caz, se împlinește exact ceea ce se spune în Scriptură: „Toate aceste lucruri, când sunt osândite de lumină, **sunt date la iveală**; pentru că **ceea ce scoate totul la iveală este lumina**” (Efes. 5:13). Psihologul și teologul Trillhaas a spus despre acest lucru astfel: „Păcatul – este o taină. El încearcă să se ascundă la fel cum s-au ascuns în frunziș Adam și Eva, după ce au căzut în păcat. Numai cel care a experimentat ascunderea păcatului înfăptuit va înțelege ce mare însemnătate are destăinuirea lui, cu alte cuvinte, va înțelege cât de important este să te mărturisești în timpul consilierii duhovnicești”.

Venind în lumina lui Dumnezeu, care scoate la iveală petele negre și ascunzișurile sufletului nostru, noi, pe lângă faptul că ne eliberăm de nesiguranță, teamă și apăsare, mai și întoarcem inimii noastre pacea pierdută, liniștea sufletească și bucuria vieții. Nu întâmplător psalmistul a spus: „Ferice de cel cu fărădelegea iertată și de cel cu păcatul acoperit! Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmăte. Căci zi și noapte mâna Ta apăsa asupra mea; mi se usca vloga cum se usucă pământul de seceta verii. Atunci Ți-am mărturisit păcatul meu și nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: „Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile!” Și Tu ai iertat vina păcatului meu” (Ps. 32:1, 3-5).

Dumnezeu este lumina care pătrunde și luminează totul. Nimeni nu se poate ascunde de această lumină. De aceea, mărturisindu-ne păcatele în fața lui Dumnezeu, noi nu-i descoperim Lui ceea ce El nu știe. Însă cât privește mărturisirea în prezența consilierului duhovnicesc, atunci acest lucru este deja cu totul altceva. În acest caz, taina, care până în prezent am ascuns-o de oameni, cu adevărat se descoperă și păcatul în mod deschis se scoate la iveală. Oare nu de aceea nouă ne este mult mai greu să ne mărturisim păcatul în prezența omului, decât numai înaintea lui Dumnezeu? Căci, rugându-ne Domnului, seara noi putem să-i mărturisim păcatul iar mâine cu ușurință să-l săvârșim

din nou. Să luăm, de exemplu, iritarea, strigătul și furia cu care mulți dintre noi sunt deja atât de obișnuiți, încât consideră că așa și trebuie să fie. Straniu lucru, dar, ceea ce mărturisim Domnului aproape în fiecare zi, săvârșind apoi din nou același păcat, nouă ne este rușine să-i spunem unui om din teama că el va gândi rău despre noi. Dovada acestui fapt ne poate sluji următorul exemplu:

La consilierul duhovnicesc s-a adresat o tânără creștină, care în timpul conversației a recunoscut că nu putea să învingă în sine păcatul unei iritări permanente și țipetele la copiii săi, care totul făceau nu așa cum ea îi învățase. Mărturisirea zilnică a acestui păcat în fața Domnului nu schimba nimic în ea, de aceea, fiind conștientă de neputința sa, ea s-a adresat la consilierul duhovnicesc cu rugămintea să se roage împreună pentru eliberarea ei de sub puterea lui satan. În timpul conversației s-a constatat că un astfel de comportament l-a avut și mama ei, pe care ea a fost nevoită să-l îndure tot timpul cât a trăit în casa părintească, și acest lucru a determinat-o să ia decizia ca niciodată să nu procedeze la fel cu copiii ei. Însă, să-și facă o promisiune a fost mult mai ușor decât s-o împlinească.

După rugăciunea făcută împreună cu consilierul duhovnicesc, femeia a simțit o ușurare interioară, bucurie și încrederea că a fost ascultată de Dumnezeu. În ziua următoare, această mamă tânără s-a străduit să vegheze asupra limbii ei, pentru a nu da diavolului posibilitatea de a o captura iarăși în același păcat. Dar copiii sunt copii și le este caracteristic să fie năzbâțioși, de aceea, a venit un moment când ea nu a mai avut răbdare, și după cum era obișnuită, a deschis gura ca să strige la ei. Dar în clipa când de pe limbă erau gata să se rupă cuvinte de mânie, ca un fulger, a străbătut-o un gând: „Doar ieri mi-am mărturisit acest păcat. Dacă țiip acum, va trebui să mă mărturisesc din nou. Vai, ce rușine!.. Ce va gândi consilierul despre mine? Probabil va spune că am un creștinism fără putere! Nu voi striga și atunci nici la mărturisire nu va trebui să mă duc!”.

Pe parcurs, astfel de situații s-au mai repetat de câteva ori și în cele din urmă, a venit momentul, când cel mai mic

fiu al ei, cu uimire i-a spus: „Mămică, te-ai schimbat foarte mult! Ai devenit atât de bună! Acum te iubesc și mai mult și mă voi stăruie să te ascult întotdeauna”.

Citind despre acest caz, probabil veți zâmbi. Ei bine, poate că într-adevăr este amuzant, însă adevărul este adevăr: pentru noi părerea oamenilor este mai importantă decât părerea lui Dumnezeu și de oameni noi ne rușinăm mai mult decât de Dumnezeu. De aceea, cunoscând această „slăbiciune” pe care o avem, Tatăl Ceresc o folosește spre binele nostru, la fel cum s-a întâmplat cu această creștină. Ea a primit anume acel ajutor, pe care zilnic l-a cerut în rugăciunile ei.

În Epistola lui Iacov 5:16 se spune: „Mărturișiți-vă unii altora păcatele” și, deși în acest sfat pe care ni-l dă Sfânta Scriptură nu se spune nimic despre necesitatea obligatorie a mărturisirii în fața consilierului duhovnicesc, totuși, acest verset subliniază importanța mărturisirii păcatelor atât în fața lui Dumnezeu cât și în fața oamenilor. În Biblie sunt multe versete care subliniază importanța și valoarea acestui lucru. Astfel, în Proverbe 28:13 se spune: „Cine își ascunde fără-delegile nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare”. În unison cu aceste cuvinte sună și îndemnul apostolului Ioan: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire” (1Ioan 1:9).

În această îndrumare, ucenicul lui Isus, nu numai că acordă o mare importanță mărturisirii păcatelor, dar, de asemenea, vorbește și despre binecuvântările care vin în urma mărturisirii, confirmând cuvintele profetului Samuel, din Vechiul Testament care, adresându-se poporului israelian a spus: „Au strigat iarăși către Domnul și au zis: „**Am păcătuat**, căci am părăsit pe Domnul și am slujit Baalilor și Astarteilor; izbăvește-ne acum din mâna vrăjmașilor noștri și-Ți vom sluji.” Și Domnul a trimis pe Ierubaal și pe Barac, și pe Iefta, și pe Samuel, și v-a izbăvit din mâna vrăjmașilor voștri care vă înconjurau, și ați locuit în liniște” (1Sam. 12:10-11). Astfel, recunoașterea păcatelor și mărturisirea lor nu numai că deschid ușa spre iertare, ci și îi dau Domnului posibilitatea să ne dea iarăși mila Sa.

Însă, cu toată valoarea ei, n-ar fi corect să considerăm consilierea duhovnicească ca un mijloc universal de rezolvare a absolut tuturor problemelor vieții, deoarece ea este mai degrabă un ajutor pentru a găsi calea de ieșire din situațiile create. Tocmai de aceea consilierea duhovnicească nu poate fi privită ca ceva, pe care cu toții suntem **obligați** să o facem și fără de care cu siguranță vom pieri. Consilierea duhovnicească este o slujire de bună voie, care, nici într-un caz nu poate fi impusă nimănui și cu atât mai mult nu trebuie s-o transformăm într-o **lege nouă**. Ea este o milă dăruită de Dumnezeu pe care noi sau o primim, sau o respingem. Deosebit de important este să nu uităm despre acest lucru în cazurile de mărturisire. Căci, mărturisirea păcatelor este eliberarea din captivitatea diabolică și puterea lui satan, de aceea ea este rezultatul harului lui Dumnezeu. Și unde lucrează harul, acolo violența nu are niciun loc. Ca și înșăși consilierea duhovnicească, mărturisirea păcatelor este un ajutor, iar ajutorul nu se impune, ci se propune. În acest caz, nu poate fi nici vorbă de apăsare și cu atât mai mult constrângere (fie direct sau indirect, inclusiv sub influența presiunii psiho-emoționale).

Deși mărturisirea, fără îndoială, este de ajutor, cu toate acestea, afirmația că ea **întotdeauna** trebuie să fie efectuată **numai** în prezența unui consilier duhovnicesc, nu poate fi considerată corectă, pentru că Biblia nu ne spune nimic, ce ar putea confirma acest lucru. Excepție pot fi doar acele cazuri, când acest lucru este nu numai de dorit, ci și absolut necesar. De exemplu, în caz când cineva atât de mult e captivat de păcat, încât devine rob, și fără ajutorul altcuiva nu-i în stare să se elibereze de dominația lui. Aceeași abordare se folosește și în rugăciunile pentru vindecarea bolnavilor care suferă de boli corporale. Dar deosebit de important este acest lucru atunci, când se necesită de făcut o renunțare, adică un refuz la puterea satanei în caz, când omul este împovărat de ocultism sau obsedat de duhurile rele (mai detaliat această întrebare va fi descrisă în capitolul șapte).

Astfel, atunci când sfătuim pe cineva să apeleze la o conversație personală cu un consilier duhovnicesc, nu

trebuie să-i spunem că el **trebuie neapărat** să-și aducă păcatele în lumină. Este mai corect să-i spunem că **poate** face acest lucru dacă caută ajutor duhovnicesc în luptă și dorește să obțină biruință asupra păcatului, după care să i se ofere o libertate deplină în luarea unei decizii. La orice presiune făcută, sufletul răspunde cu împotrivire, iar într-o astfel de stare el nu acceptă nicio îndrumare, oricât de corectă și înțeleaptă ar fi ea. Posibilitatea de a ne folosi atât de consilierea duhovnicească cât și de mărturisirea păcatelor este un avantaj pentru noi și o confirmare a milei lui Dumnezeu față de noi, dar a profita de acest lucru sau nu – este deja o chestiune personală a fiecăruia dintre noi, care exclude orice presiune și orice constrângere asupra personalității.

Cu părere de rău, în zilele noastre sunt slujitori, care consideră mărturisirea păcatelor ca ceva absolut necesar și obligatoriu pentru membrii bisericii lor. Ei, sau vorbesc despre aceasta, sau trimițând la membrii bisericii oamenii lor de încredere, îi conving să facă acest lucru neapărat, mai mult decât atât, chiar se indignează și încep să se comporte dubios și rece cu cei care din anumite motive totuși nu se mărturisesc. Un astfel de comportament este extrem de incorect, deoarece se aseamănă cu una din caracteristicile cultelor și sectelor, unde mărturisirea păcatelor este folosită ca o metodă de control și manipulare asupra oamenilor. Dar o greșeală și mai mare este limitarea consilierii duhovnicești **doar** la nivel de mărturisire a păcatelor, pentru că în acest caz ea nu corespunde scopului ei principal – îngrijirea și ajutorarea sufletelor.

În consilierea duhovnicească, rolul principal aparține persoanei a treia a lui Dumnezeu – Duhului Sfânt. Nimeni în afară de El, nu poate îndemna sufletul să-și scoată păcatele la iveală. În momentul creării omului, Dumnezeu a pus în creația Sa libertatea voinței și omul are libertatea de a decide cum să acționeze. Însuși Dumnezeu nu recurge niciodată la impunere. El doar propune, iar apoi ne oferă libertatea de a alege. Deci, cine suntem noi, oamenii, ca să obligăm pe aproapele nostru să facă un lucru sau altul?! Noi

putem împărtăși ceva, ce personal am experimentat și ne-a fost de ajutor, sau să recomandăm și să sfătuim, dar nu avem nici un drept să insistăm ca cineva să îndeplinească ceea, ce noi credem ca este corect. Dacă cineva procedează astfel, atunci, în așa mod el arată că este condus de dorința nu atât de a ajuta sufletului, cât de a câștiga ceva pentru sine, folosind totul în scopurile sale egoiste. Dacă un slujitor sau o slujitoare sunt chemați de Dumnezeu la slujirea de consiliere duhovnicească, atunci ei nu trebuie să-i cheme pe oameni la sine, pentru că ei înșiși vor căuta posibilități pentru conversații personale cu ei. Doar o astfel de consiliere își îndeplinește sarcinile și aduce cel mai mare rod pentru veșnicie.

Cu părere de rău, printre creștini sunt mulți râvnitori care dau dovadă de o inițiativă proprie, și fără a se baza pe Duhul Sfânt, încep singuri să le „deschidă” oamenilor ochii la păcatele lor, folosind în acest scop o listă a tuturor păcatelor pe care au scris-o din timp, și citind-o, omul trebuie să spună care dintre păcatele menționate în listă le-a săvârșit. Alții, forțând o persoană să facă acest lucru, pronunță cu voce tare toate păcatele cunoscute din Biblie și din viață, la care persoana trebuie să spună „da” sau „nu”, adică a păcătuțit ea în această privință sau nu. O astfel de „curățire” impusă se face mai mult doar pentru o notificare și nu are nimic de a face cu o mărturisire adevărată a păcatelor. Numai Duhul Sfânt poate să deschidă ochii omului la starea lui reală duhovnicească, dându-i o conștientizare profundă a păcatelor săvârșite și pocăință. Și atunci, sufletul singur este dornic de sfințire și e gata nu numai să-și aducă păcatele în lumină, ci și să intre în luptă, ducând-o atâta timp, până când va obține o biruință deplină.

Când creștinii se adresează la consilierul duhovnicesc, spunându-i că doresc în prezența lui să-și aducă păcatele în lumină, adesea ei nu știu cum să facă acest lucru în mod corect. Sunt două metode sau, altfel spus, două căi de a le aduce la lumină:

1. Când cel ce mărturisește absolut tot ce a fost în viața sa, începând din copilărie, și destăinuiește tot ce-i tulbură

și-i chinuie sufletul, indiferent dacă aceste fapte au fost făcute înainte de a veni la Domnul sau după.

Apropo, mulți creștini din ziua de azi consideră că în lumină trebuie să aducem doar acele păcate, pe care le-am făcut în mod conștient după pocăință. Iar tot ce am săvârșit pe când eram încă necredincioși, ni s-a iertat odată și pentru totdeauna în ziua reîntoarcerii noastre la Domnul, când am devenit copiii Lui. O astfel de viziune nu corespunde Sfintei Scripturi, dacă e să ne referim cel puțin măcar la un verset, care este cheia spre o credință adevărată și o evlavie nefățarnică: „Dar cine nu are aceste lucruri este orb, umblă cu ochii închiși și **a uitat că a fost curățat de vechile lui păcate**” (2Pet. 1:9).

2. Când cel ce mărturisește, vorbește mai întâi despre păcatele cele mai rușinoase și urâcioase, despre care îi este deosebit de greu să vorbească. Acestea de obicei, fără excepție, sunt toate păcatele sexuale, perversiunea sexuală, precum și tot ceea ce a fost legat în trecut de ocultism (mai detaliat despre acest lucru va fi discutat în capitolul șapte).

Trebuie să ținem minte că păcatele sexuale și cele oculte foarte des sunt combinate și merg alături, mână în mână, de aceea, dacă în viața omului sunt păcate oculte, atunci foarte probabil că pe lângă ele sunt și păcatele sexuale, și invers. După ce sunt mărturisite mai întâi aceste păcate care împovărează și chinuie sufletul, putem trece apoi la altele, cum ar fi: neascultarea, iritarea, răutatea, furia, supărările, amărăciunea, mândria, critica, judecarea, răzbunarea, incapacitatea de a ierta, avortul, furtul și așa mai departe.

Aducând în lumină păcatele personale, cel mai bine e să facem acest lucru detaliat, după principiul: „**unde, când, cum și cu cine am păcătu**it”, adică nu pur și simplu să enumerăm păcatele, rupând astfel doar vârfurile „buruienilor”, ci trebuie neapărat să ajungem la rădăcina fiecărui păcat și, fără milă, s-o zmulgem. Dovada acestui lucru poate fi următorul exemplu.

Un tânăr, care a fost robit de păcatul de autosatisfacere a instinctului sexual, a luptat mult pentru a învinge acest păcat. Neavând niciun succes în această luptă, el a decis să

meargă la o conversație de consiliere duhovnicească, în care, pentru prima dată a adus acest cusur la lumină, numindu-l pe nume. El a rămas foarte dezamăgit când, după mărturisire, nu a simțit eliberarea ce și-a dorit-o, continuând să-și întineze corpul. Văzând că mărturisirea făcută nu i-a fost de ajutor, a decis ca pe viitor să nu se mai mărturisească. A trecut destul de mult timp. Păcatul îl stăpânea din ce în ce mai mult. În cele din urmă, acest tânăr a decis să apeleze din nou la consilierea duhovnicească. De data aceasta lui i s-a propus să pătrundă mai adânc și să spună **ce** anume îl provoacă să comită acest păcat, **unde, cum și cu cine** în imaginația sa el îl săvârșește, și el așa și a făcut. Ceea ce s-a întâmplat după o astfel de mărturisire profundă și detaliată, l-a frapat pe el însuși. A fost suficient să spună numele celor două fete, la care el se gândea în momentul în care săvârșea acest păcat, și ele au dispărut complet din memoria sa, încetând să-i excite imaginația cu chipul lor. În afară de aceasta, el a început să păcătuiască în această privință din ce în ce tot mai rar, ceea ce, desigur, i-a adus o mare bucurie. Dar nici asta nu-i totul. Pe parcursul timpului, starea lui duhovnicească s-a îmbunătățit vizibil. El a început să se curățească și să se sfințească, să studieze profund Biblia, căutând părtășie cu Dumnezeu, ceea ce desigur s-a răsfrânt benefic asupra vieții lui ulterioare.

Astfel deci, cu cât mai adânc, mai detaliat și mai concret se face mărturisirea păcatelor, cu atât mai multe beneficii și rezultate aduce ea. Oswald Chambers, om al lui Dumnezeu, care e fost foarte apreciat de mulți creștini, a vorbit despre acest lucru astfel: „În prezența lui Dumnezeu, eu nu spun într-un sens general și nedefinit al cuvântului că sunt păcătos, dar văd și recunosc concret un anumit păcat din viața mea. Este ușor să spui: „Eu știu că sunt un păcătos”, dar înaintea lui Dumnezeu nu te poți ascunde în spatele acestei propoziții, pentru că El indică la ceva concret, și noi recunoaștem că am greșit într-un lucru sau altul, sau în altceva. O astfel de recunoaștere întotdeauna mărturisește despre faptul că am fost în prezența lui Dumnezeu. În acest caz noi deja nu mai generalizăm fărădelegile noastre, ci știm

concret de care lucruri anume suntem vinovați în fața lui Dumnezeu și pentru care faptă El ne mustră. Duhul Sfânt ne atrage atenția asupra unui lucru concret și Dumnezeu ne mustră anume în privința acestui lucru. Dacă noi vom primi această mustrare, El ne va conduce în adâncul inimii noastre, acolo, de unde a început păcatul nostru. Când profetul Isaia L-a văzut pe Domnul Oștirilor în toată sfințenia Sa, el și-a simțit starea sa de păcat nu pur și simplu în general, ci a simțit concret necurăția gurii sale. Deci, a fost ceva concret ce el imediat a recunoscut și în același moment a primit de la Dumnezeu un răspuns care se descrie astfel: „Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele de pe altar. Mi-a atins gura cu el și a zis: „Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit!” (Isa. 6:6-7). Focul de curățire trebuie să fie aplicat anume în acel loc, unde s-a concentrat păcatul. Atunci curățirea va fi completă”.

Dar nici aici procesul de curățire încă nu se termină. E puțin să ne recunoaștem păcatele și să le numim pe nume, pe lângă asta mai trebuie să luăm și o decizie fermă de a ne izbăvi de ele. Dacă căința pentru păcatul săvârșit și mărturisirea nu duc la o luptă împotriva lui și la o lepădare completă de el, atunci acest lucru nu are sens. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune despre iertarea și mântuirea nu a celor, care sunt gata să-și mărturisească păcatele, ci a celor, care „le mărturisesc și **se lasă** de ele” (Prov. 28:13). Dacă în continuare săvârșim mereu același păcat și mereu îl aducem la lumină, fără a lupta din răputeri împotriva lui și fără a avea un duh zdrobit din cauza lipsei de biruință, atunci acest lucru nu are sens și nu aduce niciun ajutor duhovnicesc. Omul care procedează astfel, își liniștește conștiința doar pentru o vreme, ocupându-se într-o oarecare măsură cu autoînșelarea și nu primește o eliberare adevărată de robia spirituală. După mărturisirea păcatului este necesar, vorbind la figurat, „să încuiem pentru el toate ușile, iar apoi să aruncăm cheile prin geam, afară”, cu alte cuvinte, trebuie să ardem toate podurile de retragere, astfel, încât să fim lipsiți de orice posibilitate de a reveni la el.

Dar nici aceasta nu-i totul. După mărturisirea păcatelor trebuie să facem roade vrednice de pocăință, fără de care tot ce am realizat nu va fi decât un spectacol de evlavie. Ioan Botezătorul, adresându-se oamenilor care veneau la el pentru a se pocăi și a se mărturisi, spunea astfel: „**Faceți, dar, roade vrednice de pocăința voastră**” (Luc. 3:8), cu alte cuvinte „corecțiți tot răul pe care l-ați făcut”. Zacheu, mai marele vameșilor, recunoscându-și furtul și căindu-se de el, n-a încetinit să-i spună lui Isus că dă înapoi împătrit, celor, pe care i-a năpăstuit, și fără îndoială, așa a și făcut.

Revenind la subiectul de la început, trebuie să adaug că contactul de consiliere duhovnicească între două persoane se face, de regulă, în următoarele trei cazuri:

a). La o întâlnire spontană, neplanificată, care este prevăzută de Dumnezeu

b). Atunci când o persoană, având nevoie de ajutor, apelează singură la consilierul duhovnicesc

c). Când consilierul duhovnicesc, în circumstanțe speciale (o tragedie, o boală gravă, apropierea de moarte etc.), singur vine la cel, care este într-o stare de apăsare.

Forma clasică de consiliere duhovnicească implică o conversație sinceră, față în față la o întâlnire personală, însă, având în vedere faptul că acest lucru nu întotdeauna este posibil, se admite desfășurarea ei și prin telefon sau în scris.

Cât succes și binecuvântare va avea discuția de consiliere duhovnicească, depinde atât de persoana care are nevoie de ajutor, cât și de consilier. Este foarte important, ca omul să vină nu din motiv că alții l-au convins să facă acest lucru, nici dintr-un impuls emoțional, sub influența unor circumstanțe ce l-au împins la aceasta (citirea unei cărți, ascultarea unei conversații sau predici), ci după îndemnul Duhului Sfânt, în momentul în care sufletul său este complet pregătit pentru acest lucru. Cu cât mai sincer este omul, cu cât mai profundă este conștientizarea stării sale de păcat și dorința de a-și schimba viața, cu atât mai multe rezultate aduce o astfel de întâlnire. În acest caz, sarcina principală a consilierului duhovnicesc este: ascultând persoana, să

identifice și să o ajute să înțeleagă care-i cauza principală a problemelor din viața ei, iar după aceasta, împreună cu ea să găsească o cale corectă de rezolvare a problemelor.

Atunci când se desfășoară o conversație personală, fiecare slujitor trebuie să țină minte cele mai importante principii ale consilierii duhovnicești, a căror întrebuintare îi va ajuta să evite multe greșeli.

1. În primul rând, trebuie **cu răbdare și atenție să ascultați** persoana care vorbește, dându-i întrebări ajutătoare sau să o ajutați să revină la punctul principal numai în cazul, dacă persoana, în discuție se abate de la temă și se distrage la ceva secundar. După aceasta consilierul duhovnicesc poate să concretizeze ceva, sau poate să-i explice ceva persoanei, s-o liniștească, s-o îmbărbăteze, s-o susțină, s-o îndrumeze sau s-o sfătuiască, făcând acest lucru într-o formă moale, liniștită și fără presiune. În acest caz este foarte important, fiind călăuzit de glasul lui Dumnezeu care sună în inimă, să nu grăbiți procesul de curățire, ci dați-i Domnului posibilitatea să vorbească la inima și conștiința omului, trecându-l treptat de la o etapă la alta. În așa cazuri, ar fi bine ca la prima întâlnire să nu le dați oamenilor o nădejde falsă că ei ușor și repede vor obține rezultate, vorbind despre acest lucru sub forma unor declarații negândite și repezite de tipul: „Iată că acum ne vom ruga și totul se va rezolva”, pentru că nu întotdeauna așa se întâmplă. Lucrurile făcute treptat, perseverența, răbdarea, capacitatea de a-L aștepta pe Domnul și de a-i fi Lui mulțumitor chiar și pentru cele mai mici, dar vizibile victorii, este o parte integrantă a consilierii duhovnicești.

Cu părere de rău, printre credincioși sunt mulți dintre cei care după ce au fost de două-trei ori la consiliere, decid că au făcut tot ce a depins de ei și acum au dreptul să aștepte de la Dumnezeu acțiuni și schimbări imediate. După ce și-au adus în lumină mândria, au mărturisit despre duhul de curvie care îi chinuia sau după ce au renunțat la puterile oculte la ajutorul cărora de multe ori au apelat, ei consideră că trebuie să primească imediat izbăvirea și eliberarea. Însă, în practică, lucrurile stau cu totul altfel. Cu toții știm că, din cauza

unei traume grave sau a unei boli îndelungate, omul se însănătoșește și se reîntoarce la capacitățile și puterile sale anterioare nu imediat, ci după multe zile, săptămâni și chiar luni. Este foarte ușor să te infectezi sau să te alegi cu o traumă gravă, însă pentru vindecare și o însănătoșire deplină e nevoie de timp.

Exact la fel stau lucrurile și în cazul maladiilor duhovnicești. A te supăra, a te mânia, a te mândri, a fura, a prea-curvi, a cădea în curvie sau în plasele oculte – este foarte ușor, problema e că a ieși din împărăția păcatelor, de obicei, este foarte greu. Pentru vindecarea duhovnicească și transformarea omului păcătos într-o „făptură nouă în Hristos” e nevoie de timp, efort, veghere, împotrivire față de păcat, luptă împotriva propriului „Eu”, rugăciune, post și multe altele, ceea ce omul nostru firesc nu vrea să le facă. Noi adunăm păcatele noastre ani și zeci de ani la rând, dar să ne izbăvim de ele, vrem în câteva zile.

Dacă un om este gata să-și pună viața în ordine și să și-o curățe profund, atunci el va avea nevoie de câteva, iar uneori chiar și de mai multe conversații de consiliere duhovnicească. Duhul Sfânt îi va aminti treptat și îi va descoperi ceea ce trebuie să fie adus în lumină. Acest lucru nu ar trebui să ne rușineze, nici să ne înfricoșeze, deoarece cunoscând limita puterilor omului și posibilitățile lui, Dumnezeu nu ne descoperă imediat totul, ca să nu cădem de epuizare din punct de vedere duhovnicesc, ci face acest lucru cu atenție și treptat, pas cu pas.

2. Următoarele două principii de bază ale consilierii duhovnicești pot fi găsite în Epistola apostolului Iuda, versetul douăzeci și trei: **„căutați să mântuiți pe unii, smulgându-i din foc; de alții iarăși fie-vă milă cu frică, urând până și cămașa mântjită de carne”**.

Viața ne arată că oamenii reacționează diferit în ceea ce privește atitudinea lor față de păcatul pe care l-au săvârșit. Unii se căiesc toată viața lor, plângând din cauza unui oarecare păcat săvârșit, în timp ce alții trăiesc cu conștiința liniștită, chiar dacă în spatele lor sunt un șir întreg de infracțiuni grave. Dovada acestui lucru poate fi unul și ace-

lași păcat a două femei în vârstă, pocăite de curând, care au venit la conversația de consiliere duhovnicească.

Una dintre ele, la insistența soțului ei bețiv, în anii tinereții a făcut un avort după care toată viața ei ulterioară a suferit din cauza remușcării și încă într-o așa măsură, încât uneori cădea în depresii. Noaptea o chinuiau vise de coșmar în care copilul ei avortat ne-necetat o chema, rugând-o să-i spună de ce l-a lipsit de viață.

O altă femeie a făcut șapte avorturi, dar nu a avut nici cea mai mică remușcare pentru faptul, că prin mâinile medicilor a vărsat sângele nevinovat al propriilor ei copii. Chiar și după ce a devenit creștină, ea nu a vrut să recunoască toată greutatea faptei care a săvârșit-o, cu îndreptățire spunând: „Acestea erau sarcini nedorite”, – spunea ea. – Eu învățam la universitate, apoi am scris teza de doctorat după care a trebuit s-o apăr. În afară de aceasta, spațiul mic de locuit nu ne permitea să avem copii. Și în plus la toate, în acea vreme eram încă necredincioasă”. Vorbind despre acest lucru, ea nu a manifestat niciun semn de vinovăție. Ea nu-și dădea seama că mâinile ei erau pătate de sângele pruncilor, nu se căia de tot ce a făcut și nici nu tindea măcar să-i ceară Domnului milă și iertare. Povestirea despre omorurile săvârșite erau pentru ea doar o constatare a faptelor care au avut loc în viața ei.

Primei femei creștine a trebuit să-i spun despre mila lui Dumnezeu care se revarsă peste fiecare om păcătos care se căiește. Celei de-a doua femei a trebuit să-i menționez cuvintele Apostolului Iuda: „căutați să mântuiți pe unii, smulgându-i din foc”.

3. În slujirea de consiliere duhovnicească este foarte important să se respecte **principiul așteptării**. Precum nu se permite unei moașe să scoată cu forța pruncul din pântecul unei femei care naste ca în așa fel „s-o ajute” să scape de durerile nașterii, tot așa nu se permite unui consilier să împingă un suflet la mărturisirea păcatelor, dacă el lăuntric încă nu este pregătit pentru acest lucru. Dacă vom permite mai întâi Duhului Sfânt să-și facă în el lucrarea sa atunci, la întâlnirile de consiliere vom putea observa

efectul „ușii ce se deschide”, întâlnind inimi pregătite lăuntric, care doresc o curățire profundă și sfințire.

În consilierea duhovnicească nu trebuie să fie niciun fel de șabloane. Cu cât mai individuală este abordarea față de fiecare om, cu atât e mai bine. Uneori este mai bine să sfătuiți persoana care a venit la conversație, ca să mai caute fața Domnului și lăuntric să aibă o atitudine mult mai serioasă față de întâlnirea următoare. Iar în alt caz, lăsând la o parte toate treburile, trebuie imediat să ascultați persoana care s-a adresat după ajutor, deoarece pentru o astfel de conversație ea este deja pe deplin pregătită și se află în pragul unei crize de nervi sau într-o stare de epuizare totală a puterilor sale sufletești, în care, orice întârziere sau amânare ar putea avea un sfârșit fatal.

4. În timpul consilierii duhovnicești este important să nu uităm că ea se bazează pe o conversație deschisă, plină de încredere, și nu pur și simplu doar pe ascultarea păcătosului ce se pocăiește. Dacă consilierul primește doar mărturisirea păcatelor și, fără a spune niciun cuvânt, face o rugăciune, arătând cu toată firea sa că nu are timp, atunci această întâlnire abia se potrivește predestinării sale. Neauzind cuvinte de încurajare, de care la moment el are nevoie, și fără a primi vre-un sfat sau o îndrumare, omul, pleacă parcă cu sufletul ușurat dar fără satisfacție, cu un sentiment neplăcut și dureros pentru că slujitorului din fața sa, în general, nu i-a păsat de el.

Pe un consilier adevărat ar trebui să-l intereseze nu numai păcatele, ci și problemele sufletești și duhovnicești ale persoanei care a venit la consiliere. Este bine să recurgeți mai rar la o conversație de consiliere duhovnicească, dar să faceți acest lucru profund și fundamental, petrecând-o ca pe o conversație cu adevărat deschisă și de suflet, decât să recurgeți des la ea, dar mai mult sub forma unei necesități sau a unei învățături stabilite de formalitate.

Important este pentru cei ce caută ajutor duhovnicesc, să nu uite că consilierul este și el un om cu puteri limitate și posibilități fizice. El, ca și noi toți, obosește și are nevoie de odihnă, cu atât mai mult că consilierea duhovnicească

este o slujire foarte grea, și povara ei o cunosc doar cei ce sunt implicați în această slujire. Din acest motiv, este irațional și egoist să considerăm că consilierul duhovnicesc este **obligat** să aibă întotdeauna timp pentru noi, ori de câte ori ne adresăm la el. Unii oameni sunt în această privință ca niște vampiri spirituali. Gândindu-se doar la sine, ei sunt capabili la drept vorbind să-i „sugă” pe cei, la care se adresează după ajutor duhovnicesc. Există, de asemenea, și astfel de creștini care primesc satisfacție și savurare în urma conversațiilor de consiliere duhovnicească. Ei, pur și simplu, înfloresc atunci când în timpul conversațiilor se simt în centrul atenției. Lor atât de mult le place comunicarea cu consilierul duhovnicesc, încât devin „pacienți cronici”.

La prima vedere, se pare că acești oameni caută sfaturi și ajutor duhovnicesc. Dar, de fapt, nu au nevoie de aceasta, deoarece ei au luat deja o decizie cu mult timp în urmă și știu ce doresc și cum au de gând să procedeze. Dacă sfatul dat de consilier coincide cu intențiile lor, atunci, ei primesc acest lucru ca o confirmare a opiniei lor, iar dacă nu, atunci se împotrivesc absolut la tot ce li s-a spus și cu încăpățănare procedează totuși în felul lor.

Dacă simțiți că cineva pur și simplu vă folosește, și văzând lipsa rezultatelor pozitive în urma întâlnirilor și discuțiilor petrecute, atunci, ca și consilier duhovnicesc, trebuie sau să limitați consilierea chiar până la o întrerupere temporară, sau să puneți condiții pentru continuarea ei. De exemplu, să-i propuneți persoanei ca data următoare să vină doar atunci, când va obține măcar cea mai mică biruință asupra păcatului pe care neconținut îl mărturisește, iar apoi iarăși îl comite. De asemenea, unei astfel de persoane puteți să-i dați o oarecare sarcină concretă, ceva ce ea trebuie să facă înainte de a veni la următoarea discuție. Astfel de măsuri nu numai că îi va cerne repede pe cei care nu iau în serios consilierea duhovnicească, ci și va ajuta ambelor părți să nu-și piardă timpul în zadar.

5. Consilierea duhovnicească este doar un ajutor duhovnicesc, ea nicidecum nu înseamnă că o persoană trebuie permanent s-o conducă pe alta. Precum în cartea

„Călătoria Pelerinului” scrisă de John Bunyan, Evanghelistul apărea în calea Creștinului numai în momentele când el cădea în circumstanțe grele și fără speranță, tot așa și consilierul duhovnicesc „apare” în calea copiilor lui Dumnezeu numai atunci, când ei au nevoie de ajutor duhovnicesc. Salvând pelerinul din „mlaștina deznădejdi”, „cetatea pierzării” și alte situații dificile, Evanghelistul îi indica în continuare spre calea adevărată, de pe care el s-a abătut, iar apoi dispărea din nou. Anume așa trebuie să fie și în consilierea duhovnicească, în caz contrar, ea se va transforma într-o dependență umană și-L va înlătura pe Dumnezeu din locul, care Îi aparține doar Lui.

Sarcina consilierului nu constă în faptul de a-și face admiratori încântați, care, în permanență ar avea nevoie de sfaturile și îndrumările lui. Sarcina lui este să învețe oamenii care se adresează la el să-și vadă și să-și rezolve problemele, să audă glasul Domnului și să caute o părtășie personală cu El, învățând să ducă o viață de biruință și creascând în credință. Vai de slujitorii care îndrumă oamenii nu spre Mântuitorul sufletelor, ci spre sine, făcându-i astfel total dependenți de ei. Dacă o persoană în permanență se adresează la consilierul duhovnicesc, ca din gura lui să afle care este voia Domnului pentru el, atunci, putem ferm să spunem că în educația lui duhovnicească a fost comisă o greșală gravă.

6. În procesul de lucru cu fiecare suflet în parte, în consilierea duhovnicească, cu timpul vine și momentul când **trebuie să încetați să-i acordați o grijă intensivă și să-l „lăsați” din mâini**, dându-i Domnului posibilitatea de a-l trece printr-o serie de greșeli sau poate chiar și căderi, ca prin intermediul lor el să poată dobândi o experiență duhovnicească deși amară, dar necesară, să-și conștientizeze neputința și să-și reevalueze prioritățile. Toate aceste lucruri sunt doar spre binele omului. Nu trebuie să ne asemănăm cu o dragoste părintească oarbă și nu trebuie în permanență să ne străduim să protejăm un suflet de toate dificultățile. Precum lipsurile îndurate, bolile și necazurile ne fac să fim rezistenți și stabili, dându-ne experiență de viață, tot așa

căutarea duhovnicească și suferințele îndurate „cristalizează” sufletul, definind, dacă el va deveni un vas potrivit pentru întrebuințare de către Domnul Ceresc, sau, de la sine va ieși la iveală incapacitatea lui de a lucra în via Domnului.

7. Începând consilierea duhovnicească cu o persoană concretă, trebuie **s-o preîntâmpinați că succesul conversațiilor comune și al rugăciunilor, în mare măsură va depinde de ea personal**. Problema constă în faptul că foarte mulți oameni, adresându-se la consilier, speră că problemele lor se vor rezolva ușor și repede. Aproape toți vor să obțină ceea ce doresc (indiferent dacă e vorba de vindecare de boli, rezolvarea problemelor financiare și familiale, sau eliberarea de păcatele care îi înrobesc), fără luptă, efort, și fără răstignirea propriului „Eu”, neînțelegând că anume aceasta este motivul lipsei biruinței duhovnicești și a binecuvântărilor lui Dumnezeu. Auzind despre necesitatea unor astfel de acțiuni din partea lor, cei ce caută ajutor își pierd imediat interesul, întrerup conversațiile și se retrag, fără a încerca să atingă scopul ce și l-au dorit.

Astfel, de exemplu, un tânăr dintr-o familie creștină, după îndrumarea părinților săi, a sunat consilierului duhovnicesc, rugându-l să-l ajute să se izbăvească de dependența sa de droguri, în care s-a aflat mai mult de doisprezece ani. Încercând diferite metode de tratament medical, de codare și ședere într-un centru de reabilitare, precum și adresarea la vrăjitori și extrasenși care nu i-au adus niciun succes, el a decis să încerce și această variantă, bazându-se pe faptul că rugăciunea slujitorului lui Dumnezeu într-o clipă va face o minune. Când i s-a spus că în acest lucru l-ar putea ajuta numai puterea supranaturală a Domnului, Care a eliberat de o astfel de robie pe mulți alții ca și el, și la Care el, de asemenea, trebuie să se adreseze din toată inima și să înceapă lupta, acest om, dându-și seama ce mare efort va trebui să depună, neascultând până la sfârșit cuvintele consilierului, în tăcere, a pus receptorul.

8. **În consiliere trebuie să fiți atent și chibzuit în ceea ce privește reacțiile, afirmațiile și poziția pe care o luați**. Deseori e foarte, foarte dificil de lucrat cu oamenii care se

adresează după sfat. Problema constă în faptul că fiecare așteaptă anume acel ajutor pe care și-l dorește și cum și-l imaginează el. Numai că Duhul Sfânt, care este Duhul-Mângâietor, alină, dă pricepere și ajută nu așa cum o facem noi, oamenii, ci cu totul altfel. Este foarte important ca consilierul să învețe să nu se grăbească să „ajute” cu sfatul și înțelepciunea sa proprie, ci mai degrabă să aștepte vremea potrivită pe care Dumnezeu o prevede și să ceară îndrumarea Lui. În unele cazuri, mai ales atunci când vine vorba de problemele familiare și neplăcerile în legătură cu relațiile personale ale creștinilor, bine ar fi să nu vă grăbiți să vă alăturați de partea celui, care s-a adresat după ajutor de consiliere. Căci, așa-i omul din păcate, reacționează foarte aprins la orice supărare și durere cauzată lui personal, în timp ce nici măcar nu observă că și el a cauzat cuiva o rană. De aici și vin reacțiile de răspuns – pline de învinuiri din partea lui atunci când vinovatul îi atinge onoarea, și justificatoare-defensive atunci când problemele au apărut din cauza lui. Iată de ce, ascultând povestirea persoanei care s-a adresat după ajutor, consilierul trebuie să rămână neutru în judecata sa, încercând tacticos și moale să-l întoarcă pe om de la părerea lui la faptul, cum arată în ochii altor oameni propriile sale cuvinte, fapte și acțiuni, ajutându-l astfel să privească din altă parte la ceea ce s-a întâmplat.

9. Un punct important în consilierea duhovnicească este **săvârșirea unei rugăciuni comune la încheiere**. Având în vedere faptul, că omul vine cu problemele sale și-și mărturisește păcatele în primul rând în fața lui Dumnezeu, tot el primul trebuie să facă și o rugăciune, cerându-și iertare și mulțumindu-I Domnului pentru mila ce i-a dat-o. În cazul dat, consilierul duhovnicesc ar putea fi comparat cu un asistent la naștere, care, însuși nu naște un copil, ci doar îl ajută să se nască. El, de asemenea, nu poate să ierte păcatele și să înlăture din suflet povara vinovăției. Numai Dumnezeu poate face acest lucru. Dacă după mărturisire se roagă mai întâi consilierul, cerându-i Tatălui Ceresc să ierte persoana care s-a mărturisit, atunci fără ca să vrem, se creează o impresie că el joacă rolul de mijlocitor între Dumnezeu și om,

ceea ce-i complet în contrazicere cu Sfânta Scriptură, care ne spune: „Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos” (1Tim. 2:5). Consilierul duhovnicesc, doar la încheiere se unește în rugăciune cu persoana care se roagă, sprijinindu-l și aplicând autoritatea pe care i-a dat-o Dumnezeu. În cazurile cu oamenii împovărați de ocultism și cei demonizați, rolul său se extinde, dar detaliat despre acest lucru va fi discutat în capitolul șapte.

După ce a efectuat slujirea de ajutor, consilierul duhovnicesc trebuie să se retragă într-o parte, oferind Domnului posibilitatea să învețe, să îndrumeze și să conducă mai departe acest suflet. Una dintre cele mai importante principii ale psihoterapiei este necesitatea de a întrerupe după tratament contactul dintre medic și pacient. În mod similar, trebuie să fie și în cazurile de consiliere duhovnicească. Dependența de consilier provoacă multă daună sufletului, ducându-l la un cult al personalității și sectarism în loc de părtășie cu Domnul. O astfel de abordare este periculoasă atât pentru cel ce caută ajutor, cât și pentru consilierul duhovnicesc, pentru că cuvintele Sfintei Scripturi ne avertizează: „Blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprijinește pe un muritor” (Ier. 17:5), și „Eu sunt Domnul, acesta este Numele Meu; și slava Mea n-o voi da altuia, nici cinstea Mea, idolilor” (Is. 42:8). Consilieri duhovnicești nu sunt cei ce știu totul și pot totul, ei sunt doar slujitori ai Domnului despre care Evanghelistul Luca spune astfel: „Suntem niște robi netrebnici; am făcut ce eram datori să facem” (Luc. 17:10).

10. Unul dintre cele mai importante principii ale consilierii este de a **păstra taina mărturisirii**. Totul ce a fost adus în lumină în timpul unei conversații de consiliere duhovnicească, trebuie să rămână între cel ce a mărturisit, Dumnezeu și consilier. Excepție fac doar acele cazuri, când omul însuși dă permisiunea sau chiar cere ca ceea, ce a povestit el, să se folosească ca exemplu care ar putea servi spre zidirea altor suflete. De obicei, astfel de oameni spun: „Dacă experiența amară a căderii mele va servi ca

ajutor duhovnicesc și preîntâmpinare pentru frații și surorile de credință, atunci voi fi bucuros să slujesc în așa mod”. Cu toate acestea, în orice caz, transmițând istoria lui mai departe, nu trebuie să faceți public numele lui, mai ales dacă se vorbește despre probleme familiale sau păcate sexuale. Însuși persoana care a păcătuit, dacă dorește, poate să vorbească altor oameni despre păcatul pe care l-a făcut, dar consilierul nu trebuie să facă așa ceva. În caz contrar, el se lipsește de dreptul la această slujire.

După metodele unor biserici, mărturisirea cuiva se discută în cadrul sfatului frățesc sau pur și simplu între slujitori, însă taina ei nu rareori este divulgată soțiilor lor și altor membri din biserică, iar acest lucru îi face pe oameni să-și piardă încrederea și să-și închidă inimile. Anume din acest motiv, mulți credincioși nu îndrăznesc să-și deschidă problemele sufletului păstorilor din biserica lor, căutând pe cineva din altă parte, sau se adresează la consilierul duhovnicesc care a venit în biserica lor de undeva de departe. Și deoarece o astfel de posibilitate este destul de rară, jugul păcatelor ascunse la serviciile divine se simte din ce în ce tot mai mult.

Se întâmplă și așa, că o persoană oarecare abia a dovedit să-și deschidă păcatul, aducându-l la lumină înaintea Domnului, în prezența slujitorului, că la următorul serviciu de închinare din gura celui din urmă sună deja ceva, ce este strâns legat de această mărturisire, și încă într-un mod atât de mușcător și nemilos, încât cel ce s-a mărturisit ar vrea să fugă din această biserică. O astfel de „victimă” a spus cu dezamăgire: „După ce am trecut prin așa ceva, eu mi-am dat cuvântul ca în astfel de nevoii să apelez mai bine la preotul catolic, căci el la ordinarea sa în această slujire, își dă jurământul de tăcere, decât la păstorul și predicatorii noștri, de la care nu ai nicio garanție că ceea ce a fost spus, va fi păstrat în taină”.

Este regretabil faptul, că membrii bisericilor creștine au atât de puțină încredere în cei, cărora Domnul le-a încredințat responsabilitatea pentru sufletele lor. Căci sarcina principală a fiecărui păstor constă anume în îngrijirea oilor

din turma lui Dumnezeu, care, i-au fost încredințate, de cele bolnave, rănite și lovite de săgețile diavolului, și acest lucru ei trebuie să-l facă după principiul de bază – **să nu le dăuneze**. În legătură cu aceasta, slujitorii niciodată nu trebuie să uite că mărturisirea deschisă și sinceră a celui ce a păcătuit, dar care se căiește și se pocăiește de ceea ce a făcut – este mila lui Dumnezeu și mâna Lui de ajutor, și nu un motiv de a folosi nuiua duhovnicescă și cu atât mai mult, pedeapsa imediată a bisericii.

La încheierea acestui capitol, aș dori să mă adresez către cei, care, la moment gem și suferă recunoscându-și păcatele, dar nu se pot hotări să întreprindă ceva. Țineți minte că atunci, când Duhul Sfânt atinge inima omului și-l îndeamnă să acționeze, foarte important este ca fără întârziere și fără a amâna pentru a doua zi, să răspundeți la această chemare. Practica vieții și a consilierii duhovnicești ne arată că foarte multe suflete, așa și nu au venit la Domnul pentru că au târăganat să se pocăiască, și din acest motiv și-au ratat timpul. Același lucru se întâmplă și atunci când Duhul lui Dumnezeu, oferind posibilitate, îndeamnă sufletul să-și aducă păcatele în lumină. Dacă noi, simțind că trebuie să facem acest lucru, totuși, nu-l facem, atunci ne pedepsim înșiși și pierdem șansa care, probabil, n-o vom mai putea avea niciodată. Așadar, să ne rugăm fierbinte, cerând Domnului să ne dea o sensibilitate deosebită, ca să putem auzi vocea Duhului Sfânt și să fim gata să facem tot ce El ne spune.

Capitolul 6

Consilierul duhovnicesc.

Chemarea, calitățile personale, obligațiile și responsabilitatea sa în fața Domnului

În Evanghelia după Ioan avem o istorie minunată ce ne povestește despre vindecarea unui om, care pe parcursul a treizeci și opt de ani a suferit de o boală gravă. Din cauza maladiei care l-a făcut incapabil să se miște singur, bietul om s-a pomenit într-un loc, care este descris astfel: „În Ierusalim, lângă Poarta Oilor, este o scăldătoare, numită în evreiește Betesda, care are cinci pridvoare. În pridvoarele acestea zăceau o mulțime de bolnavi, orbi, șchiopi, uscați, care așteptau mișcarea apei. Căci un înger al Domnului se pogora din când în când în scăldătoare și tulbura apa. Și cel dintâi care se cobora în ea, după tulburarea apei, se făcea sănătos, orice boală ar fi avut” (Ioan 5:2-4). În continuare se povestește despre faptul, cum Isus, aflându-se în acea zi la scăldătoare, s-a apropiat de acest om bolnav și i-a pus o întrebare: „Vrei să te faci sănătos?”, la care i s-a răspuns: „Doamne, **n-am pe nimeni să mă bage în scăldătoare** când se tulbură apa” (Ioan 5:6-7).

În aceste cuvinte ale bolnavului de la scăldătorea Betesda se reflectă întrebarea multor creștini din zilele noastre, care, fiind un timp foarte îndelungat în căutarea posibilității unei consilieri duhovnicești, aproape indignat întreabă: „De ce un ajutor duhovnicesc eficient îl pot acorda doar câțiva oameni?! Doar sunt atât de mulți copii ai lui Dumnezeu care au nevoie de el!”.

Din păcate, așa este. Experiența consilierii duhovnicești ne arată că, de obicei, la sute sau chiar mii de oameni credincioși, care au nevoie de ajutor duhovnicesc, doar un singur om e în stare să-i ajute. Nu-i vorba că Dumnezeu nu vrea să dea și altora aceste capacități, problema e că creștinii nu sunt gata să-și pună viața pe altar, ca să slujească semenilor săi. De fapt, acest lucru nici nu e nou. Așa a fost, așa este și așa va fi întotdeauna. Fiind conduși

de propriile motive egoiste, mulți creștini doresc doar să ia și să primească, numai să nu dea. Dumnezeu știe de acest lucru, și, de aceea, ca și în zilele profetului Isaia, caută, însă rareori găsește astfel de oameni care, ca răspuns la chemarea Sa „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?”, sunt gata să spună: „Iată-mă, trimite-mă!” (Isaia. 6: 8). Din această cauză este greu să găsești în zilele noastre un om, care, exprimându-ne cu cuvintele bolnavului din Betesda, ar fi în stare „să coboare în scaldătoarea” Domnului pe cei, care așteaptă ajutor din cer.

Așa-i natura noastră umană, nouă nu ne place să ascultăm despre problemele, grijile, tristețile, bolile și necazurile altor oameni. Fiecărui îi pasă doar de sine. Lumea-i plină de durere și din acest motiv este lipsită de dragoste. Majoritatea oamenilor sunt atât de apăsăți de necazurile lor, încât sunt incapabili să dăruiască din dragostea lor pentru că, nici măcar pentru o clipă, nu pot uita de ele. În afară de aceasta, prețul consilierii duhovnicești este atât de mare, încât puțini sunt dispuși să-l plătească. Problemele altor oameni, necazurile, îngrijorarea, pierderile, suferințele, lacrimile, durerea și chinul căutărilor a zeci și sute de suflete, chiar de la începutul acestei slujiri, pentru o astfel de slugă a lui Dumnezeu, devine pâinea sa de toate zilele.

Consilierul duhovnicesc – este un om profund credincios, care, pe baza experienței sale duhovnicești și de viață, este capabil să sprijine, să încurajeze, să aline, să îndrumeze, să învețe și să prevină de pericol sufletul disperat și nestărnit, care se clatină în credință. Consilierul nu este pur și simplu un ascultător de mărturisiri care, după ce a ascultat păcatele aduse în lumină, pur și simplu se va ruga pentru tine, nu, el este un prieten apropiat care te înțelege, în care poți să te încrezi fără frică și fără îndoială. El este un sfătuitor bun, trimis de Dumnezeu într-un moment dificil, atunci, când tu în mod deosebit ai nevoie de sprijin, ajutor și de sfaturi înțelepte.

Consilier duhovnicesc poate fi atât un frate cât și o soră în Domnul, care au o descoperire clară despre chemarea lor la această slujire. N-ar trebui să fie dispute cu privire

la întrebarea dacă o soră are dreptul să îndeplinească această slujire pentru că, dacă e să luăm în considerare bisericile creștine, mai mult de șaptezeci de procente constă din femei, cărora, le este caracteristică timiditatea înnăscută, care le împiedică să vorbească cu reprezentanții sexului opus despre problemele lor referitoare la lucrurile intime. În afară de aceasta, posibilitatea unei femei creștine de a-și deschide inima față de o soră mai în vârstă și cu experiență duhovnicească, protejează frații de unele ispite care sunt aproape inevitabile în momentul conversației, mai ales atunci când merge vorba de adâncirea în viața privată a unei femei (mai detaliat la această întrebare va fi discutat în capitolul 8).

Munca consilierului duhovnicesc este foarte asemănătoare cu cea a medicului curant. Precum el, de dimineată până-n seară îi ajută pe cei care au nevoie de cunoștințele sale medicale, la fel și consilierul duhovnicesc, lucrează cu dăruire de sine, acordând ajutorând celor, care au nevoie de el. Diferența este doar în faptul că, efort se depune deja nu într-un trup bolnav, ci într-un suflet rănit de păcate și probleme. Pe cât de importantă este **chemarea** unei persoane care se străduie să devină un bun specialist în medicină, tot atât de importantă este ea și pentru cei, care devin medici pentru suflete. Numai Dumnezeu știe cine e în stare să poarte această slujire, de aceea, doar El unul nu va da greș în alegerea Sa, chemând la această lucrare pe cineva concret, ca vas pe care El l-a prevăzut.

Dacă în medicină dorința, răbdarea și stăruința sunt suficiente pentru a obține abilitățile și cunoștințele necesare pentru această profesie, în consilierea duhovnicească însă, nu este suficient să avem doar aceste calități. Și, chiar dacă în unele țări sunt organizate cursuri speciale de consiliere duhovnicească, unde creștinii se pregătesc pentru această slujire, practica vieții, însă, dovedește că mulți dintre ei sunt incapabili să facă această lucrare. Un rezultat similar se observă și în cazul când în slujirea de consiliere duhovnicească este pusă o persoană aleasă de conducătorii bisericii, sfatul frățesc sau de un evanghelist cunoscut. Un slujitor binecuvântat, care zeci de ani a lucrat cu sufletele

oamenilor, cu puțin timp înainte de moartea sa a spus: „Consilierea duhovnicească n-o poți învăța la niciun fel de cursuri, și la niciun seminar teologic, deoarece ea este un dar de la Dumnezeu, care se dă celora, pe care Domnul i-a chemat la această slujire”.

Straniu lucru, dar, de multe ori la această slujire tind cei, care sunt încrezuți în sine, în capacitățile lor și în puterea de a săvârși această slujire, însă printre ei există mulți, care într-o oarecare măsură sunt împovărați de ocultism. După cum vedem, satana știe foarte bine că anume prin această lucrare el cu ușurință va reuși să-l învingă atât pe consilierul duhovnicesc, cât și pe cei, ce se adresează la el. Astfel de slujitori și slujitoare cad repede în orgoliu și mândrie, care, de obicei, sunt predecesorii căderii. Atunci când creștinii care sunt maturi din punct de vedere duhovnicesc, încearcă să oprească astfel de râvnitori în dorința lor de a deveni consilieri duhovnicești, aceste încercări provoacă celor din urmă înstrăinare și o reacție extrem de negativă, deoarece ei consideră acest lucru ca o subapreciere a posibilităților lor și ca o tendință de a împiedica bunele lor intenții. De aceea, în astfel de cazuri, ar fi bine să nu recurgem la convingeri, ci să-i dăm Domnului posibilitate să pună El toate lucrurile la locul lor. Căci, pe El, în cele din urmă, nu-l poți învinui (după cum procedează cu consilierii), că El „împiedică” dorințelor nobile ale sufletelor lor, din teamă, că va avea rivali. Dacă noi, credem că putem să lucrăm în câmpul Domnului deoarece suntem încrezuți în capacitățile noastre, atunci n-aș spune ca vremea de a sluji a și venit, pentru că o astfel de încredere se bazează de obicei pe „Eu”-ul nostru îngâmfat și mândru. Dumnezeu poate folosi o ființă omească numai atunci, când ea, în întregime, își recunoaște lipsa ei de puteri. Viața dovedește că în slujirea de consiliere duhovnicească, cel mai des sunt chemate anume acele persoane, care cel mai puțin au tins spre acest lucru.

Pe paginile Sfintei Scripturi noi de multe ori vedem confirmarea faptului că Dumnezeu este Cel, Care, alege pentru o anumită slujire o persoană concretă. Astfel, apostolul Pavel a spus că nu el însuși s-a dedicat în slujba lui Hristos,

ci că Dumnezeu l-a ales din pântecel mamei sale pentru a predica oamenilor Evanghelia mântuirii (vezi Gal. 1:15). Tot așa și proorocul Samuel, înainte de a fi zămislit, a fost deja făgăduit lui Dumnezeu. Exact la fel arăta și chemarea lui Ieremia, căruia Dumnezeu i-a spus: „Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecel mamei tale, te cunoșteam, și mai înainte ca să fi ieșit tu din pântecel ei, Eu te puseseam deoparte și te făcusem proroc al neamurilor.” (Ier. 1: 5). Fiecare dintre viitorii apostoli ai Domnului, de asemenea, au auzit cândva chemarea Lui, care i-a determinat să-și urmeze Mântuitorul. Deci, după cum vedem, un slujitor adevărat și uns de Dumnezeu, inclusiv și un consilier duhovnicesc, poate fi numai cel, care este chemat la o astfel de slujire de Însuși Dumnezeu, deoarece consilierea duhovnicească este o slujire foarte grea și s-o înfăptuiescă, fără a se frânge lăuntric, poate doar cel, care este îmbrăcat cu putere cerească. Dacă Însuși Dumnezeu cheamă pe cineva la această slujire, atunci El îi va da și tot ceea ce e necesar.

Printre creștini (mai ales surori), sunt mulți care consideră că, dacă oamenii din când în când le împărtășesc problemele vieții și le încredințează tainele inimii lor, atunci, acest lucru înseamnă că ei sunt chemați la slujirea de consiliere duhovnicească. Însă, acest concept este departe de adevăr pentru că și printre necredincioși sunt oameni în care cei din jur au o încredere deosebită. Totuși, doar din motiv că cunosc tainele altora, ei nu pot fi considerați consilieri duhovnicești. În astfel de cazuri, mai degrabă merge vorba despre ceea ce ne spune Scriptura: „Purtați-vă sarcinile unii altora și veți împlini astfel legea lui Hristos” (Gal. 6: 2).

Epictet, înțeleptul roman din antichitate, care s-a născut în anul șaiszeci după nașterea lui Hristos, a spus referitor la acest subiect astfel: „A învăța pe alții înțelepciunea nu este un lucru de care cu ușurință și necugetare poți să te apuci. Pentru aceasta este nevoie de multă experiență, de o viață neprihănită, dar cel mai important este ca **Însuși Dumnezeu să te trimită în această lucrare**. A muștra oamenii, a-i scoate din rătăcirile lor și a-i îndruma pe calea

adevărului – este un lucru foarte greu, și poți să te apuci de el numai atunci, când tu însuși trăiești mai neprihănit decât alții și în afară de aceasta, cu siguranță simți în tine **chemarea** de a învăța... Numai că de acum încolo să știi că, de îndată ce le vei spune adevărul, probabil că vei fi bătut. Cel, care trăiește mai neprihănit decât alții și-i învață și pe alții acest lucru, de obicei, este urmărit și prigonit. Și în așa caz, ține minte că, va trebui să ai milă de cei care te vor bate, pentru că, fiind un învățător al adevărului, tu ești tatăl și fratele tuturor oamenilor”.

Citind aceste rânduri, scrise cu aproape douăzeci de secole în urmă, poți doar să te uimești cât de clar, exact și corect caracterizează el chemarea, viața și slujirea consilierului duhovnicesc. Această slujire este nespus de grea și fără ajutor din ceruri, este imposibil de a o efectua. Ea absoarbe puterile din om și-l epuizează atât din punct de vedere duhovnicesc, cât și fizic, deoarece el are de a face cu suflete bolnave și schilodite de păcat, cărora, trebuie să se jertfească în întregime. Dacă predica îl încurajează și îl întărește pe predicator, atunci consilierea duhovnicească îl epuizează pe consilier. Doar cei, care pe deplin s-au dedicat acestei slujiri, știu ce înseamnă acest lucru.

Consilierea duhovnicească o putem numi eroism, pentru că pe pământ, nu există nicio faptă eroică mai mare decât să dai o mână de ajutor celui, care-i istovit în drum. Într-o lume dominată de egoism, doar câțiva aleg această cale de a sluji necondiționat oamenilor, iar a face acest lucru, este foarte greu, pentru că oamenii sunt foarte diferiți: comunicabili sau timizi, vorbăreți sau laconici, de încredere sau suspicioși, unii primesc ușor îndrumările, iar alții sunt sceptici față de tot, unii se ocupă cu multe doctrine de credință pe când alții deja nu mai cred în nimic. Unii dintre noi plâng chiar și din cauza celui mai mic păcat, pe când alții, cred că în ziua pocăinței le-au fost iertate toate păcatele, de aceea nu mai au nevoie să „răscolească trecutul”. Unora le este extrem de greu să spună „iartă-mă”, pe când alții, ca după un ritual prescris, cu ușurință își cer iertare, însă la fel de ușor repetă din nou ceea, pentru ce

și-au cerut de curând iertare. În conversația cu oamenii, noi trebuie să avem multă răbdare, înțelepciune și o adevărată iubire-agape, numai așa vom putea fi pentru ei un ajutor și o binecuvântare.

Cei, care vin la consiliere, au nevoie de îndrumare, învățătură, explicare, de un sfat înțelept și susținere duhovnicească. Mulți dintre ei sunt încă prunci în Hristos, incapabili să primească hrană tare. Adesea numeroasele lor întrebări nu au capăt. Precum bolnavul vine la doctor cu nădejdea că i se va acorda atenția cuvenită, tot așa și cel care vine la consilierul duhovnicesc, speră că va fi înțeles și compătimit. Iar acest lucru, sigur costă ceva. Oswald Chambers, adresându-se către slujitori, s-a exprimat astfel: „Isus i-a zis lui Petru: „Paște oițele Mele” (Ioan 21:16), însă nu i-a dat hrană pentru ele. Când un credincios se frânge ca pâinea și se toarnă ca vinul, atunci el însuși devine hrană pentru alte suflete, până în momentul, când ele vor putea singure să se hrănească din Dumnezeu. Ei îl vor bea până la fund și îl vor epuiza până la limită pe consilierul duhovnicesc. Ai grijă, rezervează-ți puteri, de altfel, foarte curând vei fi epuizat. Până vor învăța să se hrănească direct din Hristos, sufletele oamenilor, prin tine se vor hrăni cu El. Mai întâi ele te vor „absorbi” pe tine până când se vor învăța să primească hrana direct de la Dumnezeu. În fața Domnului, noi trebuie să fim totul pentru oile Sale precum și pentru El Însuși”.

Dar nici aceasta nu e totul, este foarte dificil să le satisfaci oamenilor capriciile lor duhovnicești. Uneori lor li se pare că consilierul duhovnicesc îi învață cu supremație, alteori socot că el e prea disponibil și simplu, și că unui slujitor al Domnului, nu i se cuvine să se comporte așa. Sau sunt nemulțumiți că el prea mult vorbește, sau se plâng că nu au primit de la el ceea ce și-au dorit. Ba conving pe alții că nu este nevoie de consiliere duhovnicească, ba se indignează când nu reușesc să-l contacteze la telefon sau nu pot să se întâlnească cu el. Ba sunt încântați de atenția și ajutorul pe care el i l-a acordat, ba spun că au fost dezamagit de el. Oricât nu s-ar strădui consilierul duhovnicesc să aibă un comportament cât mai adecvat, pentru ei nimic nu este bine

și totul este rău. Nu întâmplător Dumnezeu a spus: „Cu cine voi asemana, dar, pe oamenii din neamul acesta? Și cu cine seamănă ei? Seamănă cu niște copii care stau în piață și strigă unii către alții: „V-am cântat din fluier, și n-ați jucat; v-am cântat de jale, și n-ați plâns.” În adevăr, a venit Ioan Botezătorul, nici mâncând pâine, nici bănd vin, și ziceți: „Are drac”. A venit Fiul omului, mâncând și bănd, și ziceți: „Iată un om mîncăcios și băutor de vin, un prieten al vameșilor și al păcătoșilor” (Luc. 7: 31-34). Deci, după cum vedem, vremurile se schimbă, dar oamenii rămân aceeași.

Anume din acest motiv, săvârșind slujirea de consiliere duhovnicească, trebuie să nu acordăm o prea mare importanță părerii și aprecierii oamenilor, ci mai bine să împlinim voia Celui ce ne-a trimis la ei. De trei ori întrebându-l pe Petru: „Mă iubești?”, Isus a făcut acest lucru nu pentru că s-a îndoit de credințioșia și dragostea lui față de Sine, ci pentru că a dorit să aducă la conștiința lui cel mai mare adevăr, care este extrem de important pentru fiecare slujitor și în deosebi pentru consilierul duhovnicesc: numai dragostea pentru Hristos ne poate da putere să îndeplinim această însărcinare pe care El ne-a încredințat-o – ani în șir sau zeci de ani la rând să ne îngrijim de cei nevoiași. O dragoste simplă față de poporul lui Dumnezeu nu are suficientă putere pentru a îndeplini acest lucru. Căci creștinii pot fi și răi, cruzi, iresponsabili, exigenți, nerecunoscători, având o atitudine critică și chiar dușmănoasă atât față de consilierul duhovnicesc, cât și față de eforturile sale în tendința de a-i ajuta. Așa dar, cât de mult nu i-ar iubi, el nu va putea evita dezamăgirea. Numai dragostea față de Mântuitor va fi un stimulent suficient pentru a putea continua să se jertfească pe sine celor, pentru care El a murit, indiferent cât de răi n-ar fi ei. Dacă înțelegi profund ce-a făcut pentru tine Hristos, atunci nicio tratare negativă a oamenilor nu va putea opri hotărârea ta de a le sluji de dragul Lui.

În afară de o astfel de **iubire-agape**, care se bazează pe dragostea față de Dumnezeu și poartă caracterul tandreței de mamă și de tată față de cei, care se adresează la el, pentru un consilier duhovnicesc sunt foarte importante și

alte calități valoroase ale sufletului precum: maturitatea duhovnicească, capacitatea de a asculta cu răbdare oamenii și de a compătimi necazurilor străine, dorința de a ajuta în necaz, pacea și liniștea inimii, cumpătarea și înțelepciunea, de asemenea este necesar de a avea un duh tăcut care-i foarte important pentru a păstra taina mărturisirii, capacitatea de a „plânge cu cei ce plâng și de a se bucura cu cei ce se bucă, într-un cuvânt, consilierul duhovnicesc trebuie să posede puterea de „a purta poverile altora”.

Maturitatea duhovnicească este rezultatul creșterii duhovnicești a consilierului, care se obține în procesul de confruntare cu numeroase crize, în necesitatea de a începe totul din nou, în extragerea părților pozitive din experiența amară și în urma diferitor cunoștințe pe care consilierul le-a căpătat de-a lungul timpului. A fi matur înseamnă a fi înțelept, a avea în totul propria ta opinie, independentă de toate opiniile altor oameni, a altor învățături care există, dogme și concepte. Bineînțeles, că devenind matur, consilierul duhovnicesc nu se transformă într-o persoană care știe totul, pentru că orice om își are slăbiciunile sale, hotarele și limitele posibilităților sale. De aceea, principalul lucru pentru el este: să nu joace rolul unui expert în toate, ci să fie pur și simplu el însuși, om în felul său special, irepetabil, cu putere duhovnicească, demnitate și frumusețe interioară.

Răbdarea – este următoarea calitate, fără de care, a lucra cu mulțimile de oameni care se adresează după ajutor, este pur și simplu de neimaginat. Căci unii dintre ei imediat înțeleg ceea, ce le vorbești, iar alții sunt mai lenți în gândire, și au nevoie de câteva ori să le repeți una și aceeași, până când ceea ce le spui va ajunge la conștiința lor și-i va determina la acțiunea necesară. Cineva suportă calm un ton strict și orice critică referitor la faptele sale, iar altcineva imediat se supără, chiar în urma unui singur cuvânt care atinge preasensibilul lui „Eu”. Unuia îi poți indica deodată la sursa principală a problemelor sale, iar în discuție cu altul, trebuie să te apropii de acest lucru foarte atent, cu răbdare, așteptând până când Duhul Sfânt, treptat, pas cu pas îl va conduce spre

conștientizarea principalului motiv al lipsei sale de binecuvântări cerești.

La fel cum plantele au un ritm de creștere diferit, tot așa și copiii lui Dumnezeu au o creștere diferită în credință și în cunoașterea Domnului. Unii, deja peste cinci-șapte ani de credință ne uimesc cu profunzimea raționamentului lor, pe când mulți alții, având un creștinism nominal, zeci de ani rămân tot în faza de prunci. Oricum n-ar fi, în lucrarea cu oamenii, sluga lui Dumnezeu niciodată nu trebuie să uite de faptul că, ei toți sunt – suflete, pentru care Hristos și-a vărsat sângele Său prețios. Și acest preț, plătit la Golgota pentru fiecare suflet, trebuie să-l facă pe fiecare om care apelează la ajutorul consilierii duhovnicești, o comoară neprețuită și un obiect de o atenție deosebită în ochii noștri.

Pe lângă dragoste și răbdare, consilierul trebuie să mai aibă și **compasiune**, căci ea îl va apropia de oamenii care trec prin greutăți și au nevoie de ajutorul cuiva. Compasiunea este un sentiment foarte puternic. Ea îl motivează pe consilierul duhovnicesc să aibă grijă de cei, care sunt pe calea, pe care și el cândva a umblat. Dacă nu compătimești un suflet bolnav și rănit, atunci nu-l vei putea ajuta cu niciun sfat, nici cu cuvântul și nici cu fapta. Cel mai bun exemplu de compasiune este Însuși Domnul. Venind pe pământ, El a devenit unul dintre noi (vezi Ioan 1:14), de aceea înțelege slăbiciunile noastre și ne compătimește, după cum e scris: „Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat” (Evr. 4:15). Ca și noi toți, El a trăit o viață pământească și a trecut prin ceea, prin ce trecem și noi. Tocmai prin puterea harului Său noi suntem capabili să devenim mângâietori pentru oamenii îndurerați.

Următoarea calitate duhovnicească a consilierului este **prezența păcii în inima sa și liniștea sufletească**, care la o conversație personală se transmite celui, ce în zbuciumul inimii sale sau suferind o dramă în viața personală și duhovnicească, caută ajutorul lui. Consilierul duhovnicesc niciodată nu trebuie să uite că el nu poate da altora mai mult decât ceea, ce el însuși are. Pacea și liniștea inimii sale, ca și cum

se „toarnă” în cel, care vorbește cu el, acordând sufletului o influență de liniște și vindecare, pe când manifestarea grabei și a iritării, îl fac pe om să regrete de faptul că a apelat la un astfel de slujitor. A fi un împăciuitoare, adică a aduce în inimi pace, speranță și încredere, trebuie să devină unul dintre ținuturile principale și obligatorii ale consilierului duhovnicesc. De aceea, dacă la un moment dat în viața sa, dintr-un oarecare motiv el își pierde pacea inimii și liniștea sufletului său, atunci ar fi mai bine în așa caz să se abțină temporar de la consilierea duhovnicească.

Este foarte important ca slujitorii Domnului, și în deosebi consilierii duhovnicești, să aibă **cumpătare și înțelepciune**. Aceste calități sunt rezultatul unei bogate experiențe duhovnicești și de viață, care evocă încredere și respect în inima persoanei care caută ajutor. Compătımind această persoană, noi totuși trebuie să veghem și să analizăm corect ceea ce ea a povestit. Nu trebuie să ne grăbim și imediat să-i luăm apărarea celui ce a venit la consiliere, ci să ținem cont de faptul că fiecărui om îi este caracteristic să vorbească despre ceea ce i se întâmplă în așa fel, încât totul să fie în favoarea sa. Consilierul trebuie să țină cont și de faptul că omul se poate pomeni într-o situație dificilă din motiv că el însuși a făcut undeva o greșală, pe care acum consilierul trebuie să-l ajute s-o găsească. Un sfat înțelept poți da unui suflet doar atunci, când tu însuși te conduci de sursa principală a înțelepciunii – Cuvântul lui Dumnezeu, de aceea, este absolut necesar pentru consilierul duhovnicesc să cunoască Sfânta Scriptură, și mai ales acele locuri, care caracterizează natura umană, motivele diferitor abateri de la credință și căderi.

Despre capacitatea de a tăcea și a păstra taina mărturisirii nu este nevoie să vorbim prea mult, deoarece această întrebare a fost deja discutată în capitolul precedent. Însă, în ceea ce privește capacitatea consilierului de **a fi întotdeauna pregătit pentru a ajuta**, în cazul în care consilierul nu dispune de această capacitate, atunci el nu va putea duce la bun sfârșit această slujire. O viață dedicată oamenilor și pusă pe altarul lui Dumnezeu, cere o jertfire deplină de sine

pentru cei, care au nevoie de ea în momentul necesar. Ca și medicul care, uitând de durerea sa, indiferent cât de puternică n-ar fi ea, se grăbește la chemarea bolnavului, tot așa și consilierul duhovnicesc, uitând de problemele și nevoile sale, trebuie să fie gata să dea imediat o mână de ajutor celui, care o caută. În vremurile de demult, simbolul medicinei antice era o lumânare aprinsă care, oferindu-le oamenilor lumina sa, ardea până se topea de tot. Această ilustrație reflectă perfect sensul vieții și al slujirii celui, care, în întregime se dedică sufletelor bolnave și rănite. Iată de ce cea mai bună răsplată pentru părinții duhovnicești ar putea fi câteva cuvinte scurte, dar foarte semnificative, încrestate pe pietrele funerare ale unor astfel de slujitori și slujitoare: „Luminând altora – am ars”.

Deși Cuvântul Domnului ne spune: **„Bucurați-vă cu cei ce se bucură; plângeți cu cei ce plâng”** (Rom. 12:15), această capacitate, din păcate, o au foarte puțini, pentru că noi, în genere, ne bucurăm doar de ceea, ce ne aparține nouă personal, și ne întristează ceea, ce provoacă incomodare și durere nu altcuiva, ci nouă. Suferința altora, de obicei, ne interesează puțin, pentru că ea ne tulbură liniștea, iar acest lucru, pentru persoanele care sunt preocupate doar de sine, este o povară suplimentară pe care ele se străduie s-o evite. Însă un consilier duhovnicesc, pur și simplu nu va putea să se descurce fără această calitate umană remarcabilă, pentru că ea este o condiție necesară și o parte integrantă a slujirii sale.

Unor consilieri duhovnicești chemați de Dumnezeu la această slujire, li se dă din ceruri încă o **capacitate** uimitoare – în anumite cazuri, **să simtă păcatul unei alte persoane**, lucru, despre care Sfânta Scriptură ne spune astfel: „Nelegiuirea celui rău zice (adică „dă de știre”) inimii mele: „Nu este frică de Dumnezeu înaintea ochilor lui” (Ps. 36:1). De obicei, acest lucru se întâmplă atunci, când o persoană parcă ar vrea să înțeleagă cauza chinurilor și a îndepărtării sale de Domnul, însă nu este gata ca sincer și profund să-și recunoască păcatul, radical să-l condamne și să renunțe la el. În continuare Sfânta Scriptură ne spune despre felul cum procedează un astfel de om: „Căci se măgulește singur în

ochii lui, ca să-și desăvârșească fărădelegea, ca să-și potolească ura. Cuvintele gurii lui sunt mincinoase și înșelătoare; nu mai vrea să lucreze cu înțelepciune și să facă binele. În așternutul lui se gândește la răutate, stă pe o cale care nu este bună, și nu urăște răul” (Ps. 36: 2-4).

Astfel de suflete, adresându-se la consilierul duhovnicesc, doar îi epuizează puterile sale sufletești și îi iau timpul care-i atât de prețios și ar putea fi folosit cu mare folos pentru alți oameni. Cunoscând limitele puterii și posibilitățile slujitorului, Dumnezeu îi vine în ajutor și-i descoperă (în duhul lui), de care păcat este condus omul care stă în fața sa, fie că este vorba de duhul de curvie, de indignare, de critică sau de a judeca pe alții. O astfel de îndrumare din partea Domnului este, într-o oarecare măsură, o manifestare a darului de deosebire a duhurilor, despre care se menționează în versetul zece al capitolului doisprezece din prima Epistolă către Corinteni.

Într-un asemenea caz, consilierul duhovnicesc trebuie să aplice principiul de așteptare și să propună persoanei să caute fața Domnului, să-L roage ca El să-i deschidă ochii lui duhovnicești, pentru ca să-și poată vedea păcatul, sau, să acționeze mai dur, punându-i condiție că poate să vină din nou pentru discuție și rugăciune numai în cazul, dacă el sau ea va fi gata pentru o luptă duhovnicească fără compromisuri, la o conversație sinceră și directă. În așa caz, trebuie să cerem în rugăciuni îndrumarea Domnului, pentru ca să știm, care din cele două căi, în fiecare caz concret, este mai rațională și potrivită. Căci, numai Dumnezeu știe inima fiecărui om și doar El Unul nu va face nicio greșală în această privință.

Lumea-i plină de inimi care au nevoie de mângâiere, iar pentru a le putea mângâia, noi singuri trebuie să trecem prin multe. Pentru a putea transmite altora adevărurile profunde ale lui Dumnezeu care ți-au fost descoperite, trebuie ca mai întâi tu însuși să treci prin căutări tensionate, nenumărate suferințe, să ai o disciplină strictă, și mulți ani de o călire dură. Căci un mângâietor adevărat poate deveni doar cel, care însuși a suferit foarte mult. Anume din acest motiv,

destinul viitorilor consilieri duhovnicești are parte de nenumărate suferințe, boli, necazuri, lacrimi, și sensul lor, ei îl înțeleg atunci, când întâlnesc oameni afectați de necazurile, de care și ei cândva au avut parte. Suferind de maladii corporale și aflându-se în spital, un astfel de slujitor învață arta unei mângâieri Divine, pe care mai târziu o va folosi pentru alții. Legându-i mai întâi lui rănilor sufletului, Doctorul Ceresc îl învață cum trebuie să acorde ajutor inimilor rănite, pe care, la timpul potrivit Dumnezeu le va conduce la el. Povestindu-le lor despre suferințele sale și mângâierile cerești pe care le-a avut, consilierul duhovnicesc folosește același balsam, pe care Dumnezeu l-a folosit cândva pentru a-l trata pe el. Iar apoi, în schimbul durerilor și disperării, sufletul îndurerat primește speranță, ușurare și alin. Lucrând astfel cu un vas prevăzut pentru consiliere, Dumnezeu îl învață înțelepciunea vieții și cea duhovnicească, ca în urma acestei experiențe el să poată îndruma pe alții. O astfel de pregătire prealabilă, îl face pe consilierul duhovnicesc capabil să îndeplinească sarcinile concrete care sunt puse în fața lui, iar cele mai importante sarcini sunt următoarele:

a). **Mângâierea și susținerea**, – vorbirea noastră trebuie să fie blândă și din inimă, trebuie să folosim exemple concrete din viață care, în cele din urmă, liniștesc sufletul necăjit, îi alină durerea, insuflându-i încredere și speranță. În Cartea proorocului Isaia avem scrise cuvinte care foarte bine reflectă importanța și necesitatea acestei sarcini de consiliere: „Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu, zice Dumnezeul vostru. Vorbiți bine Ierusalimului...” (Isaia 40: 1-2). Trebuie să remarcăm faptul că și a treia personalitate a Treimii lui Dumnezeu, este numit Duhul-**Mângâietor**. Cu părere de rău, în timpul ispitelor, a încercărilor și în diverse circumstanțe dificile de viață, omul își pierde pacea lăuntrică și liniștea sa, căzând în deznădejde și disperare. În astfel de momente, fiecare dorește să aibă alături pe cineva, care ar putea să-i aline inima cu un cuvânt mângâietor și care l-ar susține din punct de vedere duhovnicesc în încercarea și necazul său.

b). **Încurajarea și însuflețirea** – adică folosirea tuturor modalităților posibile pentru a scoate omul dintr-o stare de

deznădejde pesimistă, a-l înviora, a-i ridica dispoziția, a-i insufla credință într-un viitor mai bun, a-l încuraja să nu lase mâinile în jos, ci să continue să trăiască, să muncească și să meargă mai departe. Persoana care suferă sufletește și are un duh slab, în deosebi are nevoie de susținere și încurajare. Domnul întotdeauna încurajează pe copiii Săi pentru că ei repede își pierde nădejdea și cad în disperare. Un rol similar îl are și consilierul duhovnicesc, care împlinește porunca Sfintei Scripturi, ce sună astfel: „Întăriți mâinile slăbănogite și întăriți genunchii care se clatină. Spuneți celor slabi de inimă: „Fiți tari, și nu vă temeți! Iată Dumnezeuul vostru, răzbunarea va veni, răsplătirea lui Dumnezeu; El însuși va veni și vă va mântui” (Isaia 35: 3-4).

c). **A îndruma** înseamnă a sfătui și a călăuzi pe oamenii bolnavi și slabi din punct de vedere duhovnicesc, care s-au încurcat în problemele și necazurile lor. Îndrumătorul este un învățător, educator și conducător, al cărui rol important Biblia de mai multe ori îl accentuează (vezi 2Împ. 12: 2; Prov. 9: 9, Evr. 13: 7). Îndrumarea a existat în toate vremurile poporului lui Dumnezeu, numai că ea întotdeauna a arătat diferit, și în trecut, și în ziua de azi. În timp ce teologii îi învață pe oameni prin intermediul lucrărilor teologice, misionarii duc Vestea Bună celor care încă nu-L cunosc pe Dumnezeu, evangheliștii vestesc Evanghelia maselor de oameni în timpul micilor și marilor evanghelizări, iar păstorii și predicatorii se ocupă de învățătura duhovnicească a membrilor bisericilor lor, consilierii duhovnicești lucrează individual, concret, cu fiecare suflet în parte. Săvârșind această slujire, consilierul pătrunde adânc în problemele și nevoile personale ale omului, îl ajută prin rugăciuni comune, îi dă sfaturi valoroase și îndrumări, care contribuie la creșterea lui duhovnicească. Iar acest lucru este anume ceea, ce omul deosebit apreciază, dar cu părere de rău, acest lucru lipsește creștinismului de astăzi. Sfatul dat de consilierul duhovnicesc, îndrumarea și învățătura lui, deseori este acea „pâine” care se lasă „pe ape”. Ca o relicvă valoroasă, ea se transmite mai departe, servind ca o binecuvântare și mângâiere pentru multe alte suflete. Nu întâmplător, împărtășind cu ucenicul

său Timotei bogata sa experiență duhovnicească, apostolul Pavel a spus: „Și, ce-ai auzit de la mine în fața multor martori, transmite oamenilor de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții” (2Tim. 2: 2).

g). O altă sarcină a consilierului duhovnicesc este **să înlăture orice împotrivire a omului față de Cuvântul Domnului**, căci, dacă nu vom face acest lucru, atunci vindecarea duhovnicească va fi imposibilă. Consilierul trebuie să înceapă să lucreze cu oamenii în acea stare, în care ei sunt, până în momentul în care ei vor înțelege ce le lipsește. După aceasta, este necesar să se pună în fața acestor suflete ale lui Hristos norme pentru viață, deși ei, probabil, vor crede că nu le vor putea îndeplini niciodată. Trebuie să-i convingeți că acest lucru îl vrea Domnul Isus, iar El nu va aștepta de la noi ceea, ce nu ne stă în puteri. Căci Domnul de aceea ne-a și dat puterea Duhului Sfânt, pentru ca noi să ne asemănăm Lui. În cazul în care, în ciuda tuturor eforturilor și explicațiilor, persoana totuși continuă să se împotrivească cerințelor Cuvântului lui Dumnezeu, considerând că sunt imposibil de a le împlini, atunci, nu are rost ca ea să conteze că va putea primi vindecarea sufletului său.

În lucrarea de consiliere duhovnicească Dumnezeu nu numai că descoperă slujitorului sau slujitoarei Sale lumea tainică a sufletelor copiilor Săi, dar și îi înzestrează cu autoritate și putere, care sunt foarte importante în desfășurarea războiului spiritual, mai ales în cazurile când oamenii sunt împovărați de ocultism. Toate aceste lucruri devin pentru consilier nu numai o universitate duhovnicească, ci și pune peste el o mulțime de responsabilități, după cum e scris: „Cui i s-a dat mult, i se va cere mult; și cui i s-a încredințat mult, i se va cere mai mult” (Luc. 12:48). Anume din acest motiv, dacă într-un oarecare lucru Domnul manifestă indulgență față de un creștin de rând, pentru un consilier duhovnicesc acest lucru este deja un păcat, care atrage după sine o pedeapsă strictă și inevitabilă. O astfel de abordare este corectă, pentru că, dacă consilierul se va abate de la adevăr într-un oarecare lucru, atunci aceasta neapărat se va răsfărânge asupra celor, pe care el îi îndrumază. Dacă în el se

manifestă egoismul, neglijența, brutalitatea, lipsa de răbdare, indiferența și nesimțirea, atunci aceste lucruri îi fac să sufere pe cei, care au nevoie de susținerea și ajutorul lui duhovnicesc. Deosebit de negativ acționează asupra oamenilor orice manifestare a „Eu”-lui din partea consilierului. Dacă el nu va elimina definitiv acest rău din interiorul său, atunci, pur și simplu, nu va putea să-și îndeplinească slujba prea mult și, mai devreme sau mai târziu, va fi nevoit s-o părăsească.

Învățând și îndrumând copiii săi duhovnicești, consilierul poartă în fața lui Dumnezeu o mare responsabilitate pentru starea sufletelor lor, pentru că, dacă în unele întrebări el le va da îndrumări greșite, aceasta se va răsfrânge asupra întregii lor vieți creștine ulterioare, blocându-le mințile și astfel ei nu vor putea în continuare să primească adevărul. Nu în zadar Cuvântul Domnului ne spune: „Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea” (Prov. 22: 6). Ca o confirmare a acestui lucru ne poate servi următorul exemplu.

Pe o tânără pocăită, consilierul duhovnicesc a îndrumat-o astfel: „În momentul pocăinței tale, ți se iartă toate păcatele vieții din trecut, de parcă ele nici nu au fost. De aceea, tu niciodată nu trebuie să privești în urmă ca să-ți răscolești trecutul. De acum încolo tu ești copilul Său ales, care are plinătatea dragostei lui Dumnezeu și perfecțiunea Lui”. Auzind aceste cuvinte ale onorabilului slujitor, sufletul venit de curând la Domnul, le-a primit cu toată seriozitatea și ca pe-un steag le-a dus prin ai ei șaizeci de ani de viață creștină, în care, din păcate, mereu au fost probleme. Dar problema consta în faptul, că până la credință ea a avut legătură cu lumea ocultă, a recurs la metode oculte de eliminare a negilor și a participat activ în cercul spiritist al prietenelor de școală, care chemau spiritele morților cu ajutorul unei farfurii pe care o roteau pe masă. La vârsta de optzeci de ani, din cauza temerilor permanente care o afectau pe timp de noapte, această femeie a apelat la consilierul duhovnicesc, iar el, descoperind că în trecut ea avusese contact cu puterile întunericului, i-a propus să facă o rugăciune de renunțare la păcatele oculte, la care ea a refuzat categoric. Cauza acestui

refuz a fost explicația primului slujitor, care în tinerețe a convins-o că nu mai e nevoie să se pocăiască pentru faptele din trecut, pe care le-a făcut înainte de a veni la Domnul. Acest suflet sărman, așa și rămânând în această stare, fără pace în inimă, a plecat în veșnicii.

Responsabilitatea pe care o are consilierul, se explică și prin faptul că oamenii care se adresează la el după ajutor, cu timpul încep să-l imite. Fără a-și dea seama de acest lucru, ei repetă cuvintele lui, expresiile, reacțiile, comportamentul și chiar și în atitudinea lor față de Dumnezeu și semenii, ei încep să i se asemeze lui. Biblia în viața lor deține același loc, pe care ea îl are la îndrumătorul lor. Ei vor dedica rugăciunii tot atâta timp, cât și el dedică. Dacă consilierul duhovnicesc îndură necazurile și greutățile vieții, fără a ceda și a cădea în deznădejde, copiii săi duhovnicești vor fi la fel „modelați” după felul lui de-a fi. Fiind în comunicare cu părinții duhovnicești care sunt plini de râvnă, tinerii creștini preiau de la ei credința plină de fapte, scânteia dragostei fără margini pentru sufletele pierdute, dorința și disponibilitatea de a sluji Domnului și multe altele. Anume din acest motiv, adresându-se credincioșilor din Corint, apostolul Pavel a spus: „De aceea vă rog să călcați pe urmele mele” (1Cor. 4:16).

Însă o astfel de imitație și „transmiterea” calităților firești și duhovnicești, cu părere de rău, nu se termină aici. Ca și în cazul cu părinții pământești, care, genetic transmit copiilor săi trăsăturile lor de caracter și aspectul fizic, la fel mamele și tații duhovnicești, prin intermediul consilierii duhovnicești (mai ales dacă ea durează ani de zile), pot „decora” pe cei ce vin la ei, cu o „moștenire” nu numai bună, ci și păcătoasă în cazul, dacă ei undeva în viața lor nu au deținut o victorie deplină asupra unui oarecare păcat. De exemplu, un predicator râvnos și iubit de toți, care pe mulți credincioși i-a uimit cu profundele sale cunoștințe Biblice, suferea de pofta ochilor, ceea ce, desigur, din rușine, n-a spus-o nimănui. Săvârșind slujiri de consiliere, el, deși îndruma corect referitor la întrebarea despre curvie, însă fiind însuși neeliberat, în duh transmitea păcatul său celor,

care veneau la el. Rezultatul acestei slujiri a fost foarte deplorabil. Nu numai că toți copiii lui proprii erau chinuiți de o curvie ce se manifesta în diferite forme, dar, de asemenea, și cei, pe care el cândva i-a îndrumat, au primit în „dar” această tendință, în urma căreia, mulți ani la rând au fost chinuiți de pofta ochilor, deși înainte ei nu au păcătuit în acest mod.

O astfel de „infectare spirituală” poate avea loc și din cauza altor păcate ca excesul de vorbire, lăudăroșenia, criticarea oamenilor, reglementarea, auto-neprihănirea, înălțarea de sine, fariseismul modern și multe altele, până la excesul diferitor moduri de distracții și hobby-uri. Acest lucru devine evident doar atunci, când un suflet se duce la un alt consilier duhovnicesc, care îl cunoaște bine pe primul său îndrumător, mai bine zis, îi cunoaște slăbiciunile, greșelile și eșecurile lui. Bineînțeles că nu trebuie să-i vorbim victimei unui astfel de consilier despre această „moștenire” pentru că acest lucru ar putea să-i provoace ură față de el. Această problemă a fost atinsă aici numai pentru ca cei care îndeplinesc această slujire, să se gândească mai serios la responsabilitatea lor în fața Domnului și a oamenilor care vin la ei.

Înfăptuindu-și slujirea, consilierul, niciodată nu trebuie să uite că răsplata pentru toată slujirea pe care el a făcut-o vor fi bârfele, vorbirea de rău și defăimarea. Căci satana neîncetat se războiește pe cel, care îndrăznește să i se opună și stă în spărtură pentru sufletele chinuite de el. Cel mai des, diavolul lovește prin intermediul celor, pentru care sau la moment, sau în trecut s-a dus lupta. Iată de ce, consilierul duhovnicesc trebuie să fie întotdeauna pregătit pentru faptul că, omul, pe care el l-a îndrumat și pentru care a stat în rugăciune, ar putea ulterior să se indigneze și să devină un dușman înverșunat, care pretutindeni va bârfi că pe el l-au dominat. Desigur, astfel de oameni niciodată nu-și amintesc despre faptul, că anterior aproape că-l venerau pe cel, la care s-au adresat, și primeau sfaturile lui ca fiind voia Domnului.

De fapt, așa a fost și-n vremurile din trecut. Proorocul Ieremia, care nespuse de mult și-a iubit poporul său și pe care

Dumnezeu mereu l-a folosit, ca să avertizeze prin el Israelul și să le arate abaterea lor de la adevăr, – a suferit mereu de răutatea și de ura celor, cărora le-au fost adresate cuvintele Domnului. Ei îl ocărau, își băteau joc de el, îl ponegreau și chiar au încercat să-i ia și viața, zicând: „Să nimicim pomul cu rodul lui, să-l stârpim din pământul celor vii ca să nu i se mai pomenească numele” (Ier. 11:19). Fiind obosit de urmări, amenințări și batjocuri, proorocul, în necazul sufletului său a spus: „Toți cei ce trăiau în pace cu mine pândesc să vadă dacă mă clatin și zic: „Poate că se va lăsa prins, vom pune mâna pe el și ne vom răzbuna pe el!” (Ier. 20:10).

Așa ceva, mereu se întâmplă chiar și în ziua de azi, numai că în alt mod. Astfel, o femeie credincioasă, apelând la consilierul duhovnicesc și cerându-i ajutor, nu-i dădea pace de ani de zile, telefonându-l din cauza orișicărui fleac nu numai pe timp de zi, ci și noaptea, cerându-i să se roage pentru ea, atunci, când se simțea rău din punct de vedere duhovnicesc. În momentul când el cu blândețe i-a spus că nu e bine să procedeze astfel, pentru că ea nu e unica care are nevoie de ajutor, și că ar trebui să se gândească nu numai la sine însăși, ci și la alții, și la el, ținând cont de puterile și timpul lui, ea, s-a indignat teribil, pentru că a considerat că aceasta este obligația lui. După ce și-a exprimat nemulțumirea, ea tot nu s-a liniștit și a început să răspândească despre acest slujitor diferite zvonuri. Povestind tuturor despre faptul cum el a respins-o și a jignit-o, ea descria acest lucru în cea mai urâtă formă, zicând că el este arogant și mândru, însă nici nu-și dădea seama că, fiind supărată pentru observația făcută, în ea însăși țipa indignatul și orgoliosul ei „Eu”.

Cazuri similare în slujirea unui consilier duhovnicesc nu sunt rare, însă, indiferent cât de dureros n-ar fi să auzi așa ceva și cât de greu e de suportat acest lucru, consilierul duhovnicesc trebuie să moară complet față de opiniile oamenilor, clevetirea lor, ocara sau lauda lor, și să rămână înflăcărat doar de o singură dorință sfântă – să facă ceea, pentru ce l-a chemat Însuși Dumnezeu. Când lucrăm și împlinim sarcinile pe care ni le-a dat Dumnezeu, atunci noi nu avem timp să ne justificăm și să ne apărăm. Căutarea

dreptății în urma faptului cum s-au atârnat față de noi, este o abatere de la credincioșia noastră față de Tatăl Ceresc. Dacă noi într-una căutăm dreptatea, atunci, fără a ne da seama, devenim nemulțumiți și exigenți, jelindu-ne pe noi înșine și punându-ne mereu una și aceeași întrebare: „De ce cu mine au procedat așa?”.

Dacă suntem conștienți de faptul că în tot ce ni se întâmplă este voia lui Dumnezeu, atunci această conștientizare ne va ajuta să fim răbdători și într-un mod prietenos să ne comportăm cu cei, care ne necăjesc sau ne întristează. În afară de aceasta, trebuie să nu uităm, că Dumnezeu încontinuu lucrează și asupra consilierului duhovnicesc, la fel precum El lucrează asupra fiecărui om credincios. Iar aceasta înseamnă că, prin persoanele care ne provoacă neplăceri, lucrează Dumnezeu, și-i folosește pe ei ca pe un instrument al Său, pentru a împlini planurile Sale înțelepte. Ținând cont de acest lucru, noi vom putea, ulterior, să le fim chiar și recunoscători pentru binecuvântarea ce ne-a fost dată în acest fel, și, acest lucru, ne va ajuta pentru totdeauna să ne eliberăm de indignare și căteală.

Îndeplinind mulți ani la rând în această slujire grea, slujind Domnului și oamenilor cu o deplină jertfire de sine, consilierul duhovnicesc poate ajunge la o epuizare duhovnicească, care, se caracterizează printr-o lipsă totală de puteri vitale. Ea nu vine din cauza păcatului, ci anume din cauza slujirii, și acest lucru nu e de mirare. Căci, chiar dacă Dumnezeu l-a dotat pe consilier cu putere, el, totuși, rămâne a fi un om obișnuit, a cărui corp poate să obosească, să se epuizeze și să slăbească. În astfel de momente ți se pare, de obicei, că ești la limita puterilor și a capacităților tale. Dacă ți se întâmplă așa ceva, atunci, trebuie mai întâi să verifici, din care motive și intenții te-ai apucat de această lucrare. Cum a început slujirea ta și ce a stat la baza ei? A fost aceasta chemarea Domnului la care, ai răspuns și ai început o muncă atât de grea, punându-ți încrederea în El, sau ai fost pur și simplu condus de dorința de a ajuta oamenilor? Poate că acest lucru ți l-au însărcinat alții, fiind încrezuți că vei reuși? Sau aceasta a fost o intenție bună din partea ta,

în care, nu ți-ai calculat puterile, iar acum, în inima ta spui: „Doamne, Dumnezeu, nu mai pot suporta așa ceva!”?

Dacă, astfel, cercetându-te, nu ai nicio îndoială în alegerea și chemarea ta, atunci ai nevoie doar de odihnă fizică și liniște sufletească, de care are nevoie fiecare om care muncește mult și este tensionat. Nu trebuie să le explici tuturor că ești foarte obosit, deoarece nu fiecare va înțelege acest lucru, iar pentru refuzul de a-i ajuta, unii ar putea chiar și să te condamne. Pur și simplu fă ceea, ce a făcut și Isus când se afla pe pământ în trup, Care, din când în când, lăsând mulțimile de oameni care permanent Îl urmau și căutau la El ajutor, se retrăgea în munți sau în locuri pustii, pentru a fi singur cu Tatăl Său (vezi Marc. 6:46). În același fel, El proceda și cu ucenicii Săi, învățându-i și purtându-le de grijă, El, uneori le spunea: „Veniți singuri la o parte, într-un loc pustiu, și odihniți-vă puțin” (Marc. 6:31).

Așa că, jertfindu-ne pe deplin în slujirea pe care o facem pentru Dumnezeu și oameni, noi nu trebuie să uităm nici de următoarele cuvinte din Sfânta Scriptură: „Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci templul lui Dumnezeu este sfânt, și așa sunteți voi” (1Cor. 3:16-17). Astfel, deci, fiecare dintre noi, inclusiv și consilierul duhovnicesc, este responsabil pentru propriul său corp și nu are dreptul să-l distrugă conștient, ducându-l până la o epuizare totală. Îngrijindu-ne de sufletele oamenilor, este necesar, totuși, din când în când să lăsăm cercul problemelor lor și mulțimea treburilor personale, și să ne dăm de o parte pentru o părtășie liniștită cu Dumnezeu. Acest timp petrecut cu Cel, Care Însuși este un izvor nesecat de puteri, ne va restabili nu numai din punct de vedere duhovnicesc, dar și fizic, dându-ne în suflet liniște, pace și odihna de care avem nevoie.

Și, în încheierea acestui capitol, aș vrea să dau câteva sfaturi celor ce se pregătesc să se dedice îngrijirii sufletelor care au nevoie de ajutor:

1. Nu vă apucați de consiliere singuri, din propria inițiativă, pentru că abia veți putea s-o înfăptuiți fără de puterea,

care se dă din cer, cu toate acestea, nici nu renunțați la ea, dacă Domnul vă cheamă la această slujire grea, dar binecuvântată.

2. În procesul consilierii duhovnicești, străduiți-vă să nu amânați nimic pentru „mai târziu”. Amânarea acordării ajutorului duhovnicesc poate fi periculoasă. Ea nu numai că lipsește pe cei nevoiași de susținerea necesară, ci și provoacă ulterior un sentiment de vinovăție și regret în inima consilierului. De multe ori, auzind despre faptul că, în acest moment consilierul nu are timp, omul pleacă și nu mai revine. Dacă un creștin este pregătit pentru mărturisire și caută posibilități de a-și deschide inima, în așa caz, trebuie să lăsați la o parte toate celelalte lucruri și să vă ocupați imediat de el. Dând omului un sfat sau un îndemn, luați seama în ce formă, cu ce ton și în ce duh faceți acest lucru. Uneori ideea celor spuse este corectă și bună, dar felul în care o spunem, anulează totul.

3. Ascultându-l pe cel ce caută ajutor, pătrunzând în problemele și nevoile lui, este important cât mai curând posibil să-l aducem la conștientizarea celui mai important lucru, și aceasta nu e nimic altceva decât păcatul. Amintiți-vă de slăbănogul din al doilea capitol al Evangheliei după Marcu, pe care patru bărbați l-au adus și l-au coborât la picioarele lui Isus. Scopul principal al acestor oameni a fost să-și vadă prietenul sănătos. Văzând și apreciind demnitatea credinței lor, Isus, totuși, a început să acționeze nu începând cu trupul acestui om sărman, ci cu sufletul lui, spunându-i: „Fiule, păcatele îți sunt iertate!”. Căci, anume păcatul ne desparte de Tatăl Ceresc, iar acest lucru duce la o pasivitate duhovnicească, la chinuirea sufletului, pierderea păcii și, deseori, la maladii și afecțiuni trupești. De aceea, luând în considerare acest exemplu dat de Domnul Isus, să slujim și noi sufletelor, începând cu ceea, cu ce a început El, adică să-i aducem la conștientizarea păcatelor făcute și doar apoi să trecem la consecințele păcatelor. Slăbănogul a putut să se scoale, să-și ridice patul și să plece acasă numai după ce i-au fost iertate păcatele. Exact așa și noi, astăzi, fiind copiii slăbănogi ai Domnului, avem

nevoie în primul rând de conștientizare, pocăință și iertarea păcatelor noastre.

4. Atunci, când un suflet chinuit de căutări vine la consiliere, nici într-un caz nu trebuie să începem într-un mod proletar, „suflecându-ne mânecile” și apucându-ne imediat să distrugem până la temelii lumea veche a gândirii lui duhovnicești, a viziunilor, conceptelor și opiniilor lui. E ușor să distrugem, însă-i greu să zidim, pentru că zidirea necesită înțelepciune, răbdare și cunoștințe duhovnicești. Vai de slujitorul și de consilierul duhovnicesc, care, distrugând în om tot ce-i vechi, nu-i va arăta calea spre construirea noului! În așa caz, ar fi mai bine să nu se apuce de această sarcină fină și delicată. Noi nu avem voie să dăm buzna în lumea durerăoasă și sensibilă a sufletului omenesc, asemeni unui elefant într-un magazin, fiindcă, astfel, putem afecta și crea nenumărate necazuri și probleme, pe care, ulterior, ani de zile nu le vom putea descurca.

5. Chiar de la începutul lucrării sale de acordare a ajutorului duhovnicesc celor, care au nevoie de el, fiecare consilier duhovnicesc trebuie să știe că el nu are dreptul să preia conducerea vieților lor. Avertizând despre acest lucru, Oswald Chambers a spus: „Cea mai aspră lecție noi o primim atunci, când, din încapățânare, nu vrem să înțelegem că, noi nu trebuie să ne amestecăm în viețile altora. Avem nevoie de mult timp până când vom înțelege, cât de periculos e să facem din noi „Planul lui Dumnezeu”, adică să ne amestecăm în planul Domnului pentru viețile semenilor noștri. A izbăvi pe cineva de suferințele sale, la prima vedere pare a fi un lucru bun, însă făcând acest lucru, uneori, noi ne amestecăm în ceea, ce a îngăduit Tatăl Ceresc și astfel împiedicăm împlinirea voinței Sale. Astfel, noi putem propune cuiva ceea, ce nu avem dreptul să-i propunem și să-l sfătuim în ceea ce nu avem dreptul să-l sfătuim. Dacă va fi nevoie ca tu să sfătuiești, atunci Dumnezeu va sfătui prin tine cu o îndrumare directă de la Duhul Sfânt. Sarcina ta este să ai o relație atât de corectă și apropiată cu Dumnezeu, încât întotdeauna să poți deosebi, când anume prin tine vorbește Domnul spre binele semenilor tăi și când El nu vorbește, ci tu, de la sine”.

6. Pentru toți cei care sunt chemați la slujirea de consiliere duhovnicească, este foarte important ca ei să poată să înlăture de la sine povara durerilor oamenilor, a grijilor, necazurilor, tulburărilor și problemelor lor, și s-o dea în mâna Domnului. Astfel ei își vor putea păstra pacea și liniștea inimii în mijlocul furtunilor vieții. Nefăcând acest lucru, consilierul nu va putea rezista mult timp și foarte curând se va pomeni la pământ din punct de vedere duhovnicesc. Slujitorul german din secolul XIX, Christoph Blumhardt, avea această capacitate uimitoare de a da grijile la o parte și a adormi cu ușurință, după ce mult timp și-a ascultat semenii și cu lacrimi s-a rugat pentru ei. La întrebarea, cum reușește el acest lucru, Christoph Blumhardt a răspuns: „Oare Dumnezeu este atât de neputincios, încât eu trebuie să-L ajut cu neliniștea mea? În fiecare zi vine un moment în care trebuie să înlăturăm de la noi toată povara grijilor și s-o dăm Domnului”. O astfel de abordare este în deplină concordanță cu sfatul Bibliei: „Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi” (1Petr. 5: 7). De fapt pentru cel, pe care Însuși Dumnezeu l-a ales pentru slujirea de consiliere duhovnicească, a face acest lucru, nu este o problemă.

7. Fiind aleși de Dumnezeu la această slujire, primind înțelepciune și fiind îmbrăcați cu putere de sus, important e să facem această lucrare nu pentru slava noastră, ci pentru slava lui Dumnezeu. Vai de consilierii duhovnicești care-și folosesc chemarea pentru a avea autoritate în rândul oamenilor și pentru a primi mulțumiri și recunoștință din partea lor, transformându-se pe neobservate într-un obiect de închinare și laudă! Slujind Domnului și oamenilor, noi oricum, rămânem a fi niște robi netrebnici despre care în Sfânta Scriptură spune: „Suntem niște robi netrebnici; am făcut ce eram datori să facem” (Luc. 17:10).

8. În lucrarea de consiliere, care necesită o deplină dăruire de sine, este deosebit de important să ținem minte avertizarea Bibliei: „Blestemat să fie cel ce face cu nebagare de seamă lucrarea Domnului” (Ier. 48:10). Căci ea se atinge de ceea, ce este cel mai scump pentru Salvatorul nostru –

sufletele oamenilor, pentru care El și-a vărsat sângele Său pe cruce. Dacă o lucrare merită să fie începută, atunci ea este vrednică și de a o înfăptui din plin, cu toată înflăcărarea. Acest lucru are o importanță deosebit de mare în lucrarea cu sufletele și e o condiție obligatorie.

9. Ca și ceilalți oameni, consilierul duhovnicesc, poate avea momente de dezamăgire, deznădejde și disperare, mai ales dacă el vede că cei, cărora le-a oferit multe ore și zile din viața sa, încep să se îndepărteze de Domnul sau brusc, înrăindu-se, încep un război împotriva lui. În așa caz ți se pare că tot ce ai făcut este în zadar și în lucrarea ta nu a fost Dumnezeu. În asemenea momente, trebuie să ne amintim de faptul, că răsplata lui Dumnezeu pentru munca noastră va fi măsurată nu după rezultatul final și schimbările concrete care au avut loc în sufletele cu care am lucrat, ci după eforturile și străduințele pe care le-am investit în fiecare din ei, făcând acest lucru ca pentru Domnul. Deci, să ne întărim cu cuvintele Bibliei: „Să nu obosim în facerea binelui; căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală” (Gal. 6: 9).

Capitolul 7

Particularitățile consilierii duhovnicești cu oamenii înrobiți de ocultism

Dragi prieteni! Începând această temă complicată, dar foarte importantă și actuală în zilele noastre, vreau în primul rând să spun că oamenii au recurs la ajutorul dubios al forțelor întunericului încă din cele mai vechi timpuri, însă a doua jumătate a secolului XX și începutul secolului XXI, în care acum trăim, se caracterizează printr-o incredibilă practicare a ocultismului în masă, cum nu a fost încă niciodată, care, se răspândește pretutindeni cu o viteză nemaipomenită, și spre deosebire de secolele anterioare, în prezent ocultismul se dezvoltă nu la popoarele înapoiate sau în țările slab dezvoltate, ci în cele mai avansate, civilizate și așa numitele țări „creștine” din întreaga lume.

Diferiți clarvăzători, vindecători, vrăjitori, și magicieni au inundat tot pământul. Ai impresia, că s-au deschis adâncimile cosmice și de acolo a dat năvală un flux de forțe demonice, pentru a subjugă la maximum sufletele oamenilor, și a-i arunca în împărăția iadului. Te miri când vezi cum nemănumărate practici oculte și religii orientale stăpânesc peste inimile oamenilor, începând chiar din fragedă copilărie. O dovadă clară și o confirmare a practicării ocultismului și a subjugării oculte este, introducerea diferitor elemente ale mișcării moderne „New Age” în programul de educație preșcolară și școlară a copiilor. Unul dintre elementele acestei mișcări, care se practică în grădinițele și școlile primare, este colorarea de către copii a unor desene după model cu formă rotundă, numite „**mandala**”, care, la prima vedere, par a fi „inofensive”, însă istoria lor își are rădăcinile în budism, hinduism și în viața misterioasă a vrăjitorilor tibetani. Pe lângă acestea, se mai practică și utilizarea de autosugestie, meditația, muzica de relaxare, yoga, dinamica de grup și multe altele, ce, chipurile, liniștesc și relaxează copiii și elevii. Magazinele pentru copii sunt pline cu jucării cu chipuri de vrăjitori, demoni, vampiri, până chiar și cu chipul lui satan.

Distribuirea jocurilor de calculator care au origine ocultă, mulțimea filmelor de groază care ademenesc nu numai adulții, ci și copiii, filmele de acțiune care proslăvesc violența, omorul și depravarea, toate acestea influențează mintea și viziunea tinerei generații. Așa că nu ar trebui să ne mirăm când copiii noștri, chinuți de frică, nu pot să doarmă, iar copiii mai mari răspund cu atâta răutate și agresivitate la preîntâmpinările și interzicerile părinților, încât sărmanii părinți rămân într-o confuzie totală, și nicidecum nu pot să înțeleagă de unde au căpătat ei astfel de trăsături.

La multe popoare din rândul neamurilor, inclusiv și la noi, românii, consecințele ocultismului strămoșilor noștri se manifestă în noi printr-o tendință irezistibilă și constantă spre ezoterică, și prin înclinații spre toate lucrurile în care se manifestă acțiunile puterilor demonice. Din acest motiv superstiția, credința în vise, îndeletnicirea neîntemeiată cu metodele de tratament popular dintre care multe au o bază ocultă, interesul sporit față de fenomenele mistice și oculte, au devenit o parte integrantă a vieții noastre cu care atât de mult ne-am obișnuit, încât deja nici nu le observăm măcar.

Dar cel mai trist lucru este faptul, că și bisericile creștine din toată lumea nu au scăpat de această soartă deplorabilă. Biserica tradițională tolerează magia albă și tot felul de metode netradiționale de tratament. Nu numai oamenii din lume, ci și creștinii sunt gata să plătească orice preț pentru a se vindeca de bolile lor. Fără a cerceta metodele de tratament și medicamentele pe care le folosesc, copiii lui Dumnezeu, adeseori, inconștient recurg la ajutorul homeopatiei, antroposofiei, hipnozei, acupuncturii și la alte forme de medicina orientală, care au o origine ocultă.

În afară de aceasta, printre credincioșii mișcărilor creștine moderne s-au răspândit și au căpătat faimă tot felul de vindecători și făcători de minuni, care, cu numele lui Isus pe buze capturează sufletele neîntărite încă în adevăr (și, prin urmare, sunt credule) în plasele unei înșelăciuni monstruoase care se răspândește din ce în ce mai mult. Iată de ce creștinii din ziua de azi devin tot mai reci din punct de vedere duhovnicesc, iar diavolul deține victorie după victorie.

Caci, cu indiferența, nepăsarea și pasivitatea noastră, noi înșiși i-am deschis ușa, prin care el a intrat și acum reușește în acțiunile sale de distrugere.

Având în vedere faptul că bisericile creștine acordă foarte puțină atenție acestei întrebări sau în genere nu se vorbește absolut nimic despre acest lucru, copiii Domnului nu numai că sunt slab înarmați pentru lupta împotriva puterilor întunericului, ci și se împotrivesc față de ceea, ce ar fi putut să le dea măcar cele mai elementare cunoștințe referitor la acest domeniu, de aceea, în urma lipsei de cunoștințe ei rămân înșelați de diavol, pe care, de fapt, ar fi trebuit să-l învingă. Din punct de vedere duhovnicesc, pentru o astfel de luptă, ar trebui să fie înarmat nu numai un consilier cu experiență, ci și fiecare creștin matur din punct de vedere duhovnicesc. Anume din acest motiv, necătând la faptul că tema ocultismului îi sperie pe creștini și-i lipsește de dorința de a se aprofunda în întrebările referitoare la această temă, totuși, o scurtă și clară examinare a acestora este absolut necesară.

Printre copiii Domnului sunt mulți care cred că oamenii posedați de ocultism nu pot să creadă în Isus Hristos și să-L primească ca Mântuitor personal. Această opinie este absolut incorectă. În practica consilierii duhovnicești, șocant este anume faptul că, în rândul membrilor bisericilor din diferite culte creștine, procentul credincioșilor care au fost sau încă mai sunt legați de puterile iadului, este în continuă creștere. Acest lucru se întâmplă atât din motivul distribuției pe scară largă a medicamentelor și tratamentelor oculte menționate mai sus, cât și din cauza creșterii numărului de oameni care se întorc la Dumnezeu din lume, trăgând după sine în creștinism trecutul lor ocult.

A doua concepție greșită a creștinilor din ziua de azi este convingerea că pocăința și nașterea din nou, automat eliberează sufletul de sub puterea întunericului. Din motiv că anume astfel înțeleg creștinii acest lucru, lor le vine greu să se descurce în problemele duhovnicești ale fraților și surorilor de credință, a căror împovărare ocultă decurge pe fundalul creștinismului lor, care pare a fi trăit corect. Rațiunea

omului pur și simplu nu-i în stare să-nțeleagă de ce, necătând la o pocăință conștientă și o biruință evidentă asupra unor păcate din trecut, la oameni, totuși, poate să se manifeste dependența ocultă pe care ei au căpătat-o în trecut. O astfel de confuzie cu privire la această întrebare se explică prin faptul, că oamenii nu înțeleg că pocăința și întoarcerea la Dumnezeu nasc în sufletul omului doar credința în Mântuitor, însă cât privește eliberarea de lanțurile lui satan, la „ajutorul” căruia el cândva a recurs, atunci, aici deja e nevoie de o muncă suplimentară imensă. Din acest motiv, a acorda ajutor persoanelor subjugate de ocultism, devine pe zi ce trece o necesitate tot mai mare.

Acest domeniu în slujirea de acordare a ajutorului duhovnicesc este extrem de responsabil și dificil, deoarece, el nu include în sine dogma tradițională a confesiilor creștine și nici o consiliere duhovnicească obligatorie după prescripții și reguli, care, mai degrabă respinge sufletul legat de diavol și-i aduce și mai multă disperare, decât speranță și încredere în Domnul, Care vrea să-l ajute. În acest caz, de la slujitor se cere să aibă nu numai o viață plină de evlavie, trăirea căreia îl face să dispună de autoritate duhovnicească și de putere dată de sus, pe lângă aceasta el mai trebuie să depună și efort maximal, să aibă o mare răbdare și o iubire-agape divină. Oricât de înrobît n-ar fi omul de blestemul ocult, el, totuși, rămâne a fi un suflet, pentru care Hristos Și-a vărsat sângele Său pe cruce. Și dacă-i așa, atunci, cu siguranță se merită să stăm pentru el în spărtură și să începem lupta, necătând la răzbunarea și ura lui satan, care nu dorește să elibereze încă o victimă din cătușele sale teribile.

În capitolul unsprezece din Evanghelia după Ioan se povestește despre învierea lui Lazăr, pe care Isus l-a smuls din ghearele morții. Etapa finală a acestei minuni este descrisă astfel: „Și mortul a ieșit cu mâinile și picioarele legate cu fâșii de pânză și cu fața înfășurată cu un ștergar. **Isus le-a zis: „Dezlegați-l și lăsați-l să meargă”** (Ioan 11:44).

Cuvintele Mântuitorului „Dezlegați-l și lăsați-l să meargă” spuse celor, care au fost martorii acestui eveniment, sunt adresate astăzi tuturor creștinilor, în special celor, care

sunt chemați să aibă grijă de suflete. Oamenii încătușați de ocultism, sunt legați cu niște fâșii care îi țin imobilizați, iar ochii le sunt acoperiți cu un văl de întuneric, de aceea, atunci când Fiul lui Dumnezeu îi eliberează, trebuie ca altcineva să-i ajute să se elibereze de acele legături. Când începeți consilierea duhovnicească cu victimele ocultismului, trebuie imediat să vă înarmați cu gândul de a aduce la conștiința lor mesajul victorios, care, declară că: suferințele care le-a avut pe cruce Fiul lui Dumnezeu și Învierea Lui a pus o dată și pentru totdeauna capăt așa numitei puteri a lui satan. Trebuie să convingeți aceste suflete, că distrugând țăriile satanei, Hristos totodată a distrus și toate puterile demonice. Această biruință pe care El a deținut-o în confruntarea dintre Împărăția lui Dumnezeu și împărăția diavolului, a sfârșit porțile închisorii satanice, iar celor care vin la Domnul, le dă dreptul să aibă încredere că și în viața lor se va împlini ceea ce a spus Fiul lui Dumnezeu: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război **slobozirea**, și orbilor căpătarea vederii; **să dau drumul celor apăsăți**” (Luca 4:18). Este foarte important ca un suflet chinuit de satan, să creadă în aceste cuvinte nu numai ca într-un act care s-a întâmplat cândva, ci să mai creadă și că o parte din această biruință îi aparține lui personal.

După această parte introductivă în care i-ați explicat persoanei că din acest motiv ea poate cu îndrăzneală să înceapă lupta duhovnicească, mai trebuie, încă, să-i spuneți că luptă nu va fi ușoară, și că va trebui să depună mult efort pentru a obține un rezultat. Ca și toți ceilalți, persoanele încătușate de ocultism, la fel, vor ușor și repede să obțină o biruință, care, s-ar petrece într-un mod minunat, doar în urma rugăciunii slujitorului. Însă practica consilierii duhovnicești dovedește că astfel de eliberări imediate de sub puterea satanei, care au devenit ținta aproape a tuturor programelor și spectacolelor moderne cu demonstrații de vindecări și minuni, nu reflectă deloc realitatea, deoarece, astfel de eliberări sunt rare. De obicei, eliberarea are loc în procesul unei lupte

duhovnicești foarte grele, care poate dura zile, săptămâni, luni, uneori chiar și ani, iar rezultatul ei depinde în mare măsură de persoana încătușată de ocultism. Anume de la ea trebuie să vină inițiativa principală, pentru că dacă ea însăși nu va dori din toată inima această eliberare, atunci, va fi aproape imposibil de a o ajuta.

Începând lupta, consilierul duhovnicesc trebuie mai întâi să clarifice dacă în viața persoanei sunt factori din cauza cărora ea, ulterior, s-a pomenit sub influența ocultismului, și anume: tratamentul la persoanele ce ghicesc și descântă, ghicirea în palmă sau în cărți de joc, adresarea după „ajutor” la vrăjitori, prezicători, clarvăzători, spiritiști și alți vindecători ocuți, folosirea desinestătător a formulelor magice, a lecurilor băbești și a diferitor metode de tratament vrăjitoresc (înlăturarea negilor și a ulcioarelor de la ochi, pronunțarea formulelor magice împotriva durerilor, descântecelor împotriva „brâncii” (erizipel), herniei și altor boli de acest fel), ghicirea sau vrăjitoria prin lucrurile sfinte precum ghicirea prin Psaltire, ghicirea cu obiectele bisericii cum ar fi cheia bisericii, cenușa din candelniță, scrierea unor nume pe toaca, pe clopote, pe zidurile bisericii, sau introducerea lor în candelă etc., farmecele și dezlegarea lor, legarea și dezlegarea cununiei, ghicitul în cafea, ghicirea prin măruntaiele animalelor, ghicirea prin membrele trupului, numită și prevestire (țiuitul urechilor, zbaterea ochiului, mâncărimea palmelor) și multe altele de acest fel, precum și practicarea spiritismului, și a altor diverse fenomene oculte. În acest caz, nu contează dacă contactul cu forțele întunericului s-a produs în copilărie sau dacă acestea sunt consecințele propriilor ocupații ale persoanei cu astfel de lucruri oculte, sau, poate altcineva a efectuat manipulări oculte asupra persoanei, sau ea singură a aplicat capacitățile ei oculte asupra sa sau asupra altor oameni. Cauza influențelor oculte ar putea fi de asemenea și blestemele: atât blestemele ereditare sau a generațiilor (adică, cele moștenite de la generațiile anterioare), cât și blestemele pronunțate în adresa persoanei în urma unei furii învăpăiate sau din motiv de răzbunare din partea cuiva (a tatălui, a mamei, vecinei, țigăncii sau

a altor persoane), după cum despre acest lucru se spune în Epistola lui Iacov 3:8-10.

E greu de identificat astfel de factori, deoarece multe suflete care s-au pomenit sub puterea lui satan, nu știu nimic despre blestemul care apasă asupra lor, precum nu știu nici despre faptul, că în frageda lor copilărie (când pe timp de noapte ei plângeau sau strigau din motiv de teamă sau de boală), mamele sau bunicile lor, dorind să-i ajute, i-au dus pe la babe și descântători pentru „lecuire”, care a fost făcută cu ajutorul magiei albe, iar în unele cazuri ele însăși practicaau diferite vrăjitorii asupra copiilor săi. Printre cei ce se adresează la consilierea duhovnicească, sunt unii care nici nu știu că încă din pânțele mamei lor au fost deja dedicați lui satan și „decorați” cu daruri și capacități oculte, care li s-au transmis prin moștenire de la bunici, mame, tați și alte rude apropiate. În astfel de cazuri, consilierul duhovnicesc trebuie să sfătuiască persoana ce s-a adresat la el ca să-și întrebe părinții, frații mai mari, surorile și alte persoane pe care le cunoaște, dacă ei știu ceva despre asemenea lucruri din trecutul ei. Dacă din anumite motive este imposibil să afle ceva, atunci consilierul trebuie să se orienteze după simptomele enumerate mai jos, care, îl vor ajuta să identifice dacă interlocutorul său este influențat de ocultism și care sunt influențele demonice sau blestemele ce domină peste el.

Aceste **simptome tipice** se manifestă în om sub forma unor trăsături negative ale caracterului său și a înclinațiilor rele care își pun amprenta asupra aspectului lui exterior, asupra comportamentului, faptelor, reacțiilor, atitudinilor lui față de cei apropiați, precum și asupra întregii sale vieți creștine în caz când el se întoarce la Domnul. Toate aceste simptome sunt specifice stăpânului întunericului – diavolului și reflectă conținutul său satanic rebel, mincinos, clevetitor, mândru, distrugător, ucigaș și urător de oameni.

1. În ceea ce privește aspectul exterior, oamenii încătușați de ocultism, adesea sunt neprietenoși, morocănoși și încruntați. Din când în când, ei au o privire sumbră și greoaie, în urma căreia ți se pare că prin ochii lor privește

satana. Uneori fața lor are o expresie de neînțeles, respingătoare și înspăimântătoare, care foarte repede se schimbă, luând o expresie normală atunci când observă că cineva îi urmărește. În comunicarea cu cei din jur, astfel de oameni sunt sau prea vorbăreți, sau tăcuți și retrași. Ei deseori au o schimbare bruscă a dispoziției: de la o euforie bruscă până la o depresie de lungă durată. Reacțiile lor la circumstanțele vieții sunt adesea inadecvate și lipsite de o judecată sănătoasă.

2. După caracterul lor ei sunt supărăcioși, suspicioși, agitatori, răzbunători, bârfitori, invidioși, neîmpăciuitori, incapabili de a ierta. La ei este foarte pronunțat egoismul și egocentrismul, ei sunt mulțumiți de sine și lăudăroși, mândri și plini de fală, chiar dacă nu au realizat nimic deosebit în viața lor, totuși, se consideră mai presus decât cei din jur, sunt iubitori de sine, încrezuți în sine, aroganți și ambițioși.

3. În relația cu cei apropiați și cu cei din jur, oamenii încătușați de ocultism sunt nepoliticoși, reci, exigenți, persistenți, încăpățânați, nerecunoscători, hărățgoși, nesupuși, ironici și sceptici. Ei tind spre autoritate, dominație și suprimarea celorlalți. Unii dintre ei doar par că tind spre dreptate, însă aceste tendințe sunt combinate cu cârteală, gâlcevere și o nemulțumire constantă față de toți și totul, cu exigență față de membrii familiei, iar periodic chiar și cu o cruzime uluitoare a inimii. Lor le este inherentă critica, indignarea bruscă, agățarea de păcatele și greșelile altora, ei sunt întotdeauna gata să judece, să învinuiască și să se revolte direct. În adunare ei devin principalii inițiatori de certuri, dispute, dezacorduri și dezbinări. Tipic pentru ei este și tendința spre simulare, minciună, furt și înșelăciune. Ei fac promisiuni pe care nu le îndeplinesc, recurg cu ușurință la vorbiri de rău și bârfe, fără a avea muștrări de conștiință.

4. Astfel de oameni foarte repede se irită, ei sunt mânioși, lor le este caracteristică o stare de răutate ce repede se dezvoltă și se transformă într-un atac de o furie inexplicabilă, până la agresivitate. Ei de multe ori sunt chinuiți de gândul de a omorî, și nu pur și simplu pe cineva, ci pe cei

mai apropiați oameni ai lor: soț, soție, copiii sau părinții lor. Astfel, în timpul nopții, un soț poate fi chinuit de gândul de a-și omorî soția care doarme lângă el, iar mama sau tatăl unui copil vor uneori să lovească cu un cuțit în copil, să-l sugrume sau într-un alt mod să-l omoare. Cei, care sunt în stare ca în astfel de situații să se ia în mâini și să-și țină emoțiile sub control, rămân epuizați de tot în lupta lor cu ei înșiși și cu astfel de trăsături de caracter, care, mereu se manifestă în ei, neputând în cele din urmă să înțeleagă de unde ele provin, și de ce li se întâmplă așa ceva. Bineînțeles, ei nu vorbesc nimănui despre acest lucru din teamă că vor fi respinși, și își destăinuiesc chinul sufletului numai la o conversație personală în timpul consilierii duhovnicești.

5. Ei deseori pe timp de noapte au frică și visuri de coșmar, cu scene de tentativă asupra vieții lor, în urma cărora țipă și, transpirați, se trezesc din somn plini de groază. Ei se tem de întuneric, se tem să rămână singuri din cauza senzației că cineva este în camera lor. Din când în când, ei văd umbre negre sau chipuri înfricoșătoare, care le provoacă o groază de nedescris. Perioadele îndelungate de insomnie și șirul nesfârșit de gânduri îi tulbură și îi fac să aibă o îngrijorare inexplicabilă, ei presimt ceva teribil, și această stare îi duce la nevroze și la o epuizare nervoasă totală. Periodic ei sunt chinuiți de neliniște, de tulburări sufletești inexplicabile și lipsa de pace în inimă. Mulți dintre ei se tem de moarte și pot să aibă brusc atacuri de isterie, care de multe ori se termină cu un leșin inexplicabil.

6. Oamenilor încătușați de ocultism le sunt inerente și păcatele sexuale, în toată diversitatea lor. Practic, ei toți sunt chinuiți de viciile care sunt legate de această sferă a vieții umane, de aceea, în timpul consilierii, este foarte important ca delicat, dar în mod direct să fie atinsă această întrebare. Prezența unor astfel de păcate se manifestă în pofta ochilor și a firii, în urma vizionării materialelor pornografice, în necurăția gurii atunci când în discuții se folosesc cuvinte vulgare, expresii fără jenă, glume murdare și aluzii cu doua înțelegeri. Prin ceea ce se vorbește, se descoperă murdăria gândurilor, a imaginației și a senzațiilor. Nu în zadar Cuvântul

Domnului ne spune: „Căci din prisosul inimii vorbește gura” (Mat. 12:34). Iar când inima este murdară, atunci, acest lucru, ne-ncetat se manifestă în formă de autosatisfaceri permanente și nesăturate a instinctului sexual, curvie, preacurvie și nenumărate perversiuni sexuale ca pedofilia, lesbianismul, homosexualitatea precum și relații sexuale cu animale, demoni și duhuri necurate.

7. După pocăință, oamenii încătușați de ocultism devin creștini superficiali sau nominali, sau, cad în cea-laltă extremă, jucând o super-sfințenie, cu fiecare ocazie subliniindu-și evlavlia și frica lor față de Dumnezeu. Fățarnicia și dualitatea în viața lor duhovnicească sunt, de asemenea, trăsăturile lor distinctive. Ei joacă în permanență un rol a ceea, ce în realitate ei nu sunt, fiind foarte predispuși la reglementări. Ei nu au o viață de biruință și nu sunt încrezuți nici în mântuire. Adesea, astfel de credincioși se izolează de lumea din jur sau devin membri în diferite secte sau grupuri extrem de conservative, în care accentul se pune pe aspectul exterior și respectarea legilor și a tradițiilor care sunt adoptate în acel loc. Îndeplinind aceste prescripții și reguli, lor le vine mai ușor să dea dovadă de o bunăstare care este doar aparentă, ascunzându-și neputința și nerealizarea în spatele ei. Mulți dintre ei au o stare duhovnicească instabilă, ei sau cad de la credință și se întorc în lume, sau trec dintr-o biserică în alta, neînțelegând ei înșiși ce caută.

8. Creștinilor înrobiți de ocultism, le este caracteristică incapacitatea de a gândi profund referitor la întrebările duhovnicești, iar de aici decurge și nedorința lor de a se adânci în studierea Sfintei Scripturi pe care ei, de obicei, o înțeleg rău, precum și predicile de la serviciile divine, pe care, lor la fel le vine greu să le înțeleagă. În asemenea cazuri, unii dintre ei au o dorință irezistibilă de a fugi de la adunări. Adesea, ei înșiși se forțează să citească Biblia doar din motiv că sunt creștini. O astfel de nedorință ei o au din cauza trecutului lor ocult, care, pune în ei o **blocadă față de tot ce este duhovnicesc**. De fapt, ei pot fi predispuși și spre gândiri filosofic-teologice vanitoase care nu inspiră, ci doar îi obosește pe ascultători. Ei îi învață pe alții cum ar trebui

să procedeze, deși propria lor viață este departe de a fi perfectă și de multe ori nu corespunde cu Sfânta Scriptură.

9. Ei pot chiar și să adoarmă în timpul serviciilor divine, a citirii sau a studierii Cuvântului lui Dumnezeu, cu alte cuvinte, ei cad în așa-numitul „somn bisericesc” și repede uită ceea ce a fost spus de la amvon. Ei cu greu înțeleg sensul îndrumărilor duhovnicești, de aceea, chiar dacă și le ascultă, în inimă, ei oricum nu primesc aceste îndrumări și nici nu le urmează. Ei au o incapacitate deosebit de pronunțată de a percepe un anumit loc din Scriptură, care vorbește personal inimii lor. Din acest motiv, lor li se pare că tot ce este scris în Biblie, e fără noimă. Rugăciunile lor rostite în public, de obicei sunt lungi, întinse și subliniate cu cuvinte frumoase, dar cu toate acestea, cuvintele lor par a fi învățate pe de rost și sunt fără puterea Duhului Sfânt. Mulți dintre acești oameni sunt pasivi și indiferenți față de evenimentele care au loc în biserică sau invers – ei manifestă o superactivitate, agățându-se când de-un lucru, când de altul.

10. Creștinii care suferă de influențe oculte, sunt foarte predispuși să rămână mult timp în stadiul de pruncie duhovnicească și au o lipsă totală a creșterii duhovnicești sau, rămân stagnați pentru o perioadă îndelungată, fără a avea nici cea mai mică avansare. După ce au învățat cele mai simple adevăruri ale Evangheliei Mântuirii, ei devin cei mai înverșunați împotriviți a tuturor căutărilor duhovnicești, considerându-le a fi aproape o blasfemie. Având un creștinism formal, ei nu vor să citească literatura duhovnicească, mai ales cea, care aduce lumină asupra înrobirii oculte. Mai mult decât atât, adesea ei nici nu doresc ca această literatură să se afle în casele lor, pentru că le provoacă neliniște și tulburare.

11. În afară de aceasta, la ei putem observa o împotrivire clară și o atitudine drastic negativă față de toate acțiunile, care sunt un ajutor incontestabil pentru sufletele încătușate de ocultism. Majoritatea dintre ei nu sunt de acord cu necesitatea de a-și mărturisi în prezența unui consilier păcatele, care sunt legate de puterile întunericului, afirmând că Dumnezeu și așa știe totul. Această împotrivire poate fi

atât de mare, încât începe să se exprime sub forma unei confruntări deschise și a unor atacuri agresive împotriva celor ce înfăptuiesc astfel de slujiri. Ei au o frică inexplicabilă atunci când vine vorba de necesitatea de a intra într-o luptă deschisă cu puterea întunericului (*singurele excepții sunt doar acele cazuri, în care cu adevărat Dumnezeu se atinge de inima omului. Atunci el, dimpotrivă, are o dorință arzătoare de a afla cât mai mult despre ceea ce l-ar putea ajuta, și este gata la orice, numai să se izbăvească de problemele și povara ocultismului*).

12. Mulți oameni împovățați de ocultism, periodic, au îndoieli cu privire la adevărul Bibliei și al existenței lui Dumnezeu, chiar până la o lepădare totală de El și gânduri hulitoare care nu sunt ale lor, ci provin de la satan. Autocondamnările apărute în urma unei astfel de stări și conștientizarea faptului că din acest motiv sufletul va fi veșnic osândit, ceva mai târziu, din nou sunt înlocuite de perioade de o împotrivire lăuntrică față de tot ce-i sfânt și divin, și mai ales față de sângele Domnului Isus vărsat pe cruce. Toate aceste lucruri provoacă groază acestor oameni, și îi determină să apeleze la ajutorul consilierii, însă, de îndată ce slujitorul începe să le vorbească despre nevoia de curățire și sfințire prin intermediul unei mărturisiri deschise, cu aducerea în lumină a păcatelor oculte, ei, imediat se închid și se străduie să treacă la o altă temă de discuție.

Desigur, multe dintre aceste simptome pot să apară, de asemenea, și la oamenii care după natura lor sunt iubitori de sine și egocentrici, precum și la personalitățile psihic instabile. Însă prezența unora sau a mai multor dintre aceste simptome în om este o dovadă de netăgăduit a subjugării oculte, chiar dacă el nu vrea să recunoască sau categoric neagă acest lucru.

Împovărarea ocultă poate, **uneori**, să se manifeste sub forma unor boli cum ar fi: surmenarea sau îngrășarea corpului, inexplicabile din punct de vedere medical, infertilitatea și pierderea sarcinii, boli grele cronice de ficat și de rinichi, artroze, artrite și alte dereglări ale funcției aparatelor musculo-scheletice, alergii ce nu se supun tratamentului,

dureri stranii de inimă însoțite de aritmii (deși medicii nu găsesc anomalii la examinare), anumite patologii oculare și forme rare de surdo-mutism, somnambulismul, epilepsia, periodice dureri puternice de cap, mai ales dacă ele apar în urma citirii și studierii Cuvântului lui Dumnezeu, atacuri inexplicabile cu pierderea conștiinței, convulsii și spasme ale mușchilor faciali, apariția din când în când a paraliziiilor stranii și neexplicabile, scleroza multiplă și disfuncțiile sistemul imunitar.

În familiile creștinilor peste care domină blesteme oculte, cazurile de tumori maligne și stări depresive sunt foarte tipice, și nu numai la unul, ci la mai mulți membri din familiile lor, pe lângă aceasta, ei au pasiune pentru fumat, alcool, droguri precum și o varietate întreagă de perversiuni sub formă de contact sexual cu copii (de multe ori în acest lucru sunt implicați tații, unchii și bunicii), ei pot avea relații sexuale cu cei mai apropiați oameni – cu unchi, mătuși, veri, verișoare și chiar cu frații sau surorile lor. În aceste familii, divorțurile și înstrăinarea familială, decesele precoce sau moartea timpurie și nenaturală, sinuciderile, accidentele și alte tragedii, se întâmplă mult mai des decât de obicei.

Toți slujitorii Domnului, care sunt implicați în lucrarea cu oamenii influențați de ocultism, sunt de părere că, dacă la consilierea duhovnicească, persoanei care caută ajutor, i se dă libertatea de a alege (să mărturisească sau să nu mărturisească păcatele în prezența consilierului), în cazurile când persoana a avut legătură cu lumea ocultă, o mărturisire temeinică, aprofundată și detaliată e pur și simplu necesară. Și aceasta se referă nu numai la păcatele oculte și cele sexuale care adesea sunt legate între ele, ci și la celelalte vicii, în caz contrar, după cum dovedește practica acestei slujiri, astfel de oameni nu pot primi o eliberare deplină. Niciun ajutor sub forma unei simple conversații, explicații și o rugăciune obișnuită, nu va da rezultatul dorit, dacă acești credincioși nu vor numi toate păcatele lor pe nume și în primul rând pe cele legate de sfera ocultă.

Următorul pas după mărturisire este rugăciunea, care include o renunțare rostită cu voce tare de către această

persoană, adică renunțarea la puterea pe care o are satan asupra sufletului său. Problema constă în faptul că, ocupându-se cu îndeletniciri oculte, omul, conștient sau inconștient, încheie cu diavolul un contract, care, trebuie neapărat să fie desființat, și numai după renunțare, acest contract își pierde puterea sa. Această renunțare trebuie efectuată în prezența slujitorului sau a consilierului duhovnicesc, care, acționează în calitate de martor.

În limba germană, un astfel de act se numește „Lossagegebet”, care tradus în limba rusă înseamnă „rugăciunea de eliberare” sau „rugăciunea de renunțare”. Ea implică nu numai renunțarea la puterea lui satan, ci și rugăciunea de pocăință și mulțumire Domnului pentru mila și posibilitatea dăruită de El. Nu există o anumită formă sau un model al acestei renunțări. Ea se săvârșește cu cuvinte proprii, iar sarcina ei este ca persoana încătușată de ocultism, să rostească cuvinte care rup legătura cu diavolul și puterile iadului, cu care o dată sau de mai multe ori, ea a fost în contact. De exemplu, o astfel de renunțare ar putea suna cam așa: „În Numele Domnului Isus Hristos și în prezența martorului eu mă dezic de toate contactele mele cu lumea ocultă, mă lepăd de ele, renunț la toate păcatele mele oculte și la toată puterea satanei asupra mea, și mă predau în întregime în mâinile Domnului Isus Hristos. De acum încolo, îi aparțin numai Lui și numai pe El îl recunosc ca Împărat, Dumnezeu și Stăpân peste mine”.

În cazuri grave, când omul s-a implicat puternic în ocultism, practicând mult îndeletnicirile oculte, recurgând la „ajutorul” magiei albe și negre, a spiritismului, satanismului sau a semnat cu diavolul un contract cu propriul său sânge, s-a ocupat cu vindecări oculte, a fost un vrăjitor, clarvăzător, prezicător sau altceva de acest gen, făcând în mod conștient aceste lucruri, atunci va fi mai bine ca el să pronunțe renunțarea într-o formă mult mai concretă, spunând: „Recurgând la Numele Domnului meu Isus Hristos, eu renunț la tine, satano, și la toată puterea ta asupra mea! Eliberându-mă de cătușele tale, eu aparțin acum în întregime numai Mântuitorului meu, mă încredințez în mâinile Lui și

mă dau sub protecția sângelui Domnului Isus Hristos, vărsat pentru mine la Golgota. De acum încolo, diavole, tu nu mai ai nicio putere asupra mea și nu poți stăpâni peste mine, pentru că eu nu vreau să am nimic comun cu tine”.

Făcând o astfel de renunțare la puterea lui satan, bine ar fi ca fiecare păcat pe care l-ai săvârșit în trecut, să-l numești concret pe nume, unul câte unul. De exemplu, poți spune: „În Numele Domnului Isus Hristos eu renunț la superstiții, chiromanție, ghicitul în cărți și în palmă, spiritismul sub formă de chemare a duhurilor cu ajutorul farfuriei, renunț la vrăjitoria de negi, la adresarea la babe pentru descântece împotriva fricii, herniei și brâncii (erizipel), renunț la formulele magice pe care le-am pronunțat făcând vrăji, farmece și blesteme oamenilor (*numești numele oamenilor*), precum și la toate influențele și puterile oculte, care mi-au fost făcute mie de către alții. Eu renunț la folosirea preparatelor homeopatice, la hipnoză și toate metodele de tratament ocult pe care le-am folosit în trecut (*enumerați-le*), renunț la medicina alternativă și netradițională, la dicționarele de visuri, OZN și exstraterestri, horoscoape, ș.a.m.d”.

O astfel de renunțare este o pastilă foarte „amară” pentru diavol, de aceea el se străduie din răputeri să împiedice așa ceva. Din acest motiv, în astfel de cazuri omul simte o opoziție, presiune din afară sau o împotrivire de neînțeles înlăuntrul său. El își dă străduința, însă nu se poate concentra, cu greu alege cuvintele și imediat uită ce a vrut să spună. El încearcă să rostească cu voce tare renunțarea, însă ea i se blochează ca un nod greu în gât și-i dispare din memorie. Remarcant este faptul că puterea acestor manifestări este direct proporțională cu gradul de împovărare ocultă. În astfel de cazuri, consilierul trebuie imediat să-l ajute și însuși să înceapă să pronunțe cuvintele de renunțare, ca persoana prezentă sau cel care se află la celălalt capăt de telefon să le poată repeta după el.

După ce persoana subjugată de ocultism a săvârșit o astfel de renunțare și s-a rugat Domnului s-o ierte și s-o curățească, ca urmare, trebuie să se roage consilierul, care, recurgând la autoritatea pe care i-a dat-o Dumnezeu,

poruncește puterilor întunericului care sunt în om și încă mai acționează în el, să-l părăsească în Numele Domnului Isus Hristos. Pentru o astfel de rugăciune, de asemenea, nu există niciun fel de șablon. Ea ar putea suna în felul următor: „Recurgând la Numele Domnului Isus Hristos și la autoritatea care mi-a fost dată ca slujitor, bazându-mă pe Cuvântul lui Dumnezeu: „Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpioni și peste toată puterea vrăjmașului” și dându-mă sub protecția sângelui Mântuitorului nostru, îți poruncesc ție, satan, să părăsești acest suflet. Domnul să te mustre, diavole, Domnul să-ți interzică și să te lipsească de putere asupra acestui om, pentru că eu – sunt martor că el (ea) a renunțat la tine și acum aparține în întregime numai lui Dumnezeu. De acum încolo tu nu ai putere asupra acestui copil al lui Dumnezeu!”. După o scurtă pauză, această poruncă o puteți încheia cu următoarea rugăciune: „Tată Ceresc! Eu încredințez în mâinile Tale pe fiul Tău (fiica Ta) și te rog ca mai departe Tu Însuși să-l (s-o) conduci și să-l (s-o) îndrumezi pe drumul vieții, după voia Ta”.

Recurgând la puterea dată din cer, consilierul, desigur, trebuie să fie un adevărat ucenic al lui Isus Hristos, să aibă o viață curățită și adusă în ordine, de altfel, o astfel de invazie în împărăția lui satan s-ar putea termina pentru el cu consecințe grave, la fel cum s-a întâmplat cu cei șapte fii ai marelui preot, Sceva, despre care se povestește în capitolul al nouăsprezecelea din Cartea Faptelor Apostolilor. Astfel de rugăciuni trebuiesc săvârșite fără punerea mâinilor, pentru că nici Domnul Isus nu a făcut acest lucru, ci doar pronunța cu voce și porunca duhurilor necurate și puterilor întunericului să părăsească omul.

În renunțarea la puterea lui satan, un rol important îl joacă factorul psihologic, și nu numai din motiv că se dă la iveală ceea, ce a fost în întuneric, dar și pentru că omul, în mod conștient, se desparte de satana și iese din rândurile lui, devenind proprietatea altui Stăpân – Isus Hristos, iar asta înseamnă că din acest moment, el se află sub protecția Lui. Deși diavolul este puternic, Dumnezeu este – **ATOTPUTERNIC**, și, prin urmare, aflându-te sub protecția Lui, nu trebuie să

te temi de cel, care este mai slab. Conștientizarea acestui fapt aduce pace în suflet, liniște, ușurare, iar uneori, chiar și o deplină vindecare fizică și psihologică, care se vede bine în exemplul următor.

O creștină, care timp de optsprezece ani a suferit de depresie, din cauza stării sale, a fost nevoită să ia o lungă perioadă de timp antidepresive și luni de zile să se afle în secția psihoterapeutică. Dar, chiar și atunci când se simțea mai bine și era externată acasă, ea totuși rămânea într-o oarecare măsură depresivă și deprimată. În cele din urmă, corpul ei nu mai putea suporta medicamentele, până și sufletul i se împotriva lor. Ea era chinuită de o neliniște inexplicabilă, de diverse temeri, presimțiri negative, dereglări constante ale sistemului cardiovascular și ale tractului gastro-intestinal. Toate examinările medicale și medicamentele în curs de tratament nu au putut da rezultatele dorite. Pentru ea s-a rugat grupul de rugăciune din biserica locală, dar, de asemenea, fără succes.

Așa au continuat lucrurile până când ea s-a adresat la un consilier cu experiență. La întrebarea, dacă sunt în viața ei păcate ascunse și dacă în trecut a recurs la ajutorul puterilor oculte, ea imediat a răspuns afirmativ. La următoarea discuție de consiliere duhovnicească s-a constatat, că în viața acestei femei, înainte de pocăință au avut loc numeroase superstiții, înlăturări oculte a negilor și a ulcioarelor de la ochi, participări la seansurile spiritiste cu chemarea duhurilor prin metoda „rotirii farfuriei” și, de asemenea, apelări la clarvăzători și vindecători oculte. După pocăință ea nu o singură dată a luat medicamente homeopatice și a făcut tratament cu acupunctură. Cu un așa „bucet” de moștenire ocultă și cu povara numeroaselor păcate ce niciodată n-au fost scoase la lumină, ea, ani în șir se considera creștină, era membră în biserica locală și lua parte la Cina Domnului.

După prima mărturisire și rugăciunea de renunțare la puterile oculte, femeia, a simțit o îmbunătățire evidentă. Dumnezeu a continuat să lucreze asupra sufletului ei, dezvăluind unul după altul celelalte păcate pe care ea, de asemenea, le-a adus la lumină. După fiecare mărturisire

ea se simțea din ce în ce mai bine. I-a dispărut frica, i s-a îmbunătățit considerabil somnul, durerile de inimă, stomac și intestine o deranjau tot mai puțin. Femeia a redus treptat doza de medicamente, iar după câteva săptămâni a încetat să le mai ia. Desigur, acest exemplu nu dă o garanție completă că toți cei ce suferă de astfel de maladii ale sufletului și ale corpului se vor vindeca neapărat de îndată ce vor recurge la consiliere, cu toate acestea, faptul că mărturisirea păcatelor oculte și renunțarea la puterea lui satan aduce un rod bun, este incontestabil și este confirmat de practica vieții.

Uneori, consilierilor li se pune întrebarea dacă se poate de făcut rugăciunea de renunțare pentru rudele apropiate și oamenii dragi, adică, dacă se poate de făcut rugăciunea de renunțare în locul lor, în caz dacă ei înșiși nu văd o necesitate în acest lucru, sau, pur și simplu, nu doresc să facă așa ceva? Cu părere de rău, nu. Rugăciunea de renunțare trebuie s-o facă însuși omul care e subjugat de ocultism și este legat cu cătușele satanice. O excepție sunt doar copiii mici, care au devenit victimele influențelor oculte atunci când părinții lor, bunicii sau alte rude apropiate, vrând să-i „ajute”, i-au supus acestor influențe. În acest caz, mama sau tatăl copilului pot face o rugăciune de renunțare pentru copil (cel mai bine e ca ei să facă acest lucru atunci când copilul doarme), cerându-și iertare de la Dumnezeu, în caz dacă ei înșiși au fost inițiatorii direcți al acestui lucru.

În practica mea personală de consiliere duhovnicească, am avut doar un singur caz în care o femeie creștină, care era foarte puternică din punct de vedere duhovnicesc și pe care aș putea să o numesc femeie a rugăciunii, fiind un singur trup cu soțul ei necredincios care era subjugat de ocultism, tainic, a săvârșit în locul lui o astfel de rugăciune de renunțare la puterile întunericului ce stăpâneau peste el (din motiv că el a refuzat să facă acest lucru) și a primit o dovadă clară că a fost auzită. Însă, așa ceva se întâmplă foarte rar. De regulă, săvârșirea acestui act de rupere a legăturii cu împărăția diavolului, trebuie să fie făcut însuși de persoana influențată de ocultism, indiferent de vârsta ei, începând chiar de la

primii ani de copilărie, când copilul este deja capabil să înțeleagă ceea ce-i spun adulții. Cel mai bine e ca acest lucru să-l facă mama sau tatăl, cerându-și în același timp iertare de la copil pentru faptul că, din neștiință, dorind să-l ajute, de fapt, mai mult i-au dăunat. După aceasta, însuși băiatul, adolescentul sau fata, trebuie să se adreseze la consilierul duhovnicesc, să-și aducă păcatele în lumină și împreună cu el să facă rugăciunea de renunțare. Căci, Dumnezeu nu face nimic forțat, fără dorința personală și participarea celui nevoiaș.

Stăpânitorul acestei lumi nu se desparte ușor și repede de victimele sale, adică de sufletele, care au fost sub autoritatea sa. După săvârșirea renunțării, el poate în continuare să încerce să sperie omul și să-i trimită gânduri că ceea ce a făcut nu are niciun rost. În astfel de momente, trebuie să ne împotrivim diavolului cu o credință fermă și cu puterea sângelui Domnului Isus Hristos. Rămânând înfrânt, satana, caută de obicei o altă posibilitate de a recâștiga sufletul pe care l-a pierdut. Nu întâmplător în capitolul unsprezece al Evangheliei după Luca se spune că duhurile necurate se întorc la locul unde au locuit. De aceea, fiecare om care a fost eliberat de cătușele satanei, ar trebui să fie în continuare foarte atent și să vegheze încontinuu ca să nu cadă din nou într-o dependență ocultă.

Cu părere de rău, în consilierea cu oameni înrobiți de ocultism și demonizați, nu deseori, însă totuși sunt cazuri în care toate eforturile rămân a fi în zadar. Adesea, acest lucru se întâmplă în caz când omul care s-a adresat după ajutor, întrerupe lupta, sau fiind pe deplin conștient de ceea ce face, trece dincolo de limitele, unde încetează protecția și ocrotirea Domnului. Consecințele unor astfel de acțiuni se manifestă în incapacitatea totală a unei persoane de a face o rugăciune de eliberare și renunțare. El parcă și încearcă s-o stoarcă din sine, însă limba nu i se supune. Unii au spasme dureroase ale maxilarului sau faringelui, chiar până la apariția atacurilor de sufocare.

Astfel, o femeie în timpul conversației de consiliere duhovnicească vorbea absolut normal, mărturisindu-și

groaznicele ei păcate oculte, însă când a venit timpul să facă rugăciunea de renunțare, ea parcă și-a pierdut darul vorbirii. Necătând la crampele ce îi strâmbau fața, sărmana încerca măcar un cuvânt să stoarcă din sine, însă nu reușea. Apoi, încercând să domine peste sine, ea și-a încordat tot corpul, încheștându-și mâinile astfel, încât au trosnit încheieturile degetelor, însă nici asta nu i-a ajutat. Simțindu-și neputința, în cele din urmă ea a început să plângă. Când consilierul s-a rugat pentru ea, femeia, cu mare greu și cu o voce răgușită, a spus: „Nu pot. Mă simt ca și cum mă sufocă cineva. Gâtul și limba parcă-mi sunt paralizate. Simt o împotrivire irezistibilă înlăuntrul meu pe care n-o pot suporta, de aceea... lăsați-mă în pace!”. Cu aceste cuvinte, pe neașteptate ea a sărit brusc, a fugit repede din cameră și nu s-a mai întors.

Un alt tânăr, care, a semnat cu sângele său un contract cu satana, a venit la consilierea duhovnicească pentru a rupe ferm acest contract printr-o mărturisire profundă și o rugăciune de renunțare. El a spus că, fiind dezamăgit de creștinismul său nominal, într-un impuls nehibzuit al tinereții, a decis să încerce ce poate face satana. După ce s-a dus în munți, el și-a tăiat degetul și pe foaia de hârtie ce a pregătit-o din timp, a scris cu sânge că promite să slujească diavolului, dacă el îl va dota cu abilități speciale. Băgându-și scurtul său mesaj în creasta stâncii, el a plecat în grabă, însă, pe neașteptate, un gând i-a străpuns mintea: „Ce-ai făcut tu, copil fără minte!”. Oprindu-se încremenit, el imediat s-a întors și a dat fuga spre stâncă ca să ia înapoi foaia scrisă, însă, ea nu mai era acolo.

Din acel moment el și-a pierdut pacea și era torturat de gânduri de hulă și de ură față de oamenii din jur. Peste doi ani, fiind complet epuizat, el s-a adresat la consilierea duhovnicească. Pentru început, totul mergea destul bine în timp ce acest creștin care l-a părăsit pe Dumnezeu, își aducea în lumină păcatele sale, însă, de îndată ce i s-a propus să pronunțe renunțarea la puterea lui satan, s-a întâmplat ceva incredibil. Gura lui i s-a răsucit într-un zâmbet satanic dezgustător, iar el a rămas încremenit. Sărmanul încerca cu toată puterea să repete cuvintele pe care le spunea consilierul,

care încerca să-l ajute, însă, așa și nu a reușit să repete nimic. Limba lui era paralizată. Când consilierul a început să se roage fierbinte pentru el, tânărul, cu o voce hârâită a reușit să spună doar un scurt cuvânt „Eu...”, și așa și a rămas cu gura deschisă, care continua să se închidă și să se deschidă fără sunet. Sărmanul, privea cu ochi larg deschiși și înspăimântați, se bătea pe buze, însă nu putea schimba nimic și în cele din urmă, a amortit complet. Prin acest exemplu vedem cât de periculos e să facem experimente cu satana și puterile iadului. Dacă nu te gândești la consecințe, poți trece de ultima limită, și atunci, nu va mai fi nicio posibilitate de a te întorce.

Practica consilierii dovedește că nu numai sufletelor încătușate de ocultism, ci și celor, care au primit eliberare, le este specifică o atracție lăuntrică inexplicabilă față de diferite manifestări care sunt legate de lumea spirituală invizibilă. Anume de acești oameni, diavolul, foarte ușor reușește să se apropie sub forma unui „înger de lumină” sau, deseori, sub forma unor diverse rețrăiri spirituale, cum ar fi apariția bruscă a unor bile frumoase ce se mișcă și strălucesc, apariția diferitor „imagini sfinte”, simțirea unor senzații plăcute de căldură în corp și alte fenomene similare. Acest lucru se întâmplă deosebit de frecvent în viața acelor persoane, care în trecut s-au ocupat cu spiritismul, chemând și întrebând duhurile oamenilor morți, sub chipul cărora lor li se arătau demonii, răspunzându-le la întrebările lor.

După ce persoana a făcut rugăciunea de renunțare și a primit eliberare de puterile întunericului, ea trebuie să facă următorul pas – **să nimicească toate obiectele** care, într-un fel sau altul, au legătură cu diavolul și puterile întunericului. Acestea pot fi diferite obiecte, suvenire, figurine pe care i le-a dăruit cineva, sau însăși persoana le-a adus din țările în care este răspândit budismul, hinduismul sau păgânismul. De asemenea, trebuie să nimicească și medicamentele homeopatice, antropozofice, precum și preparatele, tincturile și unguentele făcute de vrăjitori sau șamani. În afară de aceasta, persoana trebuie neapărat să adune toate casetele și CD-urile din casă, cu înregistrările diferitor grupuri de muzică pop

sau rock (inclusiv și așa-numitele creștine), tablourile, obiectele de uz casnic și îmbrăcămintea cu imagini misterioase a ritualurilor păgâne și zei, precum și alte lucruri de acest fel, care ar putea avea legătură cu lumea ocultă, și să le nimecească în cel mai eficient mod, de exemplu, să le ardă, să le sfărâme în bucăți sau să le rupă și să le arunce în ape adânci, descotorosindu-se de ele pentru totdeauna.

Astfel de măsuri – nu sunt fanatism, ci ceva absolut necesar, deoarece oamenilor le pare rău să nimicească lucrurile cumpărate sau cele, pe care alții i le-au dăruit, în deosebi bijuteriile din aur sub formă de semne de zodiac, copite, șerpi, potcoave sau alte imagini îndoielnice. Mergând la compromis, ei cadonează aceste bijuterii prietenilor sau le vând cumpărătorilor de aur, pentru ca să-și poată întoarce înapoi măcar o parte din banii pe care i-au plătit când le-au cumpărat. Vânzându-le, ei nu-și dau seama că folosesc banii primiți pentru aurul, care a fost închinat celui, pe care aceste bijuterii îl reprezintă, iar dăruindu-le altor oameni, ei transmit totodată altora blestemele conținute în ele. De aceea, nimicirea totală a orișicărui lucru care e legat de blestemul ocultismului, este cel mai bun mod de a scăpa de tot ceea, ce el cu sine poate aduce.

Ca confirmare a acestui lucru, vreau să aduc ca exemplu cazul unei femei creștine, pe care ea singură mi-a propus să-l includ în această carte. Vizitându-și rudele, ea a primit în dar de la mama ei adoptivă un fular **negru**, foarte frumos, fin și împletit de mână. În momentul când i-a dăruit acest fular, femeia în vârstă a spus că el este untr-un fel o relicvă a familiei, care, se transmite pe linia feminină din generație în generație. Astfel, acest fular a trecut prin mâinile multor generații, însă arată ca unul nou. Având în vedere faptul că, ultima deținătoare a fularului nu avea o fiică proprie, totuși, ea a hotărât să transmită această „ștafetă” mai departe, dăruindu-l fiicei ei adoptive. Surprinsă de faptul că i s-a oferit o astfel de onoare, femeia creștină a primit cu recunoștință „darul prețios” și admirându-l, l-a pus în dulap pentru a-l purta mai târziu.

Cu timpul, lucrurile s-au înrăutățit și mai mult în această familie, care, pe lângă relicva primită în dar, deja

suferea din cauza împovărării oculte. Soțul necredincios al femeii folosea mereu alcool. Noaptea, copiii se trezeau cu țipete din cauza coșmarurilor care îi tulburau în visele lor. În plus la astea, ei erau chinuiți de groaza unor chipuri cu înfățișări cumplite care pluteau prin apartament și se descompuneau. Însăși mama, care cândva a fost o femeie foarte veselă, plină de viață, activă și energică, a început să aibă crize depresive care o duceau la disperare. Toate acestea au determinat-o să postească și să înceapă o rugăciune intensă, în care, ea s-a adresat Domnului cu rugămintea ca El să-i dezvăluie cauza a tot ce i se întâmpla. Tatăl Ceresc a răspuns la rugăciunea copilei Sale, indicându-i în mod clar la fularul care l-a primit în dar. Deși, gândind omenește, femeii îi părea rău să nimicească acest fular frumos, totuși, a decis să-l ardă. Dar cât de mirată a rămas ea, când, necătând la toate eforturile depuse, acest fular croșetat din cele mai fine fibre naturale, nu ardea. Focul, pur și simplu, nu avea putere asupra lui.

Șocată de acest lucru, femeia creștină l-a chemat pe un frate-slujitor, care a venit în grabă, luând cu el o canistră de benzină. Ei au plecat împreună în pădurea din apropiere, au udat fularul cu benzină și au încercat din nou să-i dea foc, dar, din păcate... Limbile de flăcări treceau printre găurile împletiturii, fără a afecta fibrele naturale ale produsului. Această imagine îi înspăimânta, demonstrând vizibil imensa putere demonică, investită în acest lucru mic. Mai mult de o oră ei au tot încercat să pună capăt acestei probleme, dar așa și nu au reușit. Fiind complet înmuiat în combustibil, învelit în hârtie și crenguțe uscate și dându-i-se foc, fularul totuși rămânea nevătămat, deși totul în jurul lui ardea. În cele din urmă, ei nu au mai putut nimic altceva să facă decât să îngroape în pământ resturile nearse. Și numai după ce l-au îngropat, în inima femeii creștine a început să domnească pacea și liniștea dorită.

După cum vedeți, nu trebuie să ne comportăm în chip ușuratic față de astfel de lucruri, deoarece ele sunt pline de consecințe grave. În cazul dat, putem presupune că cineva din reprezentanții familiei menționate (acest lucru a avut loc

undeva la sfârșitul secolului XVIII și începutul secolului XIX), într-un așa mod, a „decorat” următoarele generații cu blestemul generațiilor, care, timp de câteva decenii a ruinat familie după familie. În așa fel, deținătorii unor astfel de lucruri pot fi dedicați lui satan, înzestrați cu abilități supranaturale, datorită cărora devin clarvăzători, magicieni, „lecuiesc” oameni și animale, prezic viitorul, văd ceea ce-i invizibil, comunică cu duhurile celor morți, fac vrăjitorii, blesteme și multe altele ce trec dincolo de sfera posibilităților umane obișnuite. Diavolul nu doarme, el folosește curiozitatea oamenilor, precum și dorința lor de a cunoaște ceea ce e de neatins, ca să-și deschidă în așa mod calea spre sufletele lor sau să obțină autoritate asupra lor.

Cele mai dificile în practica consilierii duhovnicești sunt cazurile în care influențele oculte sunt combinate cu boli psihice și tot felul de demonizări care nu pot fi descrise pe scurt, doar în câteva propoziții. De aceea, cei care doresc să dispună de mai multă informație referitor la acest domeniu al consilierii duhovnicești, ar fi bine să citească literatură special dedicată acestor teme. Cât privește înrobirea ocultă însoțită de dereglări psihice cum ar fi sindromul maniacal-depresiv, diferite tipuri de psihoză și schizofrenie însoțite de apăsare, deprimare, halucinații și senzații de auzire a unor voci, în astfel de cazuri, este important ca consilierul duhovnicesc să aibă cel puțin unele cunoștințe medicale de bază despre astfel de stări, ar fi de folos ca el să studieze literatură corespunzătoare sau și mai bine ar fi – să facă cursuri speciale. Cea mai bună opțiune este de a combina consilierea duhovnicească cu profesia de medic, însă acest lucru, cu părere de rău, se întâlnește rar. Din propria mea practică de medic și consilier duhovnicesc, pot să dau doar un exemplu, la care mult m-am gândit, am comparat și am analizat ceea ce am auzit și am văzut, înainte de a ajunge la concluzia că în unul din cazurile concrete pe care le-am avut, a fost o combinație clară a subjugării oculte cu o schizofrenie moștenită ereditar, și totul s-a întâmplat astfel:

În căutarea ajutorului duhovnicesc, la mine s-a adresat o tânără, pocăită de curând, care, la prima conversație părea

a fi o creștină sinceră, ce caută curățirea și sfințirea. Necătând la faptul că ea nu avea nici măcar nouăsprezece ani, trecutul ei era plin de numeroase contacte cu lumea ocultă și păcate sexuale. Din frageda copilărie o tulburau temeri și coșmaruri de noapte, fapt, care mă făcea să mă gândesc la blestemul ereditar, blestemul generațiilor sau la „lecuirile” ei din copilărie care le-a făcut prin mijloace de vrăjitorie. Șocant, de asemenea, era și lumea necurată a gândurilor ei sexuale și tendința spre tot ce este mistic. Ea citea horoscopuri, cărți despre OZN-uri și călătoriile astrale ale sufletului, a participat la seansurile spiritiștilor și a fost o prezicătoare. În plus la aceste lucruri, ea auzea multe voci, care, după pocăință și-au schimbat caracterul, transformându-se din autoritare și poruncitoare în voci moi și parcă îndrumătoare, pe care ea, le-a considerat a fi călăuza Domnului. În afară de aceasta, ea deseori avea vedenii, care după pocăință, de asemenea, și-au schimbat caracterul – din îngrozitoare în plăcute, în care ea vedea niște creaturi luminoase ce păreau a fi îngeri.

Ea de multe ori și-a adus păcatele în lumină, iar apoi a primit botezul în apă. De multe ori frații, care erau considerați a fi oameni ai lui Dumnezeu și puternici din punct de vedere duhovnicesc, s-au rugat pentru ea cu punerea mâinilor, îndemnând-o să creadă că ea deja are o eliberare deplină. Ea participa activ în viața bisericii și cânta în cor. Astfel au trecut doi ani, timp în care această tânără creștină venea periodic la consiliere. Primul lucru care m-a făcut să presupun că ea suferă de schizofrenie – a fost faptul că treptat, gândurile ei deveneau din ce în ce tot mai încurcate, iar despre experiențele ei „duhovnicești” vorbea neclar. Ulterior, a devenit tot mai alarmantă proeminența pronunțată a „super” ideilor care practic nu erau decât idei absurde, defectul emoțional brutal și semnele unei schimbări treptate de dezintegrare a personalității. Văzând că presupunerile mele tot mai mult se confirmă, eu m-am întâlnit cu mama ei, care mi-a spus că tatăl fiicei nu era actualul ei tată vitreg, ci un bărbat care suferea de schizofrenie. După ce această tânără a fost internată în spitalul de psihiatrie, diagnoza a

fost confirmată, iar ea periodic, timp de un an sau și mai mult, a făcut cursuri de tratament intensiv.

În ceea ce privește acordarea ajutorului duhovnicesc oamenilor încătușați de ocultism, având în vedere imensitatea acestei teme și natura specifică a acestei slujiri care pe mulți îi înspăimântă, pot doar pe scurt să spun că, spre deosebire de toate celelalte cazuri enumerate, în rezolvarea acestei probleme nu este suficient doar efortul consilierului duhovnicesc. În această lucrare trebuie să se implice și cei puternici în credință, cei ce au experiență duhovnicească și chiar oamenii lui Dumnezeu care sunt înzestrați cu darurile potrivite, de asemenea, mai este nevoie de oameni ai rugăciunii, care, în posturi și rugăciuni intense ar putea să stea în spărtură atât pentru slujitori, cât și pentru sufletele chinuite de diavol, în timpul, în care se va duce o luptă aspră, însoțită de izgonirea demonilor și a duhurilor necurate din om. O abordare mai superficială și ușuratică față de această problemă nu se încheie cu biruință, ci cu înfrângere și o dezamăgire amară.

La încheiere rămâne doar să adaug că, ajutând persoanele subjugate de ocultism, consilierul duhovnicesc trebuie să țină minte că duhurile necurate pot să se răzbune și să-l lovească crud atât pe el, cât și pe cei, care stau în spărtură pentru astfel de suflete sărmane, mai ales atunci când vine vorba de oamenii foarte influențați de ocultism și demonizați. În astfel de cazuri, diavolul își revarsă furia nu numai asupra slujitorului ci și asupra membrilor familiei sale. Aceasta se manifestă sub formă de boli care îi atacă pe cei mai apropiați oameni ai lui, probleme financiare, diferite necazuri, dureri, dar, de asemenea, vorbiri de rău și bârfe, răspândite, atât de persoanele împovărate de ocultism, cât și de frații și surorile în credință. Trecând prin astfel de atacuri, nu trebuie să uităm că și aceste lucruri sunt sub controlul lui Dumnezeu, Care, nu va permite nimic peste puterile noastre.

Capitolul 8

„Pietrele subacvatice” în procesul de sfințire și în slujirea de consiliere duhovnicească

Mulți dintre noi știu ce primejdii de moarte pot ascunde în sine pericolele pe care noi nu le putem vedea cu ochii. Acestea ar putea fi recifele de corali ascunse sub apă, stâncile subacvatice, ghețarii plutitori numiți aisberguri, cu unul dintre care cândva s-a ciocnit și din această cauză s-a înecat „nescufundatul”, frumosul gigant de mare cu numele „Titanic”. La fel de periculoase pot fi și barajele de nisip în care, împotmolindu-se, vapoarele și navele fluviale ajung într-o stare jalnică. Curenții subacvatici la prima vedere sunt neobservați, însă ei pot ușor să tragă un înotător în adâncurile mării. La fel de periculoase sunt și dâmburile acoperite cu mușchi verzi, pe care punând piciorul, omul încet poate fi atras în adâncul mlaștinii. O faimă tristă are, de asemenea, și „Triunghiul Bermudelor” în care de-a lungul anilor vapoarele și avioanele au dispărut fără urmă.

Când te gândești la astfel de pericole de moarte, cu care pe neașteptate te poți confrunta, te înspăimânți, deoarece îți dai seama cât de imprevizibile și inevitabile sunt astfel de situații. Fiind conștienți de acest lucru, oamenii iau diferite măsuri de precauție în viața lor pentru a se proteja de necazuri, învățând lecții amare din ceea ce s-a întâmplat. În mod similar trebuie să acționăm și în timpul consilierii duhovnicești, și în procesul de sfințire, în care, de asemenea, există un fel de „pietre subacvatice” care ne pot arunca sufletele nu numai în abisul disperării, ci și în pierzarea veșnică.

În astfel de capcane perfide poate fi prins oricare dintre noi, inclusiv și consilierul duhovnicesc, și acest lucru se întâmplă atunci când noi încetăm să veghem și trecem peste limitele raționale, dincolo de care ne așteaptă satana. Urând cu înverșunare curățirea, sfințirea și slujirea de consiliere duhovnicească, care aduce mari pierderi împărăției întinericului, satana depune mare efort pentru a opri acest lucru

sau cel puțin pentru a-l ponegri. Cu acest scop, diavolul ispitește consilierul sau sufletul care vine la el, împingându-l la fapte care pot opri această lucrare importantă și valoroasă a lui Dumnezeu. Pentru a înțelege uneltirile satanei și pentru a putea sta la straja inimii noastre, vom examina pericolele, care pândesc sufletele ce doresc să se curățească și să se sfințească.

1. În primul rând, satana face tot posibilul pentru a-l dezamăgi și a-l lipsi pe om de dorința să continue lupta. Iar pentru a realiza acest lucru, satana îl împinge la acțiuni, care, deși indică la disponibilitatea omului de a se smeri și a se pocăi, totuși, el face greșit acest pas. Spre exemplu, unii credincioși, având muștrări de conștiință sau fiind muștrați de Duhul Sfânt, fără a se gândi mult, își mărturisesc păcatele în biserică în fața tuturor celor prezenți. O astfel de **mărturisire și pocăință publică**, de regulă, nu aduce nimic bun, deoarece la serviciile divine sunt prezenți, de obicei, nu numai membrii bisericii, ci și oaspeții, și suflete pocăite de curând care nu sunt încă întărite în credință și multe lucruri încă nu le pot înțelege, iar în așa cazuri, astfel de fapte ale creștinilor pot să le provoace confuzii și dezamăgire. În afară de aceasta, nu toți creștinii sunt în stare să ducă povara lucrurilor pe care le-au auzit. S-ar putea întâmpla că aflând taina fratelui sau a surorii, unii dintre ei îi vor judeca în adâncul inimii, vor începe să-i vorbească de rău și să-i bârfească, iar acest lucru nu numai că nu va putea fi de ajutor sufletului ce s-a întors la Domnul, ci și îl va face să regrete că s-a pocăit. În acest mod, diavolul își atinge ușor țelul și pentru o lungă perioadă de timp sau chiar pentru totdeauna, îl lipsește pe om de dorința de a continua să-și pună viața în ordine. Înaintea întregii adunări trebuie de cerut iertare doar pentru acele cuvinte și fapte rele, despre care toți știu, sau în cazul în care am dat prilej pentru judecată, devenind astfel o piatră de poticnire pentru ceilalți. Însă, în ceea ce privesc păcatele personale despre care nimeni nu știe, e mai bine să le aducem în rugăciune înaintea Domnului sau să le mărturisim în prezența unui consilier duhovnicesc, numai să nu le

facem publice, pentru că acest lucru nu e spre binele altora.

2. Următoarea greșeală în procesul de curățire și sfințire este dezvăluirea păcatelor sexuale soțului sau soției. Desigur, nimeni nu vă poate interzice să faceți acest lucru. Mai mult decât atât, unii soți și soții chiar insistă la o astfel de mărturisire. Însă viața și practica consilierii duhovnicești ne dovedește că astfel de mărturisiri nu numai că nu rezolvă, ci complică și mai mult problemele din viața de căsătorie. Căci, deși soții adesea ne asigură că vor putea să treacă peste această problemă, în practică, lor li se dă foarte greu acest lucru. Alte greșeli și căderi ei le iartă ușor, însă curvia și preacurvia, nemaivorbind de numeroasele infidelități, cauzează partenerului de viață o traumă psihică atât de grea, încât îi otrăvește tot restul vieții. Și chiar dacă soțul sau soția afirmă că au iertat, totuși, în momentele de conflict și crize familiale ei își vor aminti de ceea ce-a fost spus cândva, și acest lucru va deveni o pricină de neîncredere, gelozie, suspiciune, învinuire, reproșuri, jigniri și chiar infidelități din dorința de răzbunare. Adesea, viața unor astfel de cupluri căsătorite se termină cu divorț. A mărturisi despre păcatul sexual care a fost comis cândva este necesar doar în cazul, când partea vinovată nu are nici o îndoială că soțul (soția) bănuiește sau știe deja despre acest lucru. Atunci, o căință profundă față de el (ea) cu o rugămintă sinceră de iertare, este pur și simplu necesară. Iar toate celelalte cazuri referitoare la partea intimă a vieții, trebuiesc dezvăluite la consiliere.

3. O altă uneltire pe care diavolul iubește s-o folosească împotriva sufletului care vrea să se sfințească este **imitația Duhului Sfânt**, Care, ne deschide ochii la păcatele noastre. În timp ce sufletul este zdrobit și își conștientizează profund starea sa de păcat, satana, știind că omul are lipsă de cunoștințe referitor la această întrebare, se alipește la procesul de curățire și începe să-l chinuie și să-l epuizeze, învinuindu-l când de un păcat, când de altul, iar uneori „amintindu-i” chiar și ceea, ce, în genere nu a fost. Această voce străină ce se prezintă pe sine în calitate de voce a conștiinței noastre

comandă, poruncește, insistă și te impune să faci lucruri, care uneori depășesc limitele unei rațiuni sănatoase. În astfel de cazuri, cel mai bine e să încetați să vă supuneți acestei voci și la prima ocazie să apelați la un consilier cu experiență sau la un alt slujitor, care vă va ajuta să vă descurcați în situația creată și va descoperi uneltirile diavolului. Nefăcând acest lucru, puteți ușor să cădeți în rătăcire și să mergeți în direcție greșită, fiind totodată siguri că sunteți conduși de adevăratul Duh Sfânt.

4. O „piatră subacvatică” în procesul de curățire și sfințire poate fi și reacționarea extrem de emoțională la ceea ce dezvăluie Domnul în noi sau la ceea ce satan ne sugerează în gândurile noastre. În astfel de cazuri, unii descurajează de tot, considerându-se a fi cei mai oribili păcătoși pe care Dumnezeu nu-i mai poate ierta, și căzând astfel într-o stupoare spirituală, își așteaptă judecata inevitabilă. Alții însă, în panică încep să „bată în toate clopotele” și merg sute sau mii de kilometri, în speranța de a se întâlni cu o persoană care ar putea dintr-o dată să le resolve toate problemele lor. Astfel de oameni trebuie să țină minte o dată și pentru totdeauna că noi suntem copiii unui Dumnezeu, la Care „mila biruiește judecata”, și El duce până la capăt tot ceea ce a început, negrăbindu-se și neîntârziind niciodată. El are un timp al Său pentru toate lucrurile și un plan al Său pentru fiecare suflet. Dumnezeu nu culege un fruct necopt, ci îi dă posibilitatea să se coacă, sau, vorbind duhovnicește, înainte de toate El ajută sufletul să-și dea seama și să înțeleagă ce este cel mai important pentru el și numai după aceea își pune-n aplicare planul Său. Luând-o înainte, puteți crea atâtea probleme, încât ani de zile veți suferi, descâlcind ceea ce ați greșit.

În afară de „pietrele subacvatice” ascunse, cu care se confruntă creștinii în procesul de curățire și sfințire, mai sunt și alte pericole, care pândesc nu numai persoana care s-a adresat după ajutor duhovnicesc, ci și pe consilier.

1. Atunci când o persoană se adresează la consilierul duhovnicesc, satana, deseori folosește atașarea, care ne este inerentă nouă, oamenilor, și care apare ca o reacție de răspuns

în urma atenției manifestate față de noi, în urma ajutorului ce ni s-a acordat, a înțelegerii, compasiunii și a dorinței de a ne ajuta. Conversațiile personale sincere care stau la baza consilierii, duc la apariția unei încrederi deosebite în consilier și provoacă în inima omului dorința de a-l contacta din nou, mai ales dacă acesta este un creștin matur din punct de vedere duhovnicesc, cu care conversând te îmbogățești lăuntric. Căci, fiecare om apreciază îndrumarea și sfaturile înțelepte de care are nevoie, mai ales atunci când are probleme. Așa că atașarea la începutul consilierii este un lucru normal și explicabil. Totuși, sunt cazuri când ea se prelungește pentru o perioadă lungă de timp, înlocuindu-l pe Dumnezeu cu o persoană valoroasă nouă, și se transformă într-o normă a vieții creștine, ce nu duce la nimic bun.

Astfel, o tânără creștină, și-a îndrăgit foarte mult consilierul ei care era o soră bună la inimă, amabilă și receptivă, atașându-se de ea până într-atât, încât depășind toate limitele raționale, tânjea cu dor și nu-și putea găsi locul dacă o perioadă lungă de timp nu putea să se vadă cu ea. Scrisorile și apelurile telefonice nu-i erau îndeajuns, ea era gata aproape în fiecare lună să parcurgă trei sute de kilometri pentru a putea petrece măcar câteva ore cu consilierul ei duhovnicesc. Cu timpul, acestui suflet, nu-i erau suficiente doar conversațiile, indiferent cât de valoroase și pline de suflet ar fi fost ele. Ea vroia să se atingă de mâinile și de fața sorei-consilier, de pieptul ei, să simtă gingășia și căldura corpului ei. Consilierul, ca răspuns, o îmbrățișa ca pe o soră și uneori o săruta pe obraz, căci după vârstă i se potrivea ca mamă.

Însă, a venit momentul când exprimarea exagerată a sentimentelor acestei tinere femei, copleșind-o în momentul întâlnirii, a început să atragă atenția celor din jur, care, cu zâmbet spuneau că o astfel de dragoste deja nu mai arată ca o dragoste creștină. Nedorind să dea motiv de poticnire, consilierul, a decis să-i spună tinerei creștine să aibă un comportament mai reținut, la care ea ca răspuns a izbucnit într-o adevărată isterie. „Dumneavoastră nu mă înțelegeți! – striga ea supărată, plângând. – Cum puteți fi consilier duhovnicesc, dacă interpretați atât de greșit sentimentele mele!”.

Nedorind nicio explicație, ea a ieșit trântind după sine ușa. Peste câteva săptămâni, consilierul a decis s-o sune din nou și să încerce să-i explice lucrurile, însă în receptor a auzit doar cuvintele pline de răutate: „Eu nu vreau să vorbesc și-n general nu mai vreau să am nimic comun cu Dumneavoastră!”.

După cum vedeți, dragostea umană poate repede să se transforme în ură atunci când satana se ascunde în spatele ei, căutând să defaimeze lucrarea lui Dumnezeu. Pentru a face acest lucru, el folosește orice și pe oricine, inclusiv și pe cei care ne sunt frați și surori în credință pentru noi.

2. Atașarea exagerată față de consilierul duhovnicesc poate trece în forme și mai periculoase, crescând într-o atracție sexuală evidentă, în cazul, când reprezentanții sunt de sex diferit, lucru, pe care îl putem vedea în următoarele două exemple.

Un tânăr creștin era pasionat de sora-consilier, care era cu douăzeci de ani mai în vârstă decât el și-l trata ca pe un fiu. Venind la consiliere, el îi aducea flori, făcându-i complimente în glumă, acordându-i ajutor atunci când ea avea nevoie și, în general, el a făcut tot posibilul pentru a câștiga atenția ei și o încredere deosebită. Cazul nu a luat o întorsătură serioasă doar pentru că Dumnezeu a descoperit slujitoarei Sale adevăratul motiv al atenției și simpatiei lui, fapt, care a determinat-o la o conversație sinceră. Ascultând o muștrare, deși moale, dar totuși strictă, tânărul s-a umplut de o furie care repede s-a transformat în ură. Dorind să se răzbune pentru sentimentele „adevărate” care i-au fost călcate în picioare, după cum i se părea, el, a întrerupt orice contact cu ea și a început să arunce „noroi” asupra fostei sale mame duhovnicești, acuzând-o în tot felul.

Următorul caz s-a întâmplat cu un consilier duhovnicesc care, în trecut fusese proxenet și a avut de a face cu femeile care-și vând corpul. Pocăindu-se într-un mod minunat, el a părăsit această afacere rușinoasă și peste câțiva ani a devenit un om binecuvântat al lui Dumnezeu, arătând multor oameni calea către Hristos. Printre numărul lor era și o fată, care, având cu acest bărbat câteva întâlniri de consiliere

duhovnicească, s-a atașat din toată inima și, fără să-și dea seama, s-a îndrăgostit de el. Din păcate, acest slujitor, ce mulți ani la rând s-a păzit de acest păcat, în cazul dat nu a vegheat și pierzându-și controlul asupra sa, a comis cu ea păcatul de curvie, care pentru ambii s-a încheiat cu o cădere duhovnicească.

După cum vedem, o atașare umană inofensivă la prima vedere, care apare în urma comunicărilor personale de suflet, poate duce la un mare necaz atât în viața consilierului cât și în viața persoanei ce s-a adresat la el. De aceea, dacă la persoana care a solicitat ajutor duhovnicesc această etapă se prelungește și durează mai mult de câteva luni, transformându-se într-o dragoste firească umană, închinare sau și mai rău – într-o atracție sexuală, atunci corect ar fi de pus capăt acestui lucru.

3. Un alt pericol pentru persoana care deseori recurge la ajutorul aceluiași consilier duhovnicesc, este apariția unei nevoi constante de ajutor, care poate să se transforme într-o dependență nesănătoasă. Prin aceste cuvinte se are în vedere starea în care un suflet este nesigur pe acțiunile sale dacă nu știe părerea învățătorului său duhovnicesc. În astfel de cazuri, persoana se orientează după faptul că va ști care este voia Domnului, reieșind din ceea ce-i va spune și cum o va sfătui consilierul să acționeze în anumite situații sau circumstanțe. Deși, la prima vedere, o astfel de călăuză arată ca o ascultare exemplară a unui creștin cu o mică experiență duhovnicească, în realitate însă, ea nu este nimic altceva decât o manifestare de dependență fundamental greșită, care indică o desfășurare incorectă a consilierii duhovnicești. Fără a învăța ca el singur să audă glasul Domnului, să știe care este voia Lui și să ia singur decizii, un astfel de suflet, va fi complet incapabil de a rezolva ceva într-un moment crucial, și va sfârși cu o cădere duhovnicească, dacă din anumite motive nu va putea coordona totul cu consilierul său duhovnicesc, precum făcea acest lucru anterior.

Astfel, de exemplu, un tânăr creștin, fiind recunoscător pentru valoroasa susținere duhovnicească ce i-a fost acordată, s-a atașat atât de mult de bătrânul consilier duhovnicesc care

avea o bogată experiență de viață, încât ulterior nu îndrăzneă să facă niciun pas dacă înainte de aceasta nu se sfătuia cu el. Fiecare cuvânt al consilierului, îl primea ca din partea lui Dumnezeu, fără a observa că, în loc de contact personal cu Domnul el caută comunicare cu acest slujitor, devenind astfel tot mai mult dependent de el. Desigur, acest lucru nu a putut să se termine cu ceva bun. Când îndrumătorul său duhovnicesc a plecat în veșnicii, acestui tânăr i se părea că-i lunecă pământul de sub picioare. Chiar și în cele mai simple situații ale vieții el se simțea ca un copil neajutorat, neștiind ce să facă și cum să procedeze.

După cum vedeți, satana nu doarme, ci folosește toate posibilitățile pentru a perverti tot binele pe care ni-l dă nouă Tatăl Ceresc ca ajutor duhovnicesc, transformându-l într-o armă periculoasă împotriva sufletelor noastre, ba mai mult decât atât, cele mai multe eforturi el le îndreaptă nu atât împotriva celor care au nevoie de consiliere duhovnicească, cât împotriva consilierului care, chiar și în cazul când este ales pentru această slujire de Însuși Dumnezeu, necătând la faptul că are o bogată experiență duhovnicească, el totuși rămâne a fi un om ce poate să greșească. Ținând cont de acest lucru, diavolul se străduie anume pe el să-l prindă în capcanele sale bine plasate, deoarece, dacă un astfel de slujitor va greși în ceva, aceasta se va răsfrânge imediat și asupra sufletelor care s-au adresat la el după ajutor. Acest lucru dă vrăjmașului o mare oportunitate de a obține multe victorii. Cu părere de rău, practica vieții ne arată că cele mai frecvente și cele mai periculoase capcane spirituale pentru un consilier duhovnicesc sunt acele deprinderi negative umane, care ar putea să se dezvolte în el în procesul săvârșirii acestei slujiri.

1. Mândria, încrederea în sine și supremația față de ceilalți. Știind bine la ce urmări duc aceste păcate și fiind cel, care primul le-a zămislit în sine, diavolul se străduie să-l prindă și pe consilierul duhovnicesc în aceste plase, iar pentru a face acest lucru el are o mulțime de posibilități. Un astfel de slujitor mereu îi învață și îi îndrumă pe alții. Oamenii au în el încredere, îi cer sfatul, vor să știe care este părerea

lui și își manifestă față de el recunoștința pentru ajutorul duhovnicesc pe care l-au primit. Dacă slujitorul sau slujitoarea își pierde controlul asupra lor și nu veghează când primesc în adresa lor cuvinte de mulțumire, laudă și afirmații înflăcărâte, atunci, ei destul de repede pot să alunece în supremație și mândrie. Obținând în viața creștină anumite succese, fără să-ți da seama, poți să cazi în groapă atunci, când tu însuși te preamărești și te înalți peste cei, care încă „nu au ajuns” la acest nivel, uitând că orice mândrie (inclusiv și cea duhovnicească) merge înaintea rușinii și căderii.

În afară de aceasta, având o râvnă doar omenească și nu una de la Dumnezeu, poți deveni dur și fără inimă, cerând și de la alții ceea, ce tu însuși ai realizat. Noi nu trebuie să uităm că Dumnezeu are pentru fiecare suflet o cale de mântuire individuală. El nu lucrează după anumite șabloane și modele pregătite din timp, după standardele cărora trebuie să fie modelați toți fără excepție. Domnul privește lucrurile altfel decât noi, oamenii. În slujirea de consiliere duhovnicească putem întâlni credincioși ce păreau că toată viața lor au rămas la nivelul de pruncie duhovnicească, necunoscând adâncimile Domnului, dar cu toate acestea, în anumite condiții de viață extrem de dificile sau fiind loviți de suferințe chinuitoare, ei au dat dovadă de atâta curaj, credință și încredere în Domnul, încât îi uimeau cu creștinismul lor nu numai pe frații și surorile în credință, ci și pe cei necredincioși.

De exemplu, o creștină ce doar cu cinci ani în urmă l-a cunoscut pe Domnul, fiind bolnavă de cancer la ficat, a aflat de la medici că zilele îi sunt pe sfârșite. Ea a primit această veste cu atâta curaj și calm, spunând că în acest fapt vede voia lui Dumnezeu, încât medicii au rămas frapați. Cu un respect profund, ei de multe ori veneau la ea în cameră în timpul gărzii de noapte și petreceau mult timp la patul ei, punându-i întrebări despre credința ei creștină care îi dădea atâta nădejde și putere înainte de moarte. Pe ei îi uimea bucuria cu care se pregătea ea să-L întâlnească pe Mântuitorul, Care și-a dat viața pentru ea pe crucea Golgotei. Copiii ei necredincioși și soțul, care anterior nici nu doreau să audă

despre Dumnezeu, aflându-se la patul ei de moarte, plângeau, ascultând cuvintele acestei mame și soții.

Rudele, prietenii și cunoscuții o vizitau cu plăcere, pentru că de la ea radia pace, liniște și o lumină interioară nepământească, care îi atrăgeau spre ea cu o putere irezistibilă. Părăsindui-i camera, ei plecau gândindu-se la sensul vieții. Astfel, pe parcursul a câtorva luni de boală gravă, această creștină a devenit o mare binecuvântare pentru zeci de oameni, glorificându-L pe Dumnezeu cu moartea ei. La înmormântare, în spatele sicriului mergea o mulțime atât de mare, încât cei care priveau această procesiune funerară credeau că a murit o persoană neobișnuită sau un om mare.

2. O altă capcană perfidă a satanei poate fi pentru un consilier (și pentru orice slujitor al Domnului) încrederea sa în faptul că el nicidecum nu poate să păcătuiască, că cine ca cine, dar el, având o bogată experiență duhovnicească și cunoscând toate trucurile lui satan, în timpul ispitirii, pur și simplu nu-și va permite să meargă prea departe. Câți dintre cei care s-au bazat anume pe capacitatea lor de a rezista ispitelor au căzut anume în acea groapă, în care nicidecum nu s-au așteptat să cadă! Deosebit de des acest lucru s-a întâmplat anume cu cei, care cu dispreț au tratat persoanele care au căzut în păcatul curviei sau preacurviei. Peste o perioadă de timp, ei înșiși au comis acest păcat în cel mai incredibil mod. O soartă asemănătoare o au și cei, care nu au avut nici cea mai mică compasiune față de sufletele care se pocăiau de păcatul curviei lor, judecându-i și pedepsindu-i cu cea mai dură pedeapsă, totodată uitând de cuvintele Domnului pe care El le-a spus femeii care a fost prinsă în preacurvie și care trebuia să fie ucisă cu pietre: „Nici Eu nu te osândesc. Du-te, și să nu mai păcătuiești” (Ioan. 8:11).

Astfel, un păstor în vârstă, fiind în același timp și consilier duhovnicesc, acționa conform regulilor sale, excluzând din Biserică, fără excepție, pe toți curvarii și preacurvarii, până la venirea Domnului Isus. Însă a venit timpul când el însuși a preacurvit cu vecina sa, după care era gata să-și smulgă și părul din cap, tot spunând: „Eu sunt un curvar! Dumnezeu! Nu înțeleg cum am putut să ajung la așa ceva!

Eu întotdeauna am fost absolut sigur că niciodată nu voi face așa ceva, și acum!.. Ce-am făcut!.. Doamne, ce-am făcut eu!”. Dumnezeu a îngăduit căderea acestui om pentru că el însuși nu a avut milă față de cei care, după ce au săvârșit acest păcat, zdrobiți până la pământ, se căiau. Nu în zadar Biblia ne spune: „Căci judecata este fără milă pentru cel ce n-a avut milă, dar mila biruie judecata” (Iac. 2:13).

Dacă un consilier duhovnicesc, care este lăudat și înălțat de oameni, crede despre sine că el este deosebit și excepțional, atunci, fără să-și dea seama, el poate ajunge la o încredere că Dumnezeu îi îngăduie lui ceea ce altora nu le este îngăduit. Din acest motiv, el își permite în liniște să facă astfel de lucruri, despre care îi avertizează pe alții la conversațiile de consiliere duhovnicească. În acest fel, se pregătește terenul pentru dezonorarea sa sau pentru o cădere rușinoasă, motivul cărora cel mai des este preacurvia și curvia.

3. Sinceritatea și încrederea deplină a persoanei în consilierul duhovnicesc poate duce la apariția unei simpatii reciproce din partea consilierului, transformându-se destul de repede **într-o atracție sexuală** în caz, când ei sunt reprezentanți de sex diferit, și chiar o diferență mare de vârstă între ei nu poate fi un obstacol. Cu părere de rău, astfel de lucruri se întâmplă destul de des, de aceea nu putem să nu le dăm atenție. Astfel, de exemplu, un slujitor binecuvântat al Domnului, care a fost predicator și consilier duhovnicesc și care avea mai mult de cincizeci de ani, după câteva discuții de încredere cu o soră în Domnul, tânără și foarte atractivă, și-a pierdut controlul asupra sa și s-a îndrăgostit la culme. La început, el a încercat să lupte împotriva sentimentelor ce l-au copleșit, ascunzându-le de ea în orice mod, însă a venit momentul, când simplitatea cuceritoare, sinceritatea acestui suflet pocăit de curând și încrederea ei absolută în el și-au făcut treaba. Ea era cu 22 de ani mai tânără decât el, de aceea, observând privirile lui îndrăgostite, a considerat acest lucru ca un semn al dragostei de tată, fără a vedea nimic necuviincios în acest lucru.

Capturând consilierul în cârligul acestei pasiuni aprinse, diavolul deja nu l-a mai lăsat, orbindu-l din ce în ce mai mult din punct de vedere duhovnicesc. Profitând de faptul că la mărturisire tânăra a povestit despre problemele pe care le avea cu soțul ei, consilierul, a început s-o întoarcă cu pricepere împotriva acestuia, aducând astfel dezbinare în această familie. Iar atunci când i-a mai destăinuit că ea și soțul ei se simt ca doi străini în aceeași casă și, din această cauză, este atrasă de alți bărbați, consilierul a acceptat acest lucru cu înțelegere și compasiune, convingând-o că o astfel de stare este normală și destul de explicabilă. Au trecut câteva luni și, după ce și-a pierdut tot controlul asupra sa, consilierul a început să împingă acest suflet lipsit de experiență la o conviețuire împreună, convingând-o că astfel ea se va elibera de atracția sexuală pe care permanent o are.

Fără a intra în detaliile acestui caz șocant și ascuns sub masca „neprihănirii” cu o înșelăciune rafinată, vreau doar să adaug că preacurvia în acest caz nu s-a săvârșit doar din motiv că, făcându-i-se milă de această victimă, care într-o confuzie totală striga la Dumnezeu, El, a intervenit într-un mod uimitor și a distrus în totalitate această lucrare rușinoasă. După aceasta, consilierul a fost înlăturat din slujirea sa și peste câțiva ani a murit, iar femeia victimă a suferit ulterior mult timp în adâncul sufletului, înspăimântată de faptul, cât de aproape fusese de marginea prăpastiei pieirii.

4. Manifestarea părtinirii. Consilierul duhovnicesc poate deveni părtinitor față de persoanele, care, în semn de recunoștință sau din alte motive, îi oferă cadouri sau uneori bani. Simțindu-se obligat din acest motiv, el își poate pierde obiectivitatea în urma căreia va începe să acorde mai multă atenție anume acestor persoane, iar în timpul mărturisirii păcatelor poate fi față de ei mult mai blând și îngăduitor. Desigur, acest lucru nu înseamnă că el trebuie să tremure și s-o ia la fugă când aceștia își manifestă recunoștința pentru ajutorul acordat. Totuși, transformarea acceptării darurilor într-o normă pentru tot ceea ce el a făcut, este plină nu numai de pericole, ci și aruncă o umbră atât asupra slujitorului cât

și asupra slujirii sale, care trebuie să rămână întotdeauna necondiționată.

5. Atât alți slujitori ai Domnului, cât și consilierul duhovnicesc poate fi în pericolul de a se promova pe sine însuși în caz, dacă el prea mult vorbește despre binecuvântările și biruințele duhovnicești pe care le au oamenii care au apelat la el pentru ajutor. În acest caz, se subliniază de obicei nu lucrarea Duhului Sfânt, ci eforturile și străduințele făcute de el însuși. Acordând ajutor sufletelor care au venit la el, consilierul nu trebuie să uite că principala forță care acționează în slujirea sa nu este el, ci Cel, Care l-a chemat la această slujire, dându-i autoritate, putere și înțelepciune de sus. Căci precum fiecărui creștin, tot așa și consilierului îi sunt adresate cuvintele Domnului Isus: „...căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15:5), cuvinte, ce sunt foarte importante pentru fiecare urmaș adevărat al lui Hristos.

6. O altă ușă periculoasă prin care satana intră și ne lipsește de binecuvântări este invidia și gelozia, care pot apărea în inima consilierului atunci când el vede că un alt coleg de slujire lucrează pentru Domnul cu mai mare succes decât el. Aici, pe lângă gelozie și invidie, putem adăuga și indignarea sa față de persoana care a fost mai întâi la el, dar care dintr-un anumit motiv s-a adresat apoi la un alt consilier. O astfel de abordare, de obicei, nu duce la nimic bun, pentru că Dumnezeu încetează să binecuvânteze lucrarea unui om, în inima căruia se naște și începe să se manifeste amărăciunea.

Nu trebuie să ne așteptăm și cu atât mai mult să insistăm ca persoana, căreia i-am oferit cândva un ajutor de consiliere, să se adreseze și în continuare numai la noi. Căci noi suntem doar instrumente în mâinile Domnului, pe care El le folosește atunci când El vrea, cât vrea și pentru cine vrea. După ce, într-o anumită etapă de dezvoltare duhovnicească Dumnezeu a folosit un anumit vas al Său, El are puterea să-l folosească apoi și pe altul, iar în acest caz, primul consilier trebuie să reacționeze la acest lucru absolut calm. Un consilier nu trebuie să se considere pe sine unicul care poate ajuta unui suflet și nu trebuie să creadă că el poate face acest lucru

mai bine decât ceilalți. Orice manifestare a invidiei și geloziei din partea consilierului este o dovadă incontestabilă a mândriei sale duhovnicești și a propriului său „Eu”, cărora, Dumnezeu li se împotrivese și care nu numai că nu confirmă o relație apropiată cu Domnul, ci și o exclude.

7. Totuși, indiferent de faptul, ce primejdii n-ar ascunde în sine toate pericolele enumerate mai sus, cea mai mare dintre ele și cea mai uriașă „piatră subacvatică”, de care deja mulți slujitori s-au „zdrobit”, este manipularea. Prin manipulare se are în vedere abilitatea unei anumite persoane de a controla oamenii sau circumstanțele în moduri necinstite și înșelătoare, făcând acest lucru în scopuri personale egoiste. În sfera relațiilor umane, manipularea este orice influență a unui om asupra altuia, cu scopul ca cel de-al doilea să facă voia celui dintâi. În consilierea duhovnicească, despre manipulare se vorbește în cazurile, când consilierul abuzează de poziția sa și de disponibilitatea celor ce vin la el pentru o discuție personală. Căci, fiind la curent cu cele mai profunde taine ale oamenilor, dezvăluite în prezența lui în timpul tainicii mărturisiri, consilierul, fără să-și dea seama de acest lucru, capătă asupra lor o anumită putere psihologică, și, vai de capul lui, dacă va profita de ea nu spre bine, impunându-și ușor opinia sau făcând o presiune imperceptibilă în luarea unor anumite decizii de viață.

O astfel de influențare asupra sufletelor și minții oamenilor se poate manifesta în multe aspecte ale vieții pământești și duhovnicești, dar, totuși cel mai bine ea se observă în alegerea unui partener de viață. În această alegere consilierul, doar cu o aluzie subtilă sau cu o replică parcă întâmplătoare poate uni la o viață împreună persoanele după placul său, sau poate să distrugă plănuierea căsătoriilor dacă, din anumite motive lui nu-i place de o anumită persoană. O astfel de invazie în viața privată a altcuiva este nu numai o nelegiuire împotriva celor care vin la el cu o inimă deschisă, ci și o provocare directă față de Dumnezeu, Care numai El Unul are dreptul la așa ceva.

De acest domeniu ține și folosirea consilierii (manipulării) cu scopul de a întoarce soțul împotriva soției sau

soția împotriva soțului în cazul în care unul dintre ei depășește limitele stabilite de slujitori. Prin urmare, apare necesitatea de a fi „corecți” el (ea), sau pur și simplu de a-i face să cedeze ca într-un final să facă ceea ce li se impune. O astfel de abordare este larg răspândită în diferite doctrine false, secte și culte, unde consilierea este foarte binevenită și deosebit de promovată. În cazul în care unul dintre membrii lor, dintr-un oarecare motiv iese de sub controlul și supunerea față de cei de la conducere, atunci ei cu orice preț depun efort pentru a-l supune din nou față de ei. O astfel de tactică contribuie la facilitatea care există în aceste cercuri și care dă posibilitate conducătorilor ca într-un mod subtil, viclean și, cel mai important, fără pedeapsă, să manipuleze cu mințile și sufletele adeptilor lor, astfel încât aceștia, fără să-și dea seama, ani la rând sau zeci de ani se află într-o dependență totală.

Acest abuz de oameni într-un mod atât de denaturat nu mai este deja o consiliere duhovnicească, ci o nelegiuire gravă, care mai devreme sau mai târziu își va primi pedeapsa din mâna Domnului. Căci Lui îi este scârboasă orice violență față de oameni, în care unul îl folosește pe celălalt în scopurile sale necurate și egoiste, și cu atât mai mult, când merge vorba de creștini și viața lor duhovnicească.

„Pietre subacvatice” periculoase putem întâlni și în consilierea duhovnicească cu oamenii înrobiți de ocultism. Cel mai des acestea sunt concluzii pripite sau greșite, pe care le face consilierul, căzând în înșelăciune. Motivele lor pot fi următorii factori:

a). Formularea incompetentă sau incorectă a întrebărilor consilierului către persoana care este subjugată de ocultism, ceea ce duce la o dezorientare parțială sau completă.

b). Folosirea povestirilor și a mărturiilor auzite nu de la persoana subjugată de ocultism, ci de la alți oameni care o cunosc pe ea personal sau au auzit despre ea de la altcineva. Discuția personală cu o persoană care suferă, nu poate fi înlocuită cu nimic altceva, pentru că în așa caz rătăcirea poate fi aproape inevitabilă.

c). Abordarea nesubiectivă a consilierului duhovnicesc față de persoana subjugată de ocultism, care a venit la el pentru a se mărturisi. În asemenea cazuri, poate apărea pericolul unei opinii sau prejudecăți părtinitoare ce provoacă concluzii greșite care duc la înșelare. Nu în zădar în popor se spune: „În ce credem, aceea încercăm să dovedim”. Lipsa de obiectivitate și de o atitudine neutră față de cei care solicită ajutorul, este cauza multor greșeli în consilierea duhovnicească.

d). Explicația manifestărilor neobișnuite a diferitor tulburări psihice ale influenței oculte și demonizării în timpul halucinațiilor și a auzirii diferitor voci. Necunoașterea simptomelor bolilor cum ar fi schizofrenia, diverse psihoze, delirium tremens, somnambulismul, diverse fobii (temeri obsesive) și altele asemenea, duc la un diagnostic diferențiat incorect al stării sufletești a unei persoane.

e). Activitatea duhovnicească nechibzuită, care îi determină pe unii creștini râvnoși să se apuce de acordarea ajutorului de consiliere duhovnicească oamenilor încătușați de ocultism, fiind nepregătiți și nechemați de Dumnezeu la această lucrare. Chiar dacă ei sunt plini de milă și compasiune pentru aceste suflete, precum și de o dorință sinceră de a-i ajuta, nu e bine ca ei în grabă să se apuce de acest lucru, fără a se consulta cu slujitorii care au o experiență bogată, sau fără sprijinul unui grup puternic de rugăciune. Căci, atunci când omul pătrunde în lumea spirituală, neavând pentru aceasta autoritate și putere de la Dumnezeu, acest lucru poate duce la consecințe grave, care vor fi văzute în răzbunarea lui satan atât față de cel care a atentat la puterea sa, cât și față de membrii familiei lui și a celor apropiați.

Acest lucru poate fi confirmat de exemplul unei femei creștine care, din compasiune față de sufletele chinuite de diavol, a decis să se roage regulat pentru ele. La început totul îi mergea bine. Cei, pentru care ea a mijlocit în fața Domnului, au avut evident schimbări pozitive, ceea ce, desigur, a încurajat-o mult. Aflând despre acest succes, și alți membri din biserica ei care la fel căutau ajutor duhovnicesc, au început să se apropie de ea, rugând-o să-i includă și

pe ei în lista de rugăciune, lucru, pe care ea cu bunăvoință îl făcea. Însă a venit un moment când femeia a simțit că ceva nu-i în regulă. Ea a început să aibă dureri chinuitoare de cap, i-au apărut temeri inexplicabile, o chinuiau vise înspăimântătoare din cauza cărora ea se trezea cu un strigăt sfâșietor și într-o transpirare rece. În relația cu soțul și copiii ei adulți, la fel, au apărut neînțelegeri și o crăpătură invizibilă, deși mai înainte această familie era foarte prietenoasă. Cu timpul starea ei duhovnicească s-a înrăutățit mult. În timpul rugăciunilor ea simțea o blocadă interioară. Cuvântul lui Dumnezeu nu i se mai descoperea ca înainte. Uneori, în timpul rugăciunii, avea astfel de spasme în gât, încât cu mare greu reușea să rostească cuvintele.

Toate acestea au îngrijorat-o mult și au determinat-o să apeleze la ajutorul unui consilier cu experiență. Într-o lungă discuție personală cu el, ea și-a dat seama că adevărata cauză a stării ei tulburătoare era faptul, că ea însăși în trecut, încă pe când era necredincioasă, a avut păcate oculte, pe care niciodată nu le-a adus în lumină și nu a făcut nicio rugăciune de renunțare la puterea lui satan, care nu a încetinit să profite de acest lucru și a început să se răzbune pe faptul că ea a îndrăznit să intervină în împărăția lui, cu toate că ea însăși nu era eliberată pe deplin de acest păcat. A fost nevoie de multe rugăciuni, posturi, o luptă îndelungată și uneori chiar teribilă cu puterile întunericului, înainte ca ea să simtă că diavolul își pierde puterea asupra ei și treptat se retrage.

În încheierea acestui capitol aș dori să dau câteva sfaturi care vor fi de ajutor consilierilor duhovnicești și tuturor copiilor lui Dumnezeu (care pot să ofere altora ajutor), pentru a putea evita pericolele spirituale și consecințele acestora în viața lor.

1. Mai întâi de toate, stați la straja inimii și a gândurilor, atunci când oamenii își exprimă recunoștința și aprecierea pentru timpul și ajutorul duhovnicesc pe care l-ați acordat, ceea ce, din punct de vedere uman este corect și absolut normal. În astfel de cazuri, cel mai bine ar fi ca răspuns să spuneți că pur și simplu îndepliniți slujba pe care Dumnezeu v-a încredințat-o, și de aceea toată mulțumirea îi aparține

doar Lui. Conștientizarea personală a faptului că dați altora doar ceea, ce v-a dăruit Dumnezeu, de asemenea, vă va ajuta să rămâneți în smerenie.

Dar celor, care prea plini de râvnă vă laudă și își exprimă admirația, puteți, pur și simplu, calm și într-un mod prietenos să le spuneți că, procedând astfel, ei înșiși fără a observa, îi oferă un mare serviciu lui satan, care abia așteaptă posibilitatea de a vă duce la cădere. Ascultând laudele unor astfel de oameni trebuie să țineți minte că anume cei, care deosebit ne laudă și ne preamăresc, ulterior devin cei mai mari și implacabili dușmani care ne calcă numele în picioare, răspândind despre noi cele mai incredibile bârfe și minciuni. Noi nu trebuie să uităm că omul este foarte schimbător. Astăzi poți fi pentru el un erou, iar mâine ar putea să te arunce la pământ din punct de vedere duhovnicesc și fără milă să te calce în picioare.

2. Feriți-vă să-i faceți pe oameni să vă urmeze într-un mod de parcă ați fi providența lui Dumnezeu. Sarcina noastră nu este de a-i lega pe ei de noi, ci a le indica calea spre Acela, Care poate să rezolve toate problemele lor. Un consilier serios, chibzuit și cu frică față de Dumnezeu, niciodată nu va permite ca cei care s-au adresat la el după ajutor, să devină dependenți de el. Observând că oamenii încontinuu încep să aibă nevoie de sfatul lui în aproape toate problemele vieții, manifestându-și astfel începutul dependenței lor, consilierul duhovnicesc trebuie să ia acest lucru ca un semnal de alarmă și să depună efort pentru a le îndrepta privirea de la sine spre Domnul. Dacă el nu va face acest lucru, atunci, mai devreme sau mai târziu, va cunoaște gelozia lui Dumnezeu. Căci, nu în zadar Biblia ne spune că „Domnul este un Dumnezeu gelos” (Naum. 1:2) și „Blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprijină pe un muritor” (Ier. 17:5). Tatăl Ceresc nu va permite ca altcineva în locul Său să devină pentru un suflet principalul lui prieten și îndrumător.

3. Ascultând vizitatorul, străduiți-vă să luați o poziție neutră și să abordați obiectiv problema, fără a vă grăbi să fiți de partea lui și să trageți concluzii pripite, care aduc mai

mult rău decât bine. Căci fiecărui om îi este caracteristic, ca în tot ceea ce i se întâmplă, să se vadă pe sine jignit, umilit și neînțeles, iar pe alții – ca vinovați de starea lui. Într-o astfel de situație este nevoie de înțelepciune și îndrumare de sus pentru a putea, pe de o parte, să ajutați acestui suflet, iar pe de altă parte – să nu fiți părtinitor față de el, sprijinindu-l în ceea, ce nu este plăcut Domnului. Nu întâmplător în versetul șaptesprezece al capitolului trei din Epistola lui Iacov se spune, că înțelepciunea care vine de sus (pe care neapărat trebuie s-o aibă fiecare consilier duhovnicesc) este nu numai curată, pașnică și blândă, ci și fără părtinire, nefățarnică.

4. Nu deschideți tainele inimii dumneavoastră oamenilor care vin la consiliere și nu împărtășiți prea mult experiențele personale. Căci diavolul, din dorința de a se răzbuna pe slujirea dumneavoastră, pe care atât de mult o urăște, va căuta permanent căi și modalități de a vă provoca dureri și jignire, amărăciune și ură față de oamenii care sunt capabili să transforme într-un motiv de bârfe și discuții ceea, ce le-ați încredințat. Atingându-și scopul, el vă va face inutili pentru această lucrare importantă, lipsindu-vă de răsplata cerească și totodată lipsindu-i de ajutor pe cei ce au nevoie de această slujire. Țineți minte că oamenii, adesea inconștient, devin un instrument în mâna satanei, îndreptat împotriva dumneavoastră. Nu fiți indignați de orbirea lor duhovnicească și nu-i acuzați de acest lucru. Precum în medicină, medicii nu pot să se supere pe pacienții lor, așa și în lecuirea duhovnicească și în îngrijirea de suflete, consilierii duhovnicești nu trebuie să se supere pe cei care au apelat la ei, ci să le rabde slăbiciunile, greșelile și lipsa lor de experiență.

5. Nu așteptați de la oameni răsplată și recunoștință, ci înfăptuiți-vă slujirea de dragul Celui Care i-a creat. Amintiți-vă de fiecare dată cuvintele înțeleptului Eclesiastul, care i-a avertizat pe cei ce așteptau daruri, spunând că „darurile strică inima” (Ecl. 7:7). Pentru apostolul Pavel, slujirea lui consta în jertfirea sa de sine în favoarea aproapelui său, fără a se aștepta la răsplată și dragoste reciprocă. „Și eu voi cheltui prea bucuros din ale mele și mă voi cheltui

în totul și pe mine însumi pentru sufletele voastre. – spunea el, adresându-se creștinilor din Corint. – Dacă vă iubesc mai mult, sunt iubit cu atât mai puțin?” (2Cor. 12:15).

Cu același lucru, se pare că s-a confruntat și omul lui Dumnezeu, Oswald Chambers, pentru că el, de asemenea, a spus: „Dacă noi ne vom dedica să slujim aproapelui nostru, atunci foarte curând vom rămâne dezamăgiți și ne vom confrunta cu nerecunoștință din partea oamenilor. Ei vor fi mult mai nerecunoscători chiar decât câinii. Dar dacă vom sluji din dragoste față de Dumnezeu, atunci nici un fel de nerecunoștință nu ne va putea împiedica să le slujim lor și nimic nu ne va putea opri, precum nimic nu a putut să-L oprească pe Isus Hristos”. Bucuria ce o vei avea în urma faptelor bune, făcute din dragoste față de Dumnezeu și față de oameni, ar putea fi singura ta răsplată pe pământ, însă chiar și doar aceasta este suficient.

6. Chiar dacă Dumnezeu v-a încredințat sufletele copiilor Săi și v-a dat înțelepciune de sus, aveți grijă să nu credeți că sunteți perfect în slujirea pe care o faceți și că nu veți da greș în nimic. Nu în zadar Cuvântul Domnului ne spune: „Fiindcă pe pământ nu este nici un om fără prihană, care să facă binele fără să păcătuiască” (Ecl. 7:20). Așa că, și consilierul duhovnicesc, chiar dacă face mult bine prin lucrarea sa, totuși, el este capabil să greșească și să păcătuiască în ceva. Căci și el, chiar dacă are autoritate de la Dumnezeu, rămâne a fi doar un om. De aceea, dându-i cuiva un sfat greșit sau îndrumându-l în ceva ce nu a dus la nimic bun, aveți curajul să vă recunoașteți greșeala și cereți-vă iertare de la persoană. Cu părere de rău, sunt consilieri care consideră acest lucru mai prejos de demnitatea lor. În acest caz, dacă ei nu vor dori înșiși să se smerească, atunci va veni timpul când Dumnezeu îi va smeri și aceasta va fi pentru ei mult mai dureros decât dacă ar face singuri acest lucru.

7. Dacă într-o conversație duhovnicească doriți să dovediți că aveți dreptate, atunci stăruți-vă să nu vă iritați și să nu fiți nervos, deoarece procedând astfel, cu greu veți putea convinge interlocutorul că poziția dumneavoastră este corectă. Dându-i omului un sfat sau o îndrumare, fiți atenți

în ce formă, ton și în ce duh faceți acest lucru. Căci se poate întâmpla că ideea spusă de dumneavoastră este bună și corectă, dar modul în care v-ați exprimat strică totul.

8 Nu încercați într-o conversație de consiliere să începeți imediat să convingeți persoana în ceea, ce este contrar propriilor ei viziuni, pe care la moment ea încă nu le poate schimba, pentru că încă nu s-a maturizat din punct de vedere duhovnicesc, iar aceasta înseamnă că ea va rămâne cu propriile convingeri. Deosebit de important este să respectăm acest principiu atunci când vine vorba de viziunea asupra lumii sau a doctrinei confesionale în care ea s-a născut din punct de vedere duhovnicesc. În schimbul acestui lucru, încercați să treziți în persoană astfel de retrăiri și sentimente, care i-ar schimba complet abordarea față de problemele pe care le are. Pentru aceasta trebuie s-o ajutați să înțeleagă acele adevăruri ale învățăturilor creștine, care ar putea mai întâi de toate s-o elibereze de cătușele percepției și viziunii ei înguste pe care ea la moment le are.

Capitolul 9

Autoritatea duhovnicească

Dragi prieteni! În ultimile decenii, slujitorii lui Dumnezeu tot mai des se întreabă de ce în toate bisericile creștine avem o răcire duhovnicească progresivă și abateri de la adevărul biblic fundamental? Ce stă la baza rațiunii și inimilor umplute de un creștinism formal, simplificat și superficial, care nu aduce satisfacție și bucurie nici celor care vin la serviciile de închinare, și nici celor ce predică de la catedră? Sigur, putem spune că acest lucru se întâmplă din cauza că trăim în vremurile de pe urmă, însă Domnul Isus Hristos a văzut în acest lucru un alt motiv: „**din pricina înmulțirii fărădelegii**, dragostea celor mai mulți se va răci” (Mat. 24:12). Un alt motiv al acestei probleme este **lipsa autorității duhovnicești** la persoanele care ar fi trebuit s-o aibă, și în primul rând predicatorii Evangheliei.

Cuvântul „**autoritate**” înseamnă influența unei persoane asupra altora, recunoașterea și manifestarea unui respect deosebit față de ea din partea celor din jur. A avea autoritate – înseamnă a câștiga o încredere absolută și a cuceri o dragoste și simpatie universală. În ceea ce privește definiția „**autoritate duhovnicească**”, aceasta implică în primul rând, prezența în viața omului a unei ungeri deosebite de la Dumnezeu, precum și prezența puterii care i se dă lui de către Dumnezeu, iar toate celelalte sunt deja urmările lor. De obicei, oamenii consideră că o astfel de autoritate trebuie să fie câștigată, iar pentru aceasta trebuie să fii o personalitate puternică, să ai un aspect impresionant, elocvență, previziune și curaj, să fii la nivel în societate, să poți da idei înțelepte și să ai convingeri ferme. Însă toate aceste calități nu demonstrează prezența autorității duhovnicești în viața unei persoane, ci mai degrabă arată ceea ce afirmă firea noastră.

Autoritatea duhovnicească este fundamentată pe revelația lui Dumnezeu și este o manifestare a alegerii lui Dumnezeu, și nicidecum ceva ce se poate realiza prin eforturile personale

ale omului. Ea izvorăște din slujire și se construiește pe aceasta. Într-o adevărată slujire duhovnicească inițiativa vine întotdeauna de la Domnul. În cazul, în care inițiativa vine de la om, atunci tot ceea ce el face nu este nimic altceva decât un „foc străin”, similar cu cel pe care l-au adus în templu fiii marelui preot Aaron: Nadab și Abihu, lucru, pentru care ei au fost uciși de către Dumnezeu (Lev. 10:1-2). Autoritatea se dă nu pentru ca slujitorul să se preamărească, ci pentru ca să împlinească poruncile Domnului. Ea este necesară pentru a ajuta oamenii să-L cunoască pe Dumnezeu cu adevărat, și nicidecum pentru a indica spre sine.

Cu părere de rău, în ziua de azi definiția autorității duhovnicești și-a pierdut semnificația inițială, deoarece ea deja nu mai implică ungerea lui Dumnezeu, ci se bazează pe anumite împuterniciri ale unei persoane, pe studii teologice corespunzătoare și pe abilități de conducere. Exact la fel stau lucrurile și în privința perceperii caracteristicii de „**slujitor**” care provine din verbul „a sluji”, adică de a te dăruie pe sine, timpul și energia ta altora. Astăzi, acest cuvânt are un alt sens, deoarece implică nu atât o muncă grea pastorală și de consiliere duhovnicească cu o deplină dăruire de sine oamenilor, cât posibilitatea de a sta în fața oamenilor în calitate de conducător, care supraveghează respectarea ordinii bisericii și ia măsuri cu cei care o încalcă. În legătură cu aceasta, poziția de conducere în biserică este privită mai mult din punct de vedere al prestigiului, și nu cu scop de a implementa în viață puterea de sus și oportunitățile date autorităților duhovnicești.

În timpurile Vechiului și Noului Testament pe slujitorii și conducătorii poporului lui Dumnezeu îi alegea Însuși Dumnezeu, în zilele noastre, însă, pe ei îi aleg oamenii prin votul membrilor bisericii sau prin hotărârea sfatului frățesc al bisericii cu acordul episcopului. Alegerile în sinod, la congrese și conferințe se desfășoară la un nivel mai înalt. Slujitorii care sunt aleși în acest mod, efectuează slujbe de închinare, studii biblice, adunări de rugăciune, întâlniri frățesti, organizează evanghelizări locale sau de amploare, se ocupă de învățătura personalului duhovnicesc, în general,

se pare că fac tot ceea ce e necesar pentru ca bisericile creștine să crească și să înflorească, însă în locul unei creșteri dorite, peste tot se observă o scădere și o răcire duhovnicească progresivă. Tot mai mulți oameni credincioși își părăsesc bisericile lor, și în căutarea hranei duhovnicești, trec dintr-o biserică în alta, sau în genere, adesea în zilele de duminică rămân acasă.

De ce se pierde interesul față de credința creștină, în timp ce alte religii capătă încontinuu noi urmași? Care este motivul acestei dezamăgiri? S-a schimbat oare Domnul Isus Hristos, pierzându-și puterea Sa atrăgătoare față de păcătoși?! Cum se explică faptul, că în timpul apostolilor, oamenii cu miile veneau la biserică, iar astăzi noi ne bucurăm să avem măcar câțiva care ar putea să umple rândurile noastre goale? În ce sau **în cine** este rădăcina acestei probleme tot mai agravante?

În Epistola lui Iacov se spune că Dumnezeu este Tatăl luminilor „în care **nu este nici schimbare, nici umbră de mutare**” (Iac. 1:17). Și dacă-i așa, atunci rămâne de presupus că ne-am schimbat noi, creștinii, mai ales cei dintre noi, care ar trebui să meargă în frunte, atrăgând după sine și pe alții. Căci, începând de la Moise, în toate timpurile existenței pământului, în special de lideri și de conducători a depins cât de mult Domnul a putut să-și manifeste prin ei puterea, slava și măreția Sa. Fiind puși în slujire de Însuși Dumnezeu, ei nu numai că reflectau lumina lui Dumnezeu, ci distrugând uneltirile vrăjmașului, implementau în viață scopul și planul Domnului.

Atunci când Domnul alege un om pentru slujire, El îi dă ceea ce nimeni altul și nimic altceva nu-i poate da (inclusiv teologii celebri și studiile teologice primite). În acest caz, slujitorul devine capabil de lucruri care depășesc posibilitățile umane, proslăvindu-L pe Dumnezeu, Căruia îi slujește. În cuvintele lui se simte autoritatea și puterea Duhului Sfânt, cărora El le dă o valoare și o importanță deosebită. Cuvântările lui pătrund în adâncul inimilor, copleșind sufletele oamenilor și influențând imens asupra vieților lor. Un exemplu frapant al acestui lucru este puterea

uimitoare a cuvintelor lui Ioan Botezătorul și a predicii de pe munte a lui Isus Hristos, care au uimit mulțimile cu puterea, profunzimea și simplitatea lor, despre care evanghelistul spune așa: „După ce a sfârșit Isus cuvântările acestea, noroadele au rămas uimite de învățătura Lui; căci El îi învăța **ca unul care avea putere**, nu cum îi învățau cărturarii lor. (vezi Mat. 7:28-29). O astfel de putere vorbește despre faptul că ei au fost aleși de Dumnezeu, au fost ascultători de El și I-au fost credincioși în îndeplinirea slujirii pe care El le-a încredințat-o. Ea este dată numai acelor slujitori, a căror viață este în întregime dedicată Creatorului și corespunde Sfintei Scripturi.

Trebuie să menționăm că o astfel de înțelepciune, putere și autoritate, inclusiv și autoritatea duhovnicească, care se manifestă prin aceste lucruri, nu este ceva de nezdrunctat, care se dă omului o dată și pentru totdeauna. Nu. Dacă, din anumite motive slujitorul, din neveghere, cade în păcat sau dacă în viața lui apar preocupări care se transformă pentru el în idoli, atunci aceste manifestări ale Duhului Sfânt slăbesc, iar apoi dispar complet, și prin urmare, influența lui pozitivă asupra oamenilor, la fel dispare. În acest caz cuvântările lui își pierd inspirația și capacitatea de a pătrunde până în adâncul inimilor, pe care deja nu le mai poate schimba. Ceea ce el vorbește, ce învață și cerințele lui față de alții, îl reprezintă deja nu pe Dumnezeu, ci pe el însuși. Oamenii încep tot mai rar să se adreseze la el după sfaturi sau îndrumări și iau exemplul de la el din ce în ce mai puțin.

Adresându-se urmașilor Săi, Isus a spus: „Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă” (Mat. 5:14). Și aceste cuvinte, care îi caracterizează pe adevărații ucenici ai lui Isus Hristos, se referă în primul rând la slujitori. Lumina pe care ei o răspândesc – nu sunt numai cuvântările despre Isus Hristos și învățăturile corecte pe care le spun de la amvon, ci, mai întâi de toate, este propriul lor comportament, reacțiile și viața lor de zi cu zi, pe care cei din jur întotdeauna o văd. Confirmarea acestui fapt este ceea ce spun oamenii în timpul consilierii duhovnicești: „În biserică ne învăța să-i respectăm

întotdeauna pe slujitori și să ne supunem lor, în caz de necesitate aducând ca dovadă a acestui lucru cuvinte din Biblie. Însă când văd propria lor viață și comportamentul lor în diferite situații de conflict, îmi pierd tot respectul și dorința de a face ceva după îndrumările lor, pentru că ei înșiși nu îndeplinesc ceea ce ne învață”.

Cât de tristă n-ar fi realitatea descrisă mai sus, trebuie să recunoaștem că deseori așa și este. Da, Biblia într-adevăr ne vorbește despre necesitatea de a-i cinsti pe slujitori și de a asculta de ei, fapt, care se reflectă în următoarele versete: „Vă rugăm, fraților, să priviți bine pe cei ce se ostenesc între voi, care vă cârmuiesc în Domnul și care vă sfătuiesc. Să-i prețuiți foarte mult, în dragoste, din pricina lucrării lor. Trăiți în pace între voi” (1 Tes. 5:12-13); „Ascultați de mai marii voștri și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, **ca unii care au să dea socoteală** de ele; pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci așa ceva nu v-ar fi de niciun folos” (Evr. 13:7). Numai că, în afară de aceste două locuri, în Sfânta Scriptură mai avem încă un verset, care-i pune pe gânduri deja pe slujitori, deoarece în el se vorbește despre o condiție, în urma căreia slujitorii pot conta pe o astfel de atitudine față de sine: „Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu; **uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viață și urmați-le credința!**” (Evr. 13:7).

Practica vieții ne arată că oamenii respectă, cinstesc și, de bună voie, ascultă de obicei numai pe cei, care sunt pentru ei un exemplu demn de urmat. Dacă slujitorul spune cuvinte evlavioase, învățând ce trebuie să facem, dar în propria sa viață el însuși nu face după cum spune, atunci față de el putem observa o atitudine de împotrivire. Deosebit de important este în ce stare duhovnicească se apropie de veșniciei un astfel de slujitor. Se poate întâmpla ca, pe parcursul întregii sale vieți, el „strălucește” de o cunoaștere profundă a Cuvântului lui Dumnezeu, cu diferite daruri și capacități, iar la capătul drumului face ceva, ce neagă toate meritele și binecuvântările sale. Dovada acestui lucru poate fi viața lui

Ghedeon, care a căpătat o milă și o trecere deosebită înaintea Domnului. Având doar trei sute de oameni, el a învins o armată de mai multe mii de oameni a lui Madian, iar când israelienii au vrut să-l facă rege, el, prudent a refuzat această onoare, dând toată slava lui Dumnezeu. Împotrivindu-se astfel acestor ispite, el totuși nu a putut rezista până la capăt și i-a permis satanei să-l prindă într-un lucru mic. Rugându-i pe soldați să-i dea cerceii de aur din prăzile ismaeliților, el a făcut din ei un efod, care mai târziu a devenit un idol pentru Israel, o cursă pentru el însuși și pentru toată casa lui (vezi Judec. 8:27). După cum vedeți, adevărul cuvintelor „nu începutul încununează, ci sfârșitul”, a fost confirmat în toate timpurile, până și în zilele noastre.

Cele mai vii exemple ale autorității duhovnicești, lăsate pentru noi pe paginile Bibliei sunt Moise și apostolul Pavel, care au trăit și au slujit în vremurile Vechiului și Noului Testament. Urmărind evenimentele legate de slujirea lor binecuvântată, putem învăța cum se nasc eroii credinței, pe care, Dumnezeu îi folosește cu mare putere spre gloria Sa. Deși, pe acești doi oameni ai lui Dumnezeu, îi separă unul de altul multe veacuri, totuși, observăm paralele evidente ale modului, cum Domnul i-a pregătit pentru slujire pe fiecare dintre ei. Iar acest lucru ne face să presupunem că, în pregătirea vaselor Sale, El și până în prezent folosește aceleași căi. Studiindu-le și comparându-le cu căile și metodele noastre, putem descoperi neconcordanțele și greșelile care ne lipsesc de binecuvântări lucrarea care o facem, ce adesea decurge în conformitate cu principiul „pentru Dumnezeu, dar fără Dumnezeu”.

1. Mai întâi de toate, trebuie să menționăm că atât Moise, cât și apostolul Pavel au fost aleși pentru slujire de Însuși Dumnezeu. Ei nu au căutat acest lucru, dar nici nu s-au împotrivit când El le-a descoperit voia Sa, după care călăuza lui Dumnezeu i-a însoțit toată viața lor ulterioară. În zilele noastre, o astfel de abordare este rareori întâlnită. Mulți frați devin slujitori doar pentru că ei înșiși doresc acest lucru. Astfel, un pastor a declarat deschis, că încă din copilărie și-a dat cuvântul să devină presbiter, și a devenit,

însă nu a pomenit nici un cuvânt că în aceasta a fost voia Domnului.

2. Atât Moise, cât și Apostolul Pavel au avut studii bune pentru timpul lor. Moise a învățat întreaga înțelepciune a Egiptului care exista în palatul lui Faraon, iar Pavel a trecut prin școala duhovnicească, la picioarele faimosului teolog al acelor zile, Gamaliel. Cu toate acestea, ambii au considerat acest lucru ca pe un gunoi și s-au lăsat de tot ce au dobândit cândva, urmând scopul de a face voia lui Dumnezeu. Astfel, fiecare din ei au lăsat ceea, de ce slujitorii contemporani nu se pot lăsa. Ei atât de mult apreciază cunoștințele dobândite într-o anumită instituție teologică, încât le este frică să le pună la îndoială, chiar dacă acestea sunt evidente în contradicție cu practica vieții creștine.

3. Atât Moise, cât și Pavel (în acel timp încă Saul) au dat dovadă de râvnă nu după o rațiune în care se exprima ferbințeala tinereții în lupta pentru adevăr și dreptate. Văzând cum un egiptean îl bătea pe un evreu, în impulsul unei mâini pentru „dreptate”, Moise l-a omorât pe asupritor și i-a ascuns trupul în nisip, crezând că acest lucru este plăcut lui Dumnezeu. Într-o gelozie umană similară, Saul, la fel era gata să omoare pe oricine care îndrăznea să-L recunoască ca Mesia pe Isus, pe Care el încă nu-L cunoștea, iar datorită acestui fapt el a devenit un dușman aprig al creștinilor. Doar după mulți ani lor le-a fost descoperit un plan complet diferit, prevăzut de Dumnezeu, împlinirii căruia ei și-au dedicat întreaga lor viață, fără a se uita înapoi. Printre oamenii lui Dumnezeu din secolele următoare, deasemenea, au existat mulți care ani de zile au luptat cu ei înșiși, reevaluându-și valorile duhovnicești și regândindu-se la conceptele și viziunile lor anterioare, înainte ca Domnul să înceapă să-i folosească în via Lui.

Ceva similar se întâmplă și în zilele noastre atunci când Domnul descoperă vasului Său ales ceva, ce contrazice tuturor viziunilor și convingerilor lui anterioare, îndemnându-l să lase ceea în ce a crezut, și să înceapă a acționa într-o altă direcție. În acest caz, în inima omului începe o luptă dureroasă. Căci nu e ușor să renunți la ceea, în ce te-ai născut

din punct de vedere duhovnicesc și căreia i-ai dedicat ani sau zeci de ani de viață, mai mult decât atât, să recunoști că multe întrebări ale vieții duhovnicești le-ai înțeles greșit, și ca urmare, ai îndrumat greșit și pe alții. Conștientizarea acestui lucru este legată de recunoașterea propriilor greșeli, care, desigur, afectează mândrul nostru „Eu”, căruia îi este greu să se smerească, cu atât mai mult, dacă acest lucru este legat de părerea altor oameni și atitudinea lor față de noi. În aceste momente un astfel de pas devine cea mai înaltă barieră, pe care, multora le vine foarte greu s-o depășească. Însă, dacă noi nu suntem pregătiți pentru această schimbare, Domnul nu va putea să ne folosească în acel lucru nou și încă necunoscut, pe care El l-a prevăzut pentru noi în planul Său.

4. Un om chemat de Dumnezeu la o slujire duhovnicească, trece, de obicei, printr-o pregătire de lungă durată în formă de lupte lăuntrice, căutări duhovnicești și încercări grele, în urma cărora modestia, blândețea, smerenia și lipsa de orice vanitate, vor fi trăsăturile specifice ale caracterului său. În afară de aceasta, începutul slujirii sale este adesea precedat de ani de așteptări, care nu sunt un timp pierdut, pentru că Domnul îl curățește în continuare, sfînșind vasul Său, schimbând multe în el, învățându-l, luminându-l și îndrumându-l. Anume așa s-a întâmplat și cu Moise. Înainte de a scoate poporul israel din Egipt, el a trebuit patruzeci de ani să petreacă în pustie, unde într-o singurătate duhovnicească și în focul încercărilor „a ars” mândrul și orgoliosul său „Eu”, în urma căruia el s-a transformat în cel mai blând om de pe pământ. Când Dumnezeu i-a spus lui Moise că l-a ales pentru a fi conducător al poporului Său și că va trebui să vorbească cu Faraon, el, conștientizând lipsa sa de valoare, a spus: „Ah! Doamne, eu nu sunt un om cu vorbirea ușoară; și cusurul acesta nu-i nici de ieri, nici de alaltăieri, nici măcar de când vorbești Tu robului Tău; căci vorba și limba-mi este încurcată... **trimite pe cine vei vrea să trimiți**” (Exod. 4:10,13).

În același mod Dumnezeu a lucrat și asupra apostolului Pavel. Dezvăluindu-i voia Sa, l-a îndepărtat de zgomot,

deșertăciune și de admiratorii săi în Arabia, iar apoi, în Damasc, El nu numai i se descoperea în liniștea părtășiei, ci și schimba totul în el, astfel încât în cele din urmă n-a mai rămas nimic din vechiul și încrezutul în sine Saul. Ca rezultat, vedem în Saul aceleași trăsături pe care le-a avut și Moise, smerenia și conștientizarea stării sale păcătoase atunci când vorbea despre sine: „Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei **păcătoși**”, **dintre care cel dintâi sunt eu**” (1Tim. 1:15). Cu mare părere de rău, ceea ce pentru slujitorii timpurilor biblice era o normă, a încetat să fie o necesitate în zilele noastre. Pregătirea noastră de către Dumnezeu pentru slujire și părtășia personală cu Creatorul nostru, în prezent sunt înlocuite cu ani de studii într-o instituție duhovnicească în care se dobândesc studii teologice, care ne dau doar cunoștințe despre Dumnezeu, dar nu ne ajută să-L cunoaștem pe Însuși Dumnezeu.

5. Mândria duhovnicească, părerea supraevaluată despre sine, încrederea în sine, căutarea recunoștinței și a onoarei din partea oamenilor, care i-a afectat pe mulți dintre slujitorii lui Dumnezeu din zilele noastre, au fost complet străine atât apostolului Pavel, care respingea preamărirea sa de către oameni și orice închinare a lor (Fapt. 14:11-18; 1Cor. 3:5-10), cât și lui Moise, care și-a schimbat principiul său de slujire, și acest lucru îl vedem în exemplul următor. Când Ietro și-a vizitat ginerele în pustie și a văzut cât de greu îi este să conducă Israelul, el i-a dat un sfat înțelept, ca să recurgă la ajutorul altor oameni de încredere și să aleagă căpetenii și judecători care ar putea să judece poporul și să se ocupe și de alte lucruri importante legate de conducere, la care Moise a răspuns imediat afirmativ (Exod. capit. 18).

Domnul niciodată nu-și va manifesta slava Sa într-un om care poate ușor și repede să devină mândru. Datoria slujitorului este **să reprezinte autoritatea lui Dumnezeu și nu s-o substituie**, iar aceasta înseamnă că orgoliosul și mândrul nostru „Eu” trebuie să fie nimicit, iar propriile noastre filosofii, gânduri și opinii, trebuie să le facem robi ascultării de Hristos. Cunoașterea voii lui Dumnezeu, supunerea față de ea și împlinirea ei, devine pentru o astfel de persoană scopul

principal al vieții sale și conținutul ei de bază. Numai așa se împlinește Cuvântul Domnului, care ne spune: „Frica de Domnul este școala înțelepciunii, și **smerenia merge înaintea slavei**” (Pr. 15:33). Fără respectarea acestor reguli nu vom putea avea oameni cu autoritate duhovnicească, înzestrați cu înțelepciune și putere de sus, pe care Dumnezeu i-ar putea folosi asemenea lui Moise și a apostolului Pavel.

6. Atât Moise, cât și apostolul Pavel au avut o relație strânsă și deosebită cu Domnul. Despre Moise este scris: „Domnul vorbea cu Moise **față în față**, cum vorbește un om **cu prietenul** lui” (Exod. 33:11). Iar Pavel, auzind învățătura Tatălui Ceresc cu urechile sale, a vorbit ulterior despre acest lucru ca despre ceva destul de natural: „Căci **am primit de la Domnul ce v-am învățat...**” (1Cor. 11:23). Pentru a împlini voia lui Dumnezeu, și Moise, și apostolul Pavel, trebuiau să fie într-o legătură puternică, strânsă și neîntreruptă cu Domnul, Care a fost principalul Inițiator a tot ceea ce ei au făcut. Fiind împlinatorii voii Lui, ei doar puneau în aplicare planurile marelui lor Conducător și Judecător. Din păcate, la noi astăzi se întâmplă exact invers. Neavând o claritate și o încredere deplină că în ceea ce facem este voia Domnului, noi, plănuim și punem în aplicare propriile noastre idei, după care ne rugăm Domnului ca El să confirme prin binecuvântările Sale că deciziile luate sunt corecte.

Principală chemare a fiecărui slujitor care reprezintă autoritatea duhovnicească – este să ducă Vestea Bună în puterea Duhului Sfânt oilor turmei Domnului, care sunt împrăștiate pe toată fața pământului. Însă, dacă astfel de vase rar se retrag pentru o cugetare profundă și o părtășie personală cu Domnul, ei pur și simplu nu vor fi în stare să spună o predică binecuvântată care ar putea pătrunde în adâncul inimii oamenilor, pentru că în cuvintele lor nu va fi nicio putere de sus. În vremurile noastre grele, pline de deșertăciune, grabă și de stres constant, slujitorii Domnului trebuie să-L roage ca El să-i păzească de lipsa de rod în urma activităților continue și a supraocupării constante. Planificând, organizând și punând în aplicare activitățile bisericii, care la prima vedere par a fi importante, și dedicându-ne unor lucruri care

sunt luate la evidență și confirmă că ceea ce facem este necesar, am putea foarte ușor să uităm de relația personală cu Cel, pentru Care și de dragul Căruia facem toate aceste lucruri.

Deși întâlnirile frățești, conferințele, întrunirile, congresele și evanghelizările masive în general aduc unele roade în dezvoltarea duhovnicească, totuși, problema constă în faptul că unșii lui Dumnezeu nu au îndeajuns timp pentru o părtășie profundă și personală cu Domnul. Dacă e să urmărim ce program încărcat au unii dintre ei, atunci ai impresia că lor, pur și simplu le este groază să rămână singuri. Ei trebuie să fie întotdeauna în public, să discute cu oamenii, să întreprindă ceva împreună, să muncească și să se odihnească. Pentru o cugetare în liniște și rugăciune, lor nu le rămâne nici un minut liber. Procedând astfel, ei uită că însuși Fiul lui Dumnezeu avea nevoie de rugăciune și părtășie cu Tatăl Ceresc, de la Care primea putere pentru a-Și îndeplini slujirea care I-a fost încredințată pentru mântuirea sufletelor.

Pentru a avea roade în urma lucrării dedicate Domnului, fiecare predicator, slujitor și conducător al bisericii trebuie să găsească întotdeauna timp pentru a se da de o parte și a cugeta în liniște. El trebuie neapărat să aibă un loc de refugiu, în care ar putea să se izoleze de zgomotul și zarva aces-tei lumi pentru a putea sta în liniște, părtășie și rugăciune cu Creatorul său iubit. Căci, nu în zadar Biblia ne spune: „Cine este omul care se teme de Domnul? **Aceluia Domnul îi arată calea pe care trebuie s-o aleagă.** El va locui în ferici-re, și sămânța lui va stăpâni țara. Prietenia Domnului este pentru cei ce se tem de El, și legământul făcut cu El le dă învățătură” (Ps. 25:12-14).

7. Slujind oamenilor, atât la Moise cât și la apostolul Pavel, vedem capacitatea de a îndura neînțelegerea și vrăjmășia celor care au fost alături de ei și care ar fi trebuit să-i ajute dar nu să li se împotrivescă. Când fratele și sora lui Moise s-au răzvrătit împotriva lui din cauza nevestei sale ce era din Etiopia, Dumnezeu, luându-i apărarea, a lovit-o pe Miriam cu lepră, iar când poporul israelian a fost lovit pentru cârtire și revoltă, slujitorul lui Dumnezeu a intervenit imediat pentru cei care au păcătuit, rugându-L pe Domnul

să aibă milă de ei și să-i ierte. Nici la apostolul Pavel nu s-au găsit nici răutate, nici amărăciune, nici supărare și nici dorință de răzbunare. Adresându-se celor care-l judecau și-l criticau, el, a spus calm: „Și eu voi cheltui prea bucuros din ale mele și mă voi cheltui în totul și pe mine însumi pentru sufletele voastre. Dacă vă iubesc mai mult, sunt iubit cu atât mai puțin? Fie și-așa!” (2Cor. 12:15-16); „Fraților, vă rog să fiți ca mine, căci și eu sunt ca voi. **Nu mi-ați făcut nicio nedreptate**” (Gal. 4:12).

Cât de des putem întâlni în zilele noastre o astfel de atitudine între copiii lui Dumnezeu? Câte dezbinări, dezacorduri, supărări, certuri și separări sunt în bisericile noastre creștine! Ani de zile, iar uneori chiar și zeci de ani la rând, cei care se consideră a fi autorități duhovnicești, poartă în inimi supărare și amărăciune. Câte biserici s-au despărțit în grupuri și grupări din cauza conducătorilor care nu se pot suporta unul pe altul și nu pot să-i ierte pe cei care gândesc și procedează altfel decât ei! Trist este faptul când în biserică domnește o singură putere, în care, pentru conducătorul ei există doar o singură decizie corectă, a lui proprie. Însă, și mai tragic este acolo, unde păstorul cu ajutorul prorocilor sau al persoanelor sale de încredere, își creează o reputație de parcă ar fi un uns deosebit al Domnului, silind pe alții să i se supună, creând astfel aproape un cult al propriei sale personalități.

8. Nici Moise, nici apostolul Pavel n-au manifestat nici cel mai mic semn de gelozie sau invidie atunci, când Dumnezeu a folosit în locul lor pe altcineva pentru lucrarea Sa. Mai mult decât atât, ei îi opreau pe susținătorii lor geloși care, indignați, se împotriveau unor astfel de oameni. De exemplu, când Domnul S-a coborât în nor la șaptezeci de bătrâni israelieni, ei au început să prorocască, iar doi dintre ei au continuat să facă acest lucru chiar și atunci când alții au încetat. Aflând despre aceasta, Iosua a exclamat indignat: „Domnule Moise, oprește-i.” Moise i-a răspuns: „Ești gelos pentru mine? Să dea Dumnezeu ca tot poporul Domnului să fie alcătuit din proroci, și Domnul să-Și pună Duhul Lui peste ei!” (Num. 11:28-29).

În mod similar reacționa și apostolul Pavel, spunând în una din Epistolele sale: „Vreau să știți, fraților, că împrejurările în care mă găsesc, mai degrabă au lucrat la înaintarea Evangheliei. În adevăr, în toată curtea împărătească și pretutindeni aiurea, toți știu că sunt pus în lanțuri din pricina lui Isus Hristos. Și cei mai mulți din frați, îmbărbătați de lanțurile mele, au și mai multă îndrăzneală să vestească fără teamă Cuvântul lui Dumnezeu. Unii, este adevărat, propovăduiesc pe Hristos **din pizmă și din duh de ceartă**; dar alții din bunăvoință. Ce ne pasă? Oricum, fie de ochii lumii, fie din toată inima, Hristos este propovăduit. **Eu mă bucur de lucrul acesta** și mă voi bucura” (Filip. 1:12-15, 18).

Un astfel de comportament al slujitorilor din acele vremuri, nu se vede întotdeauna în faptele conducătorilor duhovnicești din zilele noastre. De altfel, cum putem explica concurența care o avem între predicatori, pe care chiar și cei mai simpli membri ai bisericii o observă și spun cu nedumerire: „Cum așa? – întreabă ei. – Doar toți vestitorii Domnului duc una și aceeași Vestea Bună, care ne spune că fiecare trebuie să privească pe altul mai presus de el însuși. De unde vine atunci această tendință și dorința de a atrage atenția spre sine? De ce în bisericile creștine, precum și în lumea din jurul nostru, au loc iubirea de putere și lupta pentru un portofoliu?!” Auzind acest lucru de la persoanele pocăite de curând, care nu sunt încă întărite în credință, nici nu știi uneori ce să le răspunzi.

O vorbă înțeleaptă spune astfel: „Noi vom putea realiza multe lucruri doar atunci, când nu ne vom gândi la faptul, cine va primi răsplata”. Și aceste cuvinte, se potrivesc foarte bine slujirii creștine. Nu în zadar apostolul Pavel a spus corintenilor: „Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească: așa că nici cel ce sădește, nici cel ce udă nu sunt nimic; ci Dumnezeu, care face să crească” (1Cor. 3:6-7). Dumnezeu este mai presus de toate. Toate lucrurile valoroase și bune pe care le facem, se săvârșesc prin puterea Sa și prin harul Său, de aceea, toată slava îi aparține numai Lui. Mândria omenească și harul lui Dumnezeu, niciodată nu vor putea locui împreună.

9. Nici Moise, nici apostolul Pavel în slujirea și atitudinea lor față de ceilalți, nu au avut nici părtinire, nici lingușire, nici frică față de oameni atunci când mergea vorba despre adevărul, sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu. Astfel, în cazul cu Nadab și Abihu care au fost arși de vii de către Dumnezeu pentru că au îndrăznit să aducă în locul sfânt un foc străin, Moise a interzis tatălui și fratelui lor să se îmbrace în doliu, reamintind: „Aceasta este ce a spus Domnul, când a zis: „Voi fi sfințit de cei ce se apropie de Mine și voi fi proslăvit în fața întregului popor” (Lev. 10:3), la care Aaron a putut doar să tacă. În slujba lui Dumnezeu, pentru el nu au existat legături de rudenie, care l-ar fi putut obliga la o abordare mai moale și la îngăduință. La fel și apostolul Pavel, nu a ținut cont de relația sa de prietenie cu apostolul Petru atunci când acesta a ezitat de teama celor tăiați împrejur, Pavel l-a muștrat față de toți spunându-i: „Dacă tu, care ești iudeu, trăiești ca Neamurile, și nu ca iudeii, cum silești pe Neamuri să trăiască în felul iudeilor?” (Gal 2:14).

Un astfel de comportament în asemenea cazuri ar fi fost considerat astăzi în bisericile noastre drept o revoltă sau o încălcare flagrantă a ordinii bisericești, riscând chiar să fii pus sub observație pentru că ai spus așa ceva fraților din conducere. Însă, anume această teamă de a spune ceva în apărarea adevărului și a dreptății lui Dumnezeu, închide gura celor, care văd în biserică admiterea nelegiuirilor flagrante, însă totuși preferă să tacă! Rezultatul unei astfel de loialități față de **păcat** în cercurile conducătorilor și liberalitatea manifestată **față de faptele** copiilor lor, prietenilor și a rudelor, este înrădăcinarea adâncă și răspândirea **lor** în biserică.

10. Când citești despre Moise și apostolul Pavel, nu încetezi să te uimești de sarcina enormă pe care au ei dus-o; ce multă răbdare uimitoare și tărie au avut, și cât de credincioși i-au fost ei Domnului! A petrece patruzeci de ani în pustiu, fără pauză și concediu, cu un popor care permanent se indigna, mereu fiind nemulțumit, cârtind ba chiar și revoltându-se de multe ori chiar împotriva lui, – acest lucru, mintea omului nu-l poate percepe! De câte ori Moise a trebuit să mijlocească pentru ei, cerându-I Domnului să-i ierte și să

aibă milă de Israel sau, în caz contrar, chiar să moară el în locul acestuia. Ce dragoste și milă pentru oameni, și ce sentiment de responsabilitate avea el pentru slujirea care i-a fost cândva încredințată!

Aceeași predare totală de sine în lucrarea lui Dumnezeu, necătând la toate dificultățile întâmpinate, poate fi observată și la apostolul Pavel. Amintiți-vă, cel puțin, ceea ce el însuși despre sine a scris: „Sunt ei slujitori ai lui Hristos? – vorbesc ca un ieșit din minți – eu sunt și mai mult. În osteneli, și mai mult; în temnițe, și mai mult; în lovituri, fără număr; de multe ori în primejdii de moarte! Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăți, în primejdii în pustiu, în primejdii pe mare, în primejdii între frații mincinoși; **în osteneli și necazuri, în privegheri** adesea, în foame și sete, **în posturi adesea**, în frig și lipsă de îmbrăcăminte! Și, pe lângă lucrurile de afară, în fiecare zi mă apasă **grija pentru toate bisericile**. Cine este slab, și să nu fiu și eu slab? Cine cade în păcat, și eu să nu ard?” (2Cor. 11:23, 26-29).

Cu părere de rău, o astfel de atitudine față de slujire, rareori o poți întâlni în ziua de azi. Unii păstori sunt atât de obosiți de membrii bisericilor lor, încât se bucură când acestea nu se adresează la ei cu problemele lor. Mai mult decât atât, printre ei sunt și unii care îi umilesc și-i disprețuiesc pe cei care, căutând ajutor, le dezvăluie necurăția și slăbiciunea duhovnicească în lupta lor împotriva păcatelor pe care le au. Astfel, un pastor, într-o discuție cu un alt slujitor, exprimându-și atitudinea sa față de astfel de oameni, cu indignare a rostit: „Cum m-am săturat eu de păcatele și problemele lor! Trăiesc în nelegiuirile lor ca într-o mlaștină murdară! Pentru a pătrunde în viața lor fără a te murdări tu însuși, trebuie să-ți încalți cizmele!”.

Auzind așa ceva, nici nu-mi venea a crede că această indignare vine de la cel, a cărui sarcină principală este de a avea grijă și de a proteja oile bolnave, murdare, bătute și rănite de păcat din turma pe care Dumnezeu i-a încredințat-o.

Ce s-ar întâmpla dacă în același fel ar reacționa și principalul nostru Păstor – Isus Hristos, Mântuitorul, Care Și-a vărsat prețiosul Său sânge pentru noi, păcătoșii și nevrednicii? Și după cum știm, Sfânta Scriptură ne spune că ucenicul nu este mai mare decât Învățătorul Său. Mila față de alții și marea răbdare față de ei trebuie să fie o trăsătură obligatorie a celor, care reprezintă autoritatea lui Dumnezeu. Slujitorul nu trebuie să se considere pe sine mai bun decât alții numai din motiv că cunoaște lucrurile duhovnicești mai mult decât ei. Căci tot ce avem, ni se dă de la Dumnezeu, după îndurarea Lui, și nimic nu vine de la noi înșine. Sursa de ajutor pentru alții se află în triumful personal al slujitorului asupra greutăților și dificultăților sale. Atunci când duceți o sarcină grea, cântirile, plângerile, cuvintele de nemulțumire și indignarea, nu pot să aibă o influență bună asupra altora.

11. Pentru autoritatea pe care v-a dat-o Dumnezeu aveți o responsabilitate foarte mare, deoarece folosirea cu scop negativ a autorității primite, atrage după sine o pedeapsă inevitabilă. În orice moment, neuitându-se la starea sa, slujitorul trebuie să reprezinte ceea ce dorește și ce așteaptă de la el Dumnezeu. Dacă, aflându-se într-o astfel de stare, autoritatea duhovnicească va proceda greșit, atunci el trebuie imediat să recunoască că acest lucru a fost greșeala sa. De exemplu, după ce a manifestat nerăbdare sau mânie, el trebuie imediat să recunoască că această mânie a fost de la el, și nu de la Dumnezeu. Nu trebuie să amestecăm afacerile noastre cu ale lui Dumnezeu la fel cum nu trebuie nici să-L amestecăm pe El în faptele noastre omenești, dând de înțeles că prin felul cum ne-am comportat, Domnul, chipurile, își exprimă atitudinea Sa față de ceea ce se întâmplă. Dacă autoritatea pe care o aveți dă oamenilor o astfel de concepție falsă despre Dumnezeu, atunci El se va apăra, pentru ca să nu fie vorbită de rău sfințenia și neprihănirea Sa. Dacă slujitorul își mărturisește greșelile sale, el va fi eliberat de pedeapsa Domnului, Care, deja nu mai are nevoie să se apere. Dar dacă el a ratat timpul și n-a făcut imediat ceea ce trebuia să facă, atunci, acest slujitor ce are autoritate, poate pentru totdeauna să-și piardă posibilitatea de a corecta ceva.

Drept confirmare a acestui fapt poate fi cazul care s-a întâmplat cu Moise la apele Meriba, unde el l-a prezentat încorect pe Dumnezeu poporului israelian (vezi Num. 20:2-3, 7-13, 23-28 și Deut. 32:48-52, 34:16). Deși Moise și Aaron au făcut doar o singură greșală, lor nu le-a fost permis să intre în Canaan. Acest lucru ne arată foarte clar cât de serios și responsabil este să fii slujitor. Cu cât mai multă autoritate ne încredințează Dumnezeu, cu atât mai strictă este pedeapsa Lui. Nu în zadar e scris: „Cui i s-a dat mult, i se va cere mult; și cui i s-a încredințat mult, i se va cere mai mult” (Luca 12:48). Deci, dacă ne-a fost încredințat să îndeplinim lucrările Domnului, să rămânem în frică și cu tremur.

12. În Biblie se spune nu atât despre drepturile, însărcinările și recunoașterea slujitorului, cât despre mulțimea obligațiilor sale, imensa responsabilitate față de Dumnezeu și cerințele mari pe care Domnul le are față de el. Pentru a ne convinge de acest lucru, este suficient să deschidem Sfânta Scriptură și să găsim în ea versetele adresate direct slujitorilor, de exemplu: Cartea proorocului Ezechiel 34:1-10, 22:26,28; Ieremia 2:8, 10:21; Zaharia 10:3, 11:8,16-17; 1Petru 5:1-3; 1Tesaloniceni 2:3-10; Tit 1:7-11, în care se vorbește despre ceea ce anume așteaptă Dumnezeu de la adevăratele Sale slugi. Dar deosebit de stricte și șocante sunt cuvintele Psalmului cincizeci: „Dumnezeu zice însă celui rău: „Ce tot înșiri tu legile Mele și ai în gură legământul Meu, când tu urăști muștrările și arunci cuvintele Mele înapoia ta? Dacă vezi un hoț, te unești cu el, și te însoțești cu preacurvarii. Dai drumul gurii la rău, și limba ta urzește vicleșuguri. Stai și vorbești împotriva fratelui tău, clevețești pe fiul mamei tale. Iată ce ai făcut, și Eu am tăcut. Ți-ai închipuit că Eu sunt ca tine. Dar te voi muștra și îți voi pune totul sub ochi! Luați seama, dar, **voi care uitați pe Dumnezeu**, ca nu cumva să vă sfâșii, și să nu fie nimeni să vă scape” (Ps. 50:16-22).

Când citești în aceste versete demascările și acuzațiile enumerate, îți vine greu să crezi că ele nu se referă pur și simplu la cineva, ci anume la persoana care predică altora Cuvântul Domnului adică, autorității duhovnicești. În

Noul Testament, de asemenea, sunt scrise cuvinte care sună în unison cu cele precedente. În epistola către Romani, adresându-se celor care se considerau nu numai copii ai lui Dumnezeu, ci și aleși, și capabili să învețe pe alții, apostolul Pavel a spus: „Tu, care te numești iudeu, care te rezemi pe o Lege, care te lauzi cu Dumnezeuul tău, care cunoști voia Lui, care știi să faci deosebire între lucruri, pentru că ești învățat de Lege; tu, care te măgulești că ești călăuza orbilor, lumina celor ce sunt în întuneric, povățuitorul celor fără minte, învățătorul celor neștiutori, pentru că în Lege ai dreptarul cunoștinței depline și al adevărului; – tu deci, care înveți pe alții, pe tine însuși nu te înveți? Tu, care propovăduiești: „Să nu furi”, furi? Tu care zici: „Să nu preacurvești”, preacurvești? Tu, căruia ți-e scârbă de idoli, le jefuiești templele? Tu, care te fălești cu Legea, necinstești pe Dumnezeu prin călcarea acestei Legi? Căci „din pricina voastră este hulit Numele lui Dumnezeu între Neamuri” (Rom. 2:17-24).

Reeșind din această descriere, vedem că acești oameni nu sunt altcineva decât slujitorii, conducătorii și toți cei care, într-un fel sau altul, reprezintă în sine autoritatea și lucrează pentru binele altora. Cu toate acestea, indiferent de poziția de conducere pe care ei o au în biserică, cât de orbi ei sunt și cât de incapabili să se vadă pe sine așa cum îi vede Dumnezeu! Poți să crezi că știi adevărul, poți să-i înveți și pe alții calea adevărului, și în același timp să furi și să preacurvești, să ai ocupații care au devenit pentru tine idoli, să încalci în viața ta poruncile Domnului, devenind astfel un prilej de ispită și piatră de poticnire pentru cei din jur.

Dumnezeu nu este părtinitor. El niciodată nu va închide ochii la păcat, indiferent de poziția pe care o deține omul în societate și în viața duhovnicească. Nici Adam, fiind primul creat, nici Samson, înzestrat cu o mare putere, nici Saul, fiind uns pentru a fi împărat, nici David, fiind om după inima lui Dumnezeu, nici înțeleptul Solomon, nici toți ceilalți oameni mari din Vechiul și Noul Testament, nu au putut să scape de pedeapsă atunci, când prin cuvintele sau faptele lor

puneau la îndoială sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu, Care i-a înzestrat cu autoritatea Sa. Din acest motiv, știind că Dumnezeu nu este părtinitor și fiind conștient de imperfecțiunea sa și de pericolul de a greși, apostolul Pavel a spus: „Ci mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire, **ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat**” (1Cor. 9:27).

Dragi prieteni! Trebuie să recunosc că acest capitol m-au determinat să-l scriu două scrisori, care nu au putut să-mi lase inima indiferentă. Autorul primei scrisori este o persoană cu studii superioare, doctor în științe tehnice, care, dezamăgit de viața lumească, a început candva să-l caute pe Domnul. Primindu-L în viața sa ca Mântuitor personal, acest creștin, pe parcursul a zece ani, a fost în trei biserici care aparțineau diferitor confesii, în una dintre care a fost chiar și membru al sfatului frățesc. Pe parcursul acestor ani el a încercat să găsească o biserică, în care sufletul său ar fi putut găsi ceea ce căuta, dar trecând prin multe și dezamăgindu-se, el a scris în scrisoarea sa astfel:

„Timp de zece ani, eu plec de la serviciile de închinare cu sufletul gol, fără a primi în sfârșit nu lapte, ci acea mâncare duhovnicească tare, de care atât de mult am nevoie. Cât de rar în zilele noastre poți auzi un predicator curajos și neînfricat, care vorbește direct despre cele mai presante probleme ale creștinismului. Despre ele, desigur, toți preferă să tacă, însă ele sunt atât de evidente încât nu mai pot fi ascunse. Desigur, a vorbi despre acest lucru poate numai persoana care în întregime depinde de Dumnezeu, căreia El îi dă nu numai putere și înțelepciune, ci și o păzește cu mâna Sa atotputernică. Noi trăim într-o vreme în care vestitorii Domnului, în marea majoritate a cazurilor, vor să fie pe placul oamenilor și angajați la o turmă care îi susține financiar. În afară de aceasta, ei sunt în totalitate dependenți de „conducerea” persoanelor duhovnicești superioare, care i-a pus în slujire. De aceea, pentru a le fi lor pe plac, ei încearcă din răspuțeri să păstreze bunăstarea aparentă a bisericilor lor, închizând ochii la răcirea duhovnicească de pretutindeni, descompunerea morală și apostazia duhovnicescă.

Ca urmare, tot mai puțini oameni din lume vin la Domnul, iar cei care sunt în biserică, foarte repede rămân dezamăgiți și se întorc la căile lor vechi, lucru, ce nici nu e de mirare. Pe cine îl poate atrage un creștinism superficial, formal și nepuținicios? Din ce în ce mai des, noi cedăm pozițiile noastre în fața lumii și începem să ne asemănăm cu ea. Apropiindu-ne de sfârșitul tuturor timpurilor și cunoscând din Biblie multe semne ale acestei perioade, noi, trebuie să stăm la strajă și să veghem în mod deosebit, însă, în schimb, se pare că cei căroră le este încredințată această responsabilitate, din contra, depun efort ca copiii lui Dumnezeu să doarmă din punct de vedere duhovnicesc. O, cât de mult avem nevoie astăzi de autorități duhovnicești adevărate, dotate cu înțelepciune și putere de sus, numai că, unde sunt ele?!".

A doua scrisoare a fost trimisă de o soră în vârstă în Domnul, care este membră în una din cele mai mari biserici creștine din Rusia, și care a trecut prin multe timp de patruzeci de ani de viață în credință. Cuvintele scrise de această femeie vorbesc de la sine:

„Când mă uit la ceea ce se întâmplă în jurul meu, mi se umple inima de durere, pentru că în biserica noastră, cu anii nu încetează dezbinările și certurile care au devenit aproape o normă a vieții noastre creștine. Oamenii sunt declarați păcătoși dacă nu vin regulat la toate serviciile de închinare, însă pe nimeni nu-l interesează starea sufletelor lor. E dureros să vezi că conducerea noastră este preocupată doar de prezența în masă și de superioritatea lor. De la catedră sună predici care nu ating inima, deși sunt bine pregătite, însă nu au nicio putere. Se organizează tot felul de programe, conferințe și seminare, în care se vorbește mult despre toate lucrările ce s-au făcut... Mări de emoții, numai că în toate acestea nu-i Dumnezeu. În mod involuntar te întrebi, în ce ne jucăm?! Am ajuns până la starea în care nu mai vreau să merg la biserică, pentru că la serviciile din biserică nu primesc nimic pentru sufletul meu. Uneori obosesc atât de mult de toate aceste chinuri lăuntrice, încât vreau, pur și simplu, să dau din mână, și să mă las dusă de curent, cu atât mai mult că conducătorii noștri nu obosesc mereu să repete că

cel mai important lucru pentru un creștin este ascultarea. Supune-te, chipurile, ca și mulți alții, fă ce-ți spun frații (mai ales dacă ești femeie), și totul va fi în ordine. Dar oare cu adevărat așa e? Oare biserica a încetat să mai fie un loc unde oamenii ar putea să primească pentru sufletele lor pâinea duhovnicească de care au nevoie, un loc unde ei ar putea să-și încălzească sufletele înghețate și unde viețile distruse și-ar primi vindecarea?!.. Iar dacă nu a încetat, atunci unde au dispărut acele autorități duhovnicești, care ar fi capabile să scoată poporul lui Dumnezeu din sărăcia duhovnicească?! Sau ele deja nu mai există în zilele noastre?!".

Ați auzit, dragi frați?! Câte suflete strigă astăzi la Domnul, implorându-L să trimită în câmpul Său pe cei, care ar avea autoritate de sus, asemenea lui Moise și a apostolului Pavel, care ar sta înaintea Domnului Preaînalt, al căror cuvânt să aibă putere, iar viața să le fie în așa fel, încât demonilor să le fie frică chiar și atunci când li se pronunță doar numele. (Exod 16:32, 35:4, Num. 16:28-35, Deut. 6:1, Fapt. 19:11-13). Numai că obținerea unei astfel de puteri de la Dumnezeu, întotdeauna costă ceva și acest preț trebuie să fie plătit. Oare nu se vor găsi printre voi oameni care, ca și profetul Isaia, ar fi gata să spună: „Iată-mă, trimite-mă!” (Is. 6:8). Anume unor astfel de suflete, care, doresc din toată inima să slujească Domnului și oamenilor, oferă acestui lucru multă dragoste, timp și puteri, însă s-au confruntat cu momente de dezamăgire, nedumerire și zbucium în suflet, bazându-mă pe experiența mea de consiliere duhovnicească, aș dori ca o mamă să le spun ceva:

1. Începând slujirea la care v-a chemat Domnul, mai întâi de toate, dați-I posibilitatea de a lucra în inimile voastre, anume așa cum El a făcut-o cândva cu Moise și apostolul Pavel. Permiteți-i Duhului Sfânt să vă deschidă ochii astfel, încât să puteți vedea în voi ceea ce nici n-ați bănuț sau n-ați vrut să observați, și faceți tot ce depinde de voi pentru ca viața personală să fie pusă în ordine. Procedând astfel, voi vă veți pregăti propriul vas pentru a putea fi întrebuințat de Domnul și veți dobândi o experiență duhovnicească valoroasă, pe care, o veți putea apoi transmite altora. Ceea ce

personal veți experimenta pe calea curățării și sfințirii, va da greutate și semnificație cuvintelor dumneavoastră, deoarece în ele se va reflecta nu doar o teorie frumoasă și corectă, ci ceea, prin ce ați trecut.

2. În procesul săvârșirii slujirii încercați cât mai des să vă analizați acțiunile și pașii, comparându-le cu Cuvântul lui Dumnezeu. O astfel de verificare personală vă va ajuta să evitați nu numai orbirea duhovnicească și încrederea în sine, ci vă va învăța să-i tratați și pe alții cu multă dragoste, înțelegere și îngăduință, având totodată capacitatea de a compătimi, a răbda și a ierta. Străduiți-vă să fiți atenți la cuvintele care le spuneți. Atunci când spuneți sau mărturișiți ceva, evitați exagerarea și înfrumusețarea lucrurilor cu scop de a face o impresie mare asupra publicului. Nu roștiți fraze pompoase și nu faceți promisiuni nechibzuite, pe care probabil nu le veți putea îndeplini.

3. Nu vă rușinați să vă recunoașteți greșelile. Nimeni dintre oameni nu este lipsit de ele, inclusiv și cei care prezintă autoritatea duhovnicească. Conștientizarea acestui lucru ne diminuează și ne smerește, protejându-ne de încrederea în sine și de o mândrie fatală. Dacă Domnul vă indică în slujirea dumneavoastră la ceva greșit, primiți acest lucru ca o milă de tată. Dacă Moise, care făcuse doar o singură greșală, a fost gata în smerenie să primească pedeapsa lui Dumnezeu, atunci noi cu atât mai mult trebuie să facem acest lucru.

4. Urmăriți-vă expresiile, emoțiile și sentimentele. Dacă doriți să trăiți în pace cu voi înșivă și cu oamenii din jurul vostru, atunci nu spuneți cu voce tare primul lucru care vă va trece prin minte. Dacă în inimă vă bântuie supărarea, iritarea, indignarea și mânia, atunci în așa caz ar fi mai bine să nu spuneți nimic până nu vă veți calma, deoarece cuvintele rostite în acest duh, nu pot aduce nimic bun. Ele nu zidesc, ci doar distrug. Acest lucru este deosebit de important atunci când vine vorba de membrii familiei și oamenii care vă sunt apropiați și dragi. Problema este că noi suntem atât de obișnuiți cu ei, încât socotim că avem dreptul să le spunem tot ce gândim despre ei. Dacă în propria sa familie slujitorul nu

este capabil să fie un purtător de lumină și un împăciuator, el nu va putea face aceste lucruri nici în biserica sa.

5. Manifestarea grabnică a indignării sau nemulțumirii față de tot și toate, este un obicei rău. Nesatisfăcuți și nemulțumiți puteți fi doar față de sine. Cine este mereu nemulțumit și încontinuu se plânge de circumstanțe, împrejurimi, slujirea și viața sa grea, acela cu greu va putea aduce o persoană la disponibilitatea de a-și deschide sufletul sau a-și împărtăși problemele și nevoile sale. În afară de aceasta, nu trebuie să uităm că Dumnezeu îngăduie ca noi să avem încercări și greutăți, pentru ca, depășindu-le, să devenim puternici, și nu să disperăm. Puterea pe care o primim în urma lor și lumina care emană de la noi, încântă oamenii și îi atrage spre noi, determinându-i și pe ei să dorească și să caute același lucru. Oriunde nu ne-am afla – acasă, în biserică, la locul de muncă sau într-o călătorie misionară, – nu trebuie să arătăm că avem o dispoziție rea, pentru că, observând acest lucru, cei din jur își vor pierde repede disponibilitatea și se vor retrage.

6. Comunicând cu oamenii, fiți vigilenți și vegheați asupra voastră, mai ales atunci când sunteți în contact cu cei, care locuiesc aproape de voi. Dacă soția, soțul, copiii, nepoții și alte rude apropiate, urmărindu-vă viața de zi cu zi, nu vor vedea în ea ceea, în ce îi îndrumați pe alții sau despre ce predicați de la amvon, atunci cu greu aveți dreptul moral să vă faceți slujirea fără a avea o conștiință curată. Chiar dacă ei nu vor spune celorlalți cine cu adevărat sunteți, inimile și urechile lor duhovnicești vor fi închise la ceea ce vorbiți, indiferent cât de corect ar suna ceea ce spuneți. Ei nu vor putea să primească de la dumneavoastră cuvinte de dragoste, răbdare, dreptate și onestitate, dacă nu vor vedea această atitudine față de sine la domiciliu.

7. Dăruți-le oamenilor dragoste și dați dovadă de grijă, sensibilitate, înțelegere și compasiune. Indiferent de felul lor de-a fi, încercați să vă uitați la ei prin prisma sângelui prețios al Mântuitorului nostru, Care, atât pentru voi, cât și pentru ei, a murit pe cruce, dându-Se pe Sine ca jertfă de ispășire pentru păcat. Nu uitați că nu există oameni care, în genere

nu au nimic bun în ei, la fel cum nu există oameni absolut răi. Fiecare suflet are și părți pozitive, și negative. Abilitatea de a vedea trăsăturile bune de caracter ale omului în spatele calităților rele și de a-l ajuta să se dezvolte în ele, este una din trăsăturile principale ale unui slujitor adevărat al lui Dumnezeu. Tineți minte că lumea are nevoie, în primul rând, de cei care sunt capabili să dea dovadă de calități morale înalte, de aceea, străduiți-vă să fiți iubitori, plini de bunătate, înțelepți și cinstiți.

8. În relațiile cu oamenii, niciodată nu acționați dintr-o poziție de forță. O astfel de abordare doar complică situația și acutizează problema, pentru că la orice presiune sufletul răspunde cu împotrivire. Cea mai bună cale de rezolvare a problemelor este să manifestăm personal smerenie, dragoste, bunătate, compasiune și iertare. Nu vă temeți că un astfel de comportament va fi considerat de către alții ca o slăbiciune și lipsă de curaj. Timpul va trece și oamenii vor înțelege că, diminuându-vă, ați dat dovadă de o mare putere morală și duhovnicească. Așa că, în cele din urmă, oamenii vă vor aprecia și vă vor respecta și mai mult. Răspunzând cu rău la rău și cu ură la ură, noi mergem pe calea distrugerii. Dacă vom asculta de sfatul Sfintei Scripturi „nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară”, Dumnezeu ne va binecuvânta. Nu uitați că orice rău pare a fi puternic doar la început, dar în cele din urmă el neapărat slăbește. Binele dimpotrivă, la început pare a fi slab, dar la sfârșit devine din ce în ce tot mai puternic.

9. Îndrumând oamenii, nu faceți acest lucru sub formă de cerințe, prescripții și hotărâri dure (care în esență sunt doar legi ce dăunează sufletului), ci sub formă de sfaturi date cu dragoste, înțelegere și răbdare. Atunci când dați îndrumări, ar fi bine să recurgeți la exemple vii din viață care înviorează ceea ce spuneți și dau cuvintelor greutate, semnificație și o putere pătrunzătoare, făcându-i pe cei ce vă ascultă să înțeleagă și să primească ceea ce spuneți.

10. Vorbind și predicând despre pericolul păcatului, despre curățire și sfințire, nu faceți acest lucru cu presiune, ca omul să nu se simtă de nimic și să nu se arunce în cealaltă

extremă, căzând în deznădejde și disperare din propriile lui convingeri că bara sfințeniei este atât de înaltă, încât el, pur și simplu, nu va putea s-o atingă. Chemarea la sfințenie trebuie să sune într-o asemenea formă, încât ea să nu apese asupra sufletului, ci să trezească în el dorința de a se curăți și a-și pune în ordine viața, relațiile sale cu Dumnezeu și oamenii. În afară de aceasta, cel ce se apucă de acest lucru, trebuie să țină minte că ceea ce el predică altora, trebuie în primul rând el însuși să împlinească în propria sa viață. Dacă cuvintele învățăturilor sale sunt în contradicție cu propriile lui acțiuni, fapte și umblarea lui înaintea Domnului, atunci el, pur și simplu, nu are dreptul moral de a vorbi despre necesitatea sfințirii. În asemenea caz, cei ce îl ascultă ar putea să spună: „Scoate-ți mai întâi bârna din ochiul tău, și doar apoi apucă-te de paiul din ochiul meu!”. Învățăturile predicatorului, doar atunci vor avea semnificație, putere și influență asupra sufletelor altora, când ceea ce el vorbește, corespunde cu faptele lui. Cu cuvintele frumoase și corecte, care nu și-au găsit implementarea în practica propriei noastre vieți, noi mai degrabă îi respingem pe oameni de la adevăr decât îi atragem.

11. Lăsați-vă de obiceiul oamenilor de a vedea în totul și în toate numai ceva negativ. Multe relații de prietenie s-au prăbușit din cauza tendinței de a vedea în alții neajunsurile lor, unii chiar primind plăcere când, scormolind în viața altora, au descoperit în ea detalii compromițătoare. Nu vă concentrați atenția asupra slăbiciunilor oamenilor și străduiți-vă să nu observați eșecurile și greșelile lor. Noi suntem creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și, deși suntem imperfecti, oricum avem în noi ceva bun. Găsind și subliniind în oameni calitățile lor bune, noi trezim în ei recunoștință, dragoste și bunătate.

12. Atunci când în biserica voastră vin oameni din lume, nu vă grăbiți să le vorbiți despre hainele, coafura sau comportamentul lor, care nu sunt potrivite pentru serviciile de închinare. Lăsați ca Cuvântul lui Dumnezeu să le vorbească. Domnul nu începe cu aspectul exterior, ci cu interiorul omului și, în primul rând, cu inima lui, despre care se spune

că „din ea ies izvoarele vieții” (Pr. 4:23). Când Mântuitorul se atinge de adâncul inimii omului, atunci aspectul său exterior și comportamentul i se schimbă în mod automat.

13. Străduiți-vă să înțelegeți situația altora și evitați opiniile preconcepute care s-au creat sub influența altor oameni, căci anume din acest motiv apar judecăți greșite, duritate și nedreptate. Înainte de a judeca și a da vina pe cineva, încercați mai întâi să vă puneți în locul lor. Procedând astfel, veți înțelege că, fiind în situația lor, probabil, ați fi procedat și mai rău. Acest lucru vă va face mai generos, milostiv și tolerant.

14. Iubiți ceea ce faceți și pe cei, pentru care faceți acest lucru, altfel lucrarea dumneavoastră va fi lipsită de bucurie, și se va asemăna cu munca unui rob care este nevoit să lucreze pentru stăpânul său. Important e nu cât de mult faceți, ci cum faceți și câtă dragoste investiți în munca depusă. Mulțumiți Domnului pentru faptul că pentru această lucrare grea El v-a ales anume pe dumneavoastră și v-a dat pentru aceasta putere, sănătate, posibilități și pe cei care sunt dispuși să vă ajute. Căci, o mulțime de oameni trăiesc o viață lipsită de țel și de sens, deși au tot, la ce dumneavoastră puteți doar să visați. În mulțumirea pe care i-o dați Domnului, stă o mare putere, în fața căreia satana tremură. Dacă prețuiți tot ceea ce vă dă Dumnezeu, El va continua să se îngrijească de dumneavoastră și niciodată nu vă va lăsa fără de ajutorul de care aveți nevoie.

15. Fiți necondiționați când slujiți oamenilor și Domnului. Având grijă de alții și ajutându-i în problemele și nevoile lor, nu așteptați de la ei nicio răsplată. Iubind pe alții, noi deja suntem răsplătiți cu căldura și lumina ce ne umple. Cel ce iubeste cu adevărat, nu cere nimic în schimb. Dăruirea de sine în slujirea pe care o facem pentru aproapele nostru este deja o bucurie, iar ea este cea mai bună răsplată.

16. Nu căutați modalități rapide și ușoare pentru a vă atinge scopul și nu vă concentrați asupra eșecurilor și dificultăților care vă copleșesc. Neplăcerile, problemele, durerea, dezamăgirea și suferința sunt o parte integrantă a vieții noastre, și noi trebuie să învățăm nu numai să le acceptăm

ca ceva de la sine, ci și să le folosim spre binele nostru, după cum este scris, să „scoatem ce este de preț din ceea ce e fără preț”, continuând să mergem înainte. În fiecare situație și în orice vi se întâmplă, sunt și părți negative, și pozitive. Nu vă concentrați atenția la partea întunecată a vieții și în cele mai dificile momente nu vă lăsați duși în disperare, deoarece anume ele pot deveni ulterior o mare binecuvântare pentru dumneavoastră.

17. Nu vă grăbiți să descurajați și nu vă pierdeți speranța și încrederea în Domnul, chiar dacă ați eșuat într-un oarecare lucru pe care l-ați făcut. Dezamăgirea este inerentă celor mândri, care și-au supraestimat puterea și capacitățile lor. Cei smeriți cu inima nu descurajează cu ușurință. Nu disperați atunci când vă simțiți neînțeleși și credeți că nimeni nu are nevoie de dumneavoastră sau atunci când nu se împlinesc visele dumneavoastră. Poate că Domnul v-a lipsit de ceea ce v-ați dorit, pentru a vă da în schimb ceva și mai bun. El vă va umple viața cu un sens nou și vă va darui ceea ce va aduce satisfacție inimii dumneavoastră.

18. În atingerea scopului pe care vi l-ați pus, nu vă grăbiți s-o luați înaintea Domnului. Nu uitați că El pentru tot are timpul Său. El niciodată nu se grăbește, și niciodată nu întârzie. Mai bine e să așteptați de la Domnul claritate decât să faceți fără El ceea, de ce veți regreta apoi tot restul vieții.

Trebuie să spun că toate aceste reguli se referă nu numai la slujitori, ci și la fiecare copil adevărat al lui Dumnezeu. Dacă noi, considerându-ne creștini, am urma permanent aceste reguli, atunci printre noi ar fi fost mult mai multe suflete pe care Domnul le-ar fi putut folosi în via Lui spre slava Sa.

Încheind acest subiect, rămâne doar să răspund la o întrebare pe care în timpul consilierii o pun creștinii care nu sunt o autoritate duhovnicească: „Și ce să facem noi, cei, care nu suntem aleși și chemați la o slujire deosebită? Ce valoare are în ochii Domnului viața noastră și ce așteaptă El de la noi?”.

Dragi prieteni! Pe pământ nu există niciun om care să nu aibă chemare sau să nu fie ales. Dacă fiecare picătură

de rouă, orice păsărică și peștișor, floare, iarbă, copăcel, tufiș și pâraiaș sunt destinate de către Creator spre slava Sa, atunci, cu atât mai mult, pentru aceasta este predestinat omul, care este cununa creației lui Dumnezeu! Nu oricine poate să predice sau să facă o lucrare duhovnicească pe care toată lumea o vede. Însă fiecare creștin nu numai că poate, ba chiar trebuie să devină o lumânare, fie chiar și una mica, dar lumina cărea să poată izgoni întunericul. Numai o viață trăită zi de zi conform Sfintei Scripturi, te poate face să fii o astfel de sursă de lumină, de care oamenii au atât de multă nevoie.

De aceea, nu trebuie să-i invidiem pe cei, a căror slujire dată de Dumnezeu pune pe umerii lor o mare responsabilitate, adeseori fiind plină de pericole mari, ci mai degrabă să fim pentru cei din jurul nostru acea binecuvântare de care foarte, foarte mulți au nevoie. Căci Domnului nu-i pasă cât de mare este lucrarea pe care o facem pentru El, ci **cum** o facem. Statornicia noastră, credincioșia, încrederea, modestia și capacitatea de a rămâne în umbră, pot fi apreciate de Tatăl Ceresc mult mai mult decât limbajul elocvent, capacitatea de a conduce și aptitudinile organizatorice. Mai bine e să nu fii o autoritate duhovnicească și să fii găsit credincios într-un lucru mic, decât să te numești autoritate duhovnicească, iar în realitate să nu corespunzi acestei meniri înalte.

Capitolul 10

Umblarea cu Dumnezeu

În Psalmii lui David și a fiilor lui Core, precum și în alte versete din Sfânta Scriptură, mereu întâlnim cuvinte care ne vorbesc despre dorința sufletului de a fi aproape de Domnul și de a avea o părtășie profundă cu Creatorul său, de exemplu: „Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule! Sufletul meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul cel Viu; când mă voi duce și mă voi arăta înaintea lui Dumnezeu?” (Ps. 42:1-3); „Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu, pe Tine Te caut! Îmi însetează sufletul după Tine, îmi tânjește trupul după Tine, într-un pământ sec, uscat și fără apă” (Ps. 63:1); „Îmi întind mâinile spre Tine; îmi suspină sufletul după Tine ca un pământ uscat” (Ps. 143:6); „Sufletul meu Te dorește noaptea, și duhul meu Te caută înăuntrul meu” (Isaia 26:9).

Printre copiii Domnului care sunt sinceri și mereu în căutare, putem întâlni pe mulți care, cu o inimă zdrobită, spun: „Iată că deja de mulți ani eu Îl urmez pe Domnul, frecventez regulat serviciile de închinare, sunt membru în biserica noastră, înfăptuiesc în ea o lucrare, dar, spre rușinea mea, trebuie să recunosc că până în prezent încă nu știu ce înseamnă – **a umbla cu Dumnezeu**”.

Pe paginile Vechiului Testament sunt lăsate pentru noi numele a doi oameni, despre care se spune că „au umblat cu Dumnezeu” și aceștia sunt Enoh și Noe. Viața lui Enoh este descrisă pe scurt, iar sfârșitul ei este pur și simplu copleșitor: „Toate zilele lui Enoh au fost trei sute șaiszeci și cinci de ani. **Enoh a umblat cu Dumnezeu**; apoi nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu” (Gen. 5:23-24).

Dacă citim cu atenție și cugetăm la cele scrise despre viața acestui om, atunci involuntar începem să înțelegem că Enoh, ca și noi, a trăit în ultima vreme, numai că nu înainte de venirea Domnului Isus, ci înainte de potop. Cu părere de rău, în afară de menționarea scurtă din versetele paisprezece

și cincisprezece ale Epistolei lui Iuda, Biblia nu ne vorbește mai mult nimic despre faptul, cum anume a trăit el și ce a predicat, însă umblarea sa în frică, sfințenie și o ascultare deplină de Creator a fost atât de evidentă încât Dumnezeu, ca o mărturie a Sa, a săvârșit asupra lui ceva special, – el a fost luat de pe pământ fără a trece prin moarte.

Despre Noe, de asemenea, se povestește puțin în Vechiul Testament: „Noe era un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui: **Noe umbla cu Dumnezeu**” (Gen. 6:9). În Noul Testament, în versetul cinci al capitolului doi din a doua epistolă, apostolul Petru îl numește pe Noe „povăduitor al neprihănirii”, deși în Sfânta Scriptură nu sunt scrise predicile lui. Putem doar să presupunem că credința și ascultarea acestui patriarh, demonstrate de el în construirea corabiei, au devenit cea mai bună predică și cea mai vie mărturie pentru generația egoistă și crudă a acelui timp. „Așa a și făcut Noe: a făcut tot ce-i poruncise Dumnezeu” (Gen. 6:22). Viața mereu ne confirmă adevărul remarcabil că „orice lucrare a credinței, lumea o condamnă”. Anume acest lucru este evidențiat și în relatarea despre Noe: „**Prin credință** Noe... plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot ca să-și scape casa; **prin ea**, el a osândit lumea și a ajuns **moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință**” (Evr. 11:7).

A umbla cu Dumnezeu, sau, cu alte cuvinte, **a trăi cu Dumnezeu** – înseamnă a fi aproape de Domnul, a tinde spre El, a avea o părtășie strânsă și neîntreruptă cu El, și a împlini cu bucurie voia Lui. Prin cuvintele „a umbla cu Dumnezeu” se subînțelege a fi în Domnul, a te lăsa călăuzit de El, și nu împlinirea statutului și regulamentului bisericii unei anumite denominații, membru al căreia esti tu.

Adresându-se ucenicului său duhovnicesc, apostolul Pavel a scris astfel: „Către Timotei, adevăratul meu copil în credință: har, îndurare și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Hristos Isus, Domnul nostru! După cum te-am rugat, la plecarea mea în Macedonia, să rămâi în Efes, ca să poruncești unora să nu învețe pe alții altă învățătură și să nu se țină de basme și de înșirări de neamuri fără sfârșit, care dau

naștere mai mult la certuri de vorbe decât fac să înainteze lucrul lui Dumnezeu prin credință, așa fac și acum. Ținta poruncii este dragostea, care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun și dintr-o credință neprefăcută. Unii, fiindcă s-au depărtat de aceste lucruri, au rătăcit și s-au apucat de flecării. Ei vor să fie învățători ai Legii, și nu știu nici măcar ce spun, nici ce urmăresc” (1 Tim. 1:2-7).

Învățătorii mincinoși, pe care i-a menționat aici apostolul Pavel, erau învățătorii Legii care voiau să amestece împreună creștinismul și iudaismul, legea și harul. Ei susțineau că pentru a fi mântuit, nu este îndeajuns să ai doar credință în Hristos și o viață trăită în El, ci, că pe lângă aceasta, creștinii mai trebuie neapărat să împlinească și legea lui Moise (adică bărbații trebuiau să fie tăiați împrejur).

În „Comentariile biblice ale Noului Testament”, celebrul profesor în teologie, William MacDonald, scrie despre acest lucru astfel: „Această învățătură falsă a torturat Biserica în toate veacurile existenței ei și chiar și astăzi ruggina ei erodează cu succes temelia creștinismului. În forma ei modernă, ea afirmă că, deși pentru mântuire este nevoie de credință în Hristos, omul, de asemenea, mai trebuie încă să devină membru al bisericii locale, să respecte legea (având în vedere prin aceasta, statutul și regulamentul bisericii), să dea zeciuiala și să facă „fapte bune”. Ei nu-și dau seama că faptele bune – sunt urmările mântuirii și nu condiția ei. Faptele bune nu-l pot face pe om să fie creștin, omul face fapte bune pentru că a devenit creștin. Ei nu-și dau seama că Hristos este călăuza vieții credinciosului și nu legile pe care ei le-au stabilit. Despre acești învățători ai legii, proclamați de sine înșiși, apostolul ne spune că ei nici nu știu măcar ce spun și nici ceea, ce cu atâta încredere susțin”.

Nu putem să nu fim de acord cu aceasta. Desigur, în zilele noastre nu vei auzi de la amvon o predică despre faptul că noi trebuie să împlinim legea care ne interzice purtarea hainelor făcute din fibre amestecate, deoarece toți, fără excepție, inclusiv și predicatorii, poartă haine confecționate dintr-un amestec de poliester și bumbac,

poliacril și lână precum și altele asemenea. La fel nu suntem obligați să respectăm nici legea care nu ne permite să semănăm pe un teren agricol diferite feluri de semințe (vezi Lev. 19:19), căci, astfel, am fi fost toți încălcători ai legii. Însă, chiar dacă calitatea țesăturilor pe care le folosim și felul cum însămânțăm terenurile agricole în prezent nu are nicio importanță specială, totuși, multe biserici găsesc unele lucruri din care fac o lege ce nu este scrisă, și anume: lungimea fustelor, coafurile femeilor, atitudinea față de cravatele fraților, ordinea petrecerii Cinei Domnului și a participării la frângerea pâinii, condițiile pentru primirea botezului în apă sau pentru căsătorie și multe altele.

Abordarea prea scrupuloasă a acestor întrebări duce la faptul că, nerespectarea unor reguli bisericești atrage după sine implicarea anumitor pedepse disciplinare, până chiar și excluderea din biserică. Așa arată legea modernă, care îi forțează pe unii să se „sufocă” în tiparele ei înguste, iar pe alții să doarmă din punct de vedere duhovnicesc, bazându-se pe faptul că îndeplinesc tot ceea ce cer de la ei conducătorii lor, pentru care, aproape cea mai valoroasă calitate a unui membru din biserică este supunerea lui necontestată față de ordinele stabilite de ei. Însă Dumnezeu măsoară credințioșia și starea duhovnicească într-un mod cu totul diferit. Pe El nu-L poți păcăli cu frecventarea regulată a serviciilor de închinare, fiind activ într-o oarecare slujire în cadrul bisericii sau prin organizarea diferitor activități bisericești. Nu, El dorește ca noi să căutăm părtășie cu El, să-I slujim sincer și din toată inima, fără fățarnicie.

Viața cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu exclude orice independență și orice inițiativă proprie. Odată ce ai decis să-ți dedici viața Domnului, tu astfel renunți la sine. Aflându-te sub călăuză Lui, nu tu, ci El decide pentru tine. Astfel, deja nu tu îți alegi calea, ci El o alege pentru tine. Nu tu îți faci alegerea, ci El o face pentru tine. Tu deja nu te mai poți duce oriunde ai vrea pentru că El te conduce într-acolo, unde El vrea. Nu tu hotărăști ce ai de făcut, ci El Însuși alege pentru tine acea lucrare în care dorește să te folosească după voia Sa și spre slava Sa.

Adevărații profeți din Vechiul Testament nu puteau face nimic de la sine, ei făceau voia Tatălui Ceresc, spunând ceea ce El le poruncea. Amintiți-vă ce i-a spus Dumnezeu lui Ieremia la începutul căii sale pământești: „te vei duce la toți aceia la care te voi trimite și vei spune tot ce-ți voi porunci” (Ier. 1:7). Creatorul nu a întrebat creația Sa, dacă-i place rolul pe care l-a prevăzut pentru el sau dacă el e de acord să împlinească porunca lui Dumnezeu. Nu, El pur și simplu l-a luat la dispoziția Sa pe cel, pe care l-a creat și l-a folosit în lucrarea pe care El a prevăzut-o. O astfel de abordare este deosebit de bine văzută în exemplul profetului Ezechiel. El întotdeauna a împlinit voia lui Dumnezeu, făcând ceea ce, gândind omeneste, era greu de înțeles! Și chiar și Fiul lui Dumnezeu, Mielul înjunghiat pentru păcatele întregii omeniri, făcând voia Tatălui Ceresc, cu smerenie a spus: „Totuși facă-se nu voia Mea, ci a Ta.” (Luca 22:42).

Un exemplu minunat a unei astfel de umblări este viața tatălui credinței noastre – Avraam. Anume prin exemplul lui, Dumnezeu ne-a arătat calea ce duce spre binecuvântare. Ascultarea necondiționată a acestui om, încrederea lui deplină în ceea ce i-a spus Dumnezeu, și îndelunga lui răbdare – iată calitățile care au permis Tatălui Ceresc să realizeze prin el planurile Sale. Avraam nu i-a cerut lui Dumnezeu nicio explicație, nu a întrebat cu ce se va confrunta pe calea prevăzută de El, ci pur și simplu a îndeplinit ceea ce i s-a spus la început: „**Umblă înaintea Mea** și fii fără prihană” (Gen. 17:1). Toți apostolii și unșii lui Dumnezeu au urmat aceeași cale a lepădării de sine și a supunerii în întregime voiei lui Dumnezeu.

Reieșind din aceasta, putem concluziona că relațiile apropiate cu Domnul se bazează pe trei principii fundamentale importante – **credința, sfințenia și ascultarea**, cu care sunt legate și alte calități duhovnicești valoroase, cărora, de asemenea, merită să le dăm atenție, și la fiecare dintre ele trebuie să ne oprim separat.

1. La baza **credinței** stă o încredere fermă că Dumnezeu este un Dumnezeu al înțelepciunii și El nicidecum nu face greșeli. Deși în viața noastră se întâmplă lucruri pe care noi

nu le putem înțelege, totuși în tot ceea ce Dumnezeu îngăduie, El pur și simplu nu face greșeli. Chiar de la bun început Dumnezeu știe cum va fi sfârșitul a tot ceea ce ni se întâmplă. El prevede toate pericolele care ne așteaptă, de aceea El este unicul care ne poate proteja de ele. Tatăl Ceresc știe care sunt căile care duc spre acele binecuvântări, pe care noi nici nu le bănuim măcar. Cunoscând nevoile, capacitățile și înclinațiile noastre, El dă fiecăruia anume ceea de ce el are nevoie. Calea Domnului este perfectă, de aceea noi nicidecum nu vom greși dacă ne vom lăsa călăuziți de El și vom urma îndrumările Lui, după cum e scris: „Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, și El te va sprijini” (Ps. 55:22). Cineva a spus că umblarea cu Dumnezeu depinde nu de puterea picioarelor, ci de sinceritatea credinței, și acest lucru este adevărat. Nu cunoștințele noastre extinse și apitudinile noastre ne fac puternici din punct de vedere duhovnicesc, ci credința nezdrușcinată în Cel, pentru Care nimic nu este imposibil.

Umblarea cu Dumnezeu – este încrederea noastră în El în cele mai grele și sumbre momente ale vieții, în care starea lucrurilor se înrăutățește și ni se pare că nimic bun nu va mai fi. Ea este o încredere plină de liniște că tot ceea ce ni se întâmplă decurge după planul lui Dumnezeu, și dacă-i așa, atunci totu-i pe deplin sub controlul Său. Ea este nădejdea în Cel, Care mai bine decât noi înșine ne cunoaște puterile noastre și de aceea, ca un Tată, iubind sufletele noastre, pur și simplu nu poate să admită ceva ce ne-ar putea zdrobi. Ea este o credință neclintită în Mielul lui Dumnezeu, Care a plătit un mare preț pentru mântuirea sufletelor noastre și, prin urmare, va face tot posibilul ca ele să găsească mântuirea și să se întâlnească cu El în veșnicie.

2. Următoarea condiție importantă pentru o viață cu Dumnezeu este **sfîntenia**. A umbla cu Dumnezeu – înseamnă a spune un „nu” categoric capriciilor și poftelor noastre, și „da” poruncilor lui Dumnezeu. Dacă un credincios decide să-și dedice viața Domnului, Care este sfânt și drept, atunci următorul său pas trebuie neapărat să fie **curățirea și sfîntirea**. Cauza multor eșecuri ale vieții duhovnicești a unui

creștin constă nu în lipsa lui de dorință, perseverență, răbdare și autodisciplină, ci în lipsa unei curățiri depline de păcatele din prezent și a celor din trecutul său. Anume ele sunt obstacolul principal, care întotdeauna ne împiedică să avem o părtășie personală și profundă cu Dumnezeu.

Zidul păcatelor noastre întotdeauna ne separă de Dumnezeu, de aceea, dacă vrem să avem legătură cu El, atunci neapărat trebuie să dărâmăm acest zid. Nu în zadar este scris: „Cine va putea să se suie la muntele Domnului? Cine se va ridica până la locul Lui cel sfânt? – Cel ce are mâinile nevinovate și inima curată, cel ce nu-și dedă sufletul la minciună și nu jură ca să înșele. Acela va căpăta binecuvântarea Domnului, starea după voia Lui dată de Dumnezeu mântuirii lui. Iată partea de moștenire a celor ce-L cheamă, a celor ce caută fața Ta, Dumnezeu lui Iacov” (Ps. 24:3-6). Tot ce este necurat în viața noastră, ne întrerupe legătura cu Tatăl Ceresc.

3. O altă condiție pentru a putea avea o relație strânsă cu Domnul este **ascultarea**. Relațiile bune și sincere între tată și fiu, copii și părinți, se bazează pe ascultare. Uneori Dumnezeu așteaptă de la noi ceva, ce noi neapărat trebuie să îndeplinim. Dacă în acest moment noi nu ascultăm de Tatăl Ceresc, atunci, legătura noastră cu El imediat se întrerupe, și se restabilește doar atunci, când corectăm ceea ce a dus la întreruperea ei. Orice neascultare de Domnul, indiferent cât de mică și inofensivă n-ar fi ea, în ochii Domnului e deja un păcat care imediat oprește acțiunea Duhului Sfânt.

A umbla cu Dumnezeu înseamnă a face ceea ce voiește El. Într-o astfel de viață, condițiile și scuzele de genul „dacă” sau „dar”, nu pot avea nici un loc. Hotărându-ne să-L urmăm, trebuie să facem acest lucru necondiționat și fără a privi înapoi, fără a ne asemana cu omul care a spus: „Doamne, Te voi urma, dar lasă-mă întâi să mă duc să-mi iau rămas bun de la ai mei”. Isus i-a răspuns: „Oricine pune mâna pe plug, și se uită înapoi nu este destoinic pentru Împărăția lui Dumnezeu” (Luca 9:61-62). Această abordare va trebui s-o avem și în cazul când

Domnul ne va porunci să facem ceva ce contravine înțelepciunii de viață și rațiunii noastre umane. Cineva a spus că „important e nu unde te duci, ci, **cu cine mergi**”. Dacă Tatăl Ceresc ne însoțește pe drumul vieții, atunci nu trebuie să ne temem, chiar dacă nu știm ce ne așteaptă înainte. Dumnezeu vrea ca noi, în sfera vieții duhovnicești să-I fim supuși în întregime și întotdeauna să fim gata să facem tot ceea ce El ne va spune, chiar dacă va trebui să pășim cu El într-o direcție ce nouă ne este total necunoscută.

În astfel de situații, stand în fața unei alegeri, de obicei, doar unul din zeci, iar uneori chiar și din sute de oameni, are curajul prin credință să se încreadă în credincioșia lui Dumnezeu. Și indiferent cât de dur n-ar suna acest lucru, cuvintele Mântuitorului, rămân în vigoare și astăzi pentru noi: „Cine nu este cu Mine este împotriva Mea, și cine nu strânge cu Mine risipește” (Mat. 12:30). În aceste cuvinte nu poate exista nicio cale de mijloc. Noi ne construim viața sau cu El, sau fără El. Fără ascultare și o supunere necondiționată față de voia Celui Preaînalt, binecuvântarea lui Dumnezeu este pur și simplu imposibilă. Noi întotdeauna ne convingem de acest lucru atunci, când ne luăm destinul în mâinile noastre și ne planificăm viața după cum considerăm noi, cerând între timp ca Domnul să ne binecuvânteze. Trec mulți ani la rând și, stând pe ruinele a ceea ce cu atâta sânguință am construit, noi ne întrebăm nedumeriți: „Cum de-a putut să se întâmple așa ceva?”, deși răspunsul este foarte simplu, – a rezista poate doar ceea, ce a fost zidit cu Dumnezeu și după voia Lui.

4. O viață trăită cu Domnul este caracterizată de **dorința de a te retrage într-un loc unde ai putea fi singur cu Dumnezeu**. Fiind în prezența Lui sfântă, tu primești bucurie, încântare, admirație și în același timp o stare divină care-ți umple sufletul cu teamă și cu tremur divin. Deși corpul continuă să rămână pe pământ, duhul omului se înalță deasupra acestei lumi, iar inima lui, în smerenie se revărsă înaintea lui Dumnezeu, plină de laudă și mulțumire. Trecând prin astfel de momente, deja nu mai poți rămâne cum ai fost. Și, deși astfel de momente la fiecare persoană decurg diferit,

urmările lor sunt, totuși, foarte asemănătoare. Iacov s-a întâlnit cu Dumnezeu la pâraul Iaboc și acolo, experimentând ceva neobișnuit în mijlocul nopții, a devenit Israel. Tânărul Ghedeon, lucrând singur, a strigat în inima sa către Dumnezeu și a primit o descoperire de sus, care i-a schimbat radical viața. Adresându-se lui Ilie, Domnul i-a spus: „Ascunde-te lângă pâraul Cherit” (1Împ. 17:3). Împlinind această poruncă, profetul a fost într-o apropiere deosebită cu Dumnezeu. Auzind chemarea Domnului, modestul cizmar William Carey, și-a lăsat meseria și a plecat ca misionar în India, aducând o contribuție neprețuită în lucrarea lui Dumnezeu.

Fiecare rob al Domnului, care a primit de la El autoritate și putere, a trebuit să le obțină la al său „Cherit”. O persoană care ocupă o poziție duhovnicească înaltă în rândul oamenilor, trebuie să aibă cea mai joasă poziție înaintea lui Dumnezeu, Care, la un anumit moment în viața lui, ar putea, de exemplu, să-i spună: „Copilul meu! Ajunge atâta popularitate și faimă larg răspândită în șuvoiul vieții tale. Lasă-te de ele și ascunde-te la apele Mele”. Și atunci, „Cheritul” tău va fi suferința și durerea, locul retras pe care toți l-au părăsit, nerecunoașterea ta de către oameni și pierderea persoanelor care-ți sunt dragi. Insula Patmos, singurătatea temnițelor romane, pustiul Arabiei și munții Palestinei, vor rămâne a fi pentru totdeauna „Cheriturile” memorabile ale celor, care au avut cea mai mare influență asupra creștinismului modern.

În epoca noastră de computere, telefoane, radio, televiziune și multe altele, omul are din ce în ce mai puțin timp pentru părtășie cu Dumnezeu. Problemele și grijile care ne copleșesc, ne împiedică să auzim vocea blândă care vine din ceruri. Doar deconectarea noastră de la această lume plină de deșertăciune și zgomot, și odihna de toate activitățile zgomotoase, ne dă posibilitatea să ne concentrăm gândurile asupra măreției Creatorului. La fel cum murmurul blând al pâraului și apusul soarelui calmează inima omului, tot așa și părtășia profundă cu Domnul într-un loc retras, aduce sufletului pacea și liniștea pe care el și-o dorește.

Comunicarea continuă cu oamenii, ne poate distra de la viața duhovnicească și ne poate epuiza puterile. Trăind pe pământ, Isus a știut bine acest lucru, de aceea, din când în când, se retrăgea la o parte pentru a-și aduna puterile, a-și da seama de slăbiciunea trupului, pentru a cugeta la calea ce i-a fost predestinată din ceruri și dependența Sa totală față de Tatăl Ceresc.

Deci, dacă Fiul lui Dumnezeu nu putea să-și îndeplinească slujirea fără a se da la o parte pentru a fi singur cu Tatăl Ceresc și a avea părtășie cu El, atunci cu cât mai mult noi, oamenii, avem nevoie de ea! În Evanghelia după Marcu se spune că Isus vorbea poporului prin pilde, „dar, **când era singur la o parte**, lămurea ucenicilor Săi toate lucrurile” (Marc. 4:34). Dacă nu profităm de oportunitatea care ne dă posibilitate să ne dăm și noi la o parte pentru a putea fi singuri cu Tatăl Ceresc și a avea părtășie cu El, atunci, ani de zile vom rămâne săraci din punct de vedere duhovnicesc, neavând nicio creștere în viața noastră creștină. Numai atunci când suntem singuri cu Domnul, noi învățăm să sesizăm glasul Lui irepetabil, de care sufletul nostru atât de mult are nevoie.

Se spune că în lume nu există nici o lucrare mare de artă, fie că merge vorba de știință, muzică, literatură sau pictură, care ar fi fost creată de om, fără ca el să nu dorească să se izoleze de lume. Exact la fel e și în viața creștină. Este imposibil să crești din punct de vedere duhovnicesc și să trăiești într-o evlavie sfântă dacă nu-ți vei face suficient timp pentru a avea părtășie cu Domnul. Adesea, doar o oră de părtășie cu Tatăl Ceresc, dă sufletului mult mai mult decât multe zile petrecute în polemici, în discuțiile conferințelor zgomotoase și la congresele creștine. Dacă ne uităm la viața multora dintre lucrătorii lui Dumnezeu care au lăsat o amprentă profundă în istoria omenirii, vedem că pentru ei a fost foarte important să-și facă timp pentru a avea părtășie cu Creatorul lor.

5. Unui creștin adevărat care este însetat după apropierea de Domnul, îi este, de asemenea, caracteristică **re-gândirea** într-o anumită perioadă a vieții **a viziunilor și**

priorităților sale duhovnicești. Dacă ți-ai pus scopul cu adevărat să te întâlnești cu Dumnezeu Viu, atunci trebuie în primul rând să-ncepi să descurci și să pui în ordine viziunile și conceptele tale înrădăcinate pe care ai crezut că Tatăl Ceresc le acceptă pe deplin. Într-o astfel de perioadă de căutări și de cugetări profunde, Domnul găsește de cuviință să-și protejeze copilul cu un zid invizibil, care îl separă de orice influență exterioară și nu-i dă posibilitatea să recurgă la metodele cu care el s-a obișnuit și pe care le-a folosit anterior. El face acest lucru pentru a ne remodela viața și relațiile noastre cu Sine după un model nou, ca să ne învețe să apelăm după ajutor, îndrumări și explicații doar la El, și doar în El să ne punem încrederea. O astfel de restructurare, desigur, costă ceva, însă ulterior aduce un rod minunat – o relație personală, profundă și directă cu Creatorul.

În vremurile Vechiului Testament, relațiile apropiate cu Dumnezeu erau deseori legate cu retrairi profunde și despărțire. Astfel Moise, înainte de a auzi glasul lui Dumnezeu, care i-a vorbit în flacăra focului ce ieșea din mijlocul unui rug, a trebuit să trăiască patruzeci de ani în pustiu, departe de al său popor, pentru ca apoi să revină la el, dar deja fiind un mesager al Cerului. Avraam, de asemenea, a trebuit să se despartă de patria sa, rudele și prietenii săi. Samuel, auzind încă din copilărie vocea lui Dumnezeu, la fel, a trăit departe de părinții săi, dedicându-se în întregime Celui, Căruia a fost închinat.

În zilele noastre, fiind în căutarea unei părtășii vii, personale și pline de viață cu Domnul, noi ne despărțim de modul de gândire și opiniile celor, care ne sunt apropiați și dragi, indiferent dacă ei sunt creștini superficiali, nominali sau, în genere, necredincioși. În versetul douăzeci și șase al capitolului paisprezece din Evanghelia după Luca, Isus a vorbit despre acest lucru astfel: „Dacă vine cineva la Mine, și nu urăște pe tatăl său, pe mama sa, pe nevasta sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu”, deci, cei care s-au predat în întregime Învățătorului lor, trebuie să fie gata la orice de dragul unei relații apropiate cu El.

În viață, rareori vei întâlni un slujitor al lui Dumnezeu, care, înainte de a-și începe slujirea, nu ar fi trebuit să treacă printr-o restructurare totală în toate viziunile și gândirile sale. Viața pentru Dumnezeu și cu Dumnezeu înseamnă să fii întotdeauna gata, să te lași de propriile tale idei, dorințe și impulsuri, și, fără îndoială să primești voia Celui, în Care, de fapt, și este întreaga binecuvântare a slujirii noastre. Când noi, fără ca să regretăm, rupem în bucăți mici harta de ghidare a vieții noastre pe care noi înșine am alcătuit-o, atunci Îndrumătorul Ceresc începe să ne călăuzească pe un drum la care nici n-am visat măcar, și înfăptuiește prin noi ceea, ce nici n-am presupus.

6. O altă condiție pentru a umbla în adevăr și a fi aproape de Tatăl Ceresc este **concentrarea atenției noastre asupra lui Dumnezeu**. Cu părere de rău, noi trăim într-o vreme în care creștinii își concentrează atenția asupra oricăruia lucru, numai nu asupra Domnului. Unii pun accentul pe activitatea religioasă, alții sunt preocupați de minuni, descoperiri și diferite feluri de îndrumări, iar ceilalți se stăruie să dobândească studii teologice, î-și îmbunătățesc permanent cunoștințele despre Dumnezeu, însă fără a avea contact cu Însuși Dumnezeu. O astfel de abordare provoacă daune enorme nu numai fiecărui suflet în parte, ci și întregii lucrări de răspândire a Evangheliei Împărăției lui Dumnezeu. Dând preferință unei inițiative umane, noi nu ne dăm seama că cel mai important lucru pentru Dumnezeu este să ne concentrăm atenția asupra Lui.

Fiind pe pământ, Isus a spus: „Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile. Nu se va zice: „Uite-o aici!” sau: „Uite-o acolo!” Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu **este înăuntrul vostru**” (Luca 17:20-21). Numai că nouă, în zilele de azi, deloc nu ne pasă de acest lucru. Noi suntem preocupați de construirea caselor de rugăciune mari și frumoase, de organizarea evanghelizărilor în masă, de introducerea anumitor proiecte noi, de implementarea diferitor planuri și multe, multe altele, uitând astfel de cuvintele Sfintei Scripturi: „Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al

pământului și nu locuiește în temple făcute de mâini. El nu este slujit de mâini omenești, ca și când ar avea trebuință de ceva, El, dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile... **ca ei să caute pe Dumnezeu** și să se silească să-L găsească bătând, măcar că nu este departe de fiecare din noi” (Fapt. 17:24-25, 27).

Aprofundându-ne în sensul acestor cuvinte biblice, ar fi fost mai bine pentru noi să lăsăm toate competițiile noastre pentru întâietate și, izbăvind-ne de boala „spiritului timpului”, care a afectat cercurile religioase moderne, să ne îndreptăm atenția spre Domnul. Căci El așteaptă cu răbdare ca noi să începem să tindem spre ceea ce pentru El, este cel mai important. În viața și în învățăturile Domnului Isus Hristos nu a existat nici măcar o aluzie la goana febrilă și la prelucrarea psihologică a maselor de oameni, lucru, care ne este foarte caracteristic nouă în zilele de azi. Cel mai important lucru în Împărăția Salvatorului nostru – este construirea unei relații personale cu El și legătura strânsă a fiecăruia cu Regele acestei Împărății.

7. Dumnezeu se descoperă într-o măsură mai mare anume acelei persoane care, nefiind mulțumită de o relație superficială și ușor trecătoare, este însetată de o **adâncime duhovnicească în care ar putea cu adevărat să-L cunoască pe Domnul și să aibă părtășie cu El**. Adâncimea – este posibilitatea de a-L cunoaște pe Dumnezeu după cum despre acest lucru ne spune Scriptura: „Duhul cercetează totul, **chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu**”; „pentru ca, având rădăcina și temelія pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții care este lărgimea, lungimea, **adâncimea** și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos care întrece orice cunoștință, **ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu**” (1Cor. 2:10, Efes. 3:17-19). După cum vedeți, anume adâncimea duhovnicească ne oferă posibilitatea de a cunoaște plinătatea lui Dumnezeu și de a ne umple cu ea, lucru, care evident ne lipsește nouă în creștinismul nostru formal și superficial.

Adresându-se către Simon, pe care mai târziu l-a numit Petru, Isus i-a poruncit să depărteze corabia la adânc

(vezi Luca 5: 4). Bazându-ne pe aceste cuvinte, și astăzi putem spune că satisfacția nevoilor noastre duhovnicești, se află în adâncimea Domnului spre care noi trebuie să „plutim”. Noi însă, de obicei, nu ne grăbim să facem acest lucru, ci rămânem în apele de o mică adâncime ale superficialității duhovnicești. Noi suntem mulțumiți de „laptele duhovnicesc”, adică de cuvintele pe care cu toții le știm despre dragostea, răbdarea, bunătatea, îndurarea și iertarea lui Dumnezeu, de aceea, evitând mâncarea tare, noi nu căutăm să-L cunoaștem pe El sau să ne întâlnim cu El în adâncul sufletului nostru. Lipsa de căutare și satisfacția noastră cu ceea ce am realizat și ceea ce deja avem, este o frână uriașă în creșterea noastră duhovnicească și în părtășia personală cu El.

8. Este imposibil să trăiești cu Dumnezeu și să umbli înaintea Lui fără **a putea auzi vocea Domnului și îndrumarea Lui**, capacități, pe care noi neapărat trebuie să le avem. Numai un astfel de contact bilateral ne va asigura viața, ne va proteja de multe greșeli și ne va umple cu o bucurie ade-vărată. Prorocul Ieremia s-a rugat astfel: „Când am primit cuvintele Tale, le-am înghițit; cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele” (Ier. 15:16). Această bucurie care vine în urma auzirii vocii lui Dumnezeu nu se poate compara cu nimic. Cunoscând-o, vom încerca să facem tot ce depinde de noi pentru a nu o pierde, și, pierzând-o, vom suferi până când această legătura întreruptă va fi din nou restabilă.

În capitolul opt, versetul paisprezece din epistola către Romani, se spune: „Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu”. A fi condus de Duhul Sfânt – nu este o experiență care are loc o dată sau de mai multe ori în viața noastră, ci o umblare constantă cu Dumnezeu. Punerea în aplicare a acestui principiu în viața de zi cu zi, este singura cale spre maturitatea duhovnicească. Doar astfel vom putea crește și vom putea, din prunci, să devenim fii și fiice mature în credință ai lui Dumnezeu. Domnul vorbește duhului nostru prin Duhul Sfânt, muștrându-ne, învățându-ne, îndrumându-ne sau prevenindu-ne de ceva și oprindu-ne, și El face acest lucru

fără a pune presiune asupra noastră, ci liniștit, sub forma unor îndemnuri blânde și persistente pe care noi trebuie să-nvățăm să le auzim și să le percepem. Cel ce are o astfel de legătură cu Tatăl Ceresc, are un mare privilegiu de a împărtăși cu cei apropiați descoperirile pe care le-a primit din cer.

Cu părere de rău, multora dintre noi le este mai ușor să ia singuri decizii și să facă ceva de la sine, decât să se încreadă în Domnul și să aștepte îndrumarea Lui. Noi avem tendința de a considera acțiunile noastre ca fiind inspirate de Dumnezeu, de aceea în ziua de azi Dumnezeu are atât de puțini **conlucrători** și atât de mulți lucrători pentru Domnul. În același timp, măsura dorinței care ne copleșește este egală cu măsura lipsei de experiență duhovnicească pe care o avem.

9. În Evanghelia după Matei, în capitolul cinci, versetul patruzeci și opt se spune: „Voi fiți, dar, desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit”, iar singura cale spre desăvârșire – este umblarea în prezența lui Dumnezeu, care e posibilă doar prin **rugăciune**, și nu o rugăciune care vine din rațiunea noastră, ci una care începe în adâncul inimii noastre și ne aduce în prezența lui Dumnezeu, ținându-ne în ea tot timpul. Iar pentru aceasta, inima trebuie să ne fie umplută cu o dragoste curată care nu-și caută folosul său, nu așteaptă nimic și, cu atât mai mult, nu insistă ca Domnul să-i dea ceea ce ea vrea, ci dorește doar să împlinească voia Lui și întotdeauna să fie în toate ascultătoare de El.

Pentru noi, din păcate, rugăciunea adesea este pur și simplu o îndeplinire a datoriei noastre de creștin, adică, e ceva ce trebuie să facem deoarece ne considerăm credincioși. Dacă noi, în această privință avem o astfel de abordare, atunci rugăciunea nu-și poate îndeplini rolul, deoarece astfel ea nu poate fi o părtaşie vie cu Domnul, ci mai degrabă e doar o formă de închinare religioasă față de El. Haideți să fim sinceri cu noi înșine: după ce am început să ne rugăm, doar peste un scurt timp, observăm că gândurile noastre sunt deja undeva departe de tot, preocupându-se de o știre pe care am auzit-o recent de la cineva, sau de datoriile și facturile

neplătite, sau de o altă problemă urgentă. Desigur, la un moment dat ne dăm seama de acest lucru și încercăm să ne concentrăm din nou în rugăciune, însă cum n-ai da, chiar și cu mintea noastră înțelegem că ea este departe de a fi o părtășie plină de bucurie și o conversație profundă cu Domnul.

O rugăciune sinceră și adevărată ne leagă de Mântuitorul nostru și ne ajută să ne îndreptăm privirile de la problemele pe care le avem spre faptul, cât de mult ne înțelege și ne compătimește Domnul. Ea ne dă posibilitatea să-I dăm Lui poverile noastre ca să nu cădem sub greutatea lor. Când în inimă nu avem nimic decât durere, atunci trebuie să ne rugăm Domnului în orice moment al zilei – dimineața, la amiază, seara și noaptea. Iar rugându-ne, trebuie să ținem cont de faptul, că El aude nu numai cuvintele, ci și bataile inimii noastre. De aceea, toate nevoile, durerea și tot ce avem pe inimă să-i spunem Tatălui Ceresc, precum a procedat și împăratul David, care a spus: „Dar eu strig către Dumnezeu, și Domnul mă va scăpa. Seara, dimineața și la amiază oftez și gem, și El va auzi glasul meu” (Ps. 55:16-17).

10. Pentru a putea rămâne în Dumnezeu și a umbla în-continuu cu El, trebuie în fiecare zi **să ne hranim sufletul cu Cuvântul lui Dumnezeu** care-i lăsat pe paginile Sfintei Scripturi, deoarece el este pentru noi însuși glasul lui Dumnezeu, după cum ne spune Biblia: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și **Cuvântul era Dumnezeu**. El era la început cu Dumnezeu (Ioan 1:1-2). Sufletul are nevoie să se hrănească cu Cuvântul lui Dumnezeu tot așa cum corpul nostru are nevoie de hrana fără de care noi, pur și simplu, nu am putea exista. Sfânta Scriptură este – pe de o parte, mărturia celor neprihăniți despre Atotputernicul Dumnezeu pe Care ei L-au iubit și Căruia I-au slujit; iar pe de altă parte – deoarece în momentul scrierii relatărilor, autorii se aflau sub călăuza Duhului Sfânt – ea este învățătura lui Dumnezeu, prezentată omului într-o formă accesibilă pentru el. De aceea conținutul Bibliei este divin.

Chiar și pentru Domnul Isus Hristos, fiind El Însuși Dumnezeu întrupat, Vechiul Testament a fost o învățătură

scrisa de Tatăl Său Ceresc, pe care El a venit s-o împlinească și careia El a trebuit să i se supună nu mai puțin decât ceilalți oameni. Toți autorii Noului Testament, de asemenea, au citat și Vechiul Testament, confirmând astfel originea divină a învățăturii biblice. Aprofundându-ne în Sfânta Scriptură, noi luăm seama la ceea ce ne spune Dumnezeu, iar acest lucru ne schimbă și ne transformă. Zidindu-ne viața și credința noastră creștină pe Cuvântul lui Dumnezeu, noi împlinim învățăturile și poruncile Domnului, iar aceasta înseamnă că trăim după voia Lui. Cunoașterea și împlinirea învățăturilor biblice este semnul distinctiv al fiecărui creștin adevărat și temător de Dumnezeu.

11. A trăi cu Dumnezeu nu înseamnă a avea din când în când părtășie cu El, ci **a rămâne în El tot timpul**, ca și mlădița de viță de vie care este legată de viță și de rădăcina ei, de la care primește seva vie pentru a putea trăi și a aduce rod. Nu în zadar Domnul ne-a spus: „Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce rod de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduceți rod, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu aduce mult rod; căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic (Ioan 15:4-5).

Poți fi creștin și să nu fii permanent în Hristos. Unor astfel de credincioși le sunt foarte caracteristice înălțările și căderile. Având momente de o părtășie minunată cu Domnul, ei sunt foarte fericiți și se simt pe înălțimi, dar de îndată ce aceste momente trec, lor li se pare că Dumnezeu i-a părăsit și ei mor. O astfel de percepere nu are nimic comun cu o viață adevărată în Dumnezeu, pentru că umblarea cu El se bazează nu pe senzațiile schimbătoare și pe sentimentele noastre trecătoare, ci pe nădejdea și încrederea în Cel, Care nu ne va părăsi niciodată, indiferent dacă noi simțim acest lucru sau nu.

A trăi cu Dumnezeu, a căuta mereu să fii în Domnul și să ai părtășie cu El – iată relația care se bazează pe dragoste, asemănătoare cu aceea, pe care doar rar o poți întâlni pe pământ între două persoane apropiate și dragi una alteia. Noi

am fost creați de Creator pentru părtășie cu El, și anume apropierea noastră încontinuu de Tatăl Ceresc ne face să fim adevărații Săi copii. Numai cel, care nu doar crede în Dumnezeu, ci personal Îl cunoaște și are părtășie cu El în fiecare zi, Îl cunoaște pe Mântuitor cu adevărat și profund.

12. Dorința de a ne asemana cu Domnul Isus este o altă condiție în umblarea cu Dumnezeu, și acest lucru nu este ceva de neatins pentru noi. Apostolul Pavel a fost ca și noi, un om, dar după un anumit timp al umblării sale cu Dumnezeu, a putut să spună: „De aceea vă rog să călcați pe urmele mele” (1Cor. 4:16). O viață trăită cu Dumnezeu, umblarea conform poruncilor Lui și părtășia personală cu El, pune asupra noastră amprenta purității, sfințeniei și dreptății Sale. Pentru a înțelege acest lucru, să ne amintim, cel puțin, de exemplul lui Moise. După ce el avuse o părtășie strânsă cu Domnul și coborâ de pe Muntele Sinai cu tablele mărturie în mâini, poporul se uita la el cu uimire, pentru că fața Lui strălucea, reflectând gloria Celui cu Care el a comunicat (vezi Exod. 34:29). Asemenea se poate întâmpla și cu noi. Atunci când vorbim cu Dumnezeu, acest lucru se reflectă asupra noastră, lăsându-și amprenta asupra expresiei chipului nostru, a cuvintelor pe care le rostim, a comportamentului și a reacțiilor noastre de răspuns.

Pentru a ne asemana cu Domnul, trebuie ca în diferite situații să ne punem întrebarea: „Ce ar spune Domnul Isus despre aceasta? Cum ar acționa El într-o astfel de situație și cum ar proceda El?”. O astfel de abordare ne va face să fim mai stricți față de noi, ne va ajuta să stăm la straja gurii noastre, să veghem asupra lucrurilor pe care le spunem, asupra reacțiilor și comportamentului nostru. În Biblie sunt scrise multe exemple care ne arată cum trebuie să-L urmărim pe Domnul Isus. Atunci când fariseii au adus la Isus o femeie prinsă în preacurvie, El i-a ascultat în tăcere și apoi, fără a intra în discuții aprinse, cum de fapt se întâmplă adesea la noi, a spus: „Cine dintre voi este fără păcat să arunce cel dintâi cu piatra în ea” (Ioan 8:7). În grădina Ghetsimani, adresându-se către trădătorul Iuda, Isus, fără nici un cuvânt de ocară și acuzații în adresa lui, i-a spus liniștit:

„**Prietene**, ce ai venit să faci, fă!” (Mat. 26:50). Nouă însă, ne este extrem de greu, iar uneori chiar și imposibil să-l numim prieten pe „dușmanul” nostru, care ne-a supărat cu un cuvânt sau o faptă, ne-a umilit sau, fiind laș, ne-a trădat. Stând în fața lui Pilat, Hristos, prin tăcerea Sa, ca răspuns la toate acuzațiile ridicate împotriva Lui, a trezit în dregător atâta admirație și respect, încât a fost recunoscut de el **nevinovat, Neprihănit și Om** cu literă mare (vezi Luca 23:4, Matei 27:24).

Un astfel de comportament al Mântuitorului nu ne este caracteristic nouă, copiilor lui Dumnezeu din ultima vreme, mai ales atunci când suntem acuzați pe nedrept. Noi cu ușurință ne supărăm, ne indignăm, ne străduim să ne îndreptățim, să dovedim ca avem dreptate și suntem nevinovați, uitând de exemplul Învățătorului nostru Ceresc. Nici nu e de mirare că oamenii din lume tot mai mult rămân dezamăgiți de creștinism și decid să se dedice altor religii din motiv că nu văd nicio diferență dintre noi și ceilalți oameni, nu văd în noi lumina despre care vorbește Sfânta Scriptură.

În Prima Epistolă a lui Ioan, în al șaselea verset al capitolului doi sunt astfel de cuvinte: „Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus”. Iar aceasta înseamnă că noi trebuie să fim acea oglindă în care s-ar putea reflecta Hristos. Viața noastră, reacțiile noastre, comportamentul și acțiunile noastre trebuie să amintească oamenilor de Cel, al Cărui nume îl purtăm, după cum a scris apostolul Pavel: „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Cor. 3:18). Nimic altceva în noi nu poate atrage alte suflete la Hristos ca asemănarea noastră cu El. Noi adesea suntem atât de preocupați, încât în atitudinea noastră față de semenii nu dăm nicio importanță acelor „lucruri mici”, care ne-ar caracteriza ca creștini adevărați. Uneori, doar una, chiar și cea mai neînsemnată faptă bună pe care o facem, poate avea un impact mult mai mare asupra lor decât multe cuvinte evlavioase și mărturii impresionante. Confirmarea acestui fapt poate fi următorul caz real.

Un tânăr creștin care s-a înrolat în armată, primind concediu, a plecat acasă. Sosind în stație, el a aflat că trenul său a ajuns deja și era pe punctul de plecare. Cumpărându-și repede un bilet, soldatul a alergat spre platformă și, din grabă, s-a lovit de teigheaua cu fructe, pe care, fără să vrea, a răsturnat-o și toate merele puse în vânzare au fost împrăștiate. Băiatul vânzător a început să strângă merele, însă a face acest lucru nu era deloc ușor deoarece în urma loviturii ele s-au rostogolit de-a lungul platformei. Fiindu-i incomod de cele întâmplare, soldatul și-a cerut iertare, a dat din mână la tren și a început împreună cu vânzătorul să strângă merele. Cu un șervețel el ștergea fiecare măr și-l punea cu grijă pe teighea. Băiatul a rămas atât de surprins, încât brusc l-a întrebat: „Spuneți-mi, sunteți – Isus, da?”, la care creștinul cu zâmbet i-a răspuns: „Nu, dar încerc să fiu ca El în totul”.

Interesant, oare câți oameni dintre cei care ne urmăresc ar putea, de asemenea, să spună că-l văd în noi pe Domnul Isus? Sau cuvintele și faptele noastre le amintesc mai degrabă de satan decât de Hristos? O zicală populară spune că adevărata stare a lucrurilor noi o putem cunoaște numai prin comparație. Pentru a vedea cât de strâmb este un băț, este de ajuns să-l punem lângă unul drept. Atunci, totul ne va fi imediat clar. E foarte ușor să arăți la păcatele altora. Însă cel mai bine e să arăți prin propriul exemplu cum lucrează prin tine harul și neprihănirea lui Dumnezeu. Ar fi frumos ca oamenii din jurul nostru să vadă strâmbătatea căilor lor nu din cauza muștrărilor și învățăturilor noastre, ci în urma comparării vieții lor cu viața noastră evlavioasă de zi cu zi. Căci pentru oamenii din lume, cea mai bună ilustrare a Bibliei este exemplul unei vieți creștine adevărate.

Pentru un adevărat copil al lui Dumnezeu, nimic nu poate fi mai rău decât conștientizarea faptului că Domnul se îndepărtează de el. În așa caz el își pierde pacea și liniștea din inimă și nu mai are binecuvântări. Bucuria și fericirea părtășiei cu Creatorul său sunt înlocuite cu tristețe, tulburare și apăsare. De obicei, acest lucru nu se întâmplă brusc, ci treptat.

Omul crede despre sine că este în adevăr, continuă să se roage și să frecventeze serviciile de închinare, dar în inima sa el nu mai are pace și liniște. Viața interioară a sufletului său treptat îngheață. Această stare durează uneori ani de zile, înainte ca el să-și vină în fire și să-și dea seama de îndepărtarea sa. Împăratul David, numit om după inima lui Dumnezeu, a petrecut un an întreg departe de Domnul, fără ca să observe acest lucru. Cât de amar și-a plâns el apoi iraționalitatea sa, înainte de a se reîntoarce la Tatăl Ceresc!

Sunt multe motive din cauza cărora Domnul se îndepărtează de noi, dar principalul motiv este păcatul, care întotdeauna ne desparte de Dumnezeu și pune un obstacol imens în părtășia noastră cu El. Pentru a confirma acest lucru, e suficient să luăm, cel puțin, incapacitatea de a ierta, care se manifestă prin supărare, antipatie, vorbire de rău, pică și ură. Cuvântul Domnului ne spune: „Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre” (Mat. 6:14-15). Fiind duri și cruzi față de semenii noștri, noi nu putem conta pe o apropiere de Domnul și pe bucuria pe care ne-o poate da o părtășie strânsă cu El. În mod similar acționează amărăciunea și neascultarea pe care le purtăm în suflet ani de zile și pe care Sfânta Scriptură le echivalează cu idolatria (vezi Evr. 12:15, 1Sam. 15:22).

Dacă, din cauza păcatului v-ați ales cu o astfel de rup-tură, atunci imediat trebuie să începeți să acționați, și anume: ridicați-vă și corectați ceea ce v-a rupt relația cu Tatăl Ceresc. Să nu credeți că relația cu El se va restabili de la sine, fără participarea și intervenția dumneavoastră. Dacă din cauza noastră s-ă întrerupt relația, atunci tot noi trebuie s-o restabilim. În acest caz, nu trebuie să căutați explicații și scuze pentru cuvintele, acțiunile și reacțiile dumneavoastră greșite, dând vina pe împrejurări și pe situația creată. Nu, trebuie să aveți curajul să recunoașteți că ați procedat greșit și să puneți în ordine ceea ce a fost dărâmat.

Dacă umblăm cu Dumnezeu, acest lucru nu înseamnă că noi nu vom greși niciodată. Nu! Vom avea o viață obișnuită

cu tot ceea ce e caracteristic omului pe acest pământ, dar numai cu o singură diferență: după cădere urmează o ascensiune plină de o dragoste imensă față de Domnul, înfrângerea se termină cu o biruință care aduce un rod adevărat al neprihănirii, disprețul duce la diminuare și smerenie, iar din greșeli extragem lecții valoroase și ca rezultat, obținem o experiență bogată de viață și maturitate duhovnicească. Așa că, puternic este nu cel care niciodată nu are slăbiciuni, dar cel, care fiind conștient de limita propriilor sale posibilități, este capabil să privească adevărului în ochi și să numească lucrurile pe numele lor. Fără a fătărnici în fața oamenilor, după ce a rătăcit sau a căzut, indiferent cât n-ar fi de greu, el, sprijinindu-se de brațul Domnului, din nou se ridică pentru a-și continua calea. Viața bărbaților și femeilor lui Dumnezeu, care au lăsat în istoria creștinismului o amprentă de neuitat, a fost evaluată nu din cauză că ei n-au avut greșeli sau căderi, ci din cauză că au ascultat de glasul lui Dumnezeu și au căutat adevărul. Credința sinceră și adevărată în Hristos, și ascultarea deplină de El, transformă oamenii obișnuiți în eroi.

Astfel, un bărbat sau o femeie pe care Dumnezeu îi folosește – nu sunt oameni care nu au niciun neajuns uman, ei sunt cei, care, pe calea vieții lor, urmându-și Mântuitorul, din tot ce-i fără de valoare au învățat să extragă ceea ce e de preț. Prin urmare, ei devin cu timpul „un vas de cinste, sfințit, folositor Stăpânului său, destoinic pentru orice lucrare bună” (2Tim. 2:21). Și la această treaptă ei ajung datorită conștientizării nimicniciei lor, a diminuării, smereniei și ascultării față de Domnul în tot ceea ce El de la ei așteaptă, indiferent cât de imposibile nu li s-ar părea lor aceste lucruri. Așadar, esența nu constă în faptul că, urmând pe Domnul, noi devenim absolut fără de păcat, ci în faptul, că noi luptăm și obținem biruințe asupra acelor cusururi, pentru care merităm condamnare în ochii Domnului.

Încă din anii tinereții mele m-am convins de faptul că Dumnezeu, în astfel de cazuri nu este un judecător strict, care-i gata să ne pedepsească în orice moment, ci un Tată cu adevărat bun și iubitor, care vrea să ne protejeze de greșeli

și căderi. Fiind studentă la institutul de medicină, eu, ca și toți studenții din fosta Uniune Sovietică, a trebuit în timpul verii, din primul până în al patrulea curs, să merg la muncile agricole în colhozuri sau sovhozuri. La vârsta de douăzeci de ani, fiind împreună cu un grup de studenți, am avut harul să experimentez în Domnul ceva, ce nici până în ziua de azi nu am putut să uit.

Într-o seara târzie de vară, odihnindu-mă după muncă, eu m-am alăturat băieților și fetelor care s-au adunat în jurul rugului, nu departe de locul unde am fost cazați. Luna străluccea intens pe cerul plin de stele. Undeva în apropiere, în tufișuri cânta privighetoarea. Din pajiștile și câmpiile din jur se răspândea răcoarea nopții, mirosul ierburilor și a florilor de câmp. Totul era atât de frumos și romantic, încât nu am vrut să merg la culcare. La început, tinerii au discutat zgomotos evenimentele din ultimile zile de muncă, iar apoi toți au tăcut ținându-și ochii spre rugul în flăcări, gândindu-se fiecare la ale lui. Un tânăr și-a adus chitara și, așezându-se în centrul grupului, nu departe de mine, a început să cânte un cântec liric și frumos care era destul de cunoscut în acele timpuri. Cântecul se numea „Noaptea din câmpie” și era interpretat de tinerii Alla Yoshpe și Stakhan Rakhimov. Eu, deseori pe timp de dimineață, auzeam la radio acest cântec în timp ce mă pregăteam să plec la institut și neobservând, am învățat cuvintele și melodia acestui cântec pe de rost, îndrăgindu-l din motiv că era romantic și neobișnuit de bine interpretat.

Ascultând acest cântec interpretat de colegul meu, eu, fără să-mi dau seama de ceea ce fac, m-am alăturat lui și vocele noastre, unindu-se într-o clipă (de parcă am fi făcut acest lucru nu o singură dată), s-au revărsat peste câmpiile adormite. Toți colegii, ca la comandă, și-au întors capul spre noi, uimiți de armonia minunată a unui duet muzical care apăruse pe neașteptate. Așa am cântat o strofă, apoi a doua... când brusc, chiar în mijlocul cuvântului am fost întreruptă de o voce liniștită, care a sunat foarte clar în inima mea: „Ludmila, copila Mea! Ce faci tu aici?!”.

În aceste cuvinte nu era niciun reproș, nicio furie, nicio indignare, ci doar o mirare: „Ce faci tu aici?!”. Întrerupând

cântecul, eu am încremenit, apoi am sărit și, fără a spune un cuvânt am plecat și m-am ascuns în întunericul nopții. Vocea lui Dumnezeu n-o poți confunda cu o altă voce. Chiar dacă sună foarte încet, ea pătrunde până în adâncul sufletului. În acel moment mi-a fost clar că L-am întristat pe Domnul cu fapta mea și nu atât pentru că am cântat un cântec lumesec, ci pentru că în acel moment nu eram în locul unde El s-a așteptat să mă găsească.

Tristețea, regretul și conștientizarea faptului că m-am pomenit a-l fi necredincioasă Celui, pe Care atât de mult Îl iubeam, mi-a umplut inima cu atâta căință și zdrobire, încât îmi venea să plâng cu amar. Un gând mi-a străbătut mintea, gândul că Domnul probabil mă va părăsi acum. Speriată de acest gând, eu aproape că am strigat: „Scumpule Tată! Te rog, nu pleca de la mine! Iartă-mă că nu am fost lumină! – și în continuare, fără să-mi dau seama, brusc am spus: – Iar dacă Tu, totuși, nu m-ai părăsit, atunci arată-mi acum pe cer un fulger!”.

Nu știu, dragi prieteni, dacă mă veți crede sau nu, dar abia am pronunțat aceste cuvinte, că deodată un fulger orbitor a străpuns cerul senin și plin de stele. Uimită, eu am încremenit, așteptând, ca urmare, să răsunе un tunet puternic, precum de obicei și se întâmplă, însă n-a tunat. „Dumnezeule! – am exclamat cu bucurie. – Înseamnă că Tu m-ai iertat și nu ești supărat pe mine! Dacă-i așa, atunci fă, te rog, ca acum să mai lumineze încă o data un asemenea fulger la dreapta mea și altul la stânga!”, ceea, ce și s-a întâmplat imediat. Unul după altul, următoarele două fulgere au luminat cerul, deși în jur continua să domnească liniștea. Ieșind din întunericul nopții, m-am uitat în direcția tinerilor care stăteau lângă focul rugului ce se stingea, însă la nimeni n-am observat nici teamă și nici nedumerire. Se pare că, în afară de mine, nimeni n-a văzut aceste fulgere.

Este greu să descriu în cuvinte ce mare bucurie mi-a umplut inima în acele momente. În loc de mânia la care m-am așteptat, El mi-a dăruit mila Sa! „Doamne! Pentru ce? Eu doar nu am meritat așa ceva! – cu rușine repetam eu în sinea mea, intrând în baracă și îndreptându-mă spre salteaua

mea de paie ce mirosea a ierburi. – „Îți mulțumesc, Tată... Mulțumesc!”.

A doua zi, dimineața, strângând roșii de pe câmpul colhozului, fata care a dormit lângă mine în baracă, cu o curiozitate deschisă m-a întrebat: „Spune-mi, de ce aseară, brusc, ai încetat să cânti și ai plecat de la rug? Tu atât de frumos ai cântat împreună cu chitaristul nostru! El te-a căutat după aceea. Și noaptea, în vis tu mereu zâmbeai fericită și bucuroasă! Ai visat la el? Stai un pic, tu nu cumva te-ai îndrăgostit de acest băiat drăguț?!”. Ca răspuns eu doar dădeam din cap ca semn că nu-i așa, gândindu-mă la Iubitul sufletului meu, de dragul Căruia, eram gata să merg la orice, numai **să rămân împreună cu El toată viața mea.**

Capitolul 11

Scopul și sensul vieții

Dragi prieteni! Dintre toate întrebările care apar în cugetul omului, există una, în fața căreia, de obicei, fiecare dintre noi tace pentru că nu poate da niciun răspuns clar. Nu-i așa? Atunci puneți-vă singuri această întrebare acum. Ea sună astfel: „Pentru ce eu trăiesc?”. Dacă încercați să răspundeți detaliat, atunci va trebui să vă gândiți la următoarele: Cine sunt eu și pentru ce am venit pe acest pământ? Care este scopul existenței mele și în ce constă sensul vieții mele? Ce este principalul în viața mea și cui slujesc eu de fapt? Când zilele-mi vor fi pe sfârșite, unde mă voi duce?

Atunci când viața noastră de zi cu zi este plină de alergare, griji, responsabilități, probleme, zgomot și stres, noi, pur și simplu nu avem timp să ne gândim la sensul ei. Însă când dintr-un anumit motiv ne pomenim în inacțiune sau suntem ținuiți la pat din cauza unei boi la care nu ne-am așteptat, suferim un accident sau moartea neprevăzută a unei persoane apropiate și dragi, atunci aceste întrebări chinuitoare apar în fața noastră, tulburându-ne sufletul. În acest caz, camera spitalului, necazul neprevăzut sau orice altă situație critică, ne pun pe gânduri și ne fac să ne regândim prioritățile vieții. Prin suferința corpului, loviturile destinului sau orice alte împrejurări care ne apasă, Dumnezeu, într-un fel sau altul, ne face să ne gândim la viața noastră și la rostul ei pe acest pământ.

Cel mai vechi concept despre sensul vieții este reflectat în Vechiul Testament în cartea Ecclesiastului, gândul principal al căruia se reduce la astfel de concluzii: „Totul este deșertăciune... nu este nimic nou sub soare... Ce folos are omul din toată truda pe care și-o dă sub soare? Un neam trece, altul vine, și pământul rămâne veșnic în picioare...”. Ecclesiastul accentuează aici deșertăciunea vieții omului. Totul pentru ce trăiește omul, – dragostea, munca, bunurile materiale și alte succese realizate, – nu au niciun rost în opinia lui, pentru că „același sfârșit îi așteaptă pe toți”. Aceași soartă o are cel neprihănit și cel păcătos, cel bun și cel rău,

cel curat și cel necurat, cel cinstit și cel ce-și încalcă cuvântul. Reeșind din aceasta, Eclesiastul trage următoarea concluzie: viața pământească a omului este lipsită de orice sens. Părerea lui despre deșertăciune și lipsa de sens a tuturor lucrurilor se intensifică și mai mult atunci când el se gândește la iminența morții: „Căci soarta omului și a dobitocului este aceeași; aceeași soartă au amândoi; cum moare unul, așa moare și celălalt, toți au aceeași suflare, și omul nu întrece cu nimic pe dobitoc... toate au fost făcute din țărână și toate se întorc în țărână. Cine știe dacă suflarea omului se suie în sus?” (Ecl. 3:19-21, 9:2).

Apoi, se pare că astfel cugetând, Eclesiastul ajunge într-un impas și-și dă seama de incapacitatea sa de a înțelege ceea ce pentru el e de nepătruns: „...am văzut că omul nu poate să pătrundă ce se face sub soare; oricât s-ar trudi el să cerceteze, tot nu va putea afla; și chiar dacă înțeleptul ar zice că a ajuns să înțeleagă, tot nu poate să găsească” (Ecl. 8:17). Cu toate acestea, sfârșitul acestei cărți îi dă creștinului cheia răspunsului la întrebarea cu privire la sensul existenței omului: „Să ascultăm, dar, încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. **Aceasta este datoria oricărui om.** Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău” (Ecl. 12:13-14).

Această concluzie este pe deplin în concordanță cu ceea ce e scris în Biblie printre primele ei cărți: „Acum, Israele, ce alta cere de la tine Domnul Dumnezeuul tău, decât să te temi de Domnul Dumnezeuul tău, să umbli în toate căile Lui, să iubești și să slujești Domnului Dumnezeului tău din toată inima ta și din tot sufletul tău, să păzești poruncile Domnului și legile Lui pe care ți le dau astăzi, ca să fii fericit” (Deut. 10:12-13). Astfel, sursele primare de asemenea ne spun că sensul existenței omului este de a fi cu Dumnezeu, a crește din punct de vedere duhovnicesc, a se perfecționa din punct de vedere moral și a se apropia de planul divin pe care Dumnezeu îl are pentru oameni. De-a lungul tuturor secolelor, întrebarea cu privire la sensul vieții a continuat să rămână o întrebare care, întotdeauna a pus pe gânduri

geniile omenirii. Ea i-a frământat nu numai pe filozofii greci, pe gânditorii antici chinezi și pe psihologii contemporani, ea și astăzi continuă să-l frământe pe orice om care cugetă.

Căutarea sensului vieții este o problemă filosofică și duhovnicească, care are legătură cu determinarea scopului final al existenței și destinului omului. Părerile despre sensul vieții se formează în procesul de activitate al oamenilor și depind de poziția lor socială, de modul lor de viață, concepțiile lor, viziunea lor asupra lumii și de situația istorică concretă în care ei au trăit, de aceea, din aceste motive la definiția dată nu există o singură abordare care ar putea fi acceptată de toți. Pentru a ne convinge de acest lucru, e suficient să ne uităm la afirmațiile cu privire la acest subiect, spuse de oamenii celebri, care au trăit în diferite vremuri.

„Sarcina vieții constă nu în a fi de partea majorității, ci de a trăi conform acelei reguli lăuntrice pe care tu o recunoști ca lege” (Marcus Aurelius).

„În ce constă sensul vieții? În a sluji altora și a face bine” (Aristotel).

„Dacă nu știi spre care port te îndrepti, atunci niciun vânt nu-ți va fi prielnic” (Seneca).

„O viață trăită fără sens, nu are niciun rost” (Socrate).

„O, stinge-te, tu, lumânare scurtă! O umbră trecătoare-i viața, un biet actor ce-n ora lui pe scenă se zbuciumă, și-apoi nu-l mai auzi. Viața-i o poveste repovestită de un om fără minte. Ea-i plină de cuvinte zângănitore și nu înseamnă nimic” (William Shakespeare).

„Fericiți vom fi doar atunci, când vom ști care-i rolul nostru pe pământ, chiar dacă el ar putea fi modest și mic. Numai atunci vom putea trăi și muri în pace, căci ceea ce dă sens vieții, îl dă și morții” (Antoine de Saint-Exupéry).

„Viața omului are sens numai atunci, când ea face viața altor oameni mai frumoasă și mai nobilă” (Albert Einstein).

„Dar zadarnic, dar din întâmplare,

Viață, pentru ce-mi ești dată?

Șe de ce tu de destin

Ești la moarte condamnată?

N-am niciun scop în fața mea

Goală-mi este inima și gândul,
Zgomotul vieții monotone
Mă obosește cu plictiseala sa”.

A.S. Pușkin

„Viața noastră este o călătorie, iar ideea este un ghid pentru noi. Fără ghid, totul se oprește. Scopul se pierde, iar puterile dispar de parcă nici n-au fost” (Victor Hugo).

„Oare numai de aceea și eu am venit pe această lume, pentru ca în acest timp scurt al vieții să mint, să încălesc lucrurile, să fac prostii și să dispar?” (Lev Tolstoi).

„Sensul vieții fiecărui om constă doar în a crește în dragoste. Această creștere în dragoste îl conduce pe fiecare om spre beneficii din ce în ce mai mari” (Lev Tolstoi).

„Existența omului este un mister care pare a fi ceva lipsit de sens” (Maxim Gorki).

„Chemarea fiecărui om într-o activitate duhovnicească constă în căutarea constantă a adevărului și a sensului vieții”.

A. P. Cehov

„Viața în sine nu înseamnă nimic; valoarea ei depinde de cum o trăim” (Jean-Jacques Rousseau).

„Vai de oamenii care nu-și cunosc sensul vieții lor”.

Blaise Pascal

„Două lucruri groaznice îl urmăresc pe fiecare om – neputința și lipsa de scop în viață” (F. M. Dostoievski).

„Nu există nicio situație în care nu ni s-ar fi dat posibilitatea să știm care este sensul ei și nu există nici un om, căruia, viața nu i-a pregătit nicio activitate. Posibilitatea de a atinge sensul este întotdeauna unică, iar persoana care se implică în activitatea respectivă, este întotdeauna deosebită”.

Victor Frankl

„Scopul vieții constă în căutarea perfecțiunii, iar sarcina noastră este de a maximaliza manifestarea ei în noi”.

Richard Bach

„Noapte, stradă, felinar, farmacie,

Lumină slabă, lipsită de sens.

Chiar dacă ai trăi încă un sfert de secol –

Totul va rămânea la fel, fără schimbări”.

Alexandru Bloc

„Menirea noastră constă nu în a încerca să vedem deslușit ceea ce este îndepărtat de noi și ascuns în ceață, ci în a lucra asupra a ceea ce avem la îndemână” (Thomas Carlyle).

„În cele din urmă, nu oamenii au nevoie de tot ceea ce faci, de aceasta ai nevoie doar tu însuși și Dumnezeu”.
Maica Tereza

„Sensul vieții constă în a percepe viața. Iar scopul ei se află în bucuria pe care ne-o dă această percepere” (Alexandru Kruglov).

„Viața are două părți – lăuntrică și exterioară:

Cea exterioară – afaceri, familie, succes;

Iar cea lăuntrică – neclară și străină în ceea ce privește responsabilitatea fiecăruia pentru alții”.

Igor Guberman

„Cel ce știe care este sensul vieții sale, are în fața sa și un scop. Menirea omului este de a fi un vas și o unealtă a Dumnezeirii” (Ignat Briancianinov).

„Asume dorința omului de a ști care este scopul venirii sale în această lume, îl deosebește pe om de animale. Omul este cea mai înaltă creatură dintre toate ființele vii. Lui nu-i este suficient doar să mănânce și să se înmulțească. Limitându-se doar la nevoile sale fiziologice, el nu poate fi cu adevărat fericit. Dacă știm care este sensul vieții, atunci vom avea și un scop. Sensul vieții este acea unitate de măsură, care indică ceea ce este important și ce nu e important, ce este de folos și ce e dăunător în atingerea scopului nostru principal. El este o busolă care ne indică direcția vieții noastre” (Psihologul Mihai Khasminsky).

După cum vedeți, câți oameni – tot atâtea și opinii. Și fiecare dintre aceste afirmații reflectă, într-o oarecare măsură, lumea interioară a autorului, idealurile sale, înclinațiile, tendințele și dorințele lui. Așa a fost, așa este și așa va fi întotdeauna atât cât va exista planeta Pământ, deoarece vremurile se schimbă, însă oamenii rămân aceiași. Când vezi cât de diferit își petrec viața sute și mii de oameni în zilele noastre, poți doar să te miri în ce anume își văd ei sensul vieții și care le sunt scopurile pe care vor să le atingă. Conform acestor principii, ei pot fi împărțiți în mai multe categorii condiționate:

1. Prima categorie îi include pe cei care nu văd niciun sens în viața lor. Ei înșiși nu știu pentru ce trăiesc. Existența lor pe pământ e într-un fel ca și a animalelor. Ei doar mănâncă, beau, muncesc, își împlinesc nevoile lor fiziologice, iau de la viață tot ceea ce ea le poate oferi, apoi iarăși mănâncă, beau, lucrează... Și așa în fiecare zi. Dacă îi vei întreba în ce își văd ei sensul existenței lor, ca răspuns vei auzi: „Da, eu nu știu. Dacă m-am născut, înseamnă că trebuie să trăiesc. Așa că trăiesc și eu cu nădejdea să ajung până mâne, și tot așa până la mormânt”. Nici nu e de mirare acest lucru, deoarece filosofia vieții lor se reduce la principiul: „nu-mi pasă”, „cum va fi, așa va fi”, „merg și eu încotro duce calea”, „iar după mine, fie și potopul”. De la viața unor astfel de oameni adie a lipsă de bucurie, a plictiseală, apatie și indiferență. Genialul filozof, ilustru gânditor, om de știință și poet german, Johann Wolfgang von Goethe, a caracterizat acest mod de viață astfel: „A trăi fără rost înseamnă a fi mort printre cei vii”.

2. Pentru a doua categorie de oameni, sensul vieții constă în procesul ei turbulent. Ei se străduie să profite din plin de ziua de azi, urmărind doar un singur scop: să ia de la viață tot ce-i posibil, de parcă s-ar teme că vor rata ceva și nu vor putea să-și savureze viața din plin. Printre reprezentanții acestei categorii, sunt mulți oameni pentru care scopul principal este de a-și primi permanent plăcerile și savurările după care ei aleargă „pierzându-și capul”. Din acest punct de vedere, ei se aseamănă cu fluturii care zboară din floare în floare și se bucură de nectarul dulce ba al uneia, ba al altei. Fiind siguri că ei înșiși sunt stăpânii destinului lor, ei îl iau în mâinile lor și își zidezc viața așa cum doresc, fapt, în urma căruia se aleg cu nimic și rămân doar cu ruinele planurilor lor neîmplinite, a speranțelor și visurilor eșuate. Astfel de iubitori de distracții, ulterior, rătăcesc, fără să-și dea seama în ce au greșit și de ce viața lor de altă data atât de plină de plăceri, și-a pierdut frumusețea, sensul și semnificația.

Printre cei ce caută să profite la maximum de toate beneficiile vieții, luând de la ea tot ce-i mai bun, sunt și acele persoane care, pur și simplu, nu-și pot găsi locul. Sensul

existenței lor este de a vedea lumea. Ei sunt atât de copleșiți de pasiunea pentru călătorii, încât cu orice preț vor să-și împlinească acest vis și să viziteze iarăși un loc din lume unde încă nu au fost niciodată. De dragul acestui lucru, ei sunt gata să intre chiar și în datorii enorme, fără a-și face griji de faptul, cum le vor plăti ulterior. Călătoriile în străinătate devin pentru ei ceva de genul drogurilor, de care ei permanent au nevoie și în absența cărora la ei apare ceva asemănător cu „sevrăjul” sub forma unor crize de tristețe, furie și depresii inexplicabile. Ei nu se liniștesc până când nu capătă din nou posibilitatea de a călători.

3. A treia și cea mai mare parte a omenirii trăiește cu dorința de a-și găsi fericirea în viață, iar ea pentru ei constă, de obicei, în dragostea fizică și în întemeierea unei familii, lucru, care este absolut normal. Astfel de oameni, de fapt, pentru aceasta și trăiesc, dorind să aibă urmași, să se îngrijească de ei și să fie de folos celor dragi. Mulți reușesc în acest lucru și ani de zile sau zeci de ani se bucură de familiile lor. Dar, din păcate, viața este viață, cu toată instabilitatea și evenimentele ei imprevizibile. Timpul trece, copiii cresc și, unul după altul, părăsesc casa părintească, începându-și propria lor viață. De-a lungul anilor, dragostea dintre soț și soție se răcește, își pierde prospețimea și atractivitatea, adeseori determinând pe unul dintre soți să-și caute pe altcineva. Și atunci, ceea ce a fost cândva sensul vieții și principala sursă de bucurie, se transformă pentru cealaltă jumătate a cuplului într-o durere apăsătoare, dezamăgire amară și tragedie cumplită. Iar în cazurile rare, în care dragostea se dovedește a fi adevărată și rezistă încercărilor timpului, oamenii totuna trăiesc cu teamă din cauza gândului că această relație se va sfârși cândva, deoarece moartea îi va despărți de persoana iubită, după care se vor alege cu pustietate în suflet și singurătate.

4. În următoarea categorie îi putem include pe cei, pentru care scopul și sensul existenței lor pe pământ este bogăția și banii, care le dă posibilitatea să nu-și refuze nimic și să trăiască din plin în confort. Unor astfel de oameni le este caracteristică pasiunea pentru o viață „frumoasă”, care implică

case de lux, cumpărături scumpe, vacanțe exotice, bijuterii prețioase, distracții noi și neobișnuite, mașini de lux, iahturi, avioane personale și altele asemenea. Unii dintre ei ajung atât de sătui de toate acestea, încât suferă în urma gândului că în lume nu mai rămâne nimic din ceea, ce ar putea să-și mai dorească și cu ce și-ar putea desfăta sufletul. O astfel de viață, care se desfășoară în lux și în satisfacția capriciilor și poftelor, duce repede la pustiirea inevitabilă a sufletului și la o decădere morală progresivă.

5. Dint toate categoriile enumerate mai sus, în deosebi se evidențiază acei oameni, trăsătura distinctivă a cărora este preocuparea cu o anumită afacere care constituie fericirea și scopul principal al vieții lor. Lor le este caracteristică tendința de a realiza cu orice preț sarcinile și scopurile pe care și le-au pus, precum și dorința de a ocupa o anumită poziție în societate. Acest grup îi include pe cei care s-au dedicat în întregime muncii lor îndrăgite sau hobby-ului, afacerilor, științei, artei, sportului, medicinei, politicii și așa mai departe. La prima vedere, această abordare a vieții pare a fi demnă de urmat deoarece este mult mai bine să te dedici unui lucru important decât să-ți pierzi timpul cu mărunțișuri. Însă, dacă e să ne uităm din altă parte, atunci, o astfel de pasiune și o predare completă de sine, care uneori ajunge la fanatism, este plină de pericolul de a pierde mult mai mult în viață, sau poate chiar și ceva mult mai important, lucru, pe care acești oameni din păcate nu-l observă. În afară de aceasta, indiferent cât de sublime și nobile sunt astfel de țeluri și tendințe, ele, totuși, nicidecum nu pot da o încredere în viitor și nici mântuire, iar aceasta înseamnă că nu merită să investești în ele.

6. În afară de cazurile enumerate, mai sunt și altele în care, pentru o persoană, scopul principal este autodezvoltarea, autoperfecționarea și autorealizarea sa, adică dorința de a folosi la maximum oportunitățile, darurile și abilitățile pe care le are. Această categorie de oameni îi include pe cei, pentru care sensul principal al existenței lor sunt înșiși ei, sau mai degrabă talentul lor, abilitățile mentale, frumusețea exterioară, puterea fenomenală, silueta perfectă, vocea uimitoare sau alte lucruri de acest gen, care îi transformă pe

ei într-un obiect de adorare și închinare universală. Un astfel de comportament este caracteristic multor muzicieni talentați, cântăreți, dansatori, artiști, atleți celebri, fotomodelilor: pentru oamenii acestui gen de activități, reprezentarea lor proprie este conținutul principal al vieții lor impresionante, dar din păcate, departe de fericire.

Pentru a vedea înșelăciunea acestor închipuiri cu privire la scopul și sensul vieții, este suficient să ne amintim de personalitățile renumite din trecut sau din prezent, care au fost înzestrate cu diferite daruri și abilități speciale, dar cu toate acestea, și-au încheiat foarte trist existența lor pe pământ. În spatele strălucirii exterioare a tot ceea ce le-a înconjurat, au fost ascunse nemulțumirea, dezamăgirea, tristețea, goliciunea, singurătatea sufletească, crizele de disperare și diverse tulburări psihice. Dovada acestui lucru poate servi soarta celebriilor politicieni, pictori, scriitori, poeți, muzicieni și a unor oameni mari de știință. Din această categorie fac parte: Churchill, Stalin, Dostoievski, Pușkin, Lermontov, Gogol, Esenin, Mozart, Einstein, Darwin și mulți alții. Indiferent de faptul cât de renumiți ei au fost, câtă faimă și recunoaștere au avut, totuși, căile vieții lor nu sunt de invidiat.

Pentru a înțelege lipsa de sens a vieții oamenilor bogați și frumoși la chip, este suficient să ne uităm la miliardari, la stelele Hollywood-ului care se scaldă în lux, la cântăreții de muzică ușoară și muzică pop, precum și la sportivii care, datorită realizărilor lor au devenit renumiți. Necătând la faptul ca sunt bogați și nu mai au nevoie de nimic, anume printre ei foarte, foarte rar vei întâlni oameni care cu adevărat sunt fericiți. Proslăvindu-se prin imoralitatea lor flagrantă, perversiunile sexuale, bețiile și dependența lor de droguri, mulți dintre ei nu au o viață personală bine aranjată, încontinuu suferă de depresii, luni de zile se tratează în spitale de psihiatrie sau se sinucid. Dovada acestui lucru poate fi viața și marea faimă a lui Elvis Presley și Marilyn Monroe, care pentru milioane de oameni în timpurile lor au fost idoli. Și cât de mulți idoli asemenea lor au ars în pasiunile și poftele lor neînfrânate, fără să fi trăit măcar jumătate din zilele care îi sunt date

omului pe pământ! Practica vieții ne arată că frumusețea exterioară, darurile, talentele și abilitățile fenomenale, dedicate mulțimilor de admiratori și puse în slujba poftelor, desfrâului, lăcomiei și mândriei, devin un adevărat blestem pentru deținătorii ei renumiți, deoarece ele duc la o devastare completă a sufletului. De fapt, starea lucrurilor nu este mai bună nici la oamenii simpli, neînsemnați, în caz, dacă și ei își dedică viața pentru a-și satisface propriul lor „Eu”.

Nici faima, nici recunoașterea oamenilor, nici banii, nici bogăția, nici hainele scumpe, bijuteriile prețioase, vilele de lux, nici nenumăratele plăceri și distracții, nu sunt în stare să-l facă pe om fericit, iar viața lui – valoroasă și plină de sens. Și totul se întâmplă așa deoarece efortul omului și realizarea unui lucru care în opinia noastră este foarte important și necesar, aduce doar o satisfacție temporară. Temporar realizările sunt un motiv de mândrie și de conștientizare a propriei valori, însă apoi ele își pierd relevanța, pentru că în lume mereu apare ceva nou.

Slava, premiile și onoarea dobândită sunt lucruri de scurtă durată, deoarece ele foarte repede rămân acoperite de realizările și succesele altora. Cunoștințele și cariera strălucitoare pe care le realizăm cu prețul multor ani de muncă și efort, de asemenea, nu ne garantează nicio poziție privilegiată și nu ne face fericiți. Bogăția este foarte înșelătoare. Banii se scurg ca apa. La început poți avea foarte mulți bani, iar apoi poți să rămâi fără niciun bănuț în buzunar. Astăzi poți fi un om de afaceri prosper, iar mâine să falimentezi. Istoriile tragice ale milionarilor care brusc s-au prăbușit și s-au sinucis, sunt o confirmare vie a acestui lucru. În ceea ce privește frumusețea exterioară, ea trece repede, și sute din femeile frumoase ale Hollywood-ului, care cândva au fost stele strălucitoare și simboluri sexuale seducătoare, îmbătrânind, confirmă acest adevăr. Sănătatea și puterea, de asemenea, sunt imprevizibile, pentru că acum poți să te simți excelent, iar după un scurt timp te poți pomeni într-un pat de spital sau într-un scaun cu rotile, astăzi poți fi capabil să „răstorni munți”, iar mâine în pat, epuizat și nefiind în stare să poți îngriji de tine însuși.

În viața umană totul este vag și instabil, lucru care, de fapt, nici nu e de mirare, pentru că pe pământ nimic nu poate fi stabil deoarece, însuși stabilitatea în sine nu este veșnică. De aceea, cu cât mai curând se vor destrăma iluziile noastre despre faptul că bucuria, satisfacerea și fericirea sunt legate de sănătate, de recunoaștea noastră de către oameni și de bunurile pământești, cu atât mai bine va fi pentru noi. Căci este irațional și nehibzuit să căutăm fericirea și să ne construim viața pe ceea, ce mai devreme sau mai târziu va trece, împrăștiindu-se ca fumul.

Cineva a spus că cei care îl cunosc pe Dumnezeu, cunosc și sensul vieții, iar cei care ascultă de El, cunosc și scopul ei, și aceste cuvinte au un înțeles foarte profund. Căci numai cei ce cunosc voia Creatorului lor, au un scop corect, iar aceasta înseamnă că ei trăiesc cu sens. Tot așa și fericirea vine în familia și în casa noastră numai împreună cu Tatăl Ceresc, după cum ne spune Sfânta Scriptură: „**Ferice de cine are ca ajutor pe Dumnezeu** lui Iacov, ferice de cine-și pune nădejdea în Domnul Dumnezeuul său!” (Ps. 145:5). Omul a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu pentru a fi un reprezentant al Său, de aceea scopul principal al vieții sale este – să-L slăvească pe Creator aici pe pământ și să se bucure de părtășie cu El în veșnicie. Dacă noi vom trece pe alături de această menire, atunci viața noastră pe pământ va fi zădarnică.

Când Creatorul a creat omul din praful pământului, El a suflat în el suflarea vieții, după care omul a devenit un suflător viu. Astfel, s-a născut o creatură nouă, capabilă să gândească, să simtă și să facă ceea, ce este menit pentru viața veșnică. Însă suflând în om suflarea vieții, Creatorul i-a dat astfel nu numai viață, ci și sensul ei, care constă în a se închina Lui, după cum este scris: „Tot ce are suflare să laude pe Domnul!” (Ps. 150:6). Iar aceasta înseamnă că suflarea noastră este zădarnică dacă nu o folosim pentru ceea ce Îl proslăvește pe Cel, în Care „avem viața, mișcarea și ființa” (vezi Fapt. 17:28). Deși noi nu putem, ca și Dumnezeu, să suflăm viață în tărâna pământului, totuși putem folosi suflarea noastră pentru a spune cuvinte de mângâiere celor

îndurerați, a compătimi pe cei bolnavi, a da o mână de ajutor celor săraci și un adăpost celor nevoiași. Dacă noi vom folosi suflarea noastră spre slava Celui Care ne-a creat, atunci niciodată nu vom trăi viața în zadar.

Cu părere de rău, noi trăim într-o vreme în care creștinii, ca și oamenii din lume, niciodată nu au timp pentru acest lucru. Viețile lor sunt atât de pline de o deșertăciune constantă și de griji nesfârșite, încât ei nu mai au putere pentru altceva și nici pentru nimic altceva. Doar puțini copii ai lui Dumnezeu, care s-au lăsat călăuziți de Duhul Sfânt, pot să evite acest ritm agitat și să-și stabilească corect prioritățile, lăsând la o parte ceea, ce este secundar și adeseori chiar, pur și simplu, inutil. Trăind astfel și punându-și încrederea în Domnul, ei pot cu o inimă recunoscătoare, împreună cu psalmistul, să spună: „Soarta mea este în mâna Ta” (Ps. 30:16).

Viața este o comoară neprețuită și un dar deosebit pe care Creatorul i l-a dat omului, de aceea, sarcina primordială pentru fiecare dintre noi este să ne trăim viața corect. Omenirea însă a depreciat-o și a schimbat-o pe niște lucruri mici, umplând cu ele toată existența sa. În zilele noastre, oamenii sunt ocupați cu tot felul de probleme – cu epuizarea resurselor naturale, cu protecția împotriva poluării mediului înconjurător, cu înmulțirea speciilor de păsări, pești, animale și plante care sunt pe cale de dispariție – numai nu cu pustietatea șocantă ale propriilor lor suflete. Tragedia constă în faptul că ei nu-și dau seama de marea lor chemare și, în loc să-și trăiască viața cu un sens adevărat, ei, toată ardoarea sufletelor, o dedică în întregime lucrurilor secundare.

Cugetând la faptul, cât de trecătoare este viața, marele om al lui Dumnezeu, Moise, s-a rugat astfel: „Învăță-ne să ne numărăm bine zilele, ca să câpătăm o inimă înțeleaptă” (Ps. 89:12). Reeșind din aceste cuvinte, vedem că cea mai importantă calitate de care fiecare om are nevoie, este înțelepciunea dată de sus, care constă în capacitatea de a asculta de învățăturile lui Dumnezeu, a prețui și a folosi corect timpul pe care îl avem. Pentru a câpăta această înțelepciune și pentru a trăi cu sens, noi trebuie să ne dizolvăm în voia lui

Dumnezeu și să ne contopim cu ea, după cum e scris: „pentru ca, în vremea care-i mai rămâne de trăit în trup, să nu mai trăiască după poftele oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu” (1Pet. 4:2). Dacă pierdem timpul în zadar și nu-l folosim pentru oameni și pentru sufletele noastre, noi, procedând astfel dăm dovadă de neînțelepciune, lucru, care din generație în generație, se manifestă tot mai mult.

Fiecare om vine în această lume și trăiește doar o singură dată, și durata vieții noastre pământești este foarte scurtă – în cel mai bun caz doar șaptezeci-optzeci de ani. De aceea, pentru a nu irosi acești ani în zadar, noi, trebuie să punem în practica de zi cu zi tot binele pe care îl putem face și toată dragostea pe care o putem da, fără a amâna acest lucru pentru mai târziu. Fiecare zi ne oferă oportunități pentru a ne face viața noastră și a altora plină de bucurii, fericire și lumină. Dacă nu vom folosi acești ani, atunci îi vom pierde și ei niciodată nu se vor mai întoarce. Neglijând lucrurile în care ar trebui să dăm dovadă de grijă, noi, ne putem pomeni într-o stare pasivă în care niciodată nu vom face ceva bun. A ne dăruie pe noi înșine lui Dumnezeu și oamenilor, este cea mai bună investiție care aduce cel mai mare profit. Noi primim mult mai mult atunci când dăm, decât atunci când ne păzim „comorile”, păstrându-le cu egoism doar pentru sine.

Important este nu **câți** ani vei trăi, ci **cum** îi vei trăi. Abraham Lincoln a vorbit despre acest lucru astfel: „În cele din urmă, important este nu câți ani ai trait în viața ta, ci câtă viață ai avut în anii tăi trăiți”. Poți să trăiești și o sută de ani, dar apoi nimeni nici nu-și va aminti de tine. Însă poți trăi o viață relativ scurtă, slujind Domnului și semenilor, după care ani în șir, decenii sau chiar secole la rând, oamenii își vor aminti de tine. Valoarea vieții noastre pe pământ este determinată nu de cantitatea, ci de calitatea anilor trăiți. De aceea, se merită oare să cheltui o mulțime de bani pe vitamine, diete și odihnă în sanatorii, doar cu scopul de a-ți prelungi viața măcar cu câțiva ani? Oare nu este mai bine să fim acum o binecuvântare pentru alții, acum să aducem un rod bun și vrednic de eternitate? Vrednică de urmat este numai acea

viață, care nu e doar, pur și simplu, o simplă existență de-a lungul anilor care ne sunt dați pe pământ, ci care este o dăruire totală de sine în slujba Domnului, Care, de fapt și ne-a dat posibilitatea să venim pe acest pământ. Și dacă viața este un dar de la Dumnezeu, atunci, pentru Dumnezeu și trebuie s-o trăim!

Fiind în contact cu diferiți oameni, putem întâlni printre ei pe mulți care, după ce au experimentat multe lucruri pe care această lume i le-a oferit, în cele din urmă, au ajuns la concluzia că numai o singură preocupare a împlinit dorințele sufletelor lor, și aceasta este slujirea pe care ei o fac pentru Dumnezeu și oameni. A simți că ești copilul lui Dumnezeu și sluga lui Isus Hristos, a înțelege că El te folosește în via Sa, dar cel mai important, a fi ferm convins că ești mântuit și vei fi cu El în veșnicie – este cea mai mare fericire și o satisfacție adevărată. Important e nu cât de mare este în ochii oamenilor lucrarea pe care o faci, ci faptul, că tu îndeplinești slujirea pe care **Însuși Dumnezeu ți-a încredințat-o**. Oamenii din jurul nostru au nevoie nu numai de predicarea Evangheliei, ci și de **faptele credinței noastre**, după cum ne spune Sfânta Scriptură: „Căci noi suntem lucrarea Lui, și **am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele**” (Efes. 2:10).

Dacă e să cugetăm cu înțelepciune, omul nostru din afară nu are nevoie de multe lucruri. Acestea sunt hainele, alimentele, băuturile, încălțăminte, acoperișul deasupra capului și un loc de muncă care ne-ar oferi mijloacele necesare pentru a putea cumpăra aceste lucruri. Omul din lăuntrul nostru însă are nevoie de mult mai mult. El vrea să aibă parte de dragoste, atenție, vrea ca cei dragi să-l înțeleagă, să fie predispuși și binevoitori de a-l ajuta, a-l compătimi și de a avea părtașie cu el. În afară de aceasta, unei persoane îi este important să simtă că cineva o iubește, că de ea au nevoie și că pentru ea își fac griji. Fără de aceste lucruri, omul crede că el nu trebuiește nimănui, se simte neîmplinit sufletește și respins. Și aceasta este exact ceea ce noi putem da aproapelui nostru, oricine ar fi el, dacă suntem

predispuși și avem în inimă dragostea Domnului, Care ne-a creat.

Mulți creștini suferă din motiv că trăiesc fără rost, neștiind care le este chemarea și unde Dumnezeu ar vrea să-i folosească, neobservând sau, pur și simplu, nu vor să-l observe pe cel, care se află alături de ei și care are o mare nevoie de îngrijirea lor sau de consiliere duhovnicească. Aceasta poate fi o bunică care locuiește alături, lăsată în voia sortii de copiii ei, sau cineva dintre cei bolnavi, persoanele cu handicap pe care le cunoști și care foarte mult au nevoie de ajutorul cuiva, sau prea poate o femeie desfrânată, care își vinde corpul și la conștiința căreia trebuie să bați, sau un copil lăsat fără supraveghere de părinții săi bețivi. Ei toți au nevoie de harul mântuitor al lui Dumnezeu. Iar pentru ca ei să poată ușor accepta Vestea Bună a Domnului Isus Hristos, cel mai bine e să venim la ei în primul rând, nu cu Biblia, ci cu compasiune și fapte bune, lucruri, care vor deschide inimile lor pentru a primi mărturia despre Mântuitorul, Care are puterea să-i ajute.

Ciudat lucru, însă mulți creștini consideră că o slujire înfăptuită pentru Dumnezeu, trebuie să fie neapărat ceva mare, ceva ce se aruncă în ochi sau este văzut cel puțin în biserica locală (de exemplu, predica sau participarea în corul bisericii). Pe ei îi frământă întrebarea: cum ar putea ei, fiind simpli, neobservați și neavând niciun talent deosebit, să-i slujească Tatălui Ceresc? Iar răspunsul la această întrebare este foarte simplu și îl avem în Sfânta Scriptură: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut **aceste lucruri** (din milă v-ați îngrijit de alții) **unuia din** acești foarte **neînsemnați** frați ai Mei, **Mie** Mi le-ați făcut” (Mat. 25:40). Astfel, slujind și ajutând semenilor, în deosebi celor care nu ne pot răsplăti cu nimic pentru ceea ce facem, noi slujim Domnului. Munca care ochii oamenilor nu o observă și e săvârșită în umbră, Dumnezeu o apreciază nu mai puțin, ci poate chiar și mai mult decât ceea ce se face în fața tuturor și este însoțită de laudă, slavă și faima umană, lucru, care-i foarte bine remarcat în următoarea poezie (traducere):

Nu te teme de munca grea,
Sau de-o slujire simplă și modestă,
Nu zăbovi să dai mâna cuiva,
Pentru a-l ajuta într-o situație dificilă.

Dă un pahar cu apă cuiva,
Îndreaptă-i perna lui și plapuma,
Fii un sprijin pentru cel ce-i obosit,
Un lucru mare întotdeauna începe cu ceva mic.

Nu la toți le este dat să proclame
de la amvon Cuvântul Domnului,
Și să vestească miilor de oameni
după absolvirea școlii teologice.

Mai mulți la număr sunt cei, căroră, le este dat
Să fie-n alergare pentru cei bătrâni,
Să mănânce doar o pâine și să bea băuturi simple,
Rămânând în umbră și neobservați de membrii Bisericii-Trup.

Adună spic cu spic,
Și bob cu bob aruncă în pământ,
Chiar dacă glasul tău este abia deslușit
Și numai Unul Domnul îl aude.

În liniște și nu de ochii lumii
Fă-ți lucrul tău în numele Domnului.
Chiar dac-al tău talent nu este mare
Și-l folosești sfios, cu ne-ndrăzneală.

Sa nu crezi că rodul îl vei avea imediat.
Semănatul și secerișul nu pot să aibă loc în același timp.
Chiar dacă va secera altul – nu contează,
Important e ca sămânța să fie bună.

Iar faptul, că lucrarea ta e foarte simplă,
Și că tu însuți luminezi și radiezi căldură,
Face ca zi de zi să crească ceea,

Ce invizibil tu cu dragoste semeni.

Orice slujire, fie ea mare sau mică, dacă este făcută în numele salvării păcătoșilor și a sufletelor torturate, atunci, ea Îl glorifică pe Dumnezeu pentru că anume salvarea păcătoșilor fost scopul principal al vieții Sale pe pământ. Fiind copiii Domnului, noi, deasemenea, trebuie permanent să ținem minte că scopul vieții noastre e să nu ne aparținem nouă înșine, ci lui Dumnezeu, Care poate să ne folosească cum dorește, unde dorește și pentru ce dorește. Cea mai mare fericire pentru un credincios este să fie plăcut Mântuitorului său și să îndeplinească pe pământ ceea, pentru ce El l-a chemat, indiferent dacă acest lucru este mic sau mare în ochii oamenilor. Credințioșia noastră față de Dumnezeu o determină nu amplasarea lucrării pe care o facem, ci rezultatele ei evaluate în lumina veșniciei. Nu întâmplător Cuvântul Domnului ne spune că slujirea noastră va fi evaluată după următorul principiu: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!” (Mat. 25:23).

Fiecare zi pe care o trăim pe acest pământ, determină ce **răsplată** vom primi și în ce măsură vom putea savura de prezența Domnului în casa noastră veșnică. Un rol important în acest lucru îl va juca nu numai ascultarea de Cuvântul Domnului și viața noastră creștină pe care am trait-o corect, ci și atitudinea noastră față de semeni, în special față de cei care au avut nevoie de îngrijire și compasiune. În cer nu vom fi toți egali, adică nu toți credincioșii vor primi aceeași răsplată înaintea tronului lui Dumnezeu, pentru că Biblia nu ne spune nimic despre așa ceva. Deși viața veșnică în sine este un dar pe care îl primim prin credință, totuși, noi ne vom bucura de ea în măsuri diferite. În diferite locuri din Sfânta Scriptură se spune despre ramurile de finic și cununile slavei, cu care slujitorii credincioși și devotați Domnului vor fi răsplătiți în Împărăția lui Dumnezeu (vezi Iac. 1:12, 1Pet. 5:4, 1Cor. 9:25, 2Tim. 4:8, Apoc. 2:10). Dar cea mai mare răsplată vor avea cei care, urmându-L pe Isus, au fost gata să lase tot ce au avut, dedicându-se în întregime Lui. Fiecare

dintre acești copii ai lui Dumnezeu are bucuria de a fi cu Domnul nu numai aici, pe pământ, ci și în ceruri, unde Îl vor vedea față în față. Iar cel, care primindu-L ca Mântuitor a continuat să trăiască doar pentru sine, va rămâne un pitic duhovnicesc și această stare de a fi mai prejos decât alții o va lua cu sine în veșnicie, unde va veni cu mâinile goale.

În Epistola către Romani 14:7, apostolul Pavel a spus: „În adevăr, niciunul dintre noi nu trăiește pentru sine” și noi niciodată nu trebuie să uităm de acest lucru. Omul, pur și simplu, nu poate fi fericit dacă se gândește doar la bunăstarea sa. În Cartea prorocului Hagai, lipsa de sens a unei astfel de existențe este exprimată prin următoarele cuvinte: „...mâncați, și tot nu vă saturați,... vă îmbrăcați, și tot nu vă este cald; și cine câștigă o simbrie o pune într-o pungă spartă!” (Hag. 1:6). Materialismul, îngrijirea excesivă a corpului și plăcerile firești, duc la sărăcia duhovnicească. Dumnezeu ne-a creat nu numai după chipul și asemănarea Sa, ci și pentru slava Sa, de aceea, noi niciodată nu vom avea o bucurie adevărată și pace în suflet, iar viața noastră nu va avea sens până când nu vom începe, supunându-ne cuvintelor Domnului Isus, să căutăm „mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui” (Mat. 6:33). Doar jertfindu-ne pe altarul Domnului în slujba Lui, vom cunoaște adevărata binecuvântare cerească și ne vom hrăni sufletul care, e mult mai important decât îmbrăcămintea și mâncarea.

Tot ce-i mai bun în viața noastră, se naște din durere și suferință. Pentru a avea pâine, boabele de grâu trebuiesc măcinate, adică zdrobite. Pentru ca tămâia să dea un miros plăcut, ea trebuie mai întâi să fie aprinsă. Pentru ca pământul să poată da un rod îmbelșugat, el trebuie să fie arat. Exact așa e și în viața omului. Ea va putea fi spre slava lui Dumnezeu numai atunci, când inima ne va fi zdrobită, iar „Eu”-l nostru egoist și iubitor de sine va fi răstignit. A trăi pentru Hristos înseamnă a muri pentru sine. Viața – nu este ceea la ce trebuie să ținem, iar tot ce-i mai bun în ea să folosim doar pentru noi, ea este un dar de la Dumnezeu pe care trebuie să-l folosim la maximum.

Fiecare credincios cunoaște cuvintele Domnului pe care El le-a spus cândva despre Sine, însă care se referă totodată și la fiecare dintre cei, care sunt ucenicii Lui: „Dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce mult rod. Cine își iubește viața o va pierde; și cine își urăște viața în lumea aceasta o va păstra pentru viața veșnică” (Ioan. 12:24-25). Comparându-se pe Sine cu un grăunte de grâu, Isus a vrut să spună că dacă El nu va muri, atunci va rămâne Singur și tot Singur se va bucura de frumusețea cerului în care nu va fi niciun păcătos mântuit care ar împărtași cu El slava Sa. Dar dacă va muri, atunci va deschide calea, pe care mulți, urmând-o, vor primi mântuirea și viața veșnică.

În mod similar trebuie să fie și la noi. Dacă nu vom fi ca semințele de grâu care cad în pământ și mor, nu vom dori să ne sacrificăm scopurile și planurile, nu vom risca cu reputația noastră, recunoștința oamenilor, sănătatea și bunăstarea materială, refuzând să urmărim chemarea Domnului într-o oarecare lucrare, atunci vom rămâne fără rod și netrebnici. Dar dacă, totuși, decidem să aducem roade și să slăvim prin ele numele Domnului, atunci trebuie să fim gata să murim pentru noi înșine și pentru propriul nostru „Eu”, iar dacă va fi necesar, să ne punem pe altar chiar și viața. Anume așa a procedat tânărul – Jim Elliot – unul dintre cei cinci misionari care au fost omorâți de tribul lui Auka, (în prezent, tribul Vaorani) în Ecuador. În scrisoarea sa, trimisă din câmpul misionar, el a scris următoarele cuvinte: „Înțelept este acel om, care dă ceea ce nu poate păstra în schimb pe ceea, ce nu poate pierde”. Și cu adevărat așa și este. Dacă trăim de dragul lucrurilor pe care le avem doar pentru un scurt timp pe pământ, atunci putem pierde ceea ce Domnul vrea să ne dăruiască pentru totdeauna în veșnicie.

Viața pământească a unui creștin adevărat trebuie să se asemene cu un mănunchi de ierburi medicinale înflorite, pe care le strângem din câmpii. Dacă le vom pune într-un vas cu apă, ele vor răspândi un miros plăcut care ne va umple casa cu arome încântătoare. Însă, dacă, în loc să ne bucurăm de mirosul lor proaspăt, vom pregăti din ele o infuzie sau

ceaiuri medicinale, murind, aceste ierburi vor da tot ce-i mai valoros din ceea ce Dumnezeu a pus în ele și cu moartea lor vor vindeca pe cineva. Luând în considerație că timpul vieții noastre pe pământ, ca și cel al ierburilor din câmpii, este foarte scurt, atunci se merită să trăim acești ani pe pământ în așa fel, încât să fim pentru oameni mireasma lui Hristos, iar murind, să le dăm lor tot ce-i mai de preț, transformându-ne astfel într-un balsam de vindecare pentru sufletele bolnave și îndurerate (vezi 2Cor. 2:15).

Când decidem să ne punem viața în slujba lui Dumnezeu și oamenilor, cuiva ar putea să i se pară că astfel noi ne irosim viața. Numai că Hristos privește altfel la acest lucru, zicând: „Cine își va păstra viața o va pierde; și cine își va pierde viața pentru Mine o va câștiga” (Mat. 10:39). Iar aceasta înseamnă că noi începem cu adevărat să trăim numai atunci, când ne predăm Domnului. Cuvântul Domnului ne învață să ne evaluăm viața nu prin ceea ce am câștigat, ci prin ceea ce am pierdut, nu prin ceea ce am reușit să păstrăm, ci prin ceea ce am putut sacrifica altora, nu prin timpul petrecut pentru a ne satisface pe noi înșine, ci prin cel pe care l-am dedicat pentru a sluji oamenilor, nu prin dragostea pe care au primit-o, ci prin cea pe care am oferit-o altora. Verificați și vă veți convinge singuri în adevărul acestor cuvinte. Împărțiți cu alții binecuvântarea pe care v-a dat-o Dumnezeu și El vă va trimite una nouă. Să nu vă pară rău de timpul pe care l-ați sacrificat pentru a sluji aproape-lui, și veți avea și mai mult timp. Nu puneți limite dragostei dumneavoastră și ea se va înmulți. Amintiți-vă de cuvintele înțeleptului Solomon: „Unul care dă cu mâna largă, ajunge mai bogat; și altul, care economisește prea mult, nu face decât să sărăcească” (Pr. 11:24). Oricât de straniu și paradoxal n-ar suna acest lucru, practica vieții, confirmă adevărul acestor cuvinte.

Vorbind cu ucenicii Săi, Hristos a spus: „Adevărat vă spun că nu este nimeni care să fi lăsat casă, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau copii, sau holde pentru Mine și pentru Evanghelie și să nu primească acum, în veacul acesta, de o sută de ori mai mult: case, frați, surori,

mame, copii și holde, împreună cu prigioniri; iar în veacul viitor, viața veșnică” (Marc. 10:29-30). Astfel, celor care, din dorința de a sluji Domnului și de dragul Evangheliei sunt gata să-și părăsească patria, confortul de acasă, bunurile materiale și alte lucruri care îi sunt dragi inimii, Dumnezeu, le promite în schimb o primire călduroasă și bucuria multor case, o familie creștină mondială a cărei membri le vor fi mult mai aproape decât rudele, precum și onoarea de a predica Evanghelia în diferite țări și continente.

Eu însumi m-am convins de adevărul acestor cuvinte atunci când, cu mulți ani în urmă, fiind chemată de Domnul la slujire, după o luptă lăuntrică dureroasă, am decis totuși să merg într-o direcție total necunoscută. De dragul adevărului și a Dumnezeului Viu, a trebuit să-mi părăsesc casa părintească, tatăl, mama, frații și sora, și să plec departe, la oameni străini, pentru a le acorda ajutor în suferințele lor corporale. Mulți ani mai târziu a urmat iarăși o nouă despărțire, dar de data aceasta m-am despărțit de patria mea, profesia mea iubită și poporul rus, care-i foarte scump inimii mele. Fiind într-o țară străină fără a cunoaște limba, printre oameni cu o mentalitate încă de neînțeles pentru mine pe atunci, eu, m-am simțit singură de tot și credeam că nimeni nu mai are nevoie de mine.

Mi se părea că am pierdut tot ce am dobândit cu prețul unor mari eforturi și a multor ani de muncă intensivă. Cu durere îmi aminteam de sarcinile pe care mi le-am pus în fața mea și pe care le-am realizat cu succes, de scopurile pe care le-am atins precum și de ceea ce a fost cândva conținutul vieții mele de succes. Tot ceea ce am realizat s-a transformat în nimic, iar eu însumi – într-o nădărmă absolută. Acest lucru a durat câțiva ani, timp în care a avut loc reevaluarea priorităților și restructurarea duhovnicească în lăuntrul meu, după care am început slujirea, care a umplut din plin tot ceea ce cândva mi se părea a fi o pierdere. În locul rudelor pe care le-am lăsat, Domnul mi-a dat sute și mii de frați și surori sinceri în credință, care au devenit nespuse de apropiați și dragi inimii mele. Oriunde nu aș fi fost, în Rusia, Moldova, Ucraina, Belorusia, Letonia, Estonia, Franța,

Elveția, Olanda, România, Israel, SUA, Africa de Sud, Australia precum și în diverse orașe ale Germaniei, unde acum locuiesc, – peste tot m-au așteptat și mă așteaptă inimile însetate ale oamenilor, ușile deschise ale diferitor biserică creștine și căldura multor case. Dumnezeu niciodată nu ia nimic de la noi fără ca să nu ne dea în schimb ceva mai bun, și cel mai important – un scop înalt și un sens nou al existenței, neperceput de oameni, dar pe care îl înțelegi doar tu și El. Când vezi cât de mare este răsplata pe care o primești de la viața pe care ai investit-o în slujba Domnului, atunci rămâi doar mirat când vezi că alții nu vor să facă acest lucru.

Tot ce facem noi în această lume, lasă după sine o urmă dublă. Prima dintre ele se aseamănă cu urma unei pietre aruncate în apă. Câtva timp, în urma ei apar cercuri care treptat dispar, până când nu mai rămâne nimic. În mod similar, se întâmplă și cu faptele noastre bune, a căror amintire rămâne doar pentru o vreme în inimile oamenilor. Însă, sunt și alte fapte care lasă după sine o urmă veșnică nu numai pe pământ, ci și în veșnicii, deoarece aceste fapte merg în veșnicii împreună cu cei ce le-au făcut, după cum e scris: „...ei se vor odihni de ostenele lor, căci **faptele lor îi urmează**” (Apoc. 14:13). Viața dedicată Domnului este anume ceea ce lasă după sine o urmă dublă și o moștenire duhovnicească pe care cu nimic n-o poți compara.

Însă a înțelege în ce constă sensul vieții, – încă nu e totul. Pe lângă aceasta mai trebuie, de asemenea, să ne găsim pe pământ locul pe care Dumnezeu l-a definit pentru fiecare dintre noi, lucru care, cu părere de rău, este foarte, foarte dificil pentru mulți dintre creștini, deși ei înșiși deja de mulți ani se consideră a fi copiii Lui. Unii dintre ei vor mereu să facă ceva bun pentru Domnul, numai că această dorință până la urmă rămâne a fi doar o intenție bună, însă nerealizată în viață. Altor le zboară gândurile până la nori, visând să facă ceva neobișnuit care le-ar întipări numele de-a lungul secolelor și ar lăsa o amintire pentru generațiile viitoare. Având acest scop, ei cu râvnă se apucă de una, de alta, de-al treilea lucru, însă, dezamăgindu-se sau preocupându-se cu o idee

nouă, imediat lasă neterminat tot ce începuseră. Această nestatornicie se explică prin faptul că, astfel de impulsuri nu au fost de la Dumnezeu, ci de la ei înșiși, de aceea, nu au avut nicio binecuvântare. Multora Dumnezeu le dezvăluie care este voia Sa pentru viața lor, însă văzând dificultățile inevitabile care stau în calea realizării lor, ei, din teamă, nu îndrăznesc să se apuce de acest lucru și fac altceva, ce după părerea lor e mai potrivit. Lucrând mulți ani sau poate chiar și zeci de ani în lucrarea pe care și-au ales-o, ei, doar se epuizează înșiși în ceea ce Dumnezeu nu a prevăzut pentru ei. O astfel de căutare a sensului vieții și a „slujirii” în câmpul Domnului, nu lasă în urma sa nimic altceva decât descurajare, disperare și dezamăgire. Un predicator, a spus în privința acestui lucru astfel: „Mai bine e să fii folosit de Dumnezeu doar o singură dată, însă acolo unde El voiește, decât să trăiești o viață întreagă, slujind-i prin eforturile tale omenești în ceea, în ce El niciodată nu a fost”.

Din fericire, sunt și astfel de suflete care, fără a avea o descoperire clară despre chemarea lor, pur și simplu se alătură la o anumită lucrare, văzând că Dumnezeu își găsește plăcerea în ei, și astfel, lucrează mult timp, oferind un ajutor care le stă în puteri. Rămânând în umbră, ei nu primesc laude de la oameni, însă în veșnicie vor împărți răsplata cu cei, pe care Domnul i-a folosit în această lucrare ca figura principală. Astfel se împlinesc cuvintele Domnului: „Cine primește un proroc, în numele unui proroc, va primi răsplata unui proroc; și cine primește pe un om neprihănit, în numele unui om neprihănit, va primi răsplata unui om neprihănit. Și oricine va da de băut numai un pahar de apă rece unuia dintre acești micuți, în numele unui ucenic, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata” (Mat. 10:41-42). Aceste cuvinte din Sfânta Scriptură confirmă încă o dată faptul, că în lucrarea lui Dumnezeu este mai bine să facem un lucru mic și neînsemnat în care este prezent Tatăl Ceresc decât ceva mare ce atrage atenția oamenilor, dar în care El nu este.

În viața celor, pe umerii cărora Domnul a pus o responsabilitate deosebită, sunt momente când slujirea pe care ei o îndeplinesc începe să li se pară atât de lipsită de sens, încât

vor s-o întrerupă și să se lase de ea, lucru care, de fapt, nu e nou. Ceva asemănător s-a întâmplat și cu marii proroci ai lui Dumnezeu, precum Ilie, care fiind disperat se ruga să moară, la fel și Ieremia, care, urmând chemarea lui Dumnezeu, a muștrat poporul evreu și preoții săi răi, prezicându-le viitoarea distrugere. Necătând la toate eforturile sale, nimic nu s-a schimbat și în durerea inimii el s-a adresat lui Dumnezeu cu cuvintele: „Pentru ce propășește calea celor răi, și toți mișei trăiesc în pace?” (Ier. 12:1), în urma cărora a auzit un răspuns la care nu s-a așteptat: „Dacă, alergând cu cei ce aleargă pe picioare, ei te obosesc, cum vei putea să te iei la întrecere cu niște cai? Și, dacă nu te crezi la adăpost decât într-o țară liniștită, ce vei face pe malurile îngâmfate ale Iordanului?” (Ier. 12:5). În termeni moderni, acest lucru ar putea însemna următoarele: „Lupta abia a început. Dacă acum, când credințioșia ta este doar un pic încercată iar tu deja ești epuizat, atunci cum vei putea rezista atunci când vor veni vremuri grele?”

Nu trebuie să ne temem de dificultăți și necazuri, pentru că noi oricum nu le putem evita în atingerea scopurilor care le avem. Scopul care-l ai și conștientizarea faptului că ești de folos Domnului și oamenilor, te va ajuta să supraviețuiești și să rezisti chiar și în cele mai dificile circumstanțe. În cartea „Căutarea sensului vieții”, psihiatrul austriac Victor Frankl, care în timpul celui de-al doilea război mondial s-a aflat în temnițele fasciste, a împărtășit cititorilor cea mai valoroasă lecție pe care el a învățat-o din suferințele sale: „Îndrăznesc să spun: nimic în lume nu poate ajuta o persoană să supraviețuiască în cele mai dificile condiții, ca conștientizarea faptului că viața are un sens... O lecție pe care am reușit s-o iau de la Auschwitz și Dachau a constatat în faptul că cele mai mari șanse de a supraviețui chiar și în astfel de situații extreme au avut, după părerea mea, cei, care și-au concentrat atenția asupra viitorului, asupra lucrării care îi aștepta și asupra sensului vieții pe care ei au vrut să-l realizeze”.

Trebuie să recunoaștem că această afirmație este confirmată de practica vieții. Nimic altceva nu poate da omului atâta curaj, putere și rezistență, ca încrederea în faptul că

lucrurile pentru care el trăiește și lucrează au o importanță mare, iar prin urmare, și un viitor. În cele mai dure condiții și cele mai dificile circumstanțe, rezistă și devin biruitori numai cei ce știu care este sensul vieții lor. Un astfel de om a fost apostolul Pavel, care, în momentul celor mai mari greutăți, a spus: „Și acum, iată că, împins de Duhul, mă duc la Ierusalim, fără să știu ce mi se va întâmpla acolo. Numai Duhul Sfânt mă înștiințează din cetate în cetate că mă așteaptă lanțuri și necazuri. Dar eu nu țin numaidecât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu” (Fapt. 20:22-24). O astfel de dorință de a-L glorifica pe Mântuitor prin slujirea noastră, trebuie de asemenea și pentru noi să devină scopul principal și sensul vieții noastre. Toate celelalte valori ale vieții, oricât de semnificative și nobile n-ar fi ele, totuși nu pot să satisfacă sufletul nostru nemuritor.

Dragi prieteni! Cuvântul „scop” înseamnă nu numai tendința spre un lucru de care avem nevoie sau dorim să-l realizăm, ci și punctul de țintire în timpul aruncării sau al tragerii. A nu nimeri în țintă sau cu alte cuvinte, a lovi nereușit în țintă, deseori înseamnă a pierde inica șansă de a obține ceva, a realiza ceva sau, de a folosi unica ocazie pentru a ne proteja de o moarte inevitabilă. Biruința sau înfrângerea, moartea sau supraviețuirea noastră depinde doar de faptul, dacă noi atingem ținta sau o ratăm. Din punct de vedere duhovnicesc, aceasta înseamnă a reuși să ne găsim locul în viața și în umblarea noastră înaintea Domnului. Cum va fi viața noastră pe pământ și ce va fi cu noi după ce vom muri, depinde de faptul dacă noi atingem ținta sau o ratăm. Așadar, „a lovi reușit în țintă” sau „a rata ținta”, a trăi o viață binecuvântată și plină de sens sau a trăi în zadar – depinde în mare măsură numai de noi înșine. Și vai de noi dacă vom rata unica șansă pe care am avut-o, pentru a putea fi împreună cu Creatorul și Mântuitorul nostru în veșnicii!

Capitolul 12

Pregătirea pentru trecerea în veșnicii

Cugetând la faptul cât de trecătoare este viața, înțeleptul Eclesiast ne spune pe paginile Sfintei Scripturi: „Toate își au vremea lor, și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui. **Nașterea își are vremea ei, și moartea își are vremea ei;** săditul își are vremea lui, și smulgerea celor sădite își are vremea ei. Uciderea își are vremea ei, și tămăduirea își are vremea ei; dărâmarea își are vremea ei, și zidirea își are vremea ei; plânsul își are vremea lui, și râsul își are vremea lui; bocitul își are vremea lui, și jucatul își are vremea lui; aruncarea cu pietre își are vremea ei, și strângerea pietrelor își are vremea ei; îmbrățișarea își are vremea ei, și depărtarea de îmbrățișări își are vremea ei; căutarea își are vremea ei, și pierderea își are vremea ei; păstrarea își are vremea ei, și lepădarea își are vremea ei; ruptul își are vremea lui, și cusutul își are vremea lui; tăcerea își are vremea ei, și vorbirea își are vremea ei; iubitul își are vremea lui, și urâtul își are vremea lui; războiul își are vremea lui, și pacea își are vremea ei (Ecl. 3:1-8).

Oamenii în vârstă, aruncându-și privirea în trecut spre viața trăită, pot doar să confirme că acest lucru este adevărat. Mai devreme sau mai târziu pe pământ totul trece. Tinerețea trece ca un vânt ușor de primăvară. Cele mai frumoase și sublime vise pier, adesea rămânând nerealizate. Iarba acoperă cărările pe care ne-a plăcut cândva să mergem. Grădinile înfloresc și se ofilesc din nou, primăvară după primăvară trece, iar cu ele trec și anii. Copiii se nasc, adolescenții cresc, bătrânii încărunțesc și mor unul după altul. O generație este înlocuită de alta. Și tot așa încet trec zile, săptămâni, luni, ani, decenii, secole și milenii. Așa este viața, cu toate legile pe care Creatorul le-a stabilit în ea. Noi nu putem nici s-o încetinim și nici s-o oprim. Și nici din legile stabilite în ea, nimic nu putem schimba. Atâta timp cât există pământul, nașterea și moartea vor avea loc încontinuu. În viața noastră, fiecare lucru își are timpul său care totodată se caracterizează prin anumite manifestări.

Astfel, bătrânețea aduce cu sine problemele ei: frumusețea se trece, auzul și vederea scad, părul încărunțește și cade, memoria slăbește, încep durerile articulare și de spate, tot mai des vrei să te odihnești și tot mai rar ai dorința de a pleca undeva. Oftezi când te gândești la sănătatea din trecut, fiind nevoit acum să tratezi când o boală, când alta. Puterile sunt înlocuite de slăbiciuni și neputință. Corpurile noastre, indiferent cât de sănătoase și puternice nu ar fi, ele, totuși, sunt sortite îmbătrânirii. Acest lucru este inevitabil. În istoria omenirii, nimeni nu a reușit să depășească această forță irezistibilă care ne duce spre ceea ce este inevitabil.

Oamenii reacționează diferit față de bătrânețea care se apropie. Unii, atât cât le permite încă sănătatea își trăiesc viața din plin, privind cumpătat la lucruri și acceptându-le așa cum sunt. Alții trăiesc cu frică față de bătrânețea care se apropie și încearcă s-o păcălească în orice mod, recurgând la diete speciale care duc la întinerirea corpului, la exerciții sportive, intervenții chirurgicale plastice, cosmetică, îmbrăcăminte pentru tineri și comportament inadecvat vârstei lor. Însă, această mascaradă nu-i atât atrăgătoare cât dezgustătoare. Cei de-ai treilea, observând apariția ridurilor și a părului cărunț, cad într-o descurajare ce cu timpul se transformă într-o depresie din ce în ce mai mare. Ei nu doresc să accepte bătrânețea ca ceva real și inevitabil, căreia mai bine ar fi să-i privim direct în ochi, decât să ne prefacem că ea nu există.

Anii bătrâneții, de obicei, sunt numiți apusul vieții. Însă nu la toți oamenii bătrâni ei se aseamănă cu o seară liniștită de care poți savura, admirând minunatul peisaj al naturii ce se scufundă în ultimile raze ale apusului de soare. Adesea, pentru mulți dintre ei, apusul este înconjurat de norii tristeții, melancolie, dureri sufletești, descurajare, deznădejde și disperare, motivul cărora sunt amintirile din tinerețea lor, pe când ei erau încă în puteri, când puteau fi cuiva de folos și cineva avea nevoie de ei, trăiau o viață din plin, interesantă și activă. Pentru a putea ține piept acestor lucruri, trebuie, chiar din anii tinereții, să învățăm să privim la ele ca la ceva normal, ce așa și trebuie să fie. Anume viziunea asupra vieții

determină comportamentul nostru la bătrânețe. Cel, ce din tinerețe a înțeles că pe pământ nu există nimic veșnic, inclusiv omul și tot ce-l înconjoară, acela nu-și va zmulge îngrozit primii peri cărunți de pe cap și nu se va plânge cu privire la ridurile care îi apar pe față, făcând tot posibilul pentru a arăta mai tânăr. Dacă el primește în sine înțelepciunea căilor și planurilor lui Dumnezeu, atunci aceasta îl va ajuta cu smerenie să-și accepte și rândul său. Dacă noi am învățat pe parcursul vieții să primim cu recunoștință tot ceea ce ne-a dat Dumnezeu, ținând cont de faptul că El niciodată în nimic nu face greșeli, atunci la bătrânețe vom vedea bunătatea Lui.

Necătând la faptul că omul suferă în corp pe măsură ce îmbătrânește, vârsta înaintată, totuși, este cea mai bună perioadă de timp pentru a crește în harul lui Dumnezeu, în adevărata evlavie, în puterea interioară și în frumusețea sufletului. Înțeleptul Solomon a spus cândva că: „Perii albi sunt o cunună de cinste, ea se găsește pe calea neprihănirii” (Pr. 16:31), și într-adevăr așa este. Vârsta înaintată îndreaptă inima și gândurile omului spre Dumnezeu, îl învață să-și concentreze privirea asupra Lui, îl face să-și regândească prioritățile vieții și să se gândească la lucrurile de sus. Îmbătrânind și simțind apropierea veșniciei, mulți oameni în vârstă încep să-L caute pe Domnul cu mai multă râvnă. Atunci când puterea corpului slăbește, crește puterea duhului. Slăbiciunea și neputințioșia bătrâneții îi învață pe oameni să se bazeze nu pe ei înșiși, ci pe puterea lui Dumnezeu și numai la El să caute sprijin și ajutor. Cu cât mai grea ne este viața pe pământ, cu atât mai multă răbdare avem, ceea ce a și avut în vedere apostolul Pavel când a scris: „Chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru lăuntric se înnoiește din zi în zi” (2Cor. 4:16).

Anume din acest motiv perioada bătrâneții nu trebuie să fie un motiv pentru inacțiune, apatie, necredință și cu atât mai mult indiferență duhovnicească. Deceniile rămase în urmă, împreună cu experiența duhovnicească și cea de viață acumulată în ele, pot juca un rol de neprețuit în binecuvântările Domnului. Pentru a ne convinge de acest lucru, este suficient să ne amintim de exemplul lui Caleb, care la ai săi

optzeci și cinci de ani a continuat să rămână puternic în duh. El nu s-a temut de fiii lui Anac care erau giganți puternici, ci a crezut cu tărie că Dumnezeu îl va ajuta să cotopească cetatea în care aceștea locuiau. Nădejdea bătrânului a fost răsplătită. Iosua i-a dat lui Caleb ca moștenire această cetate și astfel s-a împlinit făgăduința Domnului.

Dacă pe paginile Sfintei Scripturi găsești astfel de exemple și te minunezi de înțelepciunea oamenilor lui Dumnezeu din Vechiul și Noul Testament, atunci la consilierea duhovnicească te întristezi când auzi din gura tinerilor și a oamenilor de vârstă mijlocie astfel de cuvinte: „Privind la bătrânii noștri încărunțiți, urmărind cum ei se comportă și ascultând ceea ce vorbesc și învață, atunci fără ca să vrei ajungi la concluzia că ei au devenit bătrâni, dar din păcate nu și **înțelepți**. S-ar părea că greșelile făcute în viață ar fi trebuit să îi învețe să fie treji, cumpătați și precauți, însă în realitate nu e așa. Și așa fi vrut să învăț de la ei ceva, dar de multe ori, pur și simplu, nu am ce învăța!”

Ce să spunem în urma acestor cuvinte? Este trist acest fapt, dar asta-i adevărul. Nu poți impune pe nimeni să-ți ofere cinste și respect. Aceste lucruri trebuie să le meriți. Și cel mai bine e să realizăm aceste lucruri prin exemplul propriei noastre vieți, vrednică de urmat. Bătrânii pot sădi în inima și mintea tinerilor numai ceea, în ce ei înșiși au obținut cândva biruințe duhovnicești. Chiar și cea mai corectă teologie este incapabilă să schimbe oamenii. Doar practica vieții victorioase a creștinilor în vârstă și a îndrumătorilor cu o bogată experiență de viață și duhovnicească, poate să-i determine pe oameni cu adevărat să-L caute pe Dumnezeu Viu și să-L urmeze. Știind cât de mare este responsabilitatea sa față de generația următoare, psalmistul David a spus: „Dumnezeule, Tu m-ai învățat din tinerețe, și până acum eu vestesc minunile Tale. Nu mă părași, Dumnezeule, chiar la bătrâneți cărunte, **ca să vestesc tăria Ta neamului de acum, și puterea Ta neamului de oameni care va veni!**” (Ps. 71:17-18).

Precum orice drum își are începutul și sfârșitul său, tot așa și calea vieții omului se începe cu nașterea lui și se

termină cu moartea sa. Noi nu știm de ce Creatorul permite cuiva să trăiască până la adânci bătrânețe, iar altcuiva îi întrerupe viața în fragedă copilărie sau în floarea tinereții. Cineva trăiește mai mult de optzeci de ani, având sănătate, putere și capacitatea de a-și îngriji singur corpul, iar altcineva, fiind grav bolnav, nu trăiește, ci doar există, fiind mereu dependent de ajutorul și îngrijirea altora. Noi nu știm de ce se întâmplă așa, dar un singur lucru este cert, în fața morții, toți oamenii sunt egali, pentru că mai devreme sau mai târziu ea vine la toți. Nimeni nu o poate împiedica, la fel cum nimic n-a putut să împiedice nașterea noastră.

Oamenii din lume cred că după moarte totul se termină și ei nu vor mai exista, sau, pur și simplu, încearcă să nu se gândească la acest lucru. Este necuviincios să vorbești despre moarte într-o societate decentă. Și chiar dacă cineva îndrăznește să menționeze în auzul tuturor despre „ultimul hotăr”, rareori în așa cazuri el vorbește despre Hristos și învierea Lui, ceea ce înseamnă că el nu vede în plecarea din viață intrarea în „arcu de triumf”. Deși toți creștinii par a fi încrezuți că se vor întâlni cu Domnul Isus în veșnicie, totuși, ei se comportă diferit atunci când se apropie de moarte, și acest lucru se datorează stării lor duhovnicești și a relației lor personale cu Domnul. Cel care a avut un creștinism nominal, fiind în realitate doar un vizitator al bisericii, îmbătrânind, este sau chinuit de lipsa de încredere în mântuire, sau rămâne a fi un orb duhovnicesc până la sfârșitul zilelor sale, mângâindu-se cu o nădejde falsă, pe care de-a lungul anilor a semănat-o în el îndrumătorii săi.

Desigur, fiecare om vrea să trăiască, fie tânăr fie în vârstă, sănătos sau bolnav. Moartea ne înspăimântă cu necunoscutul și iminența ei. Fantoma ei atâră peste fiecare suflet, paralizându-l și lipsindu-l de curaj. Unii încearcă prin activități intensive să-și distragă atenția de la aceste gânduri. Alții se mângâie cu nădejdea că nu vor muri în curând. Iar ceilalți, pur și simplu nu vor să se gândească la acest lucru, însă, chiar și ei trăiesc cu frică față de ea, și această frică revine din când în când în inima lor cu o forță nouă. În acest caz, oamenii se tem, de obicei, nu atât de moarte, cât

de faptul cum se va întâmpla acest lucru, cu alte cuvinte, se tem de momentul întâlnirii cu ea, care poate să se întâmple în orice clipă cu fiecare dintre noi: tineri sau bătrâni, bogați sau săraci, credincioși sau necredincioși, căci nimeni nu-și știe ceasul și ziua plecării sale de pe pământ.

În Prima Epistolă către Corinteni 15:26 moartea este numită ultimul nostru dușman, însă, cu toate acestea, cuvântul decisiv nu-i aparține ei. Ceva măreț și minunat ne așteaptă dincolo de pragul ei. Cineva și-a exprimat acest gând astfel: „Ceea ce pentru o omidă este sfârșitul vieții, pentru un fluture care se află în ea, este doar începutul ei”. Apusul soarelui marchează nu numai sfârșitul zilei ce trece, ci și prevestirea următoarei. Celebrul scriitor creștin și teolog F. Borem, în una din cărțile sale a scris: „Cândva, o zi scurtă din viața mea se va apropia de apus. Soarele va coborâ dincolo de orizont... Dar eu știu că, apoi, din amurg, se vor ridica zorii luminoși pe care cu nici unul din zorii mei pământești nu-i pot compara. Din ultimile culori ale apusului se va ridica o zi clară, cum n-am văzut și nu mi-am imaginat niciodată. Acea zi va aduce înapoi tot ceea ce mi-au luat zilele de pe pământ și ea niciodată nu va avea amurg”. Astfel, moartea marchează apusul vieții noastre în țara pământească și zorii în cealaltă țară – cerească și veșnică.

Pentru credincioșii adevărați, moartea este o trecere într-un loc mai bun și sfârșitul menirii pentru care ei au fost creați. Apostolul Pavel a considerat că este un avantaj să „părăsim trupul acesta” pentru ca „să fim acasă, la Domnul” (2Cor. 5:8). Desigur, trecerea în eternitate este o călătorie necunoscută nouă. A traversa râul morții – înseamnă a intra în apele în care nu am fost niciodată. Noi nu știm ce ne așteaptă după ultima suflare și ultima bătaie a inimii noastre. Însă de un singur lucru trebuie să fim siguri, că această cale nu este inundată de întuneric, deoarece există Cel, Care a mers pe ea înainte de noi. Și El nu doar pur și simplu a mers pe ea, dar și s-a întors ca să ne călăuzească și pe noi când trecem prin acest necunoscut înfricoșător. De aceea, cei care se tem de Domnul, adică cei care au trăit cu El și pentru El, nu trebuie să se teamă de moarte, cu atât mai mult dacă ei

trăiesc cu încrederea în mila lui Dumnezeu și mântuirea dată prin sângele Domnului Isus Hristos.

Dacă un creștin se teme de moarte și cu frică se gândește la veșnicia ce se apropie, atunci acesta este un semn de avertizare, care indică că el nu este pregătit să se înfățișeze în fața Domnului. Așa ceva se întâmplă, de obicei, atunci când el nu a adus în ordine ceea ce a făcut rău în viața sa. De exemplu, o femeie care mai mult de șaizeci de ani s-a considerat pe sine o creștină adevărată, când a trecut peste optzeci de ani, a început încontinuu să spună că nu vrea să moară. Mai mult decât atât, multe lucruri în comportamentul și afirmațiile ei indicau la faptul că ea până la panică se temea de trecerea în veșnicii. Ea încerca să ascundă această frică de membrii familiei și de cei din jur, convingând pe fiecare că încă mai este nevoie de ea pe pământ ca să se roage pentru nepoți, copii și pentru cei păcătoși.

Toate încercările celor care au dorit să o ajute să înțeleagă că deja trebuie să se pregătească pentru întâlnirea cu Domnul, să aducă în ordine tot ce a fost făcut necuviincios și să se împăce cu cei care i se păreau a fi dușmani, ea, le-a respins fără a se gândi, afirmând că Dumnezeu a iertat-o deja de mult timp și nu mai e nevoie de așa ceva. Afirmația ei că este mântuită, se baza pe faptul că în anii tinereții ea s-a pocăit și a venit la Domnul, iar ulterior a primit și botezul în apă. Această creștină nu a vrut nici măcar să se gândească la faptul că întreaga ei viață ulterioară de șaizeci de ani nu a corespuns Sfintei Scripturi și nu a fost lumină și sare pentru cei din jur. Se părea că ea și-a bazat mântuirea pe prima și singura ei pocăință din trecutul îndepărtat. Cazul s-a încheiat cu faptul că la bătrânețe această femeie și-a pierdut rațiunea și a făcut lucruri teribile, care au pus la îndoială evlavia ei demonstrată în fața tuturor. Respingând mulți ani la rând mila Domnului, Care îi indica la ceea ce a fost greșit în viața ei, la bătrânețe a ajuns într-o stare de demență și până la moarte nu a mai avut nicio posibilitate să corecteze ceva în viața ei.

Așa dar, oamenii se tem de moarte și de trecerea în veșnicii nu din cauza suferinței sau a durerii pe care o au, ci din

motiv că nu știu ce se va întâmpla cu ei după moarte. Căci venind înaintea Domnului, fiecare om va trebui să dea socoteală de faptele sale, cuvintele, gândurile, păcatele și toată viața pe care a trăit-o pe pământ. Mulți creștini cred că un om credincios nu va veni la judecată, bazându-se pe cuvintele Domnului: „Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață (Ioan. 5:24). Însă în aceeași Biblie sunt mult mai multe versete, care, direct sau indirect, vorbesc despre faptul că judecata va fi inevitabilă pentru toți fără excepție, de exemplu: „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evr. 9:27); „Toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos” (Rom. 14:10); „Toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup” (2Cor. 5:10).

Gândul despre veșnicie și despre judecata viitoare a lui Dumnezeu, ne motivează să ne comportăm asemenea unui creștin, de altfel, mulți copii ai lui Dumnezeu ar fi urmat exemplul oamenilor din lume. S-ar părea că nu e nici o diferență dintre soarta celui neprihănit și a celui rău, căci toți vom muri și vom fi uitați. Ce contează dacă trăim o viață evlavioasă sau o viață mizerabilă și plină de păcat? Până la urmă, moartea, care este un mare inchizitor de drumuri, încheie toate viețile la fel!

O astfel de abordare față de valorile vieții pământești, dictează oamenilor în prezent următorul motto: „Bucură-te de viață atât cât poți, atât cât trăiești, pentru că ea este tot ce avem. Nu există nimic altceva, de aceea, altceva nici nu are sens”. Un astfel de fatalism și înțelepciune lumească stau la baza ateismului care respinge existența lui Dumnezeu, în legătură cu care, o mare parte a umanității, nepăsător merge în întuneric sub răsunetul râsului diabolic. Lucrurile, însă, sunt complet altfel dacă noi credem în viață după moarte și dacă Dumnezeu joacă rolul principal în destinul nostru. Cât de strict și plină de îndemn la veghere sună avertizarea

Bibliei despre o realitate inevitabilă: „Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău”! (Ecl. 12: 13-14).

Astfel, conștientizarea faptului că persoana și-a trăit incorect și nedemn viața sa pe pământ, pune în ea frică față de moartea care se apropie. Celebrul scriitor rus Lev Tolstoi, în una din lucrările sale a scris despre acest lucru astfel: „Oamenii se înspăimântă de gândul morții nu din motiv că se tem că odată cu ea li se termină viața, ci din motiv că moartea foarte clar le arată necesitatea unei vieți adevărate pe care ei nu o au”. Da, frica față de moarte este rezultatul legăturii rupte cu Tatăl Ceresc, pierderea încrederii în El, răcirea duhovnicească sau lepădarea de credință. Restabilirea relației cu Domnul elimină, de obicei, această frică. Anume din acest motiv putem doar să ne bucurăm de cei, cărora Domnul le dă înainte de moarte dorința, tendința și posibilitatea de a se pregăti pentru întâlnirea cu El în veșnicii. Astfel, o femeie în vârstă, conștientă de faptul că în curând se va despărți de pământ, în ultima ei scrisoare de consiliere duhovnicească, trimisă cu puțin timp înainte de moartea ei, a scris:

„În afară de toate problemele mele de sănătate (pancreatită, diabet, boala hipertonică și boală cardiacă ischemică a inimii cu atacuri de angină pectorală) mi-au găsit, de asemenea, și cancer la sân cu metastaze în ganglionii limfatici axilari. Având în vedere vârsta mea înaintată și bolile concomitente, nu are rost să fac intervenții chirurgicale, chimioterapie și iradiere radioactivă. În legătură cu aceasta, moartea a devenit pentru mine o realitate care încet se apropie. Acum cel mai mult mă gândesc la necesitatea de a mă pregăti pentru această trecere ca să pot să stau fără frică în fața Domnului. În lumina veșniciei, tot ceea ce cândva a fost important și scump pentru mine pe pământ, acum și-a pierdut orice valoare. Ceea ce în ochii oamenilor joacă un rol imens, deja nu mai are nicio importanță. Vreau doar un singur lucru – să fiu în pace cu Dumnezeu și oamenii. Îi

mulțumesc Domnului că mi-a dat timp și posibilitate să corectez ceea ce ar putea să mă împiedice să mă întâlnesc cu Mântuitorul meu. Îmi aduc în ordine relația cu cei apropiați, cerându-le iertare pentru toate lucrurile rele. Frica față de opinia oamenilor, rușinea și mândria m-au împiedicat anterior să fac acest lucru. Privind în trecut și răsfoind paginile amintirilor mele, mi-am dat seama că mi-au mai rămas încă două păcate pe care niciodată nu le-am adus în lumină. Dorind să le las pe pământ, le mărturisesc acum...”.

Ceva similar mi-a descoperit înainte de moartea sa și un slujitor al Domnului, care mulți ani a fost directorul unei misiuni creștine. „În pragul veșniciei, – a spus el, – îți dai seama că teoria și practica vieții duhovnicești – sunt lucruri complet diferite. Ca și creștini, teoretic noi știm că trebuie prin credință să fim încrezuți în mântuire și cu acest gând să ne apropiem de veșniciei. Noi, de asemenea, ținem minte ce nu o singură data am auzit de la amvon că un om credincios nu este judecat, în timp ce un necredincios este deja judecat. Dar una e să știi teoretic despre acest lucru și cu totul altceva – în practică să treci prin ceea ce trece fiecare om care stă în pragul morții. Și-n astfel de momente, mă frământă întrebarea dacă în urma a tot ceea ce am făcut și cum am trăit, voi putea să stau fără frică înaintea Domnului?”.

Cu câteva zile înainte de moarte, suferind dureri chinătoare și, periodic, respirând cu greutate din lipsă de aer, el se ruga: „Dumnezeule! De ce și pentru ce ai îngăduit să sufăr atât de mult înainte de moarte?! Oare merit eu așa ceva, după ce toată viața mi-am dedicat-o pe deplin în slujba Ta? Eu nu înțeleg acest lucru aici pe pământ, dar după voia Ta poate că îmi vei descoperi scopul și sensul unei astfel de treceri numai atunci, când voi ajunge în veșniciei. Păzește-mă de cântire și indignare în ultimile momente ale vieții mele pământești! Ajută-mă împreună cu Tine să mă apropii de râul morții, care stă deja în fața Mea, și susține-mă cu mâna Ta atotputernică când voi intra în apele ei înspăimântătoare! Tu ai învins moartea, te rog, ai milă de mine acum și dă-mi izbândă, să pot și eu, cu ajutorul Tău, să obțin asupra ei ultima mea biruință pe pământ!”.

Aceste dureri înainte de moarte au devenit o curățătorie pentru acest om binecuvântat al lui Dumnezeu, în care suflul lui a trecut prin ultimile pregătiri pentru a se putea întâlni cu Mirele său în veșnicie. Dumnezeu nici în acest lucru nu a făcut nicio greșală. Peste două săptămâni s-a constatat că suferința lui finală, de fapt nu a fost o pedeapsă, ci o binecuvântare. În timpul înmormântării lui, am auzit o mărturie uimitoare în care s-a vorbit despre faptul că deasupra patului său de moarte era atârnat un calendar pentru fiecare zi, în care pe fiecare pagină era scris câte un verset din Sfânta Scriptură. Pe zi ce trecea, corpul lui se istovea din cauza bolii. Necătând la durerile crude, din cauza cărora el a fost nevoit să primească regulat injecții cu morfină, rațiunea și conștiința lui totuși au rămas clare. În ultimile săptămâni, privind la viața trecută și pregătindu-se pentru trecerea în veșniciei, el, mereu își punea întrebarea: „I-am iertat pe toți? Oare nu cumva a mai rămas încă ceva în fața căruia sunt vinovat și căruia trebuie să-i cer iertare?”.

În fiecare seară, cu o mână slăbită el rupea din calendar foaia zilei ce se sfârșea, citea textul care era scris pe ea, și o punea deoparte, însă în ultimile două zile înainte de moarte nu a mai fost în stare să facă acest lucru. Cu zece minute înainte de miezul nopții, el a murit. În acele momente, fiica lui involuntar și-a aruncat privirea spre calendarul care atârna deasupra lui și a observat că pe foaie era indicată data penultimei zile. Fără să-și dea seama de ceea ce face, ea a rupt o foaie, apoi alta... și brusc, a strigat cu uimire. Pe foaia zilei ce era pe sfârșite, care a devenit data morții tatălui ei, cu litere mari și accentuate, erau scrise următoarele cuvinte: **„Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai”** (Luc. 23:43). Pentru membrii familiei celui decedat, nimic altceva nu putea fi o dovadă mai bună că omul scump inimilor lor a fost luat de Domnul în ceruri!

Amintindu-mi despre acest lucru la înmormântarea lui, mă gândeam la faptul, ce mare har e să ai înainte de moarte posibilitatea de a-ți analiza viața trăită în lumina Bibliei, a-ți lua rămas bun de la pământ și de la cei dragi și apropiați care rămân pe el! Anume așa a procedat o femeie creștină, care

întotdeauna a fost pentru casa ei un exemplu parcă neobservat, dar totodată foarte viu. După ce la ai săi optzeci de ani și-a înmormântat soțul care a fost slujitor, această soră, necătând la vârsta ei înaintată, a continuat să lucreze în măsura puterilor ei, îngrijindu-se de nepoți sau de oamenii dintr-un azil de bătrâni. Nimeni n-a auzit-o să se plângă de singurătate, sau să ofteze cu greu, deși suferea de mai multe boli cronice.

Vorbind în liniște despre moarte, această femeie înțeleaptă îi îndemna pe bătrânii de vârsta ei să se pregătească conștient pentru trecerea în veșnicii, să-și aducă în ordine relațiile lor cu rudele, prietenii, cunoștințele și vecinii. Pentru a nu fi după moarte o povară pentru ai săi copii, ea a făcut ordine în dulapuri, a sortat lucrurile, a aruncat lucrurile inutile și a împărțit altora ceea ce era încă bine păstrat. „Nu mai am nevoie de astea”, – spunea ea. – Lasă alții să se folosească de ele, amintindu-și de bine despre mine și soțul meu. În afară de aceasta, copiii și nepoții mei vor avea mai puțin de lucru atunci când voi muri. Vreau măcar încă o dată să le dărui dragoste și să le acord ajutorul meu”. Așa se pregătea ea pentru ultima cale, nebănuind că acest lucru va deveni un exemplu de neuitat pentru cei dragi și pentru oamenii din jur.

O altă femeie credincioasă care, de asemenea, avea peste optzeci de ani, trăind cu soțul ei o viață plină de neînțelegeri și dezacord, înmormântându-l, a decis că după ce a născut și și-a crescut copiii, a meritat ca de acum încolo, în toate, să aibă grijă ei de ea. Pretențiile și exigența ei nu aveau niciun sfârșit. Ea permanent era nemulțumită și spunea că copiii prea puțin o iubesc și prea rar o vizitează (o dată pe săptămână i se părea insuficient). O cauză a indignării a fost și faptul că copiii nu ascultau de sfaturile ei. Ea încontinuu se plângea cunoscuților că este singură și nimeni nu observă acest lucru. Deși era în stare să mai facă ceva, bătrâna a încetat totuși să facă toate treburile casei, spunând că a muncit îndeajuns toată viața și că acum are dreptul la odihnă; și cum a avut ea odată grijă de copii, tot așa și ei acum trebuie să aibă grijă de ea. Astfel, aproape fără să se miște, ea stătea

săptămâni, luni și ani la rând, așteptând ca copiii să-i îndeplinească toate capriciile, devenind astfel pentru ei o încercare zilnică. Fiind creștini și învățând încă din copilărie să se supună, fiicele și fiii s-au străduit să-i facă pe plac, îndeplinindu-i toate dorințele.

Așteptînd de la copii împlinirea poruncii „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta” (Deut. 5:16), precum și „Copii, ascultați de părinții voștri în toate lucrurile, căci lucrul acesta place Domnului” (Col. 3:20), părinții, din păcate, de multe ori uită că în continuare urmează îndrumarea: „Părinților, nu întărați pe copiii voștri, ca să nu-și piardă nădejdea” (Col. 3: 21). Exact acest lucru s-a întâmplat și în cazul dat. Având înșiși o vârstă înaintată, copiii acestei creștine erau obosiți de pretențiile și cerințele mamei lor, totuși o vizitau (în casa uneia dintre fiice unde ea locuia) doar dintr-un sentiment de datorie, pentru că de multe ori pur și simplu nu mai puteau suporta să o audă. Iar când a fost nevoie s-o îngrijiască și mai mult, făceau acest lucru fără tragere de inimă, dorind în adâncul sufletului ca ea cât mai curând să plece în veșnicii. De aceea, nici nu a fost de mirare că la vestea despre moartea ei, toți copiii au oftat cu ușurare.

Aceste două exemple, atât de asemănătoare și, în același timp, atât de diferite, ne arată clar cât de diferit credințioșii își petrec creștinismul lor și în ce stare duhovnicească trec în veșnicii. Prima mamă, negândindu-se la sine, toată viața s-a străduit să dea și să tot dea (*ceea ce, de fapt, și face o mamă adevărată și o dragoste creștină adevărată*), de aceea, a și devenit un exemplu și o binecuvântare pentru toți ceilalți, a doua însă a insistat la dragoste față de sine, atenție și respect, devenind în cele din urmă o povară chinuitoare chiar și pentru copiii ei.

Adeseori omul are suferințe trupești atunci când se apropie de moarte și acest lucru are un sens. Nu în zadar Cuvântul Domnului ne spune că „cel ce a pățimit în trup a sfârșit-o cu păcatul” (1Pet. 4:1). Durerile, pe care le avem, ne fac să ne îndreptăm privirile spre ceruri și acest lucru este deosebit de important în momentele de despărțire de pământ. Cele mai grele suferințe pot duce la o schimbare radicală a

inimii omului și pot deveni pentru el cea mai bună pregătire pentru veșnicii. Astfel, de exemplu, un creștin care a vizitat biserica timp de zeci de ani, a fost atât de nepolitic, dur și pretențios, încât soția și cei doisprezece copii ai lor au suferit nespuse sub jugul despotismului său. În casă dominau legi aspre, nescrise, pe care toți trebuiau să le îndeplinească cu strictețe. Cea mai mică abatere de la ele provoca capului familiei atâta furie și indignare, încât fiecare căuta cât mai repede să dispară din ochi lui.

Copiii abia așteptau să se maturizeze și să părăsească casa părintească, pentru a începe o viață nouă. Lacrimile curgeau șuvoi din ochii sărmanei mame, care mereu își sfâșia inima între copii și soț. Se părea că toate rugăciunile făcute zeci de ani în șir pentru soțul ei, rămăneau fără răspuns. Au trecut anii. Copiii au crescut și unul câte unul au părăsit casa părintească, purtând în inimi durerea și amărăciunea jignirilor, a umilințelor și a insultelor cauzate de tatăl lor. Domnul, care este Apărătorul tuturor celor obijduiți, i-a binecuvântat cu familii minunate, dar durerea provocată de tatăl lor totuși nu trecea.

Dar iată că a venit momentul în care Dumnezeu, începând să acționeze, l-a pus pe acest om în patul de boală. Suferințele grele au doborât corpul lui odinioară puternic și sănătos, care a început să se descompună de viu, provocându-i dureri aproape neîncetate și insuportabile. Dar, deși, pe de o parte, ele i-au torturat cu cruzime corpul, pe de altă parte – i-au înmuiat și i-au topit gheața inimii lui reci și împietrite. Cu timpul, cel, de privirea și cuvintele căruia toată lumea avea frică, a început să se schimbe. Acum, murind, el cu lacrimi îi mulțumea soției pentru gingășie și pentru că s-a îngrijit de el cu atâta răbdare, iar de la copii de mai multe ori și-a cerut iertare pentru brutalitatea sa. Cei care veneau să viziteze fiicele și fiii lui, nu-și puteau reține lacrimile atunci când el îi ruga să-i permită să-i îmbrățișeze, pentru că nimeni nici nu-și puteau imagina că el este capabil să mângâie ca un tată. Orbirea duhovnicească a acestui om crud și fără inimă a trecut și, zdrobit până la pământ, el a recunoscut ce mult rău a provocat tuturor. Soția și copiii lui au

rămas uimiți de răbdarea și smerenia cu care el și-a acceptat suferințele ca pe ceva ce a meritat, mulțumind Domnului pentru ele în rugăciuni. Expresia crudă și rece a feței lui a dispărut în totalitate. În ochii lui lumina bucuria și dragostea. El a devenit pur și simplu de nerecunoscut și în acest mod, zi de zi se apropia de veșnicii.

Mulți oameni își fac griji că nu au suficientă putere pentru a-și întâlni moartea în liniște. Desigur, acum nu avem aceste puteri, pentru că, în condiții obișnuite, când suntem în viață și suntem sănătoși, noi pur și simplu nu avem nevoie de ele. Aceste puteri ne vor fi date de către Mântuitor în momentul în care va trebui să trecem în veșnicii. În cartea lui John Bunyan, „Călătoria Pelerinului în țara cerească”, cunoscută în întreaga lume creștină, se povestește despre faptul cum *Creștinul* se apropia de râul morții pe care trebuia să-l treacă. Era un râu larg, adânc și involburat, care nu avea niciun pod. Fiecare om care se apropia de el, trebuia să depășească acest ultim obstacol pe calea spre Cetatea Cerească. Nimeni, cu excepția oamenilor din vechime – Enoh și Ilie, – nu au putut să evite acest lucru. În descriere este interesant faptul, că adâncimea apei din râul morții pentru fiecare dintre cei care intrau în ea, depindea de puterea credinței lor. Cu cât mai puternică era credința omului, cu atât mai puțin adânc i se părea râul și, dimpotrivă, cu cât mai slabă îi era credința, cu atât mai adâncă era apa pentru el. Pentru *Creștinul* care a intrat în apă, râul s-a dovedit a fi o încercare extrem de grea. De îndată ce a intrat în râu, el a început să se scufunde strigând: „Mă scufund în ape adânci; Toate talazurile și valurile Tale trec peste mine!”. *Plin-de-Nădejde*, care mergea împreună cu el, intrând în aceleași ape, nu numai că nu a căzut în disperare, ci a și simțit în sine puterea să-și susțină prietenul cu cuvintele: „Nu te înspăimânta, căci eu simt sub tălpi pământ tare, și este bine”. *Creștinul* răspunse: „Ah, dragă prietene, m-a apucat frica morții! Eu nu voi vedea Țara în care curge lapte și miere”.

În continuare, autorul, cu o claritate și o precizie uimitoare, descrie starea sufletului omului cuprins de frica morții:

„Și rostind aceste cuvinte, *Creștinul* a fost cuprins de întu-
neric mare și de spaimă; așa că nu mai putea privi înainte.
Tot ce el spunea, manifesta spaima sufletului și frica inimii
lui că va pieri în râu și niciodată nu va mai putea să intre în
Cetatea Cerească. Pe lângă asta, pe el îl neliniștea și gândul
despre păcatele pe care le făcuse înainte de a porni la drum,
precum și cele din timpul călătoriei lui. Lui i se părea că du-
hurile rele îl împresurau și erau gata să ia cu ele sufletul lui
pângărit de păcate. *Plin-de-nădejde* cu greu își ținea priete-
nul deasupra apei. Sleit de puteri, uneori el îl scăpa din mâini
și atunci *Creștinul* dispărea cu totul sub apă”.

Din acest pasaj scurt al alegoriei, vedem clar prin ce
luptă teribilă finală poate trece omul credincios atunci când
se apropie de eternitate și cum satana trimite săgețile lui ar-
zătoare de îndoială, necredință și disperare chiar la doar
câțiva pași de intrarea în Cetatea Cerească. Aici sunt intere-
sante cuvintele lui *Plin-de-nădejde*, cu care el încerca să dea
tărie și curaj *Creștinului* ce se îneca în apele râului morții:
„Frate, spaima și teama care te-au cuprins în timpul când
trebuie să treci prin aceste ape nu sunt semn că Dumnezeu
te-a părăsit, ele sunt doar o încercare, ca să vadă dacă tu la
nevoi cu adevărat **te vei încrede doar în El** și dacă n-ai uitat
de mila Lui?”.

Auzi și tu acest lucru, suflete, care treci prin astfel de
momente acum! Chiar dacă suferi și ai durere, tu te apropii
de momentul minunat al întâlnirii cu Mirele tău pe Care
nu-L poți compara cu nimeni altul, Care întreaga ta viață
pe pământ te-a iubit ca nimeni altul și în iubirea Sa Divină
a rămas credincios până în ultimul moment. Apropiindu-te
de malul râului morții și intrând în apele lui înfiorătoare
și reci, amintește-ți mereu de cuvintele promisiunii Sale:
„Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi”
(Evr. 13: 5), iar aceasta înseamnă că nu cu puterile tale ci
cu ajutorul puterii Mântuitorului tu vei ajunge la celălalt
țărâm și vei sta la porțile Cetății Cerești. Acolo te așteaptă
îngerii lui Dumnezeu care sunt trimiși înaintea ta pentru a
te conduce la tronul Celui, pentru Care ai trăit pe acest pă-
mânt îndurerat ce acum rămâne în urma ta. Cu mâna Sa

plină de bunătate, Domnul îți va șterge ultimile lacrimi din ochi și în brațele Sale blânde vei uita de toate suferințele tale, liniștindu-te pentru totdeauna. Ascultă ultimile cuvinte de încurajare, care în aceste ultime momente grele ale vieții tale pământești îți sunt date ca alinare de Cel, Care deja asteaptă să se întâlnească cu tine în veșnicii: „Cine este aceea care se suie din pustiu, rezemată de iubitul ei?” (Cântarea Cântărilor 8:5). Și acest „cine” – nu e nimeni altcineva decât tu, suflet drag! Deci, treci fără frică ultima parte a căii tale pământești, încrezându-te în puterea Celui Care te însoțește acum și Care în curând va fi pentru totdeauna Preaiubitul tău!

Nu te teme să mori. Se tem oare boabele
de grâu sau de secară atunci când pământul
devine pentru ele un mormânt? Blând și supus
ele mor ca să înflorească din nou câmpiile!

Nu te teme să mori.
Se teme oare spicul atunci
când aude vocea tare a secerătorilor
și vede secerile-n mâinile lor?

Nu te teme să mori. Se teme oare călătorul obosit,
însă văzând în seară casa părintească,
Oare nu vrea cu bucurie la sfârșitul călătoriei sale
să se-ntâlnească cu Tatăl său cel bun?

Mântuitorul ne-a izbăvit de păcat, El e viața noastră!
N-avem nici un motiv s-avem în inimi frică.
Ce-avem în lumea asta? Doar dureri și suferințe,
Iar în lumea de sus – lumina veșnică a lui Dumnezeu!

Nu te teme să mori. Toți sfinții lui Dumnezeu
În ultimile clipe priveau spre cer.
Și noi, lăsând necazurile pământești,
Vom trece în Împărăția Tatălui Ceresc.

În încheierea acestui capitol aş dori să spun câteva cuvinte de mângâiere celor care, pierzându-i pe cei dragi, de durere nu-şi găsi locul şi liniştea. Da, prieteni! Durerea pierderii ce o aveţi este mare şi să înduri această lovitură, nu e deloc uşor. Pustietatea vă apasă sufletul, iar inima vă este plină de durere şi un dor fără speranţă. Aceste dureri vi le provoacă moartea. Deosebit de greu nouă ne vine atunci când ea, pe neaşteptate îi ia pe cei dragi, lăsând în urma ei durere, suferinţă şi diferite probleme care cu timpul devin tot mai mari şi greu de rezolvat. Gândindu-ne la aceste lucruri, ni se răceşte sufletul, noi lăsăm mâinile în jos, anulăm planurile făcute, pierdem bucuria şi ne regândim la sensul vieţii. Chiar şi credinţa care odinioară ne dădea atâta putere şi curaj, acum parcă se pierde.

E greu să înduri aşa ceva, însă în astfel de momente, trebuie să ţinem cont de un lucru: Toţi oamenii se ciocnesc cu moartea celor dragi, inclusiv şi a celor care cred în Domnul Isus. În scrisoarea către Tesaloniceni, adresându-se celor care i-au pierdut pe cei dragi, apostolul Pavel a spus: „să nu vă întristaţi ca ceilalţi, care n-au nădejde” (1 Tes. 4:13). E normal să plângem atunci când ne despărţim de cei dragi, dar nu trebuie să ne întristăm ca şi cum ne-am despărţi de ei pentru totdeauna. Sunt trei adevăruri care pot să aducă alinare celor, care acum îi conduc pe cei dragi în ultimul lor drum pe acest pamant.

1. Sufletele creştinilor nu mor, ci se duc la Domnul unde nu mai există nici necazuri, nici suferinţă, nici durere şi nici lacrimi. În Împărăţia lui Dumnezeu ei se odihnesc de truda lor. Pe piatra funerară a unui creştin adevărat au fost sculptate următoarele cuvinte: „Nu plângeţi pentru mine, niciodată nu plângeţi. Eu mă duc acolo unde mă voi odihni pe veci”.

2. Hristos se va reîntoarce în această lume pentru noi toţi, indiferent dacă noi în acel moment vom fi în viaţă sau deja nu vom mai fi. El va reveni pentru, fiecare copil al Său după cum spusesese: „Şi vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere şi cu o mare slavă. El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbiţa răsunătoare, şi vor aduna pe aleşii Lui

din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă” (Mat. 24:30-31).

3. Noi neapărat ne vom întâlni cu ei în viitor și plini de bucurie ne vom uni cu cei, pentru care acum plângem. Pentru a vă convinge de acest lucru, amintiți-vă de cuvintele apostolului Pavel care a scris: „Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul” (vezi 1 Tes.4: 17).

Așadar, deși v-ați despărțit pentru o vreme de cei apropiați, voi oricum vă veți întâlni cu ei și această întâlnire va avea loc în cer, în prezența glorioasă a Mântuitorului. De aceea, vă îndemn să acționați așa cum a făcut acest lucru o femeie creștină în vârstă. Fiind soția unui om binecuvântat al lui Dumnezeu, ea toată viața, în măsura puterii și posibilității ei, l-a ajutat în slujirea lui, având singură o relație profundă cu Domnul. Fiind o însoțitoare credincioasă în viață, ea a dat dovadă de o rezistență uluitoare, răbdare și curaj, sprijinindu-și soțul care era în pragul morții și avea dureri chinuitoare. Cât de binecuvântate, pline de dragoste și recunoștință unul față de celălalt au fost ultimile ore petrecute împreună, când ea îi mângâia ușor mâinile, îi citea versete de încurajare din Sfânta Scriptură, șoptindu-i la ureche cuvinte de dragoste și alinare! La înmormântare ea a surprins toată lumea cu calmul și liniștea ei. „De ce mă jeliți! – spunea ea celor care își exprimau condoleanțele. – Eu mă bucur pentru soțul meu, pentru că el n-a murit, ci a plecat la Domnul și sunt fericită că și eu voi putea în curând să-l urmez pentru a nu ne mai despărți niciodată!”.

O, cât de minunat ar fi dacă noi toți, care ne numim creștini, la fel ca și ea ne-am petrece soții și pe cei dragi în ultimul lor drum, cu o nădejde plină de bucurie că ne vom întâlni cu ei la picioarele Mântuitorului! Da, noi multe lucruri nu le putem înțelege, dar totuși, trebuie să ne încredem în înțelepciunea Celui, Care niciodată și în nimic nu face greșeli. Moartea celor dragi nu trebuie să ne lipsească de credința în Dumnezeu și nici de sensul vieții. De aceea,

alinați-vă cu cuvintele Sfintei Scripturi: „**Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El**” (Ps. 115:6).

Aflându-se în temniță și fiind în pericol de moarte, apostolul Pavel a scris cuvinte care ne dă mângâiere și sprijin: „Căci pentru mine a trăi este Hristos, și a muri este un câștig” (Filip. 1:21), și aceste cuvinte ar putea însemna: „Dacă viața mea va continua – voi sluji lui Hristos iar dacă voi muri – va fi și mai bine”. În aceste cuvinte sună nu numai nădejdea de a scăpa de chinuri și suferințe, ci și încrederea în Mielul lui Dumnezeu, Care a murit pentru cei păcătoși și a înviat din morți, Care este acum în ceruri, unde, ca și lui Pavel, i-a pregătit un loc fiecărui urmaș credincios și devotat Lui. O astfel de speranță de a ne întâlni cu Domnul Isus în veșnicii ne susține în cele mai dificile momente, ne ajută să trăim mai departe cu sens, după voia Celui Atotputernic și ne îmbracă cu putere pentru a-i ajuta și pe alții.

Așadar, haideți dragii mei să continuăm să mergem mai departe pe calea vieții pământești în așa fel, încât atunci când va veni și momentul nostru de a trece în veșnicii, ca fiecare dintre noi, ca și apostolul Pavel, în liniște și cu o convingere fermă să poată spune: „Clipa plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în „ziua aceea” Domnul, Judecătorul cel drept” (2Tim. 4:6-8).

Bibliografie

1. Gary R. Collins „Die biblichen Grundlagen für beratende Seelsorge”, Verlag „Franke”, Marburg an der Lahn, 1995
2. Gary R. Collins „Handbuch der biblischen Seelsorge”, Verlag „Franke, Marburg an der Lahn”, 1996
3. Friedhelm Stich „Seelsorge”, Brunnen Verlag, Gießen, 1999
4. M. Dietrich „Die Ketten fallen” (Biblische Seelsorge an okkult Belasteten). Im Selbstverlag, 1995
5. Peter Zimmerling „Beichte-Ermutigung zum Neuanfang”, Brendow Verlag, 1988
6. Dr. Kurt E. Koch „Seelsorge und Okkultismus”, Brunnen Verlag, Öhringen, 1982
7. Otto Riecker „Die Seelsorliche Begegnung”, Brunnen Verlag, Giessen/Basel, 1986
8. Watchman Nee „Omul spiritual”
9. Watchman Nee „Autoritatea duhovnicească”, Kiev, 1997
10. Oswald Zarders „Responsabilitate, conducere, slujire”, «Свет на востоке», Korntal, 1986
11. Bruce Wilkinson „Sfințenia personală în orele ispitelor”, Ed. „Călătorie prin Biblie”, Kiev, 2003
12. Билли Грэм «Справочник душепопечителя», Изд. «Библия для всех», Санкт-Петербург, 1999
13. Lectura creștină zilnică „Pâinea noastră cea de toate zilele”, Ed. «Библейский радиокласс», Minsk, 2008
14. William MacDonald „Comentariul biblic al credinciosului. Noul Testament”, CLV „Christliche Literatur-Verbreitung e. V.”, Bielefeld, 2000
15. Л. Б. Кауман «Потоки в степи», Grace Press, 1996
16. Oswald Chambers «Не зная куда», Ed. «Библейский Радиокласс», Minsk, 2003
17. Альф Лонэ «Завтра начинается сегодня», Ed. «Передайте дальше», Vancouver, Wa. 2005